Operační centrum
Rovnováha sil

Tom Clancy
Steve Pieczenik

PODĚKOVANÍ

Za podnětné myšlenky a neocenitelnou pomoc při přípravě tohoto rukopisu bychom rádi poděkovali Jeffu Rovinovi. Za totéž bychom rádi poděkovali také Martinu H. Greenbergovi, Larrymu Segriffovi, Robertu Youdelmanovi, Tomu Mallonovi a všem skvělým zaměstnancům Putnam Berkley Group, včetně Phyllis Grannové, Davida Shankse a Elizabeth Beierové. Naše poděkování, jako vždy, patří také Robertu Gottliebovi z agentury The William Morris Agency, našemu agentovi a příteli, bez něhož by tato kniha nebyla nikdy napsána. Co však máme za nejdůležitější, naši drazí čtenáři, na vás zůstává, abyste rozhodli, nakolik byla naše společná práce úspěšná.

- Tom Clancy a Steve Pieczenik

1

PONDĚLÍ, 4,55 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

"To jste teda ale hodně přehnala!" řekla Martha Mackallová. Žena, stojící vedle ní, ji zjevně čímsi rozzlobila a chvíli trvalo, než Marthina zlost opadla. Potom se naklonila k Aideeninu uchu, aby ji ostatní cestující neslyšeli. "Přehnala jste to, a vůbec jste nemyslela na následky. Víte, co je tady v sázce; takhle se nechat vyvést z míry, to je neodpustitelné!"

Majestátně vyhlížející Martha a její útlá asistentka Aideen Marleyová stály nedaleko předních dveří autobusu a přidržovaly se tyče v uličce mezi sedadly. Aideeniny plné, kulaté tváře byly téměř stejně rudé jako její dlouhé vlasy, roztržitě cupovala vlhký papírový kapesníček, který svírala v pravé ruce.

"Nesouhlasíte snad?"

"Ale ano," odpověděla Aideen.

"Myslím to vážně, proboha!"

"Řekla jsem ano!" opakovala Aideen. "Ano, souhlasím! Udělala jsem chybu. Zachovala jsem se naprosto a úplně špatně."

Byla o tom také přesvědčena; jednala vznětlivě v situaci, které si asi neměla vůbec všímat. Ale stejně jako byla přehnaná její reakce na událost, k níž před několika minutami došlo, to, jak ji potom Martha setřela, bylo rovněž přehnané - a pro Aideen to pokárání znamenalo cosi jako trest. Během dvou měsíců od doby, kdy nastoupila do politického a ekonomického oddělení Operačního centra, ji ostatní tři spolupracovníci nejednou varovali a nabádali, aby se vyhýbala střetu se šéfkou.

Nyní pochopila proč.

"Nevím, co jste si chtěla dokázat," pokračovala Martha, stále nakloněná k

Aideen; v jejích úsečných slovech dosud zaznával hněv. "A nechci, aby se něco podobného opakovalo, a už vůbec ne, když cestujete se mnou, rozumíte?"

"Ano," odpověděla Aideen provinile. Panebože, už dost, myslela si. Hlavou jí prolétla vzpomínka na seminář o vymývání mozků, který kdysi navštěvovala na americkém velvyslanectví v Ciudad de México. Na zajatce věznitelé vždycky dorážejí otázkami tehdy, když jsou zajatci nejvíc oslabeni. Pocit viny je zvlášť účinný. Říkala si, jestli Martha tuhle techniku studovala nebo na ni přišla sama od sebe.

Téměř ve stejném okamžiku však Aideen napadlo, jestli není vůči své nadřízené nespravedlivá; koneckonců - tohle je jejich vůbec první společná akce, kterou podnikají pro Operační centrum. A je to důležitá akce.

Martha se konečně podívala jinam - ale jen na okamžik. "To snad není možné!" pronesla; hovořila jenom tak hlasitě, aby ji Aideen slyšela přes hluk silného motoru. "Povězte mi - napadlo vás vůbec, že by nás třeba mohla zadržet policie? Jak bychom to vysvětlily strýci Miguelovi?"

Strýc Miguel bylo krycí jméno poslance Isidra Serradora, člověka, se kterým se měly sejít. Toto jméno měly používat do té doby, než dorazí na schůzku v Congreso de los Diputados, Poslanecké sněmovně.

"Za co by nás zadržela?" zeptala se Aideen. "Upřímně řečeno, to mě nenapadlo; prostě jsme se jen bránily."

"Bránily?!"

Aideen na ni pohlédla. "Ano."

"Proti komu?"

"Jak, proti komu'? Ti mužští -"

"Ti španělští mužští," opravila ji Martha, stále nakloněna k Aideen. "Bylo by to naše tvrzení proti jejich. Dvě Američanky vykřikují něco o obtěžování a volají policisty, kteří si pravděpodobně sami sem tam nějaké to obtěžování dopřejí. Policía by se nám vysmála!"

Aideen zavrtěla hlavou. "Nevěřím, že by to došlo až tak daleko."

"Aha," odtušila Martha. "Vy to ovšem víte určitě; můžete samozřejmě zaručit, že by to tak daleko nedošlo, co?"

"Ne, to nemůžu," přiznala Aideen. "Ale i tak by ta situace byla přinejmenším -"

"Jaká? Že by tím skončila? A copak byste dělala, kdyby nás zatkli?"

Aideen se dívala oknem ven; autobus míjel obchody a hotely madridského obchodního centra. Nedávno se zúčastnila jedné z počítačových simulací válečných manévrů, jakéhosi cvičení, povinného pro členy diplomatického sboru; ti přitom získali představu o tom, čím musí jejich kolegové projít, když diplomacie selže. Dojde ke ztrátám tak vysokým, že jsou nad lidské chápání. To cvičení bylo lehčí než tohle zde.

"Kdyby nás zatkli, omluvila bych se; co jiného bych mohla dělat?" namítla.

"Vůbec nic," odtušila Martha. "A přesně o tohle mi jde - ačkoli teď už je na nějaké úvahy trochu pozdě."

"Tak víte co? Máte pravdu. Máte pravdu!" Aideen opět na Marthu pohlédla. "Opravdu je na to pozdě. Takže teď bych se ráda omluvila vám, a necháme to být."

"Ano, to určitě," opáčila Martha. "Ale to není můj styl. Když mně se něco nezamlouvá, musí to ze mě ven."

Ven a ven a zase ven, říkala si Aideen.

"A když se mi něco opravdu nebude zamlouvat, tak s vámi skončím; nějakou dobročinnost si nemůžu dovolit," dodala Martha.

Aideen s touto politikou exkomunikace nesouhlasila. Když se vybuduje dobrý tým, člověk bojuje ze všech sil za to, aby si jej udržel; moudrý a schopný vedoucí chápe, že nadšení a vášnivé zaujetí je třeba pěstovat a usměrňovat, ne zašlapávat. Ale Martha už je taková, a ona si na to prostě bude muset zvyknout. Jak se vyjádřil zástupce ředitele Operačního centra generál Mike Rodgers, když Aideen přijímal: V každém zaměstnání je politika. A ta se

náhodou víc projevuje právě v rámci politiky. Potom zdůraznil, že v každé profesi mají lidé svou vlastní agendu. Ta agenda má často dopad jen na desítky či stovky lidí, kdežto v politice se i drobná kola na vodě rozběhnou nevypočitatelným způsobem. A existuje jen jediná cesta, jak proti tomu bojovat.

Aideen se ho zeptala jak.

Rodgersova odpověď byla prostá: Lepší agendou.

Aideen měla stále příliš velkou zlost, než aby přemýšlela o tom, jakou "agendu" Martha má právě teď; takové úvahy však byly v Operačním centru všeobecně oblíbeným námětem hovoru. Názory se lišily v tom, jestli tahle pracovnice pro styk s politickými a hospodářskými institucemi je tak snaživá proto, že chce vykonat něco, co je dobré pro zemi, nebo něco, co je dobré pro samu Marthu Mackallovou; popravdě řečeno, většina si myslela, že Martha usiluje o obojí.

Aideen se rozhlédla po autobuse; mohla směle tvrdit, že někteří z lidí, stojících kolem, také nejsou právě na vrcholu blaha, ačkoli jejich rozpoložení mělo velmi málo co dělat s tím, co se odehrávalo mezi ní a Marthou. Autobus byl nacpaný lidmi vracejícími se do práce po odpolední přestávce na oběd, trvající od jedné do čtyř, a turisty s fotoaparáty. Hodně z nich vidělo, co na té autobusové zastávce mladá žena udělala. Řeči o tom se rychle roznesly. Cestující, stojící nejblíž k Aideen, se tlačili od ní dál a někteří vrhali nesouhlasné pohledy na její ruce.

Martha mlčela; brzdy hlučně zaskřípěly, velký červený autobus zastavil na Calle Fernanflor a obě ženy rychle vystoupily. Byly oblečeny jako turistky, v džínách a větrovkách, měly batůžky a fotoaparáty. Zůstaly stát na obrubníku vozovky rušné ulice. Autobus za jejich zády odjel s hněvivým vrčením. Z oken vykukovaly tmavé obličeje a shlížely dolů na obě ženy.

Martha pohlédla na svou asistentku; Aideeniny šedé oči pod maličko pihovatými víčky stále ještě blýskaly jako ocel, navzdory pokárání, jehož se jí dostalo.

"Podívejte," ozvala se Martha, "vy jste v téhle aréně nová. Vzala jsem vás s sebou proto, že zatraceně dobře umíte cizí jazyky a jste chytrá. V oboru zahraničních vztahů se vám nabízejí velké možnosti."

"Tak docela nová v té aréně nejsem," hájila se Aideen.

"To ne, ale jste nová na evropské scéně, a nová i pokud jde o to, jak já pracuju," odtušila Martha. "Ráda jdete rovnou do útoku, a pravděpodobně právě proto vás generál Rodgers od velvyslance Carnegieho převzal. Náš zástupce ředitele věří na to, že do problémů je třeba se pustit přímo, čelem. Ale když jste začala pracovat pro mě, přesně před tímhle jsem vás varovala. Řekla jsem vám, abyste se hned nerozpalovala. To, co vycházelo v Mexiku, nemusí nutně vycházet tady. Když jste tohle místo brala, říkala jsem vám, že když budete pracovat pro mě, budete jednat tak, jak chci já. A já dávám přednost kličce, cestě nejmenšího odporu. Od hlavní síly se držte stranou; na nepřítele jděte zlehka, obmyslně, ne ztečí. Zvlášť když je v sázce tolik, co tady."

"Rozumím. Jak jsem říkala, v situaci, jako je tahle, jsem možná nová, ale nejsem zelenáč. Když budu znát pravidla, dokážu podle nich hrát."

Martha se trochu uvolnila. "Dobrá, tohle beru." Dívala se, jak Aideen hodila rozcupovaný kapesník do odpadkového koše. "A co teď s vámi? Nechcete si zajít na toaletu?"

"Potřebuju ji snad?"

Martha začichala kolem sebe. "No, myslím, že ne." Zamračila se. "Víte, pořád nemůžu uvěřit, že jste udělala to, co jsem viděla."

"Já vím, že nemůžete, a opravdu mě to mrzí," řekla Aideen. "Co ještě se k tomu dá říct?"

"Nic." Martha pomalu zavrtěla hlavou. "Vůbec nic. Už jsem v životě viděla lecjaké finty pouličních rváčů, ale musím přiznat, že tohle teda ještě ne."

Zamířily k Palacio de las Cortes, kde se měly velmi neoficiálně a velmi

nenápadně setkat s poslancem Serradorem; cestou Martha stále kroutila hlavou. Podle toho, co ten starý politický harcovník pověděl při supertajném setkání velvyslanci Barrymu Nevillovi, mezi zbídačelými Andalusany na jihu a bohatými a vlivnými Kastilci v severním a středním Španělsku narůstá napětí. Vláda žádá o pomoc při shromažďování zpravodajských informací, potřebuje vědět, odkud to napětí vychází - a zda se také šíří mezi Katalánci, Galicijci, Basky a dalšími etnickými skupinami. Serrador se obává toho, že sehraná a řízená činnost jedné frakce proti druhé by mohla potrhat už tak volné předivo, z něhož je Španělsko utkáno. Občanská válka, která před šedesáti lety sjednotila aristokracii, armádu a římskokatolickou církev proti vzbouřeneckým komunistům a jiným anarchistickým silám, Španělsko málem zničila. Moderní válka by však do konfliktu zatáhla etnické sympatizanty z Francie, Maroka, Andorry, Portugalska a ostatních blízkých zemí, destabilizovala by jižní křídlo NATO a následky by byly katastrofické, zvlášť vzhledem k tomu, že se NATO snaží rozšířit sféru svého vlivu ve východní Evropě.

Velvyslanec Neville přišel s tímto problémem na ministerstvo zahraničí; ministr Av Lincoln dospěl k závěru, že v tomto raném stadiu si jeho ministerstvo nemůže dovolit do problému zasahovat. Kdyby se celá ta věc vyvíjela nějak bouřlivě a kdyby se ukázalo, že v ní mají prsty Spojené státy, ty by pak mohly jen stěží pomáhat při jednání o míru. Lincoln požádal Operační centrum, aby přikročilo k navázání prvních kontaktů a stanovilo, co by Spojené státy mohly udělat pro to, aby možnou krizi zažehnaly - pokud mohou vůbec něco udělat.

Martha si zatáhla zip větrovky; podvečerní vzduch se náhle ochladil. "Nevím, jak bych to ještě víc zdůraznila," začala. "Madrid není žádný slaboučký odvar hlavního města Mexika. Hlášení v Operačním centru se tímhle nezabývala, neměli jsme čas. Ale ať se jednotlivé národnosti Španělska jakkoli liší, všechny věří v jedno: v čest. Jistě, odchylky se vyskytují, v každé společnosti se najde nějaký plevel. A... ano, standardy nejsou jednotné, a určitě nejsou vždycky humanistické. Jeden druh cti může platit pro politiky, jiný pro zabijáky a vrahy. Ale tihle všichni vždycky hrají podle pravidel té které profese."

"Takže ti tři prasáci, co se tak vlezle nabízeli, že nás provedou po městě, sotva jsme vyšly z hotelu, a ten, co mi položil ruku na zadek a nechal ji tam - tak ti jednali podle nějakého kodexu cti těch, co sexuálně obtěžujou?" vyrazila ze sebe Aideen ostře.

"Ne," odpověděla Martha. "Jednali podle kodexu pouličních vyděračů."

Aideen přivřela oči. "Prosím?"

"Ti muži by nám neublížili. To by bylo proti pravidlům; a ta jsou taková, že se na nějaké ženy přilepí, otravují je a nepřestanou, dokud se ty ženy nevyplatí, aby je nechali na pokoji. Zrovna jsem jim chtěla něco dát, když jste se do nich pustila."

"Opravdu?"

Martha přikývla. "Tak se to tu dělá. A pokud jde o policii, na kterou jste s tím chtěla jít - víte, plno policajtů od nich dostává prachy, aby se dívali jinam. Nechte si to projít hlavou. Hrát hru, ať vypadá jak chce odpudivě... i to je diplomacie."

"Ale co kdybyste byla o té jejich ‚profesi' - o tom jejich kodexu nevěděla? Já o něm teda neměla tušení." Aideen ztišila hlas. "Bála jsem se, aby nám neukradli batůžky a aby nevybouchlo naše krytí."

"Zatčením by naše krytí vybouchlo o hodně rychleji," opáčila Martha. Uchopila Aideen za paži a odtáhla ji stranou. Zastavily se u budovy, mimo proud chodců. "Abych řekla pravdu - nakonec by nám stejně někdo poradil, jak se jich zbavit. Vždycky to tak dopadne. Tak se ta hra hraje, a já dám na to řídit se pravidly každé hry, ve které se ocitnu, nebo každé země, ve které právě jsem. Když jsem na začátku sedmdesátých let začínala s diplomacií ještě v sedmém poschodí ministerstva zahraničí, byla jsem z toho na větvi; všechno

tam bylo skutečné, a dělala se tam ta pravá, náročná práce. Pak jsem ale pochopila, proč tam jsem. Ne proto, že bych měla bůhvíjaký talent, ačkoli jsem doufala, že ten mám. Byla jsem tam proto, abych jednala s hlavními představiteli apartheidu z Jižní Afriky, navíc jako někdo, kdo má ukázat, zač je toho loket, jako vztyčený hrozící prst, který říká ‚Jestli chcete jednat se Spojenými státy, budete muset zacházet s černými jako se sobě rovnými'." Martha se zamračila. "Víte, jaké to pro mě bylo?"

Aideen zkřivila obličej. Dovedla si to docela dobře představit.

"To není, jako když vás poplácávají po zadku, to vám můžu směle potvrdit," pokračovala Martha. "Ale já jsem dělala to, co se ode mě čekalo, protože na jedno jsem přišla hodně brzy: když porušujete pravidla nebo když si je přizpůsobujete tak, aby vyhovovala vaší povaze, třeba jen trochu, stane se z toho zvyk. A když se z toho stane zvyk, začnete práci kazit. A neohrabaný diplomat není zemi k ničemu. A mně taky ne."

Aideen náhle pocítila vůči sobě nechuť; ona, čtyřiatřicetiletá pracovnice zahraniční služby, by byla první, kdo by uznal, že není takový diplomat jako její devětačtyřicetiletá nadřízená, a té se hned tak někdo nevyrovná. Martha Mackallová nejenže se vyznala v evropských a asijských politických kruzích - zčásti to byl výsledek letních dovolených, kdy cestovala po světě se svým otcem, populárním soulovým zpěvákem šedesátých let a aktivistou za občanská práva Mackem Mackallem. Byla také finanční kouzelnicí summa cum laude z Massachusettského technického institutu, člověkem, který má těsné kontakty na největší světové bankéře a dobré styky v Kapitolu. Martha byla obávaná, a současně se těšila vážnosti. A Aideen musela přiznat, že v tomto případě má navíc pravdu.

Martha pohlédla na hodinky. "Tak pojďte," vyzvala Aideen. "Za necelých pět minut máme být v paláci."

Aideen přikývla a vykročila po boku své nadřízené. Zlost ji už přešla; nechuť vůči sobě však cítila neustále a ponořila se do chmurných úvah, jak se jí stávalo, když něco pořádně pokazila. Během čtyř let práce ve vojenské výzvědné službě ve Fort Meade neměla moc možností něco pokazit; byla to práce kurýra, který šel tam, kam mu přikázali - přeprava hotových peněz a předávání přísně tajných informací agentům doma i za hranicemi. Ke konci svého služebního období tam interpretovala údaje z elektronické špionáže a předávala je do Pentagonu. Protože tu nejtěžší práci dělaly družice a počítače, účastnila se speciálních kurzů vyšší taktiky a techniky sledování - jen tak, aby v těchto oborech nabyla zkušeností. Neměla možnost něco pokazit ani tehdy, když odešla z armády a stala se mladší politickou pracovnicí na americkém velvyslanectví v Mexiku. Většinu času pracovala s údaji elektronické špionáže a pomáhala sledovat drogové dealery v mexické armádě, občas však přece jen dostala povolení vydat se do terénu a využít něco ze získaných dovedností v provádění tajných operací. Jedním z nejcennějších přínosů oněch tří let strávených v Mexiku bylo, že se naučila triku, který se dnes odpoledne ukázal jako velmi účinný - a který Marthu a všechny ty lidi v autobuse tak popudil. Jedné noci, když ji a její přítelkyni Anu Riverovou z úřadu mexického ministra spravedlnosti přepadla dvojice ranařů z drogového kartelu, se Aideen přesvědčila, že nejlepší prostředek, jak se útočníkům ubránit, není mít u sebe píšťalku nebo nůž, pokusit se je kopnout do rozkroku nebo jim vyškrábat oči; byly to navlhčené papírové kapesníky v kabelce. Těmi si Ana očistila ruce a paže potom, co kolem sebe házela mierda deperro.

Psí lejna; Ana je jen tak jakoby mimochodem sebrala na ulici a mrštila jimi po obejdech, kteří ji a její přítelkyni sledovali. Potom si jimi ještě potřela paže, aby se ji nikdo neodvážil za ně chytat. Říkala, že se ještě nenašel útočník, který by se potom v její blízkosti dál potloukal. Na ty tři madridské "pouliční vyděrače" to tedy platilo docela určitě.

Martha s Aideen šly mlčky k tyčícím se bílým sloupům Palacio de las Cortes. Palác byl postaven v roce 1842 a sídlí v něm jednak Congreso de los

Diputados, jednak Senado, Senát, obě komory španělského parlamentu.

Slunce již zapadlo a reflektory osvětlovaly dva bronzové lvy nadživotní velikosti; každý měl tlapu položenou na dělové kouli. Sochy byly odlité z ukořistěných děl nepřátel Španělska. Stály po obou stranách kamenného schodiště, vedoucího k vysokým kovovým dveřím, jimiž se vstupovalo jen při slavnostních příležitostech. Nalevo od hlavního vchodu se táhl vysoký železný plot, nahoře s bodci. Vedle brány v plotě stála malá strážní budka s okny z neprůstřelného skla. Tudy vcházejí do sálů parlamentu poslanci.

Cestou podél impozantní žulové fasády paláce žádná z obou žen nepromluvila. Ačkoli Aideen pracovala v Operačním centru pouze krátce, věděla, že její šéfka je již duchem na schůzce; Martha mlčky probírala v mysli věci, které chtěla se Serradorem prohovořit. Aideen měla za úkol využít svých zkušeností s mexickými povstalci a dokonalou znalostí jazyka zaručit, že vše bude formulováno správně a že nedojde k chybnému výkladu.

Kdybych aspoň měla trochu víc času, abych se připravila, myslela si Aideen, zatímco obcházely kolem a fotografovaly; chovaly se jako turistky a pomalu se blížily k bráně. Operační centrum sotva stačilo nabrat dech po akci s rukojmími v údolí Bikáa, a z velvyslanectví v Madridu už došla zpráva o záležitosti, kvůli které tu jsou; zpráva došla tak tajně, že o ní věděli jen poslanec Serrador, velvyslanec Neville, prezident Michael Lawrence, jeho nejbližší poradci a nejvýše postavení lidé v Operačním centru. A ti budou mlčet. Jestli má Serrador pravdu, jsou v ohrožení životy desítek tisíc lidí.

V dálce se rozezněl kostelní zvon. Aideen jeho hlas zde ve Španělsku připadal jaksi svatější než ve Washingtonu. Počítala údery; bylo šest hodin. Obě se vydaly ke strážní budce.

Nosotros aquípara un viaje todo comprendido, řekla Aideen skrz mříže před sklem. "Přišly jsme na obhlídku." Aby vypadaly zcela jako dychtivé turistky, dodala ještě, že jejich společný přítel pro ně zařídil soukromou prohlídku budovy.

Mladý strážný, vysoký, s vážným výrazem, se jich zeptal na jména.

Señorita Temblón y señorita Serafico, odpověděla Aideen. Použila krycí jména; dohodla se na nich se Serradorem již před odletem z Washingtonu. Na ně bylo vystaveno všechno - od letenek až po hotelové rezervace.

Strážný se otočil a pročítal seznam, upevněný svorkou k podložce; Aideen se zatím rozhlížela kolem. Za plotem se prostíralo nádvoří, nad ním krásně tmavomodrá obloha. Na opačné straně nádvoří stála malá kamenná budova, sídlo pomocných vládních institucí, za ní byla nová budova se skleněnou fasádou, kde měli kanceláře poslanci. Celek působil impozantně a Aideen připomněl, kam až se Španělsko dostalo od smrti El caudilla, "vůdce" Franciska Franka, v roce 1975. Země je nyní konstituční monarchií s premiérem a s králem, z větší části titulárním. Samotný Palacio de las Cortes velmi výmluvně vypovídal o jednom z těžkých období v dějinách Španělska. Ve stropě zasedacího sálu byly díry po kulkách, pozůstatek a připomínka pokusu o pravicový převrat v roce 1981. Palác byl vystaven i jiným útokům, hlavně v roce 1874, kdy prezident Emilio Castelar prohrál hlasování o důvěře a vojáci zahájili v sálech palbu.

V tomto století byly sváry a srážky ve Španělsku většinou vnitřního rázu a ve druhé světové válce zůstala země neutrální. Výsledkem bylo, že svět jejím problémům a politice věnoval poměrně málo pozornosti. Když Aideen studovala na vysoké škole jazyky, její profesor španělštiny, señor Armesto, jí jednou řekl, že Španělsko je země nacházející se na pokraji zkázy.

Kde se sejdou tři Španělé, tam se vyskytnou čtyři různé názory, poučil ji. Když světové události hovoří ve prospěch netrpělivých a vzpurných, tyto názory zde zaznějí hlasitě a násilně.

Señor Armesto měl pravdu; štěpení na frakce je v politice trendem, počínaje rozpadem Sovětského svazu a Jugoslávie přes odštěpenecké hnutí v Québeku až po vzmáhající se etnocentrismus ve Spojených státech. Španělsko je proti těmto snahám stěží imunní. Jestli jsou obavy poslance Serradora

oprávněné - a zpravodajské poznatky Operačního centra je potvrzovaly -, pak je v zemi připravena půda pro ten nejhorší rozkol za posledních tisíc let. Jak se před Marthiným odletem z Washingtonu vyjádřil vedoucí zpravodajského oddělení Bob Herbert: "Vedle toho bude občanská válka v roce 1936 vypadat jako hospodská rvačka."

Strážný odložil seznam. "Un momento," řekl a zvedl červený telefon, stojící na panelu vzadu v budce; vyťukal číslo a odkašlal si.

Zatímco hovořil s kterousi ze sekretářek, Aideen se otočila; zadívala se směrem k široké třídě, zahlcené auty - zde tomu říkali la hora de aplastar, "tlačenice". Jasná světla pomalu jedoucích aut nyní v temném soumraku oslepovala; zdálo se, že vyskakují a zase uskakují, jak kolem spěchali a hemžili se chodci. Tu a tam vyšlehla záře fotografického blesku, když se některý turista zastavil a udělal si snímek paláce.

Aideen se právě snažila mrkáním zahnat mžitky před očima, způsobené oslněním z jednoho takového záblesku, když jakýsi mladík, který si právě udělal snímek, zastrčil fotoaparát do kapsy džínové bundy. Obrátil se směrem k budce. Neviděla mu do obličeje, zastíněného štítkem baseballové čapky, avšak cítila na sobě jeho pohled.

Pouliční vyděrač, vydávající se za turistu? říkala si nejistě; muž se k ní zatím loudavě blížil. Rozhodla se, že nechá Marthu, ať si s ním poradí sama, a užuž se otáčela zpátky; přitom si všimla auta, zastavujícího u obrubníku za mužovými zády. Černý sedan vlastně nepřijel, jen popojel, jako kdyby předtím čekal na konci bloku. Aideen se zarazila; svět kolem jako by se náhle dal do pomalého pohybu. Dívala se, jak mladík vytahuje zpod bundy cosi, co vypadalo jako pistole.

Na okamžik ji přepadl pocit ochromující nevěřícnosti, rychle však pominul a vystřídala jej reakce, vypěstovaná výcvikem.

"Fusilar!"vykřikla. "Střelec!"

Martha se k ní otočila v okamžiku, kdy sebou pistole několikrát škubla; zdušené práskání výstřelů provázely tlumené záblesky. Martha byla vržena ke stěně budky a tam se sesula na bok; Aideen odskočila opačným směrem, jejím úmyslem bylo odvrátit střelbu od Marthy. Podařilo se jí to; jak se vrhla na dlažbu, mladý vylekaný listonoš, právě procházející před ní, zůstal stát a jen udiveně zíral. Dostal kulku do levého stehna. Noha mu podklesla, skácel se dopředu a další kulka ho zasáhla do boku. Padl na záda a Aideen se přitiskla k zemi co nejblíž vedle něj. Listonoš se svíjel v agónii, z boku mu prýštila jasně červená krev; Aideen mu přitlačila na ránu dlaň v naději, že tlak pomůže krvácení zastavit.

Ležela a naslouchala. Praskot výstřelů ustal; opatrně zvedla hlavu. Viděla, jak se automobil odlepil od obrubníku. Z dálky se nesly pronikavé výkřiky a Aideen si pomalu klekla; stále držela ruku na ráně v mužově boku.

"Ayuda!" zaječela na strážného, který přiběhl k bráně. "Pomozte!"

Muž odemkl a hnal se k ní. Vyzvala ho, aby se ujal raněného a držel mu ruku na ráně; uposlechl, a Aideen vstala. Ohlédla se za sebe na budku; uvnitř se krčil druhý strážný, křičel cosi do telefonu a přivolával pomoc. Lidé stáli na druhé straně ulice a ve vozovce; před palácem zůstali jen Aideen, muž vedle ní, strážný - a Martha.

Aideen se v houstnoucí tmě zadívala na svou nadřízenou; projíždějící auta zpomalovala a zastavovala a jejich reflektory osvětlovaly hrůznou scénu. Martha ležela na boku, tváří k budce; na dláždění pod ní i za ní se rozlévaly kalužiny krve.

"Ježíši!" vypravila ze sebe Aideen, jako kdyby se dusila.

Pokoušela se zůstat na nohou, ty ji však neposlouchaly. Rychle se odplazila k budce a klekla si vedle Marthy; nahnula se nad ní a zadívala se do její hezké tváře. Byla zcela nehybná.

"Martho?" pronesla tiše.

Martha neodpovídala. Za oběma ženami se nyní začali váhavě shromažďovat

lidé.

"Martho?" řekla Aideen naléhavěji.

Martha se nehýbala. Z nádvoří se k Aideen donesl dupot běžících nohou, potom tlumeně znějící výkřiky, vyzývající přítomné, aby místo vyklidili; Aideen měla uši zalehlé rachotem výstřelů. Konečky dvou prstů se váhavě dotkla Marthiny tváře; Martha nereagovala. Aideen jí pomalu, jako ve snu, přiložila ukazováček k nosu, těsně k nozdrám. Žádný dech neucítila.

"Panebože," zamumlala potichu; jemně se dotkla Marthina očního víčka. Ani se nepohnulo a Aideen vzápětí ruku odtáhla. Zůstala sedět na patách a strnule upírala oči na nehybně ležící postavu. Zvuky sílily s tím, jak ustupovalo ohlušení z výstřelů. Svět se začal zase pohybovat normálně.

Ještě před patnácti minutami Aideen tuto ženu tiše proklínala. Nyní Martha uvázla v čemsi, co se zdálo tolik důležité - tak zatraceně důležité. Podobné okamžiky se vždycky zdají důležité do té doby, než je nějaká tragédie promění v to, co lze nebo nelze očekávat v budoucnu. Anebo byly důležité proto, že nevyhnutelně žádné budoucno již nebude. Ne že by na tom ještě záleželo; ať už měla Martha pravdu nebo ne, ať byla dobrá nebo špatná, idealistka nebo posedlá touhou ovládat ostatní, je mrtvá. Její čas se tímto okamžikem naplnil.

Brána nádvoří se rozlétla a zpoza ní vyběhli muži; obklopili Aideen, upírající prázdný pohled na Marthu. Položila ruku na její husté černé vlasy.

"Martho, tohle je mi líto," pronesla. Třaslavě vydechla a zavřela oči. "Hrozně, hrozně moc líto."

Údy jí ztěžkly a zmocnil se jí téměř pocit nevolnosti z toho, že její reflexy, tak rychlé, když ji obtěžovali ti pouliční povaleči, zde tak naprosto zklamaly. Rozum jí říkal, že se nemusí nijak obviňovat. Během prvního týdne v Operačním centru, kdy se orientovala v jeho činnosti, psycholožka Liz Gordonová ji a další dva nové zaměstnance varovala, že pokud se nečekaně ocitnou před namířenou zbraní, může být takový prožitek zdrcující. Střelná zbraň nebo nůž, tasené v jinak známém prostředí, zničí mylnou představu, že když člověk dělá to, co běžně dělá každý den - v tomto případě když jde po městské ulici -, nemůže se mu nic stát. Liz skupince posluchačů vysvětlila, že v okamžiku šoku se tělesná teplota, krevní tlak a svalový tonus zhroutí a chvíli trvá, než se dostaví pud sebezáchovy. Útočníci právě na tenhle okamžik ochromení spoléhají, upozorňovala.

Rozumové pochopení toho, co se stalo, ovšem nepomáhalo; naprosto ne. Nezmírnilo bolest ani pocit viny, které Aideen prožívala. Kdyby byla zakročila o vteřinu dříve, kdyby byla víc ve střehu - byla by stačila jen chvíle mezi dvěma údery srdce -, Martha možná mohla zůstat naživu.

Jak budeš s tímhle pocitem viny žít? tázala se Aideen sama sebe a do očí se jí draly slzy.

Nevěděla. Nikdy si nedokázala poradit s tím, když něco nezvládla; nedokázala si poradit, když našla svého ovdovělého otce plačícího u kuchyňského stolu, protože ztratil zaměstnání v bostonském závodě na výrobu obuvi, ve kterém pracoval od dětství. Celé dny se ho pokoušela dostat k tomu, aby si s ní promluvil, on se však místo toho uchýlil ke skotské. Krátce potom odešla na vysokou školu s pocitem, že zklamala a že se jí nepodařilo pomoci mu. Pocit prohry nedokázala překonat ani tehdy, když se její největší láska, kolega z koleje, začal v posledním ročníku vřele usmívat na svou bývalou přítelkyni. Za týden Aideen opustil a ona po ukončení školy vstoupila do armády. Nezúčastnila se ani slavnostní promoce; setkání s ním by snad nepřežila.

A nyní zklamala i Marthu; z toho vědomí se jí ramena ztěžkle roztřásla, rozechvěna vzlyky, v něž se proměnily její slzy.

Seržant palácové bezpečnostní stráže, mladík s knírkem, ji uchopil jemně pod rameny a pomohl jí vstát.

"Je vám něco?" zeptal se anglicky.

Zavrtěla hlavou a snažila se zastavit pláč. "Myslím, že nic."

"Nepotřebujete lékaře?"

Opět zavrtěla hlavou.

"Určitě ne, seňorita?"

Aideen se dlouze, zhluboka nadechla; zde nebyl ani čas, ani to pravé místo, aby zpanikařila. Musí mluvit s pracovníkem Operačního centra pro styk s FBI, Darrellem McCaskeym. Ten zůstal v hotelu, kde čeká na návštěvu kolegy z Interpolu. A stále ještě se chtěla sejít se Serradorem. Jestli tahle střelba měla za cíl schůzce zabránit, ať se propadne, jestli dopustí, aby se to podařilo.

"To nic nebude," odpověděla. "Máte... víte něco o tom člověku, co to udělal? Tušíte, kdo to byl?"

"Ne, seňorita. Budeme se muset podívat, jestli snad něco nezachytily bezpečnostní kamery. Ale nyní... vzpamatovala jste se natolik, abyste si o tom mohla s námi promluvit?"

"Ovšem," řekla Aideen nepříliš jistě. Stále ještě tu byl ten úkol, důvod, proč sem přišla. Nevěděla, kolik z toho může policii povědět. "Jenže - por favor?"

"Si?"

"Měly jsme se tam uvnitř s někým sejít. Ráda bych se s ním setkala co nejdřív."

"Podívám se a zařídím, co je třeba -"

"A potřebuju taky kontaktovat jednoho člověka na Princesa Plaza," pokračovala Aideen.

"Postarám se o to," ujistil ji seržant. "Ale každou chvíli dorazí komisař Fernández; ten povede vyšetřování. Čím déle budeme čekat, tím bude pronásledování obtížnější."

"Ovšem; rozumím. Budu mu k dispozici a s naším průvodcem se sejdu později. Můžu si odtud zatelefonovat?"

"To zařídím," slíbil seržant. "Pak se osobně poohlédnu po tom člověku, který se s vámi měl sejít."

Aideen mu poděkovala a vstala, už bez pomoci; zapotácela se a seržant ji zachytil za paži.

"Určitě nechcete nejdřív počkat na doktora? V rezidenci jeden je."

"Gracias, no," odmítla Aideen s vděčným úsměvem. Nedopustí, aby si útočník připsal na konto ještě druhou oběť; dostane se z toho, i kdyby tím měla projít vteřinu po vteřině.

Seržant jí úsměv vřele oplatil a šel s ní pomalu k otevřené bráně.

Zatímco ji odváděl, přehnal se kolem lékař z paláce. Za pár okamžiků Aideen uslyšela sanitku. Napůl se otočila; sanitka zastavila na stejném místě, odkud odjelo auto útočníků. Zdravotníci z ní spěšně vytahovali nosítka. Aideen viděla, jak se lékař zvedl od Marthina těla; zdržel se u ní jen okamžik. Řekl cosi strážnému a spěchal k listonošovi; začal rozepínat knoflíky jeho uniformy a potom výkřikem přivolal zdravotníky. Strážný mezitím zakryl svou blůzou Marthinu hlavu.

Aideen pohlédla dopředu: tak, a hotovo. Stačilo pár vteřin, a vše, co Martha Mackallová věděla, plánovala, prožívala a v co doufala, je pryč. A není nic, co by to všechno někdy dokázalo vrátit.

Aideen stále ještě zadržovala slzy; seržant ji odváděl hlavní, bohatě vyzdobenou chodbou do malé pohodlné kanceláře s dřevěným obložením. Posadila se na koženou pohovku vedle dveří. Kolena a lokty ji bolely od toho, jak se uhodila o dláždění, a dosud nedokázala uvěřit tomu, co se stalo. Ale brzy se dostaví obranný reflex a doplní ztracené fyzické síly, odčerpané přepadením. A věděla, že má za sebou Darrella, generála Rodgerse a ředitele Paula Hooda i ostatní z týmu Operačního centra. V téhle chvíli je možná sama, není však opuštěná.

"Tamhle si můžete zavolat," řekl seržant a ukázal na starodávný přístroj s kulatým číselníkem, stojící na stolku se skleněnou deskou. "Děkuju."

"Postavím ke dveřím stráž, abyste tu byla v bezpečí a nikdo vás nerušil. Potom se půjdu poohlédnout po vašem průvodci."

Aideen mu znovu poděkovala. Seržant odešel a zavřel za sebou dveře. V místnosti bylo ticho, až na syčení radiátoru kdesi vzadu. Z ulice sem doléhal tlumený hluk projíždějících automobilů. Hluk života, který jde dál. Aideen se zhluboka nadechla; z batůžku vytáhla hotelový zápisník a zadívala se na telefonní číslo, vytištěné dole. Stále nemohla uvěřit, že Martha je mrtvá; stále vnímala její rozladění, viděla její oči a cítila její parfém. Stále ještě slyšela Marthina slova - Víte, co je tady v sázce.

Namáhavě polkla a vytočila číslo. Požádala, aby ji přepojili do pokoje Darrella McCaskeyho. Na mluvítko nasadila jednoduchý scrambler, který bude do přístroje vysílat ultrazvukový skřípot, jímž se ohluší všechna odposlouchávací zařízení. Filtr v McCaskeyho sluchátku pak skřípot odstraní.

Aideen věděla, co je tu v sázce; osud Španělska, Evropy a možná celého světa. A za žádnou cenu neměla v úmyslu dopustit, aby zase něco nezvládla.

2

PONDĚLÍ, 12.12 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Když ti dva pětačtyřicetiletí muži pracovali v hlavním stanu Operačního centra na vojenské letecké základně Andrews v Marylandu nebo na základně zásahové skupiny Striker v akademii FBI v Quantiku ve Virginii, byl generál Michael Bernard Rodgers zástupcem ředitele Operačního centra a plukovník Brett Van Buren August velitelem zásahové skupiny Operačního centra.

Zde, v malé sečuanské restauraci Ma Ma Buddha ve washingtonské čínské čtvrti, však přestali být nadřízeným a podřízeným. Byli to blízcí přátelé, oba se narodili v nemocnici svatého Františka v Hartfordu ve státě Connecticut, potkali se ve školce a společně sdíleli vášeň pro letecké modelářství; pět let hráli baseball v týmu žákovské ligy Thurston's Apparel Store - a oba prohánělí po hřišti i mimo ně "královnu" oběhů domů Laurette DelGuerciovou; a čtyři roky hráli na trubku v Housatonic Valley Marching Bandu. Oba sloužili ve Vietnamu, každý u jiného druhu zbraně - Rodgers v amerických speciálních jednotkách, August u letecké výzvědné služby -, a během následujících dvaceti let se scházeli, byť nikterak často. Rodgers měl za sebou dvě nasazení v jihovýchodní Asii a potom byl převelen do Fort Braggu v Severní Karolíně, aby pomáhal plukovníkovi "Pruďasu Charliemu" Beckwithovi při dohledu nad výcvikem 1. detašované zvláštní operační jednotky americké armády Delta Force. Tam zůstal až do vypuknutí valky v Perském zálivu, kde velel motorizované brigádě; věnoval se tomu s vervou hodnou samotného Pattona, takovou, že už neměl daleko do Bagdádu, zatímco jeho podpůrné síly byly ještě v jižním Iráku. Jeho úsilí mu vyneslo povýšení - a místo za kancelářským stolem v Operačním centru.

August absolvoval během dvou let sedmaosmdesát špionážních letů s F-4 nad severním Vietnamem, než ho poblíž Hue sestřelili. Rok strávil v zajateckém táboře, pak uprchl a dostal se na jih. V Německu se zotavoval z vyčerpání a následků drsného zacházení, potom se do Vietnamu vrátil. Zorganizoval špionážní síť, která pátrala po dalších amerických válečných zajatcích, a po stažení amerických sil se tam tajně zdržoval ještě rok. Na žádost Pentagonu strávil další tři roky na Filipínách, kde pomáhal prezidentovi Ferdinandu Marcosovi v boji s malajskými muslimskými secesionisty. Samotný Marcos i jeho represivní politika se mu znechutili, Marcos však měl podporu vlády Spojených států, takže August na Filipínách zůstal. Po pádu Marcosova režimu sháněl nějaké oddechové zaměstnání v kanceláři, takže začal pracovat jako styčný důstojník mezi americkým vojenským letectvem a NASA; podílel se na koncipování bezpečnostních opatření pro činnost špionážních družic a později byl jako

odborník na boj proti terorismu převelen na Velitelství zvláštních operací. Když v Rusku zahynul velitel skupiny Striker W. Charles Squires, Rodgers se na Augusta okamžitě obrátil s nabídkou, aby nastoupil na Squiresovo místo. August nabídku přijal a oba tak hladce znovu navázali své staré blízké přátelství.

Do restaurace Ma Ma Buddha se odebrali poté, co strávili celé dopoledne diskusí o návrhu na založení nového oddělení - zásahové skupiny s mezinárodní působností, zřízené při Operačním centru. S nápadem založit tuto mezinárodní skupinu přišli Rodgers a Paul Hood. Na rozdíl od elitní jednotky Striker, operující s krytím, by tato nová zásahová skupina fungovala jako malý útvar, provádějící "černé operace", a skládala by se z amerických velitelů a zahraničních agentů v terénu, lidí jako Faláh Šibli z izraelské průzkumné jednotky Sajeret Ha'Druzim, který v údolí Bikáa pomohl skupině Striker zachránit Oblastní mobilní operační centrum a jeho posádku. Zásahová skupina dostane za úkol provádět tajné operace v oblastech, kde bude hrozit vypuknutí mezinárodního konfliktu. Po většinu času, co schůzka trvala, generál Rodgers mlčel, jednání však pozorně sledoval. Zúčastnili se ho i vedoucí zpravodajců Bob Herbert a jeho kolegové - velitel námořní výzvědné služby Donald Breen, velitel výzvědné služby pozemního vojska Phil Prince a Augustův přítel, legenda výzvědné služby vojenského letectva Pete Robinson.

I nyní seděl Rodgers mlčky; jídelními hůlkami vybíral z talíře nasolené smažené fazolky. V ošlehaném obličeji pod nakrátko střiženými vlasy barvy soli a pepře měl napjatý výraz, oči sklopené. Oba se nedávno vrátili z Libanonu, kde Rodgers a skupinka vojáků a civilistů ověřovali v terénu činnost nového špionážního vozidla, Oblastního mobilního operačního centra; tam Rodgerse a jeho lidi zajali a mučili kurdští extremisté. August a skupina Striker za přispění izraelského agenta pronikli do údolí Bikáa a zajatce osvobodili. Skončilo tak utrpení zajatců, a při akci se také podařilo odvrátit pokus o rozpoutání války mezi Sýrií a Tureckem. Krátce po svém vysvobození generál Rodgers popravil výstřelem z pistole vůdce Kurdů tak nenadále, že ho nikdo nestačil zarazit. Během letu zpátky do Států August zabránil duševně rozpolcenému Rodgersovi v tom, aby pistoli obrátil proti sobě.

August své lo mein z vepřového masa napichoval na vidličku. Po tom, co prožil ve Vietnamu, kdy se musel dívat, jak vězeňští dozorci jedí, zatímco on sám málem umíral hladem, pohled na jídelní hůlky nesnášel. Během jídla jeho modré oči spočívaly na příteli; dobře chápal účinky boje a zajetí, a až příliš dobře věděl, co mučení provede s duší člověka, nejenom s jeho tělem. Neočekával, že se Rodgers dá rychle dohromady. Někteří bývalí rukojmí se dokonce nevzpamatovali nikdy; když si uvědomili, do jaké hloubky byli zbaveni lidství - jednak tím, co se dělo s nimi samotnými, jednak tím, k jakým činům je mohlo věznění a mučení naopak dohnat -, mnozí z nich si sami vzali život. Liz Gordonová to dobře popsala v článku pro International Amnesty Journal: Rukojmí je člověk, který přestal chodit a místo toho se plazí; dokázat opět se postavit na nohy, čelit byť jen prostým rizikům nebo jednat i s těmi nejobyčejnějšími autoritami je často těžší než zůstat ležet a všechno vzdát.

August zvedl kovovou čajovou konvici. "Chceš trochu?"

"Ano, díky-"

August stále hleděl na svého přítele, který k němu přisunul oba šálky; plukovník je naplnil a konvici postavil zpátky na stolek. Do svého šálku nasypal půl sáčku cukru, čaj zamíchal, zvedl šalek ke rtům a trochu upil. Skrz stoupající páru stále upíral na Rodgerse oči; generál zrak nezvedl.

"Miku?"

"No, co je?"

"Tohle není dobré."

Rodgers vzhlédl. "Copak... to lo mein?"

Na tohle nebyl August vůbec připraven. Usmál se: "No, konečně něco! Tohle je tvůj první žert od - odkdy? Od dvanácté třídy?"

"Tak nějak," odtušil Rodgers podmračeně. Lenivým pohybem zvedl svůj šálek

a polkl malý doušek. Podržel šálek u rtů a zadíval se do něj. "A co se od té doby přihodilo, aby se člověk zasmál?"

"No, řekl bych, že docela dost."

"Co třeba?"

"No... třeba těch pár víkendů, kdy jsme si vyrazili s těmi několika přáteli, které sis udržel. A co ty džezové kluby v New Orleansu, New Yorku a Chicagu, jaks mi o nich vyprávěl? A ty primové bijáky? A víc než pár fajn holek. V životě sis přece jen užil něco pěkného!"

Rodgers postavil šálek na stolek a zavrtěl se v židli; bolelo to, popáleniny, které utrpěl při mučení v kurdském zajetí v údolí Bikáa, se ještě zdaleka nezahojily, ačkoli se hojily rychleji než rány na duši. Rodgers však odmítal ležet na gauči a jen tak nečinně rezivět.

"To všechno jsou jen taková vybočení, Brette. Což o to, líbí se mi, ale je to jen takový únik, útěcha. Rekreace."

"Odkdy jsou útěcha a rekreace něco špatného?"

"Od té doby, co se stanou důvodem pro to, aby člověk žil, místo toho, aby byly odměnou za dobře vykonanou práci," odtušil Rodgers.

"Hmm."

"Hmm je to správné slovo."

August tu přivedl řeč na dosud zakrývaný marasmus, a Rodgers se zjevně rozhodl, že trochu toho svinstva musí z té odpadní jímky ven.

"Chceš vědět, proč si nedokážu dát pokoj?" zeptal se prudce. "Protože se z nás stala společnost, pro kterou jsou smyslem života víkendy, dovolené, útěk od zodpovědnosti. Pyšníme se tím, kolik alkoholu sneseme, kolik ženských okouzlíme tak, že nám vlezou do postele, tím, jak dobře si vedou naše sportovní mužstva."

"Spousta tohohle se ti ale kdysi líbila," připomněl mu August. "Zvlášť ty ženské."

"No, možná toho už mám tak akorát," prohlásil Rodgers. "Už tak žít nechci; chci něco dělat!"

"Tys přece vždycky něco dělal," namítl August. "A přitom ti vybyl i čas na to, aby sis užil života."

"Asi jsem si neuvědomil, do jakého srabu se země dostává," opáčil Rodgers. "Podívej - máš proti sobě takového nepřítele, jako je světový komunismus; dáš do toho boje všecko. A najednou tu ten nepřítel není a ty se konečně pořádně rozhlídneš kolem a vidíš, že zatímco jsi v té bitvě bojoval, všechno ostatní šlo k čertu. Hodnoty, iniciativa, soucit, všecko. A já se teď rozhodl, že se dám pořádně do práce a praženu perka všem, co nejsou hrdí na to, co dělají."

"To všechno je ovšem hluboce procítěné," prohlásil August. "A taky je to úplně vedle, Miku. Ty máš rád klasickou hudbu, je to tak?"

Rodgers přikývl. "No a...?"

"Zapomněl jsem, který spisovatel řekl, že život by měl být jako Beethovenova symfonie. Hlasité partie představují naše veřejně vykonané skutky; v tichých pasážích se odráží naše vnitřní rozjímání. Myslím, že většina lidí nalezla správnou a poctivou rovnováhu mezi oběma."

Rodgers se zadíval do svého čaje. "Tomu nevěřím. Kdyby to byla pravda, lidstvo by si vedlo líp."

"Přežilo dvě světové války a jednu jadernou studenou," odtušil August. "Na spolek masožravců, kteří hájí svoje teritorium a nedostali se nijak moc daleko od života v jeskyních, to zase není tak špatné." Zhluboka, dlouze se napil. "A kromě toho - rekreaci a víkendy nech plavat. Celá tahle naše debata začala tím tvým vtipem a tím, že já ho ocenil. Humor není slabost, kamaráde, a nezačínej si ho vyčítat. Je spíš něčím, co se podobá odstrašujícímu prostředku -jakousi nutnou protiváhou. Když jsem byl Ho Či Minovým "hostem", poměrně zdravý rozum jsem si zachoval hlavně tím, že jsem sám sobě vyprávěl všechny blbé vtipy, na které jsem si dokázal vzpomenout. Vážení, pozor - bude sranda. Dobrá zpráva, špatná zpráva. Fóry o kostlivcích. Hele - znáš tenhle: Kostlivec vejde do baru

a poručí si džin s tonikem... a k tomu hadr na podlahu."

Rodgers se nezasmál.

"No jo, tak teda jinak... Je s podivem, jak člověku připadá srandovní, když je uvázaný za zakrvácená zápěstí v bažině pokryté komáry. Vtip je v tom, že všechno záleží jen na tobě. Z toho svinstva se musíš dostat ven."

"Takový jsi možná ty," opáčil Rodgers. "Já se naštvu. Zahořknu, a pak mám chmurné myšlenky."

"To vím. A držíš to v sobě. Přišel jsi s třetím druhem symfonie: hlasité pasáže, co se usadí někde uvnitř. Snad si nemyslíš, že to je něco dobrého?"

"Ať je to něco dobrého nebo ne - u mě to přichází samo od sebe. Je to takové moje palivo. Žene mě k tomu, abych spravoval porouchané systémy a zbavil se lidí, co to nám ostatním kazí."

"A když ten systém nemůžeš spravit nebo se dostat mizerům na kobylku - kam všechny ty tvoje oktany jdou?"

"Nikam; uložím si je do zásoby. To je na tom to pěkné. Je to jako ta východní představa čchi - vnitřní energie. Když ji potřebuješ pro další boj, je tu, stačí ji jen uvolnit."

"Nebo taky vyvolá explozi. Copak uděláš, když je jí tolik, že ji už v sobě neudržíš?"

"Trochu jí spálíš," odtušil Rodgers. "A tady přichází na řadu rekreace. Tu energii přeměníš ve fyzickou námahu. Cvičíš, hraješ squash, zavoláš nějaké ženské... Vždycky se něco najde."

"Ale jsi při tom všem akorát sám."

"Mně to pomáhá; no, a co se týče radovánek se ženskými, starost o to můžu hodit na tebe."

"Radovánky se ženskými?" usmál se August. Rodgers se nakonec přece jen rozpovídal o něčem jiném než o bídě a pádu civilizace. "Po tom svém dlouhém víkendu s Barb Mathiasovou jsem si musel dát pohov."

Rodgers se také usmál. "Já myslel, že ti prokazuju službu, když jsem vás dal zase dohromady," prohlásil. "Milovala tě, už když jsme byli kluci."

"Jo, jenže teď je jí čtyřiačtyřicet a jediné, co chce, je sex a zabezpečení." August si namotal na vidličku nudle a strčil si je do úst. "Bohužel, já jsem boháč jen v jednom z toho."

Rodgers se stále ještě usmíval, když jeho pager zapípal. Natočil se, aby se na něj podíval, a zkřivil obličej bolestí; obvazy na bocích mu bolestivě napjaly spálenou kůži.

"Ty pagery se dají z opasku odepnout," poznamenal August.

"Dík za radu," utrousil Rodgers. "Přesně tak jsem posledně o ten svůj přišel." Pohlédl na číslo.

"Kdo tě shání?" zeptal se August.

"Bob Herbert." Rodgers sňal z klína ubrousek a svraštil obočí. Pomalu vstal a ubrousek upustil na stolek. "Zavolám mu z auta."

August se narovnal. "Já tu počkám. Ve Washingtonu prý připadají na jednoho mužského tři ženské. Třeba některá dostane chuť na ty tvoje stydnoucí fazolky."

"Tak hodně štěstí," poznamenal Rodgers a spěšně procházel malou restaurací, plnou lidí, ven.

August dojedl své lo mein, dopil čaj a nalil si další. Pomalu upíjel a rozhlížel se po potemnělé restauraci. Tenhle stav mysli, ve kterém se Rodgers nachází, se dá jen těžko rozptýlit a zahnat. Z nich dvou byl August vždy větší optimista. Pravda, nedokázal se podívat na Památník padlých ve vietnamské válce ani si pustit nějaký válečný dokument, vysílaný kabelovou televizí, či projít kolem vietnamské restaurace, aniž by mu vstoupily slzy do očí, aniž by se mu sevřely útroby, jako kdyby je spaloval nějaký vnitřní oheň, a aniž by zatínal pěsti v touze do něčeho udeřit. Obyčejně byl naladěný pozitivně, ochotný doufat v lepší stránku věcí, to ale neznamenalo, že odpustí a přejde úplně vše; přesto však nepodléhal zatrpklosti a pocitu zklamání jako Mike. A

zde byla potíž: spočívala v tom, že Mike dopustil, aby se zřekl sám sebe, nikoli v tom, že by se Mika zřekla společnost. A August neměl v úmyslu nechat to jen tak být a vzdát se bez boje.

Když se Rodgers vracel, August okamžitě poznal, že se stalo cosi zlého. Navzdory obvazům a bolesti generál procházel přeplněnou restaurací sebejistě, proplétal se mezi číšníky a hosty, nečekal, až mu sami ustoupí z cesty, přesto však se nepohyboval nijak překotně. On i August měli na sobě uniformy, a vojenským osobám věnují cizí agenti i novináři zvýšenou pozornost. Kdyby takové osoby byly někam spěšně a naléhavě odvolány, těm, kdo je sledují, by to napovědělo, kterého druhu zbraně nebo které jeho součásti se hrozící mimořádná událost týká.

August se klidně zvedl od stolku, dřív než k němu Rodgers došel. Okázale se protáhl a dal si ještě poslední doušek čaje, hodil na stolek dvacetidolarovku a vykročil Rodgersovi vstříc. Ani jeden z nich nepromluvil, dokud nevyšli ven. Podzimní vzduch štípal. Oba se loudali k autu.

"Tak, a teď mi ještě něco povídej o slastech života," pronesl trpce Rodgers. "Asi před půlhodinou zavraždili Marthu Mackallovou."

August cítil, jak mu vypitý čaj stoupá do hrdla.

"Stalo se to před Palacio de las Cortes v Madridu," pokračoval Rodgers; hovořil úsečně a tiše, oči upřené na cosi v dálce. I když nepřítel dosud neměl tvář, Rodgers již nalezl místo, kam se jeho zlost zaměří. "Určení tvého týmu se nemění, dokud nebudeme vědět víc. Marthina asistentka Aideen Marleyová je na policii. Darrell s ní byl v hotelu, a teď jde do paláce. Ve čtrnáct nula nula zavolá Paulovi, co je nového."

Augustův výraz se nezměnil, třebaže v hrdle cítil chuť čaje a pachuť žluči. "Ví se, kdo to udělal?"

"Neví se vůbec nic. Cestovala na zapřenou; o tom, že tam je, vědělo jen pár lidí."

Nasedli do Rodgersova nového Camry; řídil August. Nastartoval a zařadil se do proudu vozidel. Chvíli oba mlčeli. August Marthu neznal nijak dobře, věděl však, že v Operačním centru není zvlášť oblíbená; navážela se do lidí a byla arogantní. Postrach ostatních. Byla také zatraceně schopná. Operačnímu centru bude moc chybět.

August se zadíval předním sklem na zataženou oblohu. Až dorazí do Operačního centra, Rodgers půjde do přízemí, kde jsou kanceláře vedení, August poletí vrtulníkem do akademie FBI v Quantiku, kde má základnu skupina Striker; určení skupiny zatím nebylo stanoveno. Ve Španělsku však stále ještě jsou dva pracovníci Operačního centra. Kdyby se tam věci vymkly z rukou, mohli by být narychlo odvoláni. Rodgers Augustovi nesdělil, co Martha ve Španělsku dělala, protože zjevně nechtěl riskovat; někdo by je mohl odposlouchávat. Uložení odposlouchávacího zařízení do aut vojenského personálu nebo jeho elektronické sledování nebylo žádnou vzácností. O napjaté politické situaci ve Španělsku však August věděl. Bylo mu také známo, že se Martha zabývala etnickými zaležitostmi a pravděpodobně se podílela na diplomatické činnosti zaměřené na to, aby se zabránilo třenicím mezi mnoha tamními etniky, zastávajícími různé politické směry a patřícími k různým kulturám, a na to, aby nedošlo ke zhoubnému boji o moc, jenž by měl dalekosáhlé následky.

A byl si vědom ještě jedné věci; ten, kdo Marthu zabil, podle všeho věděl, proč tam je. Což vyvolávalo další otázku, převažující nad momentálním šokem z té zprávy: je to první, nebo poslední výstřel v situaci hrozící možným zničením Španělska?

3

PONDĚLÍ, 8.45 VEČER
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Po temných vodách zátoky La Concha blyskotavě poskakovaly nesčetné odlesky měsíčního světla; tam, kde vlny hlasitě narážely na Playa de la Concha, se zářící střípky rozprašovaly na drobnou chvějivou tříšť. Dlouhá, smyslně prohnutá pláž ohraničovala elegantní kosmopolitní město; necelý kilometr na východ se v přeplněném přístavu Parte vieja, "staré čtvrti", pohupovaly na vlnách rybářské čluny a výletní lodě. Jejich stěžně skřípaly ve vytrvalém jižním větru a drobné vlnky jemně ťukaly do jejich trupů. Pár opozdilců, dosud doufajících, že v tuto pozdní dobu ještě něco uloví, se teprve vracelo na kotviště. Mořští ptáci, ve dne poletující v hejnech, se již tiše rozsadili pod věkovitými přístavními moly nebo na převislých skaliskách ostrova Isla de Santa Clara, trčících z moře nedaleko ústí zátoky.

Dál po vodě, za odpočívajícími ptáky a za opuštěnými čluny, něco přes půl kilometru severně od pobřeží, se na měsícem osvětlených vlnách lehce pohupovala štíhlá bílá jachta Verídico. Třináct a půl metru dlouhá jachta měla čtyřčlennou posádku; jeden její člen, celý v černém, držel hlídku na palubě, druhý stál u kormidla, třetí právě večeřel v jídelním koutě vedle kuchyňky a čtvrtý spal v kajutě na přídi.

Bylo tu i pět cestujících, všichni v přísném soukromí prostřední kajuty. Dveře byly zavřené, těžké závěsy na dvou kulatých okénkách zatažené. Pětice mužů seděla kolem velkého stolu barvy slonové kosti. Uprostřed stolu ležela tlustá, velká, v kůži vázaná složka, vedle ní stála láhev značkové madeiry. Talíře byly sklizeny, zůstaly jen téměř prázdné číše.

Muži měli na sobě drahá saka pastelových barev a volné kalhoty, na rukou prsteny s drahokamy, na krku zlaté nebo stříbrné řetízky s přívěsky. Ponožky měli hedvábné, boty ručně šité a naleštěné, vlasy nedávno nakrátko ostříhané. Kouřili kubánské doutníky; čtyři již téměř dohořely, další zatím čekaly ve zvlhčovači, stojícím uprostřed stolu. Ruce mužů byly měkké, výrazy tváří uvolněné. Když promluvili, jejich hlasy zněly tiše a teple.

Majitel jachty, seňor Esteban Ramírez, byl také zakladatelem Ramírezovy loďařské společnosti, firmy, která postavila i tuhle jachtu. Na rozdíl od ostatních přítomných nekouřil, ne proto, že by snad nechtěl, nýbrž proto, že ještě nenastal čas k oslavě; také se nezaobíral vzpomínkami na to, jak katalánští prarodiče všech pěti mužů pěstovali na úrodných pozemcích víno nebo obilí či chovali ovce. Jakkoli bylo jejich kulturní dědictví důležité, o podobných věcech nyní nedokázal přemýšlet; jeho mysl a duši naplňovaly starostlivé úvahy o tom, k čemu mělo do této chvíle dojít. Jeho představivost plně zaměstnávalo vše, co je v sázce; po letech snění, měsících plánování a hodinách, kdy se to mělo vykonat, bylo v sázce hodně.

Co jen toho člověka zdrželo?

Ramírez tiše přemítal o tom, jak během uplynuvších let sedával v této kajutě a čekal na telefonát od lidí, se kterými pracoval v americké CIA, nebo na zprávy od členů své skupiny, nazývané "familia", velmi úzkého společenství důvěryhodných osob, jeho nejoddanějších zaměstnanců. Slouhové familie byli někdy pověřeni úkolem doručit balíčky, vybrat peníze anebo polámat kosti těm, kteří neměli dost rozumu, aby pochopili nutnost spolupracovat s ním. Někteří z těch nešťastníků kdysi dokonce pracovali pro jednoho či dva z těch, kteří nyní sedí u tohoto stolu. To však patří minulosti, dobám před tím, než se tato pětice spojila k dosažení společného cíle.

Ramírez ve svých úvahách tak trochu želel oněch klidnějších dnů, kdy byl prostě jen apolitický zprostředkovatel, jehož zisk pocházel z pašování zbraní nebo lidí, případně kdy se dozvídal o tajných operacích Rusů nebo muslimských fundamentalistů. Dnů, kdy sílu familie používal k tomu, aby si vymohl půjčky od bank, které mu je nechtěly poskytnout, nebo aby si opatřil nákladní auta pro přepravu zboží v době, kdy se žádná auta nedala sehnat.

Nyní je všechno jinak; moc a moc jinak.

Ramírez nepromluvil, dokud se neozval jeho mobil. Při prvním pípnutí jej

zvolna vytáhl z pravé kapsy saka. Při odklápění mluvítka se mu krátké tlusté prsty mírně chvěly. Přiložil si přístroj k uchu. Ohlásil se jménem, nic víc však neřekl, jen seděl, naslouchal a hleděl na ostatní.

Volající domluvil; Ramírez opatrně telefon zaklapl a zastrčil jej zpátky do kapsy. Zadíval se na prázdný popelník před sebou; ze zvlhčovače si vybral černý doutník a přičichl k němu. Teprve potom se jeho plochý, měkký a kulatý hladký obličej rozzářil úsměvem.

Jeden z přítomných mužů vytáhl doutník z úst. "Tak co je, Estebane? Co se stalo?" zeptal se.

"Je to hotovo," pronesl Ramírez pyšně. "Jeden z cílů, ten nejdůležitější, je odstraněn."

Konce čtyř doutníků jasně zažhnuly, jak z nich čtveřice mocně zatáhla. Obličeje mužů se také rozzářily a ruce se zvedly ke zdvořilému, avšak srdečnému potlesku. Teprve nyní Ramírez odřízl špičku doutníku do popelníku a slavnostně, jako k přípitku, si jej zapálil mohutným plamenem starožitného propanbutanového zapalovače, stojícího uprostřed stolu. Otáčel doutníkem, až se celý konec rovnoměrně rozpálil do ruda, a pak dychtivě nasál kouř. Jazykem se pomazlil s jeho chutí, poválel jej v ústech a vyfoukl.

"Seňor Sánchez je teď na madridském letišti," oznámil; použil jméno, pod kterým vrah vykonal svůj úkol. "Za hodinu bude v Bilbau. Zavolám do továrny, ať tam pro něj některý můj řidič z familie přijede. Potom podle plánu přijde sem na jachtu."

"Doufám, že nakrátko," ozval se starostlivě jeden z mužů.

"Hodně nakrátko," odtušil Ramírez. "Až seňor Sánchez dorazí, půjdu na palubu a zaplatím mu." Poklepal si na kapsu vesty, kde měl obálku nacpanou penězi různých měn. "Nikoho dalšího neuvidí, takže vás nebude moci vyzradit."

"Proč by to dělal?" zeptal se muž.

"Vydírání, Alfonso; když lidé jako Sánchez, bývalí vojáci, přijdou k penězům, mají sklon žít rozmařile, jen ze dne na den. Když jim peníze dojdou, někdy se vrátí a chtějí další," vysvětloval Ramírez.

Alfonso se s jeho odpovědí nespokojil. "A jestli se tedy Sánchez vrátí? Jak se budete bránit?"

Ramírez se usmal. "Jeden z mých lidí tam byl s videokamerou. Jestli mě Sánchez zradí, kazeta se předá do rukou policie. Ale dost o tom, co by mohlo být! Teď k tomu, co bude. Až Sánchez dostane zaplaceno, odjede zpátky na letiště, odletí ze země a zůstane pryč do té doby, než se vyšetřování uzavře, jak je dohodnuto."

"A co ten řidič z Madridu?" zeptal se další z mužů. "Ten taky ze Španělska odejde?"

"Ne; pracuje pro poslance Serradora. Touží po vzestupu, takže bude mlčet. A auto, které atentátníci použili, už je v dílně a tam ho rozeberou." Ramírez potáhl s požitkem z doutníku. "Důvěřujte mi, drahý Migueli! Všechno je velmi pečlivě promyšleno; spojitosti mezi touhle akcí a námi se nikdo nedopátrá."

"Vám důvěřuju," pronesl muž a potáhl nosem. "Ale nejsem si jistý, jestli můžeme důvěřovat Serradorovi. Je to Bask."

"Ten střelec je rovněž Bask, a jednal podle instrukcí," odtušil Ramírez. "Poslanec Serrador taky udělá to, co se mu řeklo, Carlosi. Je ctižádostivý."

"No tak je to teda ctižádostivý Bask; ale pořád je to Bask."

Ramírez se opět usmál. "Poslanec Serrador nechce věčně zůstat jen mluvčím rybářů, pastevců a horníků; chce být jejich vůdcem."

"Může si je klidně odvést přes Pyreneje do Francie," poznamenal Carlos. "Mně chybět nebudou."

"Mně taky ne," souhlasil Ramírez. "Ale kdo potom bude lovit ryby, pást ovce a pracovat v dolech? Ředitelé bank a účetní, co pro vás pracují, Carlosi? Reportéři, co pracují pro Rodrigovy noviny nebo pro Alfonsovy televizní stanice? Piloti, co létají na Miguelových aerolinkách?"

Ostatní se usmívali, krčili rameny a přitakávali. Carlos se začervenal a

souhlasil velkomyslným pokývnutím hlavy.

"No, to by našemu zvědavému chlapečkovi mohlo stačit," prohlásil Ramírez. "Důležité je, že ta americká emisarka je zabita. Spojené státy nebudou mít tušení, kdo to udělal a proč, ale dají si moc dobrý pozor, aby se nezapletly do místní politiky. Až se poslanec Serrador dneska večer sejde s těmi zbývajícími, ještě je na to upozorní a bude je před tím varovat. Ujistí je, že policie dělá všechno pro to, aby vraha dopadla, ale že nelze zaručit, že se zabrání dalším incidentům. Zvlášť v těchto neklidných časech."

Carlos přikývl a otočil se k Miguelovi. "A jak to jde u vás?"

"Dobře," odpověděl korpulentní stříbrovlasý ředitel aerolinií. "Zlevněné letenky ze Spojených států do Portugalska, Itálie, Francie a Řecka se ukázaly jako nesmírně populární. Návštěv Madridu a Barcelony ubylo oproti loňsku o jedenáct a osm procent; v hotelích, restauracích a půjčovnách automobilů už ty ztráty začínají být znát. A odrazilo se to už i v mnoha místních podnicích."

"A tržby budou klesat dál, až se americká veřejnost dozví, že ta zavražděná žena byla turistka a že k té střelbě na ni došlo čistě náhodou," prohlásil Ramírez.

Potáhl z doutníku a usmál se. Na tuhle součást plánu byl obzvlášť pyšný; totožnost té mrtvé ženy nemůže vláda Spojených států nikdy přiznat. Přišla sem z výzvědného střediska pro řešení krizových situací, ne z ministerstva zahraničí. Spojené státy také nemůžou nikdy přiznat skutečnost, že do Madridu přišla na setkání s vlivným poslancem, který se obává nové občanské války. Kdyby se Evropa někdy dozvěděla, že se takovýto představitel Ameriky měl se Serradorem sejít, Amerika upadne v podezření, že se pokoušela rozestavit hráče tak, aby pro sebe získala výhodu. Serrador si tu ženu vyžádal přesně kvůli tomuhle. Ramírezovi a jeho skupině se tak jedním atentátem podařilo získat kontrolu nad Bílým domem i turistikou ve Španělsku.

"A pokud jde o další krok - jak to vypadá, Carlosi?" zeptal se.

Mladý černovlasý bankéř se naklonil dopředu; odložil doutník do popelníku a sepjaté dlaně položil na stůl. "Jak víte, nižší a střední třídy to nedávné propouštění z práce silně postihlo. Během posledních šesti měsíců banka Cedro omezila půjčky, takže naši partneři v téhle operaci," - ukázal na ostatní u stolu - "i ostatní podnikatelé byli nuceni zvýšit spotřebitelské ceny skoro o sedm procent. Současně omezili výrobu, takže se obchod se španělským zbožím v Evropě snížil o osm procent. To tvrdě postihlo dělníky, ačkoli jejich úvěry jsme zatím neomezili. Vlastně jsme byli nanejvýš štědří; úvěry jsme naopak rozšířili, aby se splatily staré dluhy. Na snížení dluhů ovšem půjde z těch peněz jen něco. Lidé nakupují v domnění, že úvěr dostanou znova. Výsledkem je, že úroky z půjček stouply na úroveň o osmnáct procent vyšší, než byly v tuhle dobu loni."

Ramírez se usmál. "Spolu s poklesem turistického ruchu bude finanční dopad tvrdý, až žádné další úvěry už nebudou."

"Bude nesmírně tvrdý," souhlasil Carlos. "Lidé se zadluží tak, že budou souhlasit se vším, jen aby z těch dluhů vybředli."

"Ten dopad ovšem musí být takový, abyste si mohl být jistý, že ho udržíte pod kontrolou," podotkl Alfonso.

"Naprosto," odpověděl Carlos. "Přísun peněz do mé banky a do většiny ostatních zůstane díky rezervám hotovosti a úvěru u Světové banky i u jiných ústavů bezpečně zachován. Špičky hospodářství zůstanou poměrně nedotčené." Usmál se. "Je to jako ta rána, která postihla Egypt, kdy se vody Nilu proměnily v krev, jak to líčí Starý zákon. Nezasáhla ty, kteří dostali předem varování, jejich džbány a studny se naplnily čerstvou vodou."

Ramírez se opřel a dlouze, spokojeně potáhl z doutníku. "Tohle je vynikající, pánové. A jakmile bude všechno na svém místě, nám pak připadne jen úkol jednoduše stále tlačit, až střední a nižší třídy povolí. Až Baskové, Kastilci, Andalusané a Galicijci uznají, že Španělsko patří lidu Katalánska. A až to uznají, až bude premiér donucen vyhlásit nové volby, my budeme

připravení." Jeho tmavá očka přeběhla z jednoho obličeje na druhý, načež spočinula na kožené složce před ním. "Připravení s naší novou ústavou - připravení pro nové Španělsko."

Ostatní souhlasně přikyvovali, Miguel a Rodrigo lehce zatleskali. Ramírez cítil na bedrech tíhu minulých dějin i dějin budoucích, a ten pocit ho blažil.

Neměl tušení o přítomnosti rozcuchaného muže, sedícího dvě stě metrů od jachty, na jehož bedrech spočívala představa jiných dějin - a jenž měl k dispozici zcela jinou zbraň.

4

PONDĚLÍ, 7.15 VEČER
MADRID, ŠPANĚLSKO

Když se dostavil comisario Diego Fernández, Aideen dosud seděla na kožené pohovce. Komisař byl středně vysoký a střední postavy, s rumělnou tváří, hladce oholenou až na pečlivě zastřiženou bradku. Černé vlasy měl poněkud dlouhé, avšak upravené, oči za brýlemi se zlatými obroučkami hleděly pozorně. Na rukou měl černé kožené rukavice, na nohou černé semišové boty a oblečen byl do černého, rozepnutého svrchníku, takže bylo vidět tmavošedý oblek.

Pobočník za ním zavřel dveře. Když zaklaply, vyšetřovatel se Aideen zdvořile uklonil.

"Dovolte, abych vám vyjádřil nejhlubší soustrast a omluvu za vaši ztrátu," řekl hlubokým hlasem; jeho angličtina měla silný cizí přízvuk. "Jestli vám já nebo moje oddělení můžeme nějak pomoci, prosím, jen řekněte."

"Děkuju vám."

"Buďte ujištěna, že použijeme veškeré prostředky madridské městské policie i ostatních vládních institucí k tomu, abychom našli toho, kdo tenhle násilný čin spáchal."

Aideen k němu zvedla nepřítomné oči. To k ní přece nehovoří policejní vyšetřovatel; a policejní oddělení nemůže hledat vraha, který zabil někoho, koho ona zná; televizní zprávy a novinové titulky přece nebudou o člověku, se kterým se teprve před hodinou oblékala v hotelovém pokoji! Třebaže tu vraždu prožila a na ulici viděla Marthinu mrtvolu, celý ten zážitek jí připadal neskutečný. Aideen tak přivykla tomu, že může věci změnit - zpětně přetočit pásku, aby se podívala na to, co jí třeba ušlo, nebo vymazat počítačová data, která nepotřebuje -, že jí neodvolatelnost toho, co se stalo, připadala zhola nemožná.

Mozek však Aideen říkal, že se to stalo. A že se to nedá odvolat. Když ji sem přivedli, zavolala do hotelu a o události pověděla Darrellu McCaskeymu; ten řekl, že uvědomí Operační centrum. Zůstal překvapivě klidný - nebo se takhle dokázal ovládat vždycky; Aideen ho však neznala natolik, aby to mohla tvrdit. Potom tu seděla a pokoušela se sama sebe přesvědčit, že ta střelba byl náhodný teroristický čin, ne cílený úder. Koneckonců, tohle nebylo totéž jako to, co se stalo před dvěma lety v Tijuaně, kde jejího přítele Odina Gutiérreze Rica čtyři zabijáci doslova rozstříleli útočnými puškami. Rico řídil trestní procesy v Baja California. Byl to veřejný činitel, jemuž pravidelně vyhrožovali smrtí, a jenž přesto nátlaku obchodníků s drogami dál hrdě vzdoroval. Jeho smrt byla tragickou ztrátou, nikoli však překvapením. Dávala veřejnosti velmi jasně na srozuměnou, že podsvětí se s pronásledováním obchodníků s drogami nesmíří.

Martha přicestovala do Madridu s krytím, které znala jen hrstka vládních činitelů, a jejím úkolem bylo pomoci poslanci Serradorovi vypracovat plán, jak zabránit tomu, aby se jeho vlastní lidé, Baskové, připojili ke stejně nacionalisticky naladěným Katalánců v jejich snaze odtrhnout se od Španělska. Baskická povstání v osmdesátých letech byla natolik sporadická, že neuspěla,

přesto však natolik násilná, že se na ně nezapomnělo. Martha i Serrador byli přesvědčeni, že organizovaná revolta dvou z pěti hlavních etnických skupin - zvlášť pokud ty skupiny budou lépe vyzbrojené a připravené než v osmdesátých letech - by byla nejen nesmírně ničivá, ale měla by i slušné vyhlídky na úspěch.

Kdyby ovšem tohle byl atentát, kdyby jeho cílem byla Martha, znamenalo by to, že někde došlo k úniku informací. A jestli k takovému úniku skutečně došlo, je mírový proces ve vážném nebezpečí. Bylo krutou ironií, že ještě před krátkým časem právě Martha naléhavě prohlašovala, že nesmějí dopustit, aby rozhovory něco překazilo.

Víte, co je tu v sázce...

Marthu potom samozřejmě znepokojila Aideenina přehnaná reakce tam na ulici.

Kdyby tohle byla bývala ta nejhorší překážka, uvažovala Aideen. Hmoždíme se s detaily, a ujde nám to hlavní -

"Seňorita?" oslovil ji Fernández.

Aideen zamrkala. "Ano?"

"Je vám něco?"

Aideen se dosud dívala na temná okna, ne na comisaria Fernándeze, nyní však soustředila pohled na něj. Stal kousek od ní a s úsměvem na ni shlížel.

"Ne, nic," odpověděla. "Promiňte; myslela jsem na svou přítelkyni."

"Rozumím," řekl Fernández tiše. "Kdyby vám to nevadilo... mohl bych vám položit pár otázek?"

"Ovšem." Aideen až dosud seděla nachýlená dopředu; nyní se posadila zpříma. "Ale nejprve... mohl byste mi povědět, jestli něco zachytily bezpečnostní kamery?"

"Bohužel, z těch jsme se nedozvěděli nic, ten střelec byl mimo jejich dosah."

"Věděl, jaký dosah mají?"

"Zjevně ano," připustil Fernández. "Bohužel, nějaký čas potrvá, než najdeme ty, kteří měli k téhle informaci přístup - a než je všechny vyslechneme."

"Chápu."

Fernández vytáhl z kapsy saka žlutý kroužkový zápisník; zahloubal se do poznámek a jeho úsměv se vytratil. Ze zápisníku vytáhl pero. Dočetl a zadíval se na Aideen.

"Vy a vaše společnice jste do Madridu přijely jako turistky?" zeptal se.

"Ano, tak."

"Strážnému u brány jste řekly, že do Congreso de los Diputados jdete na soukromou prohlídku."

"Ano, správně."

"A tu prohlídku vám zařídil kdo?"

"To nevím."

"Prosím?"

"Moje společnice ji domluvila prostřednictvím přítele ještě ve Státech."

"Mohla byste mi sdělit jméno toho přítele?"

"Bohužel ne; nevím, kdo to byl. Na tuhle cestu jsem se vydala dost narychlo, na poslední chvíli."

"Možná to zařídil některý ze spolupracovníků?" napověděl vyšetřovatel. "Nebo někdo z oddělení? Nějaký místní politik?"

"Nevím," opakovala umíněně Aideen. "Lituju, ale nenapadlo mě, že bych se o to měla starat."

Fernández se na ni dlouze a upřeně zadíval; pak oči pomalu sklopil a zapsal si její odpovědi do notesu.

Aideen ovšem ani nenapadlo, že jí uvěřil; vyrozuměla to z toho, jak odmítavě sevřel koutky úst, a z toho, jak se mu na čele stáhly mezi očima přísné vrásky. Neměla vůbec chuť se při tomhle vyšetřování vykračovat, jenže

dokud jí Darrell McCaskey nedá jiné instrukce, nemá na vybranou a musí tuhle hru hrát dál a držet se krycí legendy.

Fernández pomalu a zamyšleně obrátil list v zápisníku a upřel zrak na prázdnou stránku. "Viděla jste toho člověka, který vás přepadl?"

"Jeho obličej ne," odpověděla Aideen. "Těsně předtím, než sáhl po zbrani, udělal snímek s bleskem."

"Neucítila jste třeba kolínskou? Nebo vodu po holení?"

"Ne."

"Všimla jste si toho fotoaparátu? Jeho značky?"

"Ne; nebyla jsem dost blízko - a pak přišel ten záblesk. Zahlédla jsem z toho člověka jenom šaty."

"Aha." Fernández k ní dychtivě popošel. "Můžete mi říct, jak vypadaly?"

Aideen se dlouze nadechla a zavřela oči. "Měl těsnou džínovou bundu a baseballovou čepici. Tmavomodrou, nebo snad černou, štítkem napřed. Volné khaki kalhoty a černé boty. Myslím, že byl mladý, ale s určitostí to tvrdit nemůžu."

"Dělal na vás takový dojem?"

Aideen oči otevřela. "Bylo to něco ve způsobu, jak stál," odpověděla. "Nohy rozkročené, ramena vzpřímená, hlava vztyčená. Silný, jakoby ve střehu."

"Už jste takový postoj někdy viděla?"

"Ano." Atentátník jí připomněl, že podobně vypadají členové skupiny Striker; to ovšem nemohla říct. "Tam, co jsem chodila na univerzitu, byl i výcvikový tábor pro důstojníky v záloze," lhala. "Ten vrah měl vojenské držení těla, nebo se aspoň choval jako někdo, kdo umí zacházet se střelnými zbraněmi."

Fernández si to zapsal. "Řekl vám ten střelec něco?"

"Ne."

"Nebo něco vykřikoval - nějaké heslo nebo výhrůžku?"

"Ne."

"Všimla jste si, jaký druh zbraně použil?"

"Lituju, ale nevšimla; nějakou malou."

"Třeba revolver?"

"Nemám tušení," lhala dál Aideen. Byla to automatická pistole. Samozřejmě nechtěla, aby Fernández zjistil, že ten rozdíl poznala.

"Byly mezi výstřely přestávky?"

"Myslím, že ano."

"Byly ty výstřely hlasité?"

"Nijak moc; byly překvapivě tiché." Pistole měla tlumič, ale Aideen nechtěla dát najevo, že ví i tohle.

"Asi měl tlumič," řekl Fernández. "Viděla jste to auto, ve kterém uprchl?"

"Ano; byl to černý sedan, ale nevím, jaké značky."

"Čistý nebo zašpiněný?"

"Něco mezi."

"Odkud přijel?"

"Řekla bych, že na toho střelce čekal kus dál po ulici."

"Jak asi daleko?"

"Možná dvacet nebo třicet metrů. Zdálo se mi, že přijel pomalu podle obrubníku několik vteřin předtím, než ten člověk začal střílet."

"Střílel někdo taky z toho auta?"

"Neřekla bych; viděla jsem záblesky jenom z té jedné zbraně."

"Během útoku jste jednu chvíli byla u té druhé oběti, u toho listonoše, věnovala jste se jeho zranění a přítomnost dalšího střelce vám mohla ujít."

"Myslím, že ne; byla jsem u něj až ke konci. Povězte mi - jak na tom ten pán je? Dostane se z toho?"

"Je to smutné, seňorita; zemřel."

Aideen sklopila oči. "To je mi líto."

"Pro jeho záchranu jste udělala, co se dalo," řekl komisař. "Nemůžete si

nic vyčítat."

"Nic," zamumlala Aideen, "až na to, že jsem uskočila tím směrem. Má rodinu?"

"Si," odpověděl inspektor. "Señor Suárez živil manželku, chlapečka a matku."

Aideen cítila, jak se jí sevřely spánky a do očí se jí opět derou slzy. Nejenže se jí nepodařilo udělat něco pro Marthu, ale její instinktivní snaha odlákat střelcovu pozornost a upoutat střelbu na sebe stála nevinného člověka život. Když o tom zpětně uvažuje, měla uskočit směrem, kde byla Martha; možná se měla vrhnout mezi střelce a Marthu nebo se ji pokusit odtáhnout za tu zatracenou strážní budku. Měla udělat cokoli jiného než to, co udělala.

"Nechcete sklenici vody?" zeptal se Fernández.

"Ne, to je dobré, děkuju."

Vyšetřovatel přikývl; udělal několik kroků, oči upřené na podlahu, a pak pohlédl na Aideen. "Señorita, myslíte, že cílem toho střelce jste měly být právě vy a vaše společnice?"

"Myslím, že ano." Aideen tuhle otázku očekávala; odpověď musí pečlivě zvážit.

"Víte proč?"

"Ne."

"Máte nějaké podezření? Podílíte se na nějaké politické činnosti? Nebo patříte k nějaké skupině?"

Aideen zavrtěla hlavou.

Ozvalo se zaklepání na dveře; Fernández si ho nevšímal. Mlčky a přísně se na Aideen zadíval.

"Señorito Temblónová - odpusťte, že na vás právě v takovéto chvíli tak naléhám, ale po ulicích mého města se teď volně potlouká vrah. Chci ho dostat. Nenapadá vás nějaký důvod, proč by někdo přepadl právě vás a vaši přítelkyni?"

"Comisario, ve Španělsku jsem nikdy nebyla a nikoho tu neznám. Moje společnice tu před lety byla, ale nemá - neměla - zde žádné přátele ani nepřátele, o kterých bych věděla."

Zaklepání se ozvalo znovu. Fernández šel ke dveřím a otevřel je. Aideen neviděla, kdo tam venku stojí.

"Si?"

"Comisario," pronesl příchozí, "poslanec Serrador si přeje, aby ta žena k němu hned přišla."

"Tak?" Fernández se otočil a pohlédl na Aideen; mírně přivřel oči. "Señorita, pan poslanec se možná chce za tuto hroznou tragédii omluvit."

Aideen mlčela.

"Nebo je pro to slyšení nějaký jiný důvod?"

Aideen vstala. "Jestli ano, comisario Fernándezi, tak se jej dozvím, až s poslancem budu mluvit."

Fernández zavřel notes a dvorně se uklonil. Pokud ho Aideen nějak rozladila, nedal to najevo. Poděkoval jí za pomoc při vyšetřování, znovu se omluvil za to, co se stalo, a pak nataženou paží pokynul k otevřeným dveřím. Aideen vyšla ven. Seržant, který ji sem přivedl, už čekal; pozdravil ji úklonou a společně vykročili chodbou.

Aideen měla vůči Fernándezovi špatné svědomí; má na starosti vyšetřování a ona mu neposkytla nic, z čeho by mohl dál vycházet. Ale jak Martha důrazně připomněla, pro každou společnost a pro každou vrstvu společnosti existují jistá pravidla; a ať se jedná o kteroukoli zemi, bez ohledu na její ústavu a vyváženost vnitřních vztahů, pravidla, jimiž se řídí vláda, jsou vždy odlišná. Výrazy jako "stupeň prověření pro informace" nebo "státní tajemství" naprosto účinně odstavují jinak zcela zákonná vyšetřování. V mnoha případech - a tento mezi ně patří - jsou tyto překážky naneštěstí nutné a legitimní.

Pracovna poslance Serradora se nacházela kousek dál po chodbě. Byla stejně velká a stejně zařízená jako místnost, ze které Aideen právě vyšla, ačkoli zde

řada věcí vypovídala něco o osobnosti člověka, jenž tu pracuje. Na třech stěnách visely zarámované plakáty, zobrazující madridskou arénu pro býčí zápasy, Plaza de las Ventas; na čtvrté, za pracovním stolem, visely zarámované titulní stránky novin, popisující činnost Basků v osmdesátých letech. Na poličkách podél stěn byly vystaveny rodinné fotografie.

Když Aideen vstoupila, Serrador seděl za stolem, Darrell McCaskey na pohovce. Serrador vykročil vznešeně zpoza stolu, paže rozpřažené, ve tváři výraz hluboké lítosti, oči pod šedivým obočím plné bolesti. Jeho vysoké tmavé čelo pod bílými vlasy, hladce sčesanými dozadu, bylo staženo do vrásek, koutky širokých úst pokleslé. Jemně uchopil Aideeniny ruce do svých měkkých, velkých dlaní.

"Slečno Marleyová, je mi moc líto... přesto, i při mém hlubokém žalu, se mi velmi ulevilo, že se nestalo nic vám."

"Děkuji, pane poslanče." Aideen pohlédla na McCaskeyho. Malý, šlachovitý, předčasně zešedivělý druhý zástupce ředitele Operačního centra toporně vstal, ruce složené na břiše. V jeho obličeji nebyl výraz oné diplomatické soustrasti, jíž překypoval Serrador; tvářil se vážně a napjatě. "Darrelle, jak je?" oslovila ho Aideen.

"Už mi bylo líp, Aideen. Co vy?"

"Nic moc; zvrtala jsem to, Darrelle."

"Jak... v čem?"

"Měla jsem reagovat... jinak." Aideen se lítostí až zalykala. "Hned mi došlo, co se děje, a stejně jsem to zvrtala, Darrelle; prostě zvrtala."

"Nesmysl; měla jste štěstí, že se vám vůbec podařilo dostat se tomu člověku z cesty."

"Za cenu života jiného člověka -"

"Tomu se nedalo zabránit."

"Pan McCaskey má pravdu," vložil se do hovoru Serrador; stále ještě držel Aideeniny ruce ve svých. "Takhle se na sebe nesmíte dívat. Takovéhle věci se vždycky jeví mnohem jasnější, když je vidíte v - jak to říkáte... zpětně?"

"Ano, tak to říkáme," potvrdil McCaskey s jen stěží zakrývaným rozladěním. "Po činu je vždycky všechno mnohem jasnější."

Aideen na něj tázavě pohlédla. "Darrelle, co se děje?"

"Nic. Nic, až na to, že pan poslanec Serrador není nakloněn tomu, aby se v téhle chvíli o něčem jednalo."

"Cože?"

"Bylo by to nanejvýš nepříhodné," potvrdil Serrador.

"My s tím nesouhlasíme," zasáhl McCaskey. "Poslanec Serrador říká, že záležitost byla dojednána s Marthou. Že přesvědčit Basky a Katalánce o tom, aby uvažovali o možném zprostředkování ze strany Spojených států, mu umožňovaly Marthiny zkušenosti a její etnický původ."

Aideen pohlédla na Serradora. "Martha byla uznávaná a vysoce kvalifikovaná diplomatka -"

"Pozoruhodná žena," dodal Serrador s hlubokým přesvědčením.

"Ano, ale jakkoli byla nadaná vyjednavačka, není nenahraditelná," pokračovala Aideen.

Serrador ustoupil o krok dozadu; zatvářil se odmítavě. "Zklamala jste mě, seňorita."

"Zklamala?"

"Vaši kolegyni přece právě zavraždili!"

"Lituji, pane poslanče... ale tady nejde o to, jak já v téhle chvíli tu událost prožívám -"

"To je pravda," opáčil Serrador. "Jde o zkušenost a o utajení. A dokud nenabudu přesvědčení, že máme zaručeno obojí, jednání budou odložena. Ne zrušena, seňor McCaskey, seňorita Marleyová, pouze přesunuta na pozdější dobu, to zdůrazňuji."

"Pane poslanče," ozval se McCaskey, "víte stejně dobře jako já, že na

nějaký odklad nemusí být čas. Než slečna Marleyová přišla, seznámil jsem vás s jejím mandátem a snažil se vás přesvědčit, že jednání mohou pokračovat. Slečna Marleyová zkušenosti má a není bojácná, to vidíte sám."

Serrador na Aideen nesouhlasně pohlédl.

"Můžeme pokračovat," prohlásil McCaskey. "Pokud jde o utajení, pro tuto chvíli předpokládejme, že se zpráva o téhle schůzce dostala ven. Že Martha byla cílem atentátu. Co to znamená? Že někdo chce americké diplomaty zastrašit. Chce, aby se vaše země rozpadla."

"Možná že to celé vůbec nemá politický účel," prohlásila Aideen. "Martha si myslí - myslela -, že někdo třeba doufá, že pokusem o odtržení za použití zbraní vydělá peníze."

Serrador si odkašlal a stočil zrak na svůj stůl.

"Pane poslanče, prosím -" naléhal McCaskey, "posaďme se spolu, a povězte nám, co víte. My se s těmi informacemi vrátíme domů a pomůžeme vám sestavit nějaký plán, dřív než bude pozdě."

Serrador pomalu zavrtěl hlavou. "Už jsem hovořil se svými spojenci ve sněmovně. Jsou ještě méně ochotni přijmout teď vaši účast, než jsem já. Musíte to pochopit, pane McCaskey. Už před tímhle atentátem jsme jednali s různými separatistickými skupinami - a budeme jednat znovu. Já osobně jsem doufal, že Španělsko by se dalo zachránit, kdyby se podařilo Spojené státy neoficiálně do rozhovorů zapojit a kdyby šlo vůdce obou stran přemluvit k ústupkům. Nyní se ale obávám, že se budeme muset pokusit problém vyřešit interně."

"A jak myslíte, že to asi dopadne?" zeptala se Aideen.

"To nevím; vím jen to, že - k mé lítosti - vaše účast na téhle záležitosti musí skončit."

"Jistě," odtušila Aideen. "Kvůli smrti člověka, který byl dost statečný, aby se postavil do čela... a kvůli tomu, že ustoupil ten, kdo takový není."

"Aideen!" napomenul ji McCaskey.

Serrador zvedl ruku. "To je v pořádku, seňore McCaskey. Na seňoritu Marleyovou toho všeho bylo přespříliš; navrhuji, abyste ji doprovodil zpátky do hotelu."

Aideen se na poslance zuřivě zadívala; nikdo ji nebude umlčovat, a ona na nic nepůjde nějakou oklikou. Prostě ne, a hotovo.

"Tak fajn," řekla. "Tak teda hrajte opatrně, pane poslanče, ale pamatujte na jedno: když jsme my měli co do činění s revolučními frakcemi v Mexiku, výsledky byly vždycky tytéž. Vláda pokaždé spoléhala na to, že rebely rozdrtí silou. To ale na jejich úplné zničení samozřejmě nikdy nestačilo a povstalci přešli do ilegality. Takovému podzemnímu hnutí se nedařilo nijak dobře, ale ti lidé nezemřeli; zemřeli jen ti, kteří se ocitli v křížové palbě. A právě to se stane zde, pane poslanče. Staletá vzájemná nevraživost se dá zašlápnout jen hodně velkou botou."

"Hmm... Vy máte křišťálovou kouli?"

"Ne," odsekla Aideen. "Jen zkušenosti s psychologií útlaku."

"Možná v Mexiku," opáčil Serrador. "Ve Španělsku ne. Přijdete na to, že lidé nejsou jen - jak to říkáte...? - ‚ti, co mají, a ti, co nemají'. Také se vášnivě stavějí za své kulturní dědictví."

"Aideen," zasáhl přísně, ostrým hlasem McCaskey, "to už stačí! Nikdo neví, co se kde stane; právě o tom jsme tady měli mluvit. Jednání měla být věcná, o faktech, měla to být vzájemná výměna nápadů, příležitost k nalezení mírového řešení stávajícího napětí."

"A o jeho nalezení se můžeme ještě pokusit," navázal Serrador; opět z něj byl diplomat. "Nechci ztrátu vaší kolegyně zlehčovat, ale přišli jsme jen o jednu příležitost. Najdou se i další způsoby, jak krveprolití odvrátit. Naší nejnaléhavější starostí teď je nalézt toho, kdo má tenhle zločin na svědomí, a zjistit, jak se informace o téhle záležitosti dostala z mého úřadu. Pak uvidíme."

"To může trvat týdny, třeba i měsíce," namítl McCaskey.

"Zatímco spěch nás může stát další životy, seňore McCaskey."

"Takové riziko jsem ochotná přijmout," zamumlala Aideen. "Cena za ústup a nečinnost může být mnohem vyšší."

Serrador se vrátil za svůj stůl. "Moudrá obezřetnost neznamená ani ústup, ani nečinnost." Stiskl tlačítko telefonu. "Hledal jsem pomoc u vážené seňority Mackallové; ta nás opustila. Hledal jsem - a stále ještě možná hledám - pomoc u Spojených států; dostane se nám jí, seňore McCaskey, kdybych se jí dovolával?"

"Víte, že ano, pane poslanče."

Serrador se mírně uklonil. "Gracias."

"De nada," řekl McCaskey.

Dveře se otevřely a vešel mladý asistent v tmavém obleku; udělal krok dovnitř a zastavil se s pažemi ztuhle přitisknutými k bokům.

"Hernándezi," oslovil ho Serrador, "prosím, odveďte naše hosty soukromým vchodem a řekněte mému řidiči, ať dohlédne na to, aby se dostali v bezpečí zpátky do hotelu." Otočil se k McCaskeymu. "Chtěli jste tam, pravda?"

"Pro tuhle chvíli ano. Kdyby to bylo možné, rád bych byl přítomen všude tam, kde bude probíhat vyšetřování."

"Rozumím. Jak si vzpomínám, máte zkušenosti s činností represivních orgánů."

"Ano; v FBI jsem dlouhou dobu spolupracoval s Interpolem."

Serrador přikývl. "Samozřejmě se na to podívám. Mohu pro vás oba ještě něco udělat?"

McCaskey zavrtěl hlavou; Aideen se ani nepohnula, všechno v ní vřelo. Zase politika. Ne vedení, ne pohled vpřed, jen opatrné "nakračování", jak v Bostonu říkají drobnému tanečnímu kroku; litovala, že si nějaké mierda deperro nenechala pro tohle setkání.

"Můj automobil je neprůstřelný, a navíc vás doprovodí dva členové stráže," hovořil dál Serrador. "Budete v bezpečí. Já zatím promluvím s těmi kolegy, kteří se měli dnešního setkání zúčastnit. Za několik dní se s vámi spojím - zřejmě do Washingtonu, že? - a dám vám vědět, zda si budeme přát dál pokračovat, případně jak."

"Ovšem," odpověděl McCaskey.

Serrador pohnul rty v nepatrném úsměvu. "Vřelé díky."

Napřáhl k McCaskeymu ruku přes velký mahagonový stůl; McCaskey jí potřásl, a Serrador ruku obloukem stočil k Aideen. Potřásla jí také, avšak pouze letmo; v krátkém pohledu, kterým se počastovali, žádná vřelost nebyla.

McCaskey položil lehce dlaň na Aideenina záda a napůl ji vedl, napůl strkal ven ze dveří; chodbou šli beze slova.

Uvnitř Serradorovy limuzíny se McCaskey otočil. "Tak," pronesl.

"Tak," opakovala Aideen. "A teď mi ještě řekněte, že jsem to přehnala."

"Přehnala."

"Já vím. Omlouvám se; příštím letadlem letím domů." Tohle "přehnala jste to" začínalo být hlavním tématem dne; anebo možná jde o něco většího, o to, jak málo se Aideen Marleyová hodí do téhleté diplomatické věže ze slonoviny.

"To nechci. Přehnala jste to, ale s tím, co jste říkala, náhodou souhlasím. Nemyslím, že ta naše náhodně uplatněná metoda hodného a zlého policajta zabrala, ale něco do sebe má."

Aideen na něj vrhla pohled. "Vy že se mnou souhlasíte?"

"No... do značné míry ano. Počkáme, až budeme moci zavolat domů; uvidíme, co nám řeknou ostatní členové klanu."

Aideen přikývla. Věděla, že tohle je jen jeden z důvodů, proč McCaskey nechce mluvit. O řidičích limuzín nikdy neplatí, že šoférují "jako by tu nebyli", jak se cestující domnívají, naopak, vidí a slyší všechno. A přepážka soukromí nezaručí. S velkou pravděpodobností je v autě také štěnice a jejich hovor je odposloucháván. Vyčkali, až se vrátí do McCaskeyho hotelového pokoje, a v hovoru pokračovali až tam. McCaskey připravil generátor

elektromagnetických impulzů, zkonstruovaný technickým kouzelníkem Operačního centra Mattem Stollem. Přístroj velikosti přenosného přehrávače CD vysílá impulzy, rušící elektronické vysílání v okruhu tří metrů od zdroje, a přetváří slova v "hatmatilku"; tak se o jeho činnosti vyjádřil samotný Stoll. Na počítače, nahrávače a další digitální přístroje vně tohoto okruhu nepůsobí.

McCaskey a Aideen se posadili na kraj lůžka a mezi sebe položili "vajíčko", jak Stollovu přístroji přezdívali.

"Poslanec Serrador je toho názoru, že bez spolupráce zde v místě toho nemůžeme moc dělat," začal McCaskey.

"To teda je," souhlasila trpce Aideen.

"Třeba ho překvapíme."

"Možná bude taky třeba ho překvapit," poznamenala Aideen.

"To je pravda." McCaskey na ni pohlédl. "Ještě něco, než zavolám šéfovi?"

Aideen zavrtěla hlavou, ačkoli to nebyla tak docela pravda. Chtěla toho říct hodně. Jedno se v Mexiku naučila - rozpoznala, když něco nehraje. A zde něco nehrálo. V Serradorově pracovně se tak rozpálila nejen v důsledku doznívajícího emočního šoku z Marthiny smrti, ale popudil ji i poslanců v rychlý ústup od spolupráce až kamsi, kde se ústup změnil v obstrukci. Jestli Martha zemřela jako oběť atentátu - a vnitřní hlas jí říkal, že ano -, bojí se Serrador, že příštím cílem bude on? Pokud tomu tak je, proč neučinil nějaká zvláštní bezpečnostní opatření? Proč byly chodby vedoucí k jeho pracovně prázdné? A proč předpokládal - což se také očividně stalo -, že prostým odvoláním rozhovorů dosáhne toho, že se zpráva o tom donese k tomu, kdo tohle všechno spáchal? Jak si mohl být tak jistý, že dojde k úniku informací?

McCaskey vstal a přistoupil k telefonu, stojícímu mimo dosah impulzů. Aideen zatím naslouchala tichému bzučení, vydávanému "vajíčkem", a oknem ve dvanáctém poschodí se dívala ven na pouliční světla v dálce. Byla tak skleslá na duchu a city měla tak rozjitřené, že se v téhle chvíli nepokoušela v tom všem náležitě vyznat. Jedním si však byla jistá: tohle mohou docela klidně být pravidla, kterými se řídí vůdčí činitelé ve Španělsku; ti ale přitom překročili hranici tří jejích pravidel. Za prvé - nebudete střílet lidi, kteří vám přišli pomoct. Za druhé - jestli vám má pomoct právě to, že je zastřelíte, pak narazíte na pravidlo číslo tři - Američané, a zvlášť takoví, jako je ona, vám střílení oplatí.

5

PONDĚLÍ, 8,21 VEČER
SAN SEBASTIÁN. ŠPANĚLSKO

Trup malého rybářského člunu byl čerstvě natřený; zápach barvy pronikal do stísněného, spoře osvětleného nákladního prostoru a vítězil nad štiplavým puchem z ručně ubalené cigarety, kterou Adolfo Alcazar kouřil, i nad silným zápachem vlhké gumy nepromokavého námořnického kabátu, pověšeného na háku u zavřených dveří. Nový nátěr byl marnotratnost, kterou si rybář vlastně nemohl dovolit, která však byla nezbytná. Mohou přijít další úkoly, a Adolfo nesmí dopustit, aby v suchém doku zrovna vyměňoval shnilá prkna. Když se uvolil, že bude pro generála pracovat, věděl, že starý člun bude muset vydržet tak dlouho, jak dlouho tato záležitost potrvá; a když všechno nepůjde hladce, může se i dost protáhnout. Připravit půdu pro převzetí moci a sladit všechno potřebné k uskutečnění kontrarevoluce - to se nedá provést za jednu noc, a nestačí jediný úder. A to ani tak velký úder, jako bude tenhle.

Ačkoli generál se o to pokusí, uvažoval Adolfo s hlubokou a upřímně prociťovanou úctou. A jestli to někdo dokáže - v jediném dni provést převrat v jedné z tak mocných vlád -, pak je to právě generál.

Ozvalo se cvaknutí; malý svalnatý muž přestal zírat jen tak do prázdna a

pohlédl na magnetofon na dřevěném stolku vedle sebe. Odložil cigaretu do matně zasedlého cínového popelníku a posadil se do dřevěné skládací židle. Stiskl tlačítko PLAY a nasadil si sluchátka, aby se ujistil, že anténa vzdalené zvuky skutečně zachycuje. Generálův technik z Pamplony, který mu přístroj dal, říkal, že zařízení pracuje nesmírně přesně. Je-li správně nastaveno, zaznamená hlasy i přes šplouchání oceánu a dunivé bublání motoru člunu.

Měl pravdu.

Asi po minutě ticha Adolfo Alcazar zaslechl strojově znějící, přesto však zřetelný hlas, jak pronesl: "Je to hotovo." Po těch slovech následovalo cosi podobného popraskávání.

Ne; Adolfo se zaposlouchal pozorněji. To nejsou statické výboje, je to potlesk. Muži na jachtě tleskají.

Adolfo se usmál. Přes všechno své bohatství a plány, přes všechny zkušenosti s řízením svých krvelačných familias jsou tihle lidé nic netušící hlupáci. Rybář si s potěšením uvědomoval, že peníze jim nepřidaly na chytrosti - jen na zákeřné samolibosti. Byl také rád, že generál měl pravdu. Generál má vždycky pravdu. Jednal správně, když se snažil vyzbrojit Basky, aby namazal kola revoluce; a jednal správně, že se stáhl, když začali bojovat mezi sebou - separatisté se pustili do antiseparatistů. Zabíjejí se navzájem a odvádějí pozornost od skutečné revoluce.

Malé, míse podobné rybářovo "ucho", umístěné nahoře na kabině hned za navigačním světlem, zachytilo každé slovo hovoru toho altivo, povýšeneckého Estebana Ramíreze, a jeho stejně velkopanských compadres na palubě jachty Veridico.

Adolfo zastavil kazetu a převinul ji zpátky. Potom se otočil k dalšímu zařízení hned po své pravici a jeho úsměv se vytratil. Bylo o něco menší než magnetofon - podlouhlá skříňka asi třicet centimetrů dlouhá, třináct centimetrů široká a deset centimetrů hluboká, vyrobená z pittsburské oceli. Kdyby její zbytky byly někdy nalezeny, metalurgická zkouška by prokázala zemi jejího původu. Zrádce Ramírez má styky s americkou CIA; až generál převezme moc, vždycky může na CIA ukázat jako na někoho, kdo odstranil svého spolupracovníka, který přestal být užitečný.

Na vrchní desce skříňky bylo zelené světélko a pod ním červené. Nyní žhnulo zelené. Přímo pod světélky byla dvě bílá hranatá tlačítka; na bílé lepicí pásce pod horním z nich, již stlačeným, bylo modrým inkoustem napsáno ODJIŠTĚNÍ; druhé, nad nápisem ODPÁLENÍ, dosud stlačeno nebylo. I tohle zařízení Adolfovi dal generálův odborník na elektroniku; přidal k němu několik cihliček americké armádní plastické trhaviny a dálkově ovládanou rozbušku. Než jachta vyplula z přístavu, rybář připevnil dva kilogramy C-4 a rozbušku pod její čáru ponoru. Až dojde k explozi, nálož rozerve trup rychlostí skoro devíti set kilometrů za vteřinu - téměř čtyřikrát vyšší, než by vyvinulo stejné množství dynamitu.

Mladík si mozolnatou rukou prohrábl černé kudrnaté vlasy; potom se podíval na hodinky. Esteban Ramírez, ten bohatý hajzl, který se je chystá všechny přišlápnout ocelovými botami svých zazobaných katalánských kohort, říkal, že atentátník dorazí na letiště za hodinu. Když to Adolfo slyšel, předal tuto informaci vysílačkou do severozápadní části Pyrenejí svým společníkům Daniele, Vicentovi a Alejandrovi. Ti se spěšně vypravili na letiště poblíž Bilbaa, vzdáleného sto patnáct kilometrů východně odtud. Před dvěma minutami volali, že letadlo přistálo. Jeden z Ramírezových pacholků sem toho člověka doveze. Ostatní členové familie budou sehnáni dohromady a vyřídí se to s nimi později. Tedy - jestli je nezachvátí panika a nerozprchnou se sami. Na rozdíl od Adolfa spousta těchhle parchantů něco svede, jen když se spolčí do velkých, brutálních gangů.

Adolfo vzal z popelníku cigaretu, ještě naposled z ní potáhl a zamáčkl ji. Z magnetofonu vyňal kazetu a zastrčil si ji pod těžký černý svetr do kapsy košile. Jeho ruka se přitom otřela o podpažní pouzdro s berettou ráže 9

milimetrů; tuhle používali v Iráku příslušníci amerických obojživelných výsadků SEAL, a nalezli ji členové koaličních sil. Ke generálovi se dostala spolu se syrskými tajnými dodávkami zbraní. Adolfo založil do magnetofonu kazetu s původní katalánskou kytarovou hudbou a stiskl PLAY. První zazněla skladba pro dvě kytary, "Salou", chvalozpěv na velkolepou světelnou fontánu v onom krásném městě jižně od Barcelony. Mladík chvíli poslouchal a pobrukoval si společně s rytmickou melodií. Jedna kytara hrala nápěv, druhá vyluzovala pizzicato, zvuky připomínající ťukání vodních kapek, dopadajících do kašny. Hudba to byla okouzlující.

Adolfo magnetofon neochotně, váhavě vypnul. Krátce se nadechl a prudkým pohybem uchopil ocelovou skříňku. Lucernu, houpající se na háku ve stropě a napájenou baterií, zhasl a vystoupil po schůdcích na palubu.

Měsíc vklouzl za úzký pruh mraků. To bylo dobré. Rybářského člunu za zádí jachty, vzdáleného dvě stě metrů od jejího levoboku, si posádka stejně asi nebude všímat; v těchto vodách rybáři často loví vlečnými sítěmi ryby, krmící se v noci. A když se měsíc skryje, lidé na jachtě člun sotva uvidí. Adolfo na ni pohlédl; byla temná, až na navigační světla a tlumenou záři za zataženým závěsem okénka prostřední kajuty.

Po několika minutách zaslechl zdušené, hluboce znějící vrčení motoru malého člunu. Přicházelo zezadu, od pobřeží. Adolfo se otočil tím směrem a pozoroval malé tmavé těleso, mířící k jachtě. Plulo rychlostí kolem pětašedesáti kilometrů v hodině a podle lehkého, plácavě znějícího šplouchání vln, narážejících na trup, Adolfo usoudil, že je to dvoumístné plavidlo. Přihlížel, jak přirazilo k boku jachty na straně přivrácené k němu. Z paluby se rozvinul provazový žebřík a z lavičky vedle kormidelníka člunu se zvedl muž; člun se houpal a muž nestál pevně. To musí být ten atentátník.

Adolfova ruka, držící skříňku, byla vlhká potem a přístroj mu připadal kluzký. Pevně jej sevřel a jeho prst se vznášel nad spodním tlačítkem.

Moře bylo nezvykle neklidné, jako kdyby se v něm odrážela sama nynější doba, nejistá a rozvířená pod povrchem. Vlny se vzdouvaly a opět klesaly v intervalech pouhých čtyř nebo pěti vteřin, Adolfo však stál na hraně houpající se paluby s jistotou rybáře, který na moři strávil celý život. Generál mu vysvětlil, že se musí postavit tak, aby skříňka a nálož byly v jedné linii, mezi nimi nesmí být žádná překážka. Mohli mu sice dát složitější spouštěcí mechanismus než ten, co má a který vyžaduje přímý výhled, ale tenhle byl snáz dostupný a dá se hůř vysledovat.

Adolfo pozoroval jachtu, mírně se kymácející ze strany na stranu. Atentátník začal nejistě šplhat po krátkém žebříku a člun se vzdálil, aby jím nehoupaly vlny, přicházející od jachty. Na její palubě se objevil jakýsi člověk, tlustý, s doutníkem - očividně nikdo z posádky. Adolfo vyčkával. Věděl přesně, kam trhavinu uložil, a také, ve které chvíli se nálož při náklonu trupu vynoří z vody.

Jachta se nahnula na levobok, který byl směrem k němu. Adolfo přiložil hranu palce na spodní tlačítko; už jen jedno zhoupnutí, říkal si. Jachta zůstala na okamžik nakloněná na levobok, potom se na vteřinu hladce, jakoby vznešeně narovnala, načež se klouzavě naklonila na pravobok a z vody se vynořila část trupu těsně pod čarou ponoru. Adolfo nemohl balíček s trhavinou ve tmě vidět, věděl však, že je tam, kam jej připevnil. Prudce zatlačil palcem; zelené světélko zhaslo a rozsvítilo se červené.

Exploze rozervala levou dolní část trupu; muž na žebříku se rozplynul ve žlutobílém zášlehu a žhavá vlna postupovala téměř přímou čarou od přídi k zádi. Tlustý muž odlétl kamsi do tmy, paluba se prolomila, jak se celá loď otřásla. Kusy roztříštěného dřeva, střepy laminátu a ostře roztřepené pláty kovu z prostřední kajuty byly vrženy do vzduchu, unášeny ohnivým sloupem. K obloze se obloukem vznesly zářivě planoucí kusy nástavby, úlomky vymrštěné na hladinu poskakovaly po vlnách a se žbluňknutím a syčením se potopily jen několik metrů od Adolfova člunu. Z díry v trupu vyrazila oblaka hustého kouře

a zahalila jachtu jako plachta; jak se jachta naklonila na levobok, kouř se změnil v páru. Jachta jako by se na vteřinu zastavila, nahnutá na stranu, a proraženým otvorem se dovnitř valila voda; Adolfo slyšel dutý řev moře, deroucího se do trupu. Potom se jachta pomalu položila na bok; po necelé půlminutě vlna, přihnavši se od převrácené jachty, prudce rozhoupala Adolfův člun ze strany na stranu, Adolfo však lehce udržel rovnováhu. Měsíc vystoupil zpoza mraků a jeho jasný odraz třepetavě, jako v závrati, tančil po hřebenech vln.

Adolfo upustil skříňku do vody, odvrátil se a spěchal zpátky do kajuty. Vysílačkou oznámil svým společníkům, že úkol je dokonán, potom spustil motor, postavil se ke kormidlu a stočil člun k vraku. Bude muset vyšetřovatelům tvrdit, že co nejrychleji spěchal k místu neštěstí podívat se, jestli někdo z lodi výbuch přežil.

Pod svetrem cítil tíhu beretty; chtěl mít také jistotu, že žádní přeživší nebudou.

6

PONDĚLÍ, 1,44 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Vedoucí zpravodajců Bob Herbert dorazil do jasně osvětlené kanceláře bez oken, v níž pracoval Paul Hood, v chmurné náladě. Teplé světlo stropních zářivek až příliš ostře kontrastovalo s jeho ponurou zádumčivostí, jež navíc nebyla v poslední době nikterak neobvyklá; stávala se něčím, co všichni až příliš dobře znali. Nedávno tu truchlili nad smrtí dvou členů skupiny Striker - Basse Moora, zabitého v Severní Koreji, a Charlese Squirese, který zemřel na Sibiři při akci, během níž odvrátil druhou ruskou revoluci.

Psychologická hlediska, která Herbert potřeboval k tomu, aby se vyrovnal s čísi smrtí, byla velmi zřetelně rozlišená; kdykoli se dozvěděl o tom, že zahynuli nepřátelé jeho země - nebo když v počátcích své kariéry zpravodajce byl nucen občas se na jejich zabíjení podílet -, nikdy žádné problémy neměl. Život a bezpečnost vlasti stály nad všemi ostatními úvahami. Jak často říkal: "Skutky jsou špinavé, ale moje svědomí je čisté."

Tohle však bylo něco jiného.

Ačkoli Herbertova manželka Yvonne přišla o život před téměř šestnácti lety při teroristickém pumovém útoku na americké velvyslanectví v Bejrútu, Herbert nad její smrtí dosud truchlil. Ztráta byla stále čerstvá; až moc čerstvá, říkal si skoro každou noc od toho útoku. Restaurace, kina a dokonce i lavičky v parku, kde spolu sedávali, se pro něj staly svatostánky. Noc co noc ležel v posteli a upíral zrak na Yvonninu fotografii na nočním stolku. Zarámovanou fotografii někdy osvětloval měsíc, jindy se rýsovala jen jako temný předmět. Ať však byla temná nebo jasně osvětlená, ať ji měl před očima nebo na ni pouze vzpomínal, ať ty vzpomínky v něm vyvolávaly dobré či zlé pocity, Yvonne místo vedle jeho lůžka nikdy neopustila. A nikdy neopustila jeho myšlenky. Už dávno se vyrovnal se ztrátou nohou, o něž ho ten výbuch připravil, a přizpůsobil se jí; vlastně víc než přizpůsobil, jeho invalidní vozík se vším svým elektronickým vybavením se stal nedílnou součástí jeho těla. On sám se však nikdy nepřizpůsobil ztrátě Yvonne.

Byla jeho kolegyní, agentkou CIA - strach nahánějícím nepřítelem, avšak oddanou přítelkyní a tou nejbystřejší bytostí, jakou kdy poznal. Byla jeho životem i milenkou. V její společnosti, třebas i při práci, se fyzické hranice vesmíru zdály těsné; vymezovaly je její oči a křivka šíje, teplo jejích prstů na rukou i dovádivost prstů na nohou. Jak bohatý a zaplněný vesmír to však přitom byl! Tak bohatý, že dosud přicházela jitra, kdy Herbert, jen napůl probuzen, natáhl ruku pod polštář vedle sebe a hledal ruku její. Když ji

nenašel, sevřel polštář v prázdných prstech a tiše proklínal vrahy, kteří mu Yvonne vzali; vrahy, kteří vyvázli bez trestu. Kteří se dosud těší ze života, ze svých lásek.

Nyní musel truchlit nad ztrátou Marthy Mackallové. Cítil se provinile - část jeho bytosti byla docela ráda, že není jediný, kdo prožívá smutek; ten dokáže v člověku vyvolat těžce doléhající tíhu samoty. Už méně provinile se cítil kvůli tomu, že není ochoten o mrtvých smýšlet jen dobře pouze proto, že jsou mrtví; a během příštích dní a týdnů o ní uslyší hodně dobrého. Něco z toho bude pravda, avšak pouze něco.

Martha byla jednou z klíčových postav Operačního centra již od jeho založení. Ať už ji motivovalo cokoli, nikdy nevěnovala své práci méně než to nejlepší, co v ní bylo. Herbertovi bude chybět její inteligence, schopnost pronikat k jádru věci a její oprávněná sebedůvěra. V práci pro vládu není tak úplně důležité, jestli člověk má či nemá vždy pravdu. Záleží na tom, že takový člověk vede druhé, že burcuje vášně; a od chvíle, kdy Martha přišla do Washingtonu, určitě dělala právě tohle.

Herbert nicméně za ty necelé dva roky, co Marthu Mackallovou znal, zjistil, že je hašteřivá a přezíravě blahosklonná. Často si přivlastňovala výsledky práce, kterou vykonali její lidé, což byl hřích ve Washingtonu běžný, v Operačním centru ale ojedinělý. Nebyla oddána výhradně Operačnímu centru; od chvíle, kdy se s ní poprvé setkal a kdy ještě pracovala na ministerstvu zahraničí, se vždy věnovala prosazování pro ni zřejmě nejdůležitějšího cíle - prospěchu Marthy Mackallové. Přinejmenším posledních pět či šest měsíců měla před očima vidinu některého velvyslaneckého úřadu a nedělala žádné tajnosti s tím, že její funkce v Operačním centru je jednoduše pouze dočasný stupínek na cestě k němu.

Na druhé straně ovšem tam, kde člověka k vrcholům výkonnosti nepohání výhradně vlastenectví, je ctižádost docela příhodnou náhražkou, uvažoval Herbert. Pokud se udělá práce, on nebude tím, kdo hodí kamenem.

Herbertův cynismus však rychle vyprchal, sotva přejel práh Hoodovy malé kanceláře s dřevěným deštěním. "Papež" Paul prostě dovedl takhle na lidi působit. Věřil v dobrotu lidstva a toto jeho přesvědčení i vyrovnaná nálada dokázaly být nakažlivé.

Hood si nalil do sklenice vodu z karafy na stole, vstal a vykročil ke dveřím. Herbert dorazil první a Hood ho přivítal podáním ruky a vážně slavnostním výrazem sevřených rtů. Herberta neudivilo, že ředitelovy tmavé oči postrádají svou obvyklou živost a vnitřní sílu. Dostat špatnou zprávu o agentovi, provádějícím tajnou operaci, je jedna věc; taková hlášení jsou statisticky nevyhnutelná a člověk je vždycky na podobnou ztrátu zčásti duševně připravený. Pokaždé, když pípne soukromý telefon nebo fax, lze napůl očekávat zašifrované sdělení, větu, při níž se zastaví srdce, jako třeba: "Obchody na burze spadly o bod" nebo "Ztratila se platební karta - zrušte účet."

Avšak dozvědět se o smrti spolupracovníka, vyslaného na tajné diplomatické jednání se spřátelenou zemí, navíc v době míru - to je něco jiného. Je to znepokojivé, bez ohledu na to, co si člověk o dotyčném myslí.

Hood se posadil na hranu stolu a založil si ruce na prsou. "Tak jaké jsou poslední zprávy ze Španělska?"

"Četl jste můj e-mail o tom výbuchu tam na severu, nedaleko pobřeží u San Sebastiánu?"

Hood přikývl.

"To je zatím nejčerstvější zpráva," řekl Herbert. "Místní policie dosud ze zátoky vytahuje kusy těl a trosky jachty a pokouší se zjistit totožnost těch lidí. K atentátu se nikdo nepřihlásil. Sledujeme taky státní a soukromé vysílání, pro případ, že by se k tomu pachatelé chtěli nějak vyjádřit."

"Psal jste, že ta jachta explodovala uprostřed," poznamenal Hood.

"Tak to říkali očití svědci na břehu. Žádnou úřední zprávu zatím nikdo nevydal."

"A pravděpodobně ani nevydá; Španělsko se nerado dělí o své vnitřní záležitosti. Dá se něco vyvodit z toho, že k explozi došlo uprostřed lodi?"

Herbert přikývl. "Nebylo to v blízkosti strojů, takže téměř s určitostí jde o sabotáž. Význam může mít i načasování; k explozi došlo krátce poté, co Marthu zastřelili."

"Takže by obě ty události mohly spolu souviset."

"Zkoumáme to."

"Odkud začínáte?"

Hood na věc naléhal víc než obvykle, to ovšem nebylo nic překvapivého. Podobné nutkání měl po atentátu v Bejrútu Herbert sám. Vedle toho, že chtěl, aby vrah byl nalezen a potrestán, bylo důležité i uchovat si činorodou mysl; jedinou zbývající možností bylo všeho nechat, truchlit a muset se vyrovnávat s pocitem viny.

"Atentát na Marthu opravdu odpovídá metodám ETA," prohlásil Herbert. "V únoru 1997 zabili soudce Nejvyššího soudu Emperadora. Střelili ho do hlavy, rovnou u hlavního vchodu do jeho úřadu."

"A jakou to má souvislost s Marthou?"

"Soudce Emperador měl na starosti případy pracovního práva; neměl vůbec co dělat s teroristy nebo politickými aktivisty."

"Nerozumím."

Herbert složil ruce v klíně a trpělivě vysvětloval: "Ve Španělsku, stejně jako v jiných zemích, dostávají soudci, zabývající se případy terorismu, ochranku; opravdovou, nejen tak pro parádu. Hnutí Baskicko a jeho svoboda obyčejně nejde po šéfech, jde po jejich přátelích a společnících, aby tím na sebe šéfy důrazně upozornilo. Tak to provedlo už v půltuctů případů od roku 1995, kdy se jeho členové pokusili zavraždit krále Juana Carlose, korunního prince Filipa a ministerského předsedu Aznara. Neúspěch té operace působil jako studená sprcha."

"Takže už žádné přímé útoky," poznamenal Hood.

"Správně; a žádné další vysoce postavené cíle. Jen útoky na lidi s nižším postavením, aby se narušil opěrný systém."

Zatímco Herbert hovořil, dostavili se dva další pracovníci.

"K tomuhle se hned vrátíme," řekl Hood. Napil se vody a vstal; vešly psycholožka Liz Gordonová a podmračeně se tvářící tisková mluvčí Ann Farrisová. Herbert si všiml, že Anniny oči se na okamžik setkaly s Hoodovýma; v kuloárech vedení Operačního centra bylo veřejným tajemstvím, že mladá rozvedená žena si svého ženatého šéfa víc než oblíbila. Jelikož Hood byl tak "nečitelný" - tomuto umění se očividně naučil, rozvinul je a zdokonalil jako starosta Los Angeles -, nikdo s jistotou nevěděl, jak se k jejímu zájmu staví. Věděl se však, že dlouhé hodiny, které tráví v Operačním centru, vyvolávají ve vztahu mezi ním a jeho manželkou Sharon napětí. A Ann je přitažlivá a samá pozornost.

Marthin člověk číslo dvě, otřesený Ron Plummer, se za okamžik dostavil společně s právníkem Operačního centra Lowellem Coffeym II. a druhou náměstkyní ministra zahraničí Carol Lanningovou. Štíhlá, čtyřiašedesátiletá, šedovlasá Lanningová byla Marthinou blízkou přítelkyní a jakousi ochranitelkou a poradkyní. To ovšem nebyl oficiální důvod, proč tu je; Hood ji do Operačního centra pozval proto, že v zahraničí byla zastřelena americká "turistka". Věc se nyní týkala jejího ministerského odboru pro bezpečnostní a právní záležitosti, sekce zásadního významu, zabývající se vším možným, od falešných pasů až po případy amerických občanů zatčených v zahraničí. Úkolem Lanningové a jejích lidí bylo také vystupovat jako styčný orgán mezi Spojenými státy a policejními odděleními v cizině a vyšetřovat případy napadení amerických občanů. Lanningová měla umírněnou povahu a byla optimistka, podobně jako Hood. Posadila se vedle Herberta; vedoucího zpravodajců silně vyvedl z míry pohled na její oči, jindy jasné, nyní však zarudlé, a na ústa, zamračeně semknutá do tenké rovné čárky.

Poslední dorazil Mike Rodgers; dlouhým krokem rychle prošel dveřmi, jeho oči hleděly pozorně, hruď měl vypjatou, uniformu jako vždy vzorně vyžehlenou a boty nablýskané.

Bůh generálovi žehnej, pomyslel si Herbert; aspoň na něm jediném je tu vidět nějaké odhodlání bojovat. S potěšením si všiml, že Rodgers již nabyl něco z ráznosti, o kterou přišel v Libanonu. Ostatní z ní budou muset čerpat, chtějí-li pokračovat v téhle operaci zde a být vzpruhou Darrellu McCaskeymu a Aideen Marleyové ve Španělsku.

Hood se vrátil ke svému stolu a posadil se; sedli si i ostatní, kromě Rodgerse. Ten si založil ruce na prsou, napřímil ramena a postavil se za židli Carol Lanningové.

"Jak všichni víte," začal Hood, "Martha Mackallová byla v Madridu přibližně v šest hodin večer tamního času zavražděna."

Hood sice oslovil všechny v místnosti, avšak upíral oči na stolní desku. Herbert ho chápal, zrakový kontakt by Hooda odrovnal; ale nějak se s touhle záležitostí vypořádat musí.

"Ke střelbě došlo, když Martha a Aideen Marleyová stály u strážní budky před Palacio de las Cortes," pokračoval Hood. "Střelec byl sám, vypálil několik ran ze strany od ulice a uprchl v autě, které na něj čekalo. Martha zemřela na místě, Aideen vyvázla. Darrell se s ní sešel v paláci. Oba se pak vrátili s policejním doprovodem do hotelu."

Odmlčel se a namáhavě polkl.

"Policejní doprovod byl pečlivě vybrán z pracovníků patřících k Interpolu," navázal Herbert, aby mu to ulehčil, "a Interpol na ně bude dávat nenápadně pozor po celou dobu, co se ve Španělsku budou zdržovat. To, jak laxně se zachovala palácová stráž, v nás vzbuzuje podezření, jestli přinejmenším někdo z nich není do toho všeho zapojený - proto jsme se s žádostí o bezpečný doprovod obrátili na Darrellovy přátele v Interpolu, místo abychom spoléhali na vládní policii. O té skupině z Interpolu máme spoustu údajů z dob, kdy agentka Maria Cornejová pracovala zde ve Washingtonu s Darrellem. To, jak bude od této chvíle o Darrella a Aideen postaráno, nám vyhovuje."

"Díky, Bobe," ujal se opět slova Hood; vzhlédl a jeho oči se leskly. "Marthino tělo teď převážejí na velvyslanectví a co nejdřív bude letadlem dopraveno do Států. Už jsme na středu na desátou hodinu zařídili bohoslužbu v baptistickém evangelickém kostele v Arlingtonu."

Carol Lanningová pohlédla stranou a zavřela oči. Herbert, stále s rukama složenýma v klíně, upřel zrak na své palce. Dříve, ještě než v Operačním centru prošel každoročním seminářem zaměřeným na výcvik v ovládání pocitů, by neváhal, nahnul se a náměstkyni položil ruce kolem ramen; pokud ji má nyní nějak utěšit, jediné, co se zřejmě dá udělat, je zeptat se jí, jestli může něčím posloužit.

Hood ho předešel. "Paní Lanningová... chtěla byste trochu vody?"

Carol otevřela oči. "Ne, děkuji; to přejde. Pokračujte."

V jejím hlase zazněl překvapivě ostrý tón. Herbert na ni vrhl kradmý pohled; její rty byly stále jako rovná čárka, oči přivřené. Nepřipadalo mu, že by potřebovala vodu; zdálo se, že Carol Lanningová žízní po krvi. Herbert její hnutí mysli naprosto chápal; po tom pumovém útoku na velvyslanectví v Bejrútu by byl bez rozmýšlení celé to město rozmetal a srovnal se zemí třeba atomovou bombou, jen aby ty parchanty, co zabili jeho ženu, dostal. Žal není milosrdný cit.

Hood pohlédl na hodinky a opřel se. "Do pěti minut bude volat Darrell." Otočil se k Plummerovi. "Rone, co uděláme s tou operací? Je Aideen schopná v ní pokračovat?"

Plummer se nahnul dopředu; Herbert se na něj zadíval. Plummer byl malé postavy, měl prořídlé hnědé vlasy a doširoka rozevřené oči, na velkém zahnutém nose mu seděly brýle s černými obroučkami a tlustými skly. Oblečen byl do

tmavošedého obleku, který už zoufale volal po čistírně, na nohou měl odřené černé boty, lemy ponožek mu přepadávaly přes kotníky. S bývalým pracovníkem CIA, analytikem zpravodajských informací ze západní Evropy, Herbert nijak často nejednal; Plummer však musí být dobrý. Každý, kdo se takhle nedbale obléká, to může někam dotáhnout pouze pomocí talentu. A kromě toho Herbert nahlédl do psychologického posudku, který na Plummera vypracovala Liz Gordonová předtím, než byl přijat. Jak Herbert, tak Plummer svorně nesnášeli ředitele CIA, pod kterým Plummer dříve pracoval. Jako doporučení ohledně Plummerova charakteru to Herbertovi naprosto stačilo.

"Ke stavu Aideeniny mysli se vyjadřovat nemůžu," řekl Plummer; při těch slovech pokývl směrem k Liz Gordonové. "Ale jinak bych řekl, že pokračovat v operaci dokáže."

"Podle toho, co je v jejím spise, nemá v diplomacii nijak velké zkušenosti," poznamenala Carol.

"Zajisté," souhlasil Plummer. "Metody slečny Marleyové jsou určitě méně diplomatické, než byly Marthiny. Ale... víte co? Možná právě tohle je to, co teď potřebujeme."

"Mně se to zamlouvá," prohlásil Herbert. Pohlédl na Paula. "Rozhodl jste se v té operaci pokračovat?"

"Rozhodnu se, až si promluvím s Darrellem," odpověděl Hood. "Ale kloním se k tomu nechat je tam."

"Proč?" ozvala se Liz Gordonová.

Herbert nedovedl rozpoznat, jestli je to otázka nebo vzdorná výzva; Liziny způsoby dokázaly zahnat lidi do úzkých.

"Protože taky nemusíme mít na vybranou," odtušil Hood. "Jestli je za tou střelbou jen náhoda - a tu možnost nemůžeme vyloučit, protože Aideen zůstala naživu a druhou obětí je ten listonoš -, pak je ta smrt tragická, ale s tím jednáním nemá souvislost. Pokud tomu tak je, není důvod v rozhovorech nepokračovat podle plánu. Ale i kdyby ten atentát byl namířený proti nám, ústup si nemůžeme dovolit."

"Ústup ne," namítla Liz. "Nebylo by ale moudřejší couvnout a vyčkat, až budeme mít jistotu?"

"Americkou zahraniční politiku určuje vláda, ne hlaveň pistole," ozvala se Carol Lanningová. "Já s panem Hoodem souhlasím."

"Darrell se o bezpečnosti a utajení může dohodnout s lidmi z Interpolu," prohlásil Hood. "Tohle se už opakovat nebude."

"Paule, důvod, proč o tom mluvím, nemá s logistikou co dělat," nevzdávala se Liz. "Než se rozhodnete, jestli se na tomhle má Aideen podílet, musíte uvážit jednu věc."

"Jakou?"

"Právě teď se pravděpodobně dostává z prvního stadia reakce na silný úlek, to jest ze šoku," odpověděla Liz. "Po něm se téměř bezprostředně dostaví hyperpatická následná reakce, prudký vzestup hladiny adrenokortikálních hormonů - steroidů. Bude se hrnout do nějaké činnosti."

"To je snad dobré, ne?"

"Není," opáčila Liz. "Po následné reakci nastupuje rezistenční fáze; obnovení energie a duševní rovnováhy. Aideen bude hledat způsob, jak a kam tu energii zaměřit. Jestli nejednala diplomaticky předtím, teď se z ní může stát neřízená střela. Ale ani tohle ještě není to nejhorší."

"A to je co?"

Liz vysunula dopředu svá široká ramena; nahnula se směrem ke skupině, ruce opřené o kolena. "Aideen přežila útok, při kterém zahynula její partnerka. S tímto vědomím přijde pocit viny; viny, a současně nutkání a pocit zodpovědnosti, naléhající na ni, aby tu práci dokončila za každou cenu. Nebude spát, a pravděpodobně ani jíst. Tak silnou následnou reakci a rezistenci nemůže člověk dlouho vydržet."

"Co je ‚dlouho'?" zeptal se Herbert.

"Dva nebo tři dny, podle typu osobnosti; potom člověk upadne do stavu klinické vyčerpanosti a spolu s tím se duševně i fyzicky zhroutí. Jestliže následná reakce zůstane po tuhle dobu neléčená, je nanejvýš pravděpodobné, že si to děvče pobude hodně dlouho v ústavu."

"Jak moc pravděpodobné?" vyptával se dál Herbert.

"Řekla bych tak na šedesát procent," odpověděla Liz.

Do jejích slov zapípal Hoodův telefon. Jakmile Liz domluvila, Hood jej zvedl; jeho asistent "Bugs" Benet hlásil, že na lince je Darrell McCaskey. Hood přepnul na hlasitý příposlech.

Herbert se ve svém vozíku pohodlně usadil. Až donedávna by takovýto hovor nemohl přes nezabezpečenou linku jít, ale Matt Stoll, pracovník pro operační podporu a počítačový génius Operačního centra, vymyslel digitální scrambler, který se zapojí do datového portu veřejných telefonních linek. Každý, kdo by linku odposlouchával, by slyšel jen statické výboje. V malém mluvítku, připevněném k McCaskeyho scrambleru, se šum odfiltruje a on hovor uslyší jasně.

"Dobrý večer, Darrelle," řekl Hood tiše. "Zapnul jsem reproduktor."

"Kdo tam je?"

Hood mu to pověděl.

"Jedno vám musím říct," prohlásil McCaskey zadrhnutým hlasem; téměř se při řeči zalykal. "Neumíte si představit, co to pro mě znamená, mít tam doma takový tým; díky!"

"Jsme v tom přece společně," odtušil Hood.

Sevřel rty. Takhle blízko ztrátě sebeovládání Herbert ještě Hooda neviděl.

Hood se rychle sebral. "Jak se tam vám dvěma daří? Potřebujete něco?"

Jeho starostlivost byla opravdová; Herbert vždycky říkal, že když jde o upřímnost ve vládních službách, Hood představuje zcela ojedinělou kategorii.

"Ještě jsme pořádně otřesení," odpověděl McCaskey. "Určitě tolik jako vy. Ale to se spraví. Vlastně - Aideen je pěkně nabroušená."

Liz chápavě pokývla. "Následná reakce," pronesla potichu.

"A jak se to projevuje?" zeptal se Hood.

"No - pustila se do poslance Serradora za to, že se vyplašil. Vzal jsem si ji na kobereček, ale musím říct, že jsem na ni pyšný; koledoval si o to," odpověděl McCaskey.

"Darrelle - Aideen tam je?"

"Ne, není; nechal jsem ji v pokoji, je tam s ní zástupce našeho velvyslance Gawal. Mají na telefonu mého přítele Luise z Interpolu, domlouvají se na bezpečnostních opatřeních pro případ, že se nás tu rozhodnete nechat. Jak jsem už říkal, bylo toho na ni dost, a tak mě napadlo, že jí dám čas trochu se vzpamatovat. Ale zase jsem nechtěl, aby měla dojem, že ji nechávám mimo."

"To byl dobrý nápad," souhlasil Hood. "Darrelle, a vy jste teď schopen o té záležitosti si promluvit?"

"Je to nutné," odtušil McCaskey. "A radši bych si to odbyl hned. Až se mi tohle všechno rozleží v hlavě, určitě mě to sebere."

Liz ukázala Hoodovi vztyčený palec.

Herbert přikývl; tenhle pocit znal.

"Tak dobrá," pokračoval Hood. "Darrelle, právě jsme diskutovali o tom, že byste tam vy dva zůstali. Co vy na to? A co je to za problém s poslancem Serradorem?"

"Upřímně řečeno, mně by vyhovovalo, kdybych tu zůstal," odpověděl McCaskey. "Až na to, že se ten problém netýká mě. Zrovna jsme se s Aideen vrátili od Serradora. Dal hodně zřetelně najevo, že nechce, aby se pokračovalo."

"Proč ne?" zeptal se Hood.

"Vyplašil se," napověděl Herbert.

"To ne, Bobe, nemyslím, že je to tohle," namítl McCaskey. "Poslanec

Serrador nám řekl, že než se rozhodne, jestli bude v rozhovorech pokračovat, chce si promluvit s vyšetřovateli; ale mně připadalo - je to ovšem jen takové tušení bývalého agenta FBI -, že tady jde o zastrašování. Aideen má stejný pocit. Já myslím, že to s námi skončil úmyslně."

"Darrelle, tady Ron Plummer. Poslanec Serrador přece ta sondážní jednání sám prostřednictvím velvyslance Nevilla inicioval; co získá tím, že je ukončí?"

"Ukončí?" pronesl tiše Herbert. "Ten mizera je vůbec ani nezačal!"

Hood ho pokynem ruky umlčel.

"Nevím, co získá, Rone," odpověděl McCaskey, "ale to, co Bob právě řekl - to vy jste tam měl ty řeči, Bobe, že?"

"Kdopak asi jiný?"

"Myslím, že to, co Bob řekl, má svůj význam," navázal McCaskey. "Už od chvíle, kdy Av Lincoln zařídil první kontakt mezi Serradorem a Marthou - připomínám, že na Serradorovu žádost -, trval poslanec na tom, že chce jednat jen s Marthou. Zavraždili ji, a Serrador teď nechce pokračovat. Jediný závěr - jediný, který se nabízí - je, že někdo, kdo má přístup k tomu, co má Serrador v náplni své politické práce, i k jeho časovému programu jednání, ji zabil proto, aby mu nahnal strach."

"Nejen aby mu nahnal strach," dodal důrazně Plummer, "ale taky aby odradil každého z jeho pronacionalistického týmu."

"To je pravda," souhlasil McCaskey. "A útokem na Marthu dávají ti lidé našim diplomatům na srozuměnou, že se mají držet od téhle záležitosti dál. Přesto ale mám dojem, že tohle si máme jenom myslet. Pořád se mi nechce věřit, že to jsou ty pravé důvody, které za tou vraždou vězí."

"Pane McCaskey, já jsem Carol Lanningová z ministerstva zahraničí." Carol hovořila klidně, avšak na samé hranici vyrovnanosti. "K tomuhle, o čem se tu mluví, jsem se dostala trochu pozdě. Co ještě se tam děje? Od čeho chce někdo naše diplomaty odstavit?"

"Tohle bych taky rád věděl, Darrelle," přidal se Hood. Upřel na Lanningovou oči. "Paní Lanningová, jak víte, ve Španělsku došlo během posledních několika měsíců k vážným nepokojům."

"Denní hlášení o situaci jsem viděla; ale jedná se hlavně o to, že baskičtí separatisté napadají baskické antiseparatisty."

"Ano, ty nešváry se veřejnosti silně dotýkají," potvrdil Hood. "To, co možná nevíte, je, jak jsou někteří čelní představitelé ve Španělsku znepokojeni nedávnými událostmi, mezi které patří i násilné útoky na příslušníky největších etnických skupin v zemi. Vláda se to až dosud všemožně snažila co nejvíc ututlat. Ann, vy o tomhle nějaké informace máte."

Štíhlá, atraktivní hnědovlasá tisková mluvčí přikývla tak, jak se sluší na člověka, který se má profesionálně vyjádřit, ale její rezavě hnědé oči se na Hooda usmály. Herbert si toho všiml; uvažoval, jestli si toho všiml i "Papež" Paul.

"Španělská vláda se velmi usilovně snažila zpracovat novináře tak, aby se zprávy o tom nedostaly ani do novin, ani do rozhlasu," odpověděla.

"Opravdu?" utrousil Herbert. "Ti lovci morbidních senzací jsou ještě horší než washingtonské tiskové agentury."

"Popravdě řečeno, jsou upláceni," prohlásila Ann. "Sama vím o třech incidentech, kdy byly zpravodajové umlčeni. Shořely kanceláře jednoho katalánského vydavatele; distribuoval nový román, který se silně navážel do Kastilců. V Segovii v Kastilii došlo k přepadení andaluské svatby, když vycházela z kostela; a baskičtí separatisté zabili baskického antiseparatistu - vůdčího aktivistu - když ležel jako pacient v nemocnici."

"To vypadá na pěknou řádku místních ohnisek požárů," prohlásil Plummer.

"Taky že ano," prohlásil Herbert. "Ale kdyby se ty požáry měly někdy spojit do jednoho, mohly by spálit celé Španělsko."

"A právě proto byli místní reportéři podplaceni, aby to drželi pod

pokličkou," pokračovala Ann. "Zahraniční reportéry na místo vůbec nepustili. UPI, ABC, New York Times i Washington Post podaly stížnost k vládě, ale bez výsledku. A to se děje už přes měsíc."

"My jsme se do dění ve Španělsku aktivně zapojili asi před třemi týdny," navázal Hood. "Poslanec Serrador se v Madridu tajně sešel s velvyslancem Nevillem; byla to hodně utajená schůzka na americkém velvyslanectví. Serrador velvyslanci pověděl, že byl ustaven výbor, kterému on sám předsedá a který se má zabývat vyšetřováním příčin narůstajícího napětí mezi pěti hlavními etnickými skupinami. Říkal, že za poslední čtyři měsíce byla zavražděna nebo unesena nejméně desítka vůdců etnických skupin, kromě zločinů, o kterých mluvila Ann. Serrador požádal o pomoc při získávání zpravodajských poznatků o některých těchto skupinách. Neville se spojil s Avem Lincolnem a ten s tím přišel za námi a za Marthou."

Při těch slovech sklopil oči.

"A jestli si vzpomínáte," ujal se rychle slova Herbert, "jakmile se Serrador seznámil se soupisem našich diplomatů, vyžádal si výlučně Marthu. A ta se už nemohla dočkat, až se toho celého ujme podle svého; takže ať vás ani nenapadne nějak se pozastavovat nad tím, co jste udělali."

"Slyšte, slyšte," pronesla tiše Ann.

Hood vzhlédl; pohledem oběma poděkoval a stočil zrak na Carol Lanningovou. "V každém případě to byl začátek naší účasti," řekl.

"Co ty skupiny chtějí? Nezávislost?" zeptala se.

"Některé ano," odpověděl Hood; otočil se k monitoru svého počítače a otevřel si soubor o Španělsku. "Podle poslance Serradora tu jsou dva hlavní problémy; první se týká obou těch baskických frakcí. Baskové představují pouhá dvě procenta obyvatel, a už mezi sebou bojují. Převážná většina Basků jsou zarytí antiseparatisté a chtějí zůstat součástí Španělska; velmi malý počet, méně než deset procent z nich, jsou separatisté."

"To jsou dvě desetiny procenta obyvatel země," podotkla Lanningová. "Nijak vysoké číslo."

"Pravda," souhlasil Hood. "Jenže tu ale je už dlouho doutnající problém, týkající se Kastilců ve středním a severním Španělsku; Kastilci tvoří dvaašedesát procent obyvatelstva. Vždycky chovali představu, že Španělsko jsou oni, a všichni ostatní ne."

"Na ostatní etnika se hledí jako na squattery," poznamenal Herbert.

"Přesně tak; Serrador říká, že se Kastilci pokoušejí vyzbrojit separatistické frakce Basků, aby s odtrháváním menšin začali právě oni. Nejdřív Baskové, pak Galicijci, Katalánci a Andalusané. A tak se Serrador dozvěděl, že některé z ostatních frakcí možná jednají o tom, že se spojí a podniknou nějakou politickou nebo vojenskou akci proti Kastilcům. Něco jako přípravný úder."

"A není to záležitost jen jejich země," ozval se McCaskey. "Od svých zdrojů v Interpolu vím, že antiseparatistické Basky podporuje Francie; obává se, že kdyby baskičtí separatisté získali příliš velkou moc, francouzští Baskové podniknou kroky k tomu, aby se také domohli své vlastní země."

"A takové nebezpečí opravdu existuje?" zeptal se Herbert.

"Existuje," odpověděl McCaskey. "Od konce šedesátých až do poloviny sedmdesátých let čtvrt milionu francouzských Basků pomáhalo dvěma milionům Basků ve Španělsku bojovat proti represím Franciska Franka. Francouzští Baskové jsou s baskickými separatisty ve Španělsku takoví přítelíčkové, že Baskové - stejnou měrou španělští i francouzští - o té oblasti prostě hovoří jako o severním a jižním Baskicku."

"Serrador po nás chtěl, abychom se neprodleně zaměřili právě na tyhle dvě skupiny, Basky a Kastilce," řekl Hood. "Ale vedle nich tu ještě jsou Katalánci, také ve středním a severním Španělsku, a ti tvoří šestnáct procent obyvatelstva. Jsou nesmírně bohatí a vlivní. Velká část daní Katalánců jde na podporu ostatních menšin, především Andalusanů na jihu. Ti by byli jen rádi,

kdyby ostatní národnostní skupiny zmizely."

"Jak moc rádi? Tolik, že by se postarali, aby k tomu došlo?" ozvala se Lanningová.

"Třeba genocidou?" zeptal se Hood.

Lanningová pokrčila rameny. "Nechce to víc než pár křiklounů, kteří rozdmýchají podezřivavost a nenávist do té míry, že ke genocidě dojde."

"Na té jachtě byli Katalánci," podotkl McCaskey.

"A Katalánci byli vždycky separatisté," dodala Lanningová. "Občanskou válku před šedesáti lety podněcovali hlavně oni."

"To je pravda," souhlasil Ron Plummer, "ale Katalánci si také udržují úzkostlivý odstup od ostatních etnik. Genocida je obvykle důsledkem toho, že se již převládající síly zaměří na to, aby všeobecně rozšířený hněv veřejnosti obrátily proti určitému cíli; a s tím se tu nesetkáváme."

"Já vcelku souhlasím s Ronem," prohlásil Hood. "Pro Katalánce by pravděpodobně bylo snazší vyvíjet tlak prostřednictvím financí než se uchýlit ke genocidě."

"Na tohle se budeme moci podívat důkladněji, až zjistíme, kdo další stojí za útokem na tu jachtu," prohlásil s přesvědčením Herbert.

Hood přikývl a otočil se zase k monitoru. "Vedle Basků, Kastilců a Katalánců tu ještě máme Andalusany; ti představují zhruba dvanáct procent obyvatelstva. Postaví se na stranu kterékoli skupiny, která bude u moci, a sice kvůli tomu, že nejsou finančně nezávislí. Galicijci tvoří asi osm procent obyvatelstva; jsou to zemědělci - cítí se těmi pravými, tradičně nezávislými Španěly a pravděpodobně se budou držet stranou všech třenic, které můžou vypuknout."

"Takže tu máme složitou situaci," prohlásila Lanningová. "A vzhledem k tomu, jak se v průběhu dějin vzájemné vztahy neustále měnily a různě kombinovaly, chápu, že by tam ty rozpory rádi udrželi v tajnosti. Nerozumím ale tomu, co říkal pan Herbert - proč poslanec Serrador chtěl výlučně Marthu."

"Poslanci Serradorovi podle všeho vyhovovalo, že Martha byla dobře obeznámena se Španělskem a znala jazyk," odpověděl Hood. "A také se mu hodilo, že je to žena, která patří k rasové menšině. Říkal, že se může spolehnout na její diskrétnost a sympatie."

"Jo, to jistě," prohlásil Herbert. "Ale jak tu tak sedím a poslouchám, pořád si myslím, že se některé z těch etnických skupin náhodou taky dokonale hodila jako oběť."

Všichni se na něj zadívali.

"Co tím myslíte?" zeptal se Hood.

"Řečeno bez obalu - Katalánci zastávají názor, že muži mají vládnout ženám, a nenávidí černé Afričany; to nepřátelství se táhne už takových devět set let, od dob válek s africkými Maury. Kdyby někdo chtěl získat Katalánce na svou stranu - a kdo by nechtěl mít ve svém táboře lidi, co mají peníze, že? -, tak by si za oběť vybral právě černošku."

Na okamžik se rozhostilo ticho.

"To je trochu přitažené za vlasy, nemyslíte?" ozvala se Lanningová.

"Ani ne," odtušil vedoucí zpravodajců. "Už jsem zažil, že leckdy vyšly i prapodivnější kousky s menší vyhlídkou na úspěch. Je smutná pravda, že když se začnu hrabat ve svinstvu, očekávám, že v něm najdu stopy lidské přirozenosti, a jen málokdy mě to očekávání zklame."

"Ke které etnické skupině patří Serrador?" zeptal se Mike Rodgers.

"Je to Bask, generále," ozval se z reproduktoru hlas Darrella McCaskeyho. "A nemáme absolutně žádný záznam o tom, že by vyvíjel nějakou nacionalistickou činnost. Prověřili jsme si ho. Naopak; hlasoval proti všem separatistickým zákonům."

"Mohl by taky být nastrčený," prohlásila Lanningová. "Podívejte - špion, který pracoval pro Sověty a na ministerstvu zahraničí naděla nejvíc škody, vyrůstal v typicky bělošském Darienu ve státě Connecticut a hlasoval pro

Barryho Goldwatera."

"No vidíte, už se chytáte," řekl s úsměvem Herbert. Již vyciťoval, co přijde; není podjatějšího člověka nad přeběhlíka.

Lanningová pohlédla na Hooda. "Čím víc uvažuju o tom, co pan Herbert právě řekl, tím víc mě tohle všechno znepokojuje. Už jsme zažili situace, kdy nás zaskočily cizí zájmy. Předpokládejme na chvíli, že přesně něco takového se stalo zde. Že Marthu do Španělska vylákali proto, aby tam na ni spáchali atentát, ať už z jakéhokoli důvodu. Zjistit to můžeme jedině tak, že budeme mít přístup ke všemu, co se v průběhu vyšetřování ukáže. Máme takový přístup, pane McCaskey?"

"S tím bych moc nepočítal; Serrador říkal, že se na to podívá, ale Aideen a mě vyšoupli do hotelu, a od té doby se k nám nic nedoneslo."

"Jo, Španělsko nikdy nebylo moc vstřícné, pokud jde o jeho vnitřní záležitosti," souhlasil Herbert. "Za druhé světové války tahle domněle neutrální země poskytovala ozbrojený doprovod vlakům a nákladním autům naloženým nacistickou kořistí a dopravujícím ji ze Švýcarska do Portugalska. Udělala to výměnou za budoucí úsluhy, ale naštěstí si je nikdy nestačila vybrat."

"To byl Francisco Franco," namítl Ron Plummer. "Zdvořilost mezi těmi, co provozovali stejnou činnost, službička jednoho diktátora druhému diktátorovi. To ještě neznamená, že všichni Španělé jsou takoví."

"Jistě, ale španělští vůdcové to praktikujou dál; v osmdesátých letech ministr obrany najal pašeráky drog jako žoldnéře, aby zabíjeli baskické separatisty. Pro tu skupinu vláda nakoupila v Jižní Africe zbraně. A pak jim ty zbraně nechala. Ne... na španělskou vládu bych vůbec nespoléhal, že Spojeným státům v něčem pomůže," prohlásil Herbert.

Hood ho zarazil zvednutím rukou. "Odbíháme od toho hlavního; Darrelle, teď mě netrápí Serrador, jeho motivy ani to, jaké zpravodajské informace potřebuje. Chci zjistit, kdo zabil Marthu a proč. Miku - ty jsi Aideen přijímal; na co všechno stačí?"

Rodgers dosud stál se založenýma rukama za Carol Lanningovou; spustil je k bokům a přešlápl z nohy na nohu. "V Ciudad de México se střetávala s pěkně drsnými překupníky drog. Dokáže být ostrá jako břitva."

"Chápu, kam míříte, Paule," ozvala se Liz. "Ale chci vás varovat; Aideen je ve stavu silného emočního stresu. Pověřte ji takhle náhle tajnou policejní akcí, a může se stát, že ji ten tlak zlomí."

"Možná taky, že právě takový tlak potřebuje," podotkl Herbert.

"Máte absolutně pravdu," řekla Liz. "Každý jsme jiný; otázkou ovšem není to, co Aideen zrovna teď potřebuje. Jestli se pustí do nějaké tajné operace a složí se, bude to právě ten hřeb do podkovy, který stál krále jeho koně, co potom měl cenu království."

"A kromě toho," dodal Herbert k Hoodovi, "když pošleme někoho jiného, aby se hrabal ve svinstvu, jen ztratíme čas."

"Darrelle, slyšel jste to?" zeptal se Hood.

"Slyšel."

"A co na to říkáte?"

"Říkám pár věcí; Mike má pravdu, ta dáma má těch břitev do zásoby. Nebála se naservírovat to Serradorovi pěkně bez obalu. A tušení mi říká totéž, co Bobovi; přikláním se k tomu, abychom ji na Španěly pustili. Ale i to, co říká Liz, má hodně do sebe. Takže, jestli souhlasíte, já si nejdřív s Aideen promluvím, a hned budu vědět, jestli se do toho chce dát."

Hood přenesl pohled na psycholožku. "Liz, když se rozhodneme nějak pokračovat a Aideen se toho zúčastní, na co si má Darrell dát pozor? Na nějaké fyzické příznaky?"

"Na projevy silného neklidu; rychlou, překotnou mluvu, podupávání nohou; bude si nervózně lámat prsty, hluboce vzdychat, něco takového. Musí se dokázat soustředit. Jestli se bude v mysli obírat pocitem viny a ztráty, spadne do

toho a už se nedostane ven."
"Nějaké otázky, Darrelle?" zeptal se Hood.
"Ne, žádné."
"Tak dobrá; já teď pověřím Boba a jeho tým, aby sledovali všechny nové zpravodajské informace, které přijdou, a když se vyskytne něco užitečného, předáme vám to."
"Já si odtud zatím zavolám na pár míst," řekl McCaskey. "V Interpolu je několik lidí, kteří by nám mohli pomoct."
"Vynikající; ještě nějaké návrhy?" zeptal se Hood.
"Pane Hoode," ozvala se Carol Lanningová, "tohle není můj obor, ale mám dotaz."
"No, ptejte se," vyzval ji Hood. "A, prosím... říkejte mi Paule."
Carol přikývla a odkašlala si. "Můžu se zeptat, jestli budete informace shromažďovat proto, abyste je předal španělským úřadům, nebo -" zarazila se.
"Nebo co?"
"Nebo jde o pomstu?"
Hood okamžik uvažoval. "Upřímně řečeno, paní Lanningová, chci obojí."
"Fajn," prohlásila Carol, vstala, uhladila si sukni a napřímila ramena. "Doufala jsem, že přece jen nejsem jediná."

7

PONDĚLÍ, 10,56 V NOCI
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Explozi na Ramírezově jachtě nepřežil nikdo.
Adolfo ani neočekával, že někdo zůstane naživu; výbuch srazil jachtu na bok, dřív než se někdo mohl dostat ven. Ti, jež nezabil samotný výbuch, se utopili, když se jachta převrátila; vyvázl jen člověk v tom malém člunu. Adolfo ho znal, jmenoval se Juan Martínez, vůdce Ramírezovy familie. Měl pověst člověka vynalézavého, který si dovede poradit, a člověka oddaného svému šéfovi. S Martínezem - ani s ostatními Ramírezovými pochopy - si však Adolfo starosti neděl; familia už velmi brzy přestane být odpůrcem, a když odpadne ona, generálovi půjdou z cesty i ostatní familias. Je zajímavé, jak touha po moci ztratí na významu, když je ohroženo samo bytí.
Rybář i dva další traulery, které zůstaly na moři až do pozdní noci, čekali na místě, aby policii podali očité svědectví o explozi. K Adolfovu člunu přirazila přístavní hlídka a na palubu vystoupili dva mladí policisté; Adolfo předstíral, že ho události hluboce rozrušily. Policisté ho vyzvali, aby se uklidnil; uklidnil se - ale jen trochu. Vypověděl, že když loď explodovala, díval se právě směrem k přístavu. Řekl, že zahlédl jen uhasínající ohnivou kouli a pak déšť trosek, kusy lodi, které se syčením padaly na hladinu; v místech, kam dopadly, se zvedala pára. Řekl také, že se k jachtě okamžitě vydal. Jeden z vyšetřovatelů si jeho výpověď rychle zapisoval, druhý kladl otázky. Oba vypadali celí vyvedení z míry z toho, že se v jejich přístavu stalo něco tak dramatického.
Poznamenali si Adolfovo jméno, adresu a telefonní číslo, a pak mu dovolili odplout. To už Adolfo předstíral, že se uklidnil natolik, že jim popřál úspěch při vyšetřování. Pak sešel do kormidelny a spustil motor; motor zabublal a Adolfo stočil starý člun směrem k přístavu.
Člun plul po vlnách s ostrými hřebeny, Adolfo vylovil z kapsy kalhot jednu z ručně ubalených cigaret, zapálil si ji a zhluboka vdechl kouř. Naplňoval ho nebývalý pocit uspokojení. Tohle nebyl první úkol, jejž vykonal pro věc. Minulý rok zhotovil dopisovou bombu, kterou dostaly jedny noviny, a také uložil výbušninu do auta televizního reportéra; měla explodovat, když reportér odšroubuje víčko benzinové nádrže. Oba atentáty byly úspěšné. Tohle však byla

jeho nejdůležitější práce, a vydařila se dokonale. A co na tom bylo nejlepší - sfouknul ji sám. Generál Adolfa požádal, aby ji provedl sám, ze dvou důvodů; za prvé, kdyby Adolfa chytili, věc by v téhle oblasti ztratila jen jednoho bojovníka, a za druhé, kdyby se Adolfovi nepodařilo úkol splnit, generál by měl na koho svalit vinu. To bylo důležité; při tolika významných úkolech, které mají před sebou, tu neschopnost nemá místo.

Adolfo rychle vedl člun k přístavu, pravou ruku položenou na kormidelním kole; levá držela notně odřený provaz, vedoucí ke starému zvonu, visícímu venku na kormidelně. V těchto vodách lovil už od dob, kdy jako malý chlapec pracoval na otcově lodi. Hluboký, jako mlhou zdušený zvuk zvonu byl jednou ze dvou věcí, které v Adolfovi vyvolávaly živé vzpomínky na ty dny. Ta druhá byl zápach přístavu, který se k němu donesl pokaždé, když k přístavu připlouval; vůně oceánu sílila, čím byl Adolfo blíž břehu. To mu vždycky připadalo divné, a tak se o tom jednou zmínil před bratrem; Norberto mu vysvětlil, že to, co ten zápach způsobuje - sůl, mrtvé ryby a tlející mořské rostliny -, voda vždy naplavuje ke břehu. Proto jsou pláže cítit mořem víc než samotné moře.

"Otec Norberto," povzdechl si Adolfo. "Tak učený, a tak pomýlený." Jeho starší bratr byl jezuitský kazatel, který nikdy nechtěl být něčím jiným. Po vysvěcení před sedmi lety mu přidělili místní farnost svatého Ignáce. Norberto toho hodně věděl o spoustě věcí, jeho farníci mu říkali "Učenec"; dovedl jim povědět, proč oceán páchne, proč slunce dostane při západu oranžovou barvu, nebo proč člověk vidí mraky, i když je tvoří vodní kapky. To, o čem toho Norberto moc nevěděl, byla politika. Kdysi se zúčastnil protivládního protestního pochodu; vláda byla obviňována z toho, že v polovině osmdesátých let financovala eskadry smrti, které pobily stovky lidí. Ten pochod však nebyl politická křížová výprava, spíše výprava humanistická. Norberto se nevyznal ani v církevní politice. Těžce nesl, když se musel ze své farnosti vzdalit. Generál jezuitů Otec González - nejmocnější jezuitský představený ve Španělsku - dvakrát či třikrát do roka pořádal v Madridu pro církevní hodnostáře slyšení nebo slavnostní večeře; Norberto se jich neúčastnil, pokud k tomu nebyl vyzván příkazem, což se stávalo zřídka. Norbertův nezájem o povýšení umožnil, že moc v této provincii i peníze pro ni připadly Otci Iglesiasovi v nedalekém Bilbau.

Adolfo byl na politiku odborník, cosi, co Norberto odmítal připustit. Oba bratři se spolu jen malokdy o něčem hádali; už od dětství se jeden o druhého starali, avšak politika byla to jediné, v čem si vášnivě odporovali. Norberto věřil ve sjednocený národ; kdysi hořce prohlásil: "Už dost zlé je to, že samotné křesťanství je nejednotné." Přál si, aby ti, které nazýval "božími Španěly", spolu žili v harmonii.

Na rozdíl od Norberta Adolfo nevěřil ani v Boha, ani ve Španěly. Kdyby Bůh existoval, svět by byl lepší, prohlašoval. Neexistovaly by sváry ani bída. A co se týče tvora, nazývaného "Španěl", země, která si říká Španělsko, byla vždycky utkána z křehkého přediva odlišných kultur. To platilo v dobách ještě před narozením Krista, kdy Baskové, Iberové, Keltové, Kartaginci i další byli poprvé sjednoceni pod vládou Říma. Platilo to i v roce 1469, kdy se Aragonie a Kastilie spojily v chatrnou alianci díky sňatku Ferdinanda II. s Isabelou I. Platilo to také v roce 1939, kdy se po ničivé občanské válce Francisco Franco stal El caudillem, vůdcem národa. A platí to i dnes.

A je také pravda, že Kastilci byli v rámci této konfederace vždy v postavení obětí; představovali největší skupinu, a proto byli obávaní, vždy posíláni první do bitev a vykořisťováni bohatými. Ironií bylo, že pokud vůbec existoval "pravý" Španěl, pak to byl právě Kastilec, přičinlivý, a přitom milovník veselí, jehož život naplňovala poctivá práce v potu tváře a vášeň a jehož srdce překypovalo hudbou, láskou a smíchem. Jeho domovem byla země El Cida, široširé pláně poseté větrnými mlýny a zámky pod nekonečným modrým nebem.

Adolfo choval v srdci pýchu na odkaz svých předků a byl pyšný i na to, jakou ránu dnes v noci zasadil ve službách této země a jejího odkazu. Když

však vplul do přístavu, obrátil pozornost k zakotveným lodím. Přístav leží za rozlehlým Ayuntamiento, radnicí z devatenáctého století. Byl rád, že je noc, příčilo se mu vracet se za světla, kdy je vidět na všechny obchody s dárky a na restaurace; za to, že se San Sebastián, rybářská vesnice, změnil v cíl turistů, mohou právě peníze Katalánců.

Pozorně a zručně vedl člun kolem četných zakotvených výletních plavidel. Rybáři se obvykle drželi se svými čluny stranou, poblíž mola; ryby se tak snáze vykládaly na břeh. Výletní lodě spouštěly kotvu, kde se jejich majitelům zlíbilo, a posádky se pak přepravily na břeh v malých loďkách. Adolfovi tyto lodě denně připomínaly, že bohatým nezaleží na potřebách pracujících; mocným a bohatým Kataláncům i turistům, které lákali do svých restaurací, hotelů a aerolinek, byly potřeby rybářů lhostejné.

Adolfo přirazil k molu a člun uvázal na stejném místě jako vždy. Pak si přehodil přes rameno plátěný popruh batohu a proplétal se hloučky turistů a místních obyvatel, kteří se tu shromáždili, když uslyšeli výbuch. Několik lidí z těch, kdo byli blízko mola a viděli Adolfa připlouvat, se ho vyptávalo, co se stalo. Odpověděl jen pokrčením ramen a zavrtěním hlavou a šel dal po štěrkové cestě mezi obchody s dárky a kolem nového mořského akvária. Když dokončil nějaký úkol, nebylo dobré se zastavovat a s někým mluvit; lidská přirozenost člověka jen podněcuje k tomu, aby ostatní poučoval nebo aby se chvástal, a to může být smrtelně nebezpečné. Jak se říká, "vyřčené slovo a vystřelený šíp nezadržíš", a ten šíp může zasáhnout i toho, kdo jej vystřelil.

Adolfo kráčel dál po cestě, stáčející se k Monte Urgull, místnímu parku. Park byl uzavřen pro automobily a stály tu staré bašty a opuštěná děla; nacházel se tu i hřbitov britských vojáků, zahynuvších v roce 1812 během tažení vévody z Wellingtonu proti Francouzům. Adolfo si tu jako chlapec hrával - ještě předtím, než byly plevelem zarostlé ruiny povýšeny na chráněnou historickou památku. Představoval si, že je vojákem kavalerie; jenže nebojoval proti pánovitým Francouzům, nýbrž proti bastardos z Madridu, jak se již tehdy jeho povědomí jevili, proti vývozcům, kteří jeho otce dostali předčasně do hrobu. Ti lidé nakupovali ryby po tunách a rozváželi je po světě; prostoduché, nezkušené rybáře nabádali, aby lovili ve vodách u San Sebastiánu, neměli zájem na tom, aby si nacházeli pravidelné dodavatele, nestarali se o to, že ničí ekologickou rovnováhu oblasti, a uplácením úředníků si zajistili, že se o to nebude starat ani vláda. Chtěli jediné - vyhovět nově vzniklé, nebývalé poptávce po rybách, jež na stolech v Evropě a v Severní Americe nahradily hovězí maso. O pět let později, v roce 1975, vývozci začali kupovat ryby z Japonska; ti, kdo se chopili nabízené příležitosti, odešli a pobřežní vody opět patřily místním. Pro Adolfova otce však již bylo pozdě; starší Alcazar zemřel za rok, po dlouhém a těžkém boji o přežití. Matka zesnula jen několik měsíců po něm. Od té doby měl Adolfo jedinou rodinu, svého bratra Norberta.

Ovšem kromě generála.

Adolfo vyšel z parku za muzeem San Telmo, bývalým dominikánským klášterem, a svižným krokem pokračoval dál po temné, tiché ulici Calle Okendo. Jediné zvuky, které k němu doléhaly, byly zdušené hlasy z televizorů, nesoucí se z otevřených oken, a vzdálené šumění vln.

Adolfo měl malý jednopokojový byt ve druhém poschodí domu v postranní uličce o dva bloky dál na jihovýchod. Překvapilo ho, že dveře jsou odemčené; obezřetně vešel dovnitř. Poslal sem někoho generál, nebo je tu policie? Nic z toho; s úlevou zjistil, že v bytě je bratr. Ležel na jeho posteli.

Norberto zavřel knihu, kterou četl; byly to Epiktétovy hovory o morálce.

"Dobrý večer, Dolfo," pozdravil vlídně. Jak se posadil, stará pera postele zaskřípěla. Kněz byl o něco větší a těžší než bratr; měl vlasy pískově hnědé barvy a za brýlemi s drátěnými obroučkami hleděly laskavé oči. Protože se neustále nevystavoval slunci jako Adolfo, byla jeho pleť bledší a bez vrásek.

"Dobrý večer, Norberto," odpověděl Adolfo. "To je milé překvapení." Do tenká odřený batoh hodil na malý kuchyňský stůl a stáhl si svetr. Vzduch,

přicházející otevřeným oknem, příjemně chladil.

"No - víš, už jsem tě dlouho neviděl, tak jsem si řekl, že za tebou zajdu." Norberto pohlédl na hodiny, tikající na kuchyňském pultu. "Půl dvanácté; není to na tebe nějak pozdě?"

Adolfo přikývl. Hrábl do batohu a vytahoval ušpiněné šaty. "V zátoce došlo k nehodě, výbuch na nějaké jachtě. Zdržela mě policie, byl jsem tam poblíž."

"Aha, tu explozi jsem slyšel. Říkal jsem si, co se asi stalo. Byl někdo zraněn?"

"Bohužel, zabilo to několik lidí." Víc Adolfo neřekl. Norberto věděl o bratrově politické činnosti, nevěděl však nic o jeho spojitosti s generálem a jeho skupinou; Adolfo si velmi přál, aby to tak zůstalo.

"Byli ze San Sebastiánu?" zeptal se Norberto.

"Nevím, přišla policie a já potom odplul pryč. Nebyl bych tam nic platný." Při řeči Adolfo přehazoval mokrý oděv přes šňůru, nataženou u otevřeného okna. Vždycky si bral na člun rezervní oblečení, aby se mohl převléknout do suchého. Na bratra se nedíval.

Norberto pomalu přistoupil ke starým železným kamnům; stál na nich malý hrnec s hustou polévkou. "Připravil jsem na faře nějaké cocido a přinesl ti ho," řekl. "Určitě ti bude chutnat."

"Však jsem si říkal, co to tu tak pěkně voní; určitě ne ty moje šaty," usmál se Adolfo. "Díky, Berto."

"Ohřeju ti to, než půjdu."

"S tím se neobtěžuj, můžu si to ohřát sám. Jdi klidně domů, určitě jsi měl celý den co dělat."

"Ty taky," odtušil Norberto. "Celý den, a dlouho do noci."

Adolfo mlčel. Má Norberto nějaké podezření?

"Právě jsem si četl o tom, že stejně, jako je dobročinný Bůh, je dobročinné i samotné dobro," pronesl s úsměvem Norberto. "Takže mě nech konat dobro. Já ti posloužím." Přikročil ke kamnům, škrtl dřevěnou zápalkou, a když oheň vzplanul, zatřepal jí; zhasla a Norberto sňal z hrnce pokličku.

Adolfo se obezřele pousmál. "Tak dobře, mi hermano" řekl. "Konej tedy dobro. Ale kdyby ses zeptal, každý ve městě by ti řekl, že jsi už dost dobrý za nás za oba. Sedáváš u lůžek nemocných, předčítáš slepým, v kostele dáváš pozor na děti, když jsou oba rodiče pryč -"

"Takové je mé povolání," odtušil Norberto.

Adolfo zavrtěl hlavou. "Jsi moc skromný; to všechno bys dělal, i kdybys nebyl povoláním kněz."

Polévka se už hřála a pokoj naplnila vůně skopového; pukání bublin vyvolávalo pocit domácké útulnosti. Adolfovi připomnělo doby, kdy on a Norberto byli ještě děti a snědli všechno, co jim matka nechala na kamnech. Když byli nyní takhle spolu, ani jim to nepřipadalo tak dávno; přesto se však toho za tu dobu se Španělskem tolik stalo... a právě tak i s nimi.

Adolfo se pohyboval beze spěchu; na podobné úvahy teď sice neměl čas, ale nechtěl Norbertovi zavdat příčinu k tomu, aby se nad ním nějak moc zamýšlel.

Norberto míchal polévku a pohlédl přes rameno na bratra; ve žlutém světle holé žárovky na stropě vypadal kněz zsinale a unaveně. Ramena se mu každým rokem stále víc nachylovala k zemi. Adolfo si už dlouho říkal, že konat dobro musí být vyčerpávající; brát na svá bedra utrpení a bolest druhých a přitom nemít komu vylít své vlastní srdce - kromě Boha. K něčemu takovému je zapotřebí vnitřní síly, již Adolfo nemá, a také to vyžaduje víru, již rovněž postrádá. Trpí-li člověk zde na zemi, na zemi také jedná, neobrací se k Bohu s prosbou, aby mu dal sílu snášet útrapy. Žádá ho, aby mu dal sílu k nápravě věcí.

"Pověz mi, Adolfo," ozval se Norberto, aniž se otočil, "to, co jsi před chvílí říkal - je to pravda?"

"Promiň - co jestli je pravda?"

"Musím být dost dobrý za nás za oba?"

Adolfo pokrčil rameny. "Asi ne; pokud jde o mě, tak ne."
"A co pokud jde o Boha? Řekl by On, že jsi dobrý?"
Adolfo pověsil na šňůru mokré ponožky. "To nevím; na to se budeš muset zeptat Jeho."
"Bohužel On mi ne vždycky odpoví, Dolfi." Nyní se Norberto otočil. "Proto se ptám tebe."
Adolfo si otřel mokré ruce o kalhoty. "Nic na svědomí nemám, jestli myslíš tohle."
"Nic?"
"Ne. A proč se mě vlastně na tohle vyptáváš? Měl bych si snad dělat s něčím starosti?"
Norberto vyndal z poličky hrnek a naběračkou do něj nalil polévku, přenesl jej na stůl a ukázal na něj. "Jez."
Adolfo přistoupil ke stolu, hrnek si vzal a trochu upil. "Je to horké; a moc dobré." Opět upil a dál se na bratra díval; Norberto se choval divně.
"Ulovil jsi dneska v noci něco?" zeptal se Norberto.
"Docela dost," odtušil Adolfo.
"Nejsi cítit rybami," poznamenal Norberto.
Adolfo žvýkal tlustý plátek skopového; ukázal na prádelní šňůru. "Převlékl jsem se."
"Šaty ti taky nejsou cítit rybami," opáčil Norberto a sklopil zrak k zemi.
Adolfo si náhle uvědomil, co se tu děje: rybář je on, ale loví Norberto. "Kvůli čemu je tohle všechno?"
"Před chvílí volala policie."
"No a?"
"Řekli mi o té hrozné explozi na nějaké jachtě; mysleli si, že by mě mohlo být zapotřebí k poslednímu pomazání. Šel jsem sem, abych to měl k přístavu blíž."
"Ale nebylo tě potřeba," prohlásil přesvědčeně Adolfo. "Tu explozi nemohl nikdo přežít."
Norberto na něj pohlédl. "To víš tak jistě proto, žes ten výbuch viděl? Nebo je pro to jiný důvod?"
Adolfo na něj pohlédl také; nelíbilo se mu, jakým směrem se hovor ubírá. Postavil hrnek a hřbetem ruky si přejel přes ústa. "Už musím jít."
"Kam?"
"Za přáteli."
Norberto k němu přistoupil, položil mu ruce na ramena a zadíval se mu do očí. Adolfo si uvědomoval úsilí, s jakým se snaží zachovat před bratrem nečitelný výraz tváře. Bezvýraznou masku.
"Nechceš mi něco říct?" naléhal Norberto.
"O čem?"
"O - o čemkoli," odpověděl Norberto nejistým hlasem.
"O čemkoli? No tak... jistě, mám tě rád, Berto."
"Tohle jsem nemyslel."
"Já vím. A znám tě, Norberto. Co tě trápí? Nebo bych ti měl nějak pomoct? Chceš vědět, co jsem dneska v noci dělal? O tohle ti jde?"
"Už jsi přece říkal, žes byl na lovu," odtušil Norberto. "Proč bych ti to neměl věřit?"
"Protože jsi dobře věděl, co to bylo za explozi, a předstíral jsi, že to nevíš. Nepřišel jsi sem proto, abys to měl blíž k přístavu, Berto. Přišels proto, protože jsi chtěl vědět, jestli jsem doma. No tak dobrá, nebyl jsem. A taky víš, že jsem nevyplul na lov."
Norberto neodpovídal. Spustil ruce z Adolfových ramenou a paže mu ztěžkle klesly podél těla.
"Tys do mě vždycky viděl," řekl Adolfo. "Dokázal jsi poznat, na co myslím, co cítím. Když jsem byl výrostek, vracel jsem se domů po noci, kterou jsem protloukl s děvkami nebo na kohoutích zápasech, a lhal jsem ti. Říkal jsem ti,

že jsem hral fotbal nebo koukal na film; ale ty ses mi vždycky podíval do očí a odhalil tam pravdu, i když jsi nic neřekl."

"Tehdy jsi byl ještě mladý, Dolfo. To, cos prováděl, patřilo k dospívání; teď jsi ale muž -"

"Máš pravdu, Norberto," skočil mu do řeči Adolfo. "Jsem muž; takový, co nemá čas na kohoutí zápasy, natožpak na běhání za ženskými. Takže vidíš, že není proč se znepokojovat, bratře."

Norberto k němu přistoupil blíž. "Teď se ti zase dívám do očí; a jsem přesvědčen, že je proč se znepokojovat."

"Jsou to moje starosti, ne tvoje."

"To není pravda," opáčil Norberto. "Jsme bratři. Dělíme se o bolest, o tajemství, o lásku. Vždycky tomu tak bylo. Chci, aby ses mi svěřil, Dolfo. Prosím!"

"A s čím? S tím, co dělám? S tím, v co věřím? Se svými sny?"

"Se vším. Posaď se. Pověz mi o tom!"

"Nemám čas."

"Tam, kde jde o tvou duši, si čas musíš udělat!"

Adolfo vrhl na bratra krátký pohled. "Rozumím. A kdybych přece jen měl čas, naslouchal bys mi jako bratr, nebo jako kněz?"

"Jako Norberto," odtušil kněz mírně. "Nemůžu oddělit to, kdo jsem, od toho, kým jsem."

"To znamená, že bys byl mým živoucím svědomím," podotkl Adolfo.

"Mám obavy, že něčeho takového se asi nebudu moci ujmout," namítl Norberto.

Adolfo na něj ještě chvíli hleděl, pak se odvrátil. "Opravdu chceš vědět, co jsem dneska v noci dělal?"

"Ano, chci."

"Tak já ti to tedy povím. Povím ti to, protože jestli se něco stane, chci, abys věděl, proč jsem udělal to, co jsem udělal." Otočil se a tiše se rozhovořil, aby ho skrz tenkou zeď neslyšeli sousedé. "Ti Katalánci na té potopené jachtě a s nimi ještě další naplánovali a provedli v Madridu popravu americké diplomatky. V kapse mám pásku se záznamem, jak o té vraždě mluvili." Poklepal si přes svetr na kapsu, až kazeta zachrastila. "Ta kazeta je vlastně přiznání, Norberto. Můj velitel, generál, měl pravdu v tom, co o těch lidech říkal. Byli to vůdci skupiny, která se pokouší zkorumpovat náš národ, aby se ho mohla zmocnit. Tu diplomatku zabili proto, aby měli jistotu, že Spojené státy nebudou zasahovat do jejich snah o dobytí Španělska."

"Politika mě nezajímá," řekl Norberto tiše. "To přece víš."

"Možná by tě ale měla zajímat. Jediná pomoc, které se chudým v téhle farnosti dostane, přichází od Boha, a ta jim jídlo na stůl nepřinese. A to není správné."

"Ne, není," souhlasil kněz. "Ale ‚Blahoslavení buďtež chudí duchem, neboť jejich je království nebeské...'"

"To platí v tvé profesi, ne v mojí," přerušil ho hněvivě Adolfo.

Zvedl se k odchodu, Norberto ho však uchopil za paži a pevně ji držel. "Chci, abys mi to řekl, Adolfo. Jak ses na tom zabíjení podílel?"

"Jak jsem se podílel?" opakoval tiše Adolfo. "Já sám jsem to udělal," vyrazil ze sebe. "Tu jachtu jsem zničil já."

Norberto sebou trhl, jako kdyby dostal políček.

"Kdyby ti netvoři zůstali naživu, trpěly by miliony lidí," dodal Adolfo.

Norberto se poznamenal na čele křížem. "Ale to přece byli lidé, Adolfo, ne netvoři!"

"Byly to nemilosrdné, necitelné věci," odsekl Adolfo. Neočekával, že bratr jeho čin pochopí. Norberto je jezuita, člen Tovaryšstva Ježíšova. Členové řádu se skoro pět set let cvičili v tom, jak být Božími vojáky, jak posilovat víru katolíků a kázat evangelium nekatolíkům.

"Mýlíš se!" Norberto se chvěl a sevřel Adolfovu paži pevněji. "Tyhle

,věci', jakje nazýváš, byly lidé. Lidé s nesmrtelnou duší, stvořenou Bohem."
"Pak bys mi měl poděkovat, bratře, protože já jsem jejich nesmrtelné duše Bohu vrátil."
Kněz měl v očích slzy. "Bereš toho na sebe moc. Jen Bůh má právo vzít si duši zpět."
"Musím jít."
"A ty miliony lidí, o kterých mluvíš... jejich utrpení by trvalo jen zde na tomto světě," hovořil dál Norberto. "Pak by poznali dokonalou blaženost v přítomnosti Boha. Ty však - ty riskuješ věčné zatracení!"
"Potom se tedy za mě modli, bratře, protože já mám v úmyslu ve své práci pokračovat."
"Ne, Adolfo! To nesmíš!"
Adolfo jemně odtáhl bratrovy prsty; láskyplně mu je stiskl a pak je pustil.
"Aspoň se mi vyzpovídej," naléhal Norberto.
"Až někdy jindy."
"Někdy jindy už může být pozdě." Norbertův hlas i oči byly nyní plné žalu. "Víš, jaký tě čeká trest, když zemřeš bez pokání; Bůh tě zavrhne."
"Bůh už na mě zapomněl. Zapomněl na nás na všechny."
"Ne!"
"Ale ano; je mi líto, nepřesvědčíš mě." Rybář odvrátil od bratra pohled. Nechtěl vidět bolest v jeho laskavých očích. A nechtěl se postavit tváří v tvář faktu, že mu ji způsobil on. Teď ne. Ne ve chvíli, kdy je třeba ještě tolik toho vykonat. Znovu upil polévky a ještě jednou bratrovi poděkoval za to, že ji přinesl. Potom vytáhl z pomačkané krabičky v kapse kalhot ručně ubalenou cigaretu - poslední, jak si všiml. Bude se muset stavit v obchodě. Zapálil si a zamířil ke dveřím.
"Adolfo, prosím!" Norberto uchopil bratra za rameno a otočil ho k sobě. "Zůstaň tu! Promluvíme si. Pomodli se se mnou!"
"Mám nějakou práci tam na kopci," odpověděl Adolfo bezvýrazným hlasem. "Slíbil jsem generálovi, že tu pásku doručím do rozhlasové stanice; tam pracují Kastilci. Tu pásku přehrají, a pak se celý svět dozví, že si Katalánci neváží ničího života. Ani života Španělů, ani života kohokoli jiného. Vláda i celý svět pomůžou skoncovat s finančním útlakem, kterému nás Katalánci vystavili."
"A co si svět pomyslí o Kastilci, který ty muže zabil?" Norbertovi se podařilo ztlumit hlas natolik, že slovo zabil nikdo nemohl zaslechnout. "Bude se snad modlit za tvou duši?"
"Nepotřebuju jeho modlitby," odpověděl bez váhání Adolfo. "Chci jen, aby mi věnoval pozornost. A ohledně toho, co si svět pomyslí - doufám, že ocení mou odvahu a také, že jsem se nesnížil k tomu, abych někde na ulici zastřelil bezbrannou ženu proto, abych tím někoho varoval. Že jsem se vydal k samotnému srdci těch ďábelských spiklenců a to srdce vyrval."
"A po tom, cos tohle udělal, se Katalánci pokusí vyrvat srdce tobě."
"Možná se o to pokusí," připustil Adolfo. "A třeba se jim to i podaří."
"A kde to potom všechno skončí? Když bude každé srdce vyrváno nebo zlomeno?"
"Neočekávali jsme, že jejich snahy ukončí jediný úder nebo že nepřijdou nazmar životy Kastilců," prohlásil Adolfo. "A co se týče toho, kdy skončí krveprolévání - to by už nemělo trvat dlouho. Než se Katalánci a jejich spojenci zmobilizují, na zastavení toho, co přichází, už bude pozdě."
Norbertova široká ramena poklesla; pomalu potřásl hlavou a z očí se mu lily slzy. Jako kdyby se náhle celý zhroutil do sebe.
"Drahý Bože... Adolfo!" vzlykl. "A co tedy přichází? Pověz mi to, abych se mohl aspoň modlit za tvou duši!"
Adolfo na bratra mlčky zíral; jen zřídka ho viděl plakat. Plakal na matčině pohřbu a potom ještě jednou nad umírajícím mladým farníkem. Bylo těžké

dívat se na ten pláč a ubránit se dojetí.

"Já a moji druzi máme v úmyslu vrátit Španělsko lidu Kastilie," řekl. "Po tisíci letech útlaku chceme tělo Španělska znovu spojit s jeho srdcem."

"Toho se dá dosáhnout i jinými, nenásilnými prostředky," namítl Norberto.

"Ty už se zkoušely," odtušil Adolfo. "Nepomáhají."

"Náš Pán nikdy nepozvedl proti nikomu meč ani nevzal nikomu život."

Adolfo položil bratrovi ruku na rameno. "Bratře," řekl s pohledem upřeným do jeho slzami zamlžených očí, "jestli dokážeš zařídit, aby nám pomohl, pak já už nikdy nikoho nepřipravím o život. Přísahám."

Zdálo se, že Norberto chce něco říci, avšak zarazil se. Adolfo ho potřepal po tváři a usmál se; pak se otočil, otevřel dveře a vykročil ven. Ještě se zastavil a okamžik postál se svěšenou hlavou.

Věřil ve spravedlivého Boha, ne v Boha trestajícího ty, kdo touží po svobodě a usilují o ni. Nesmí se nechat zviklat a pohnout bratrovými obavami. Ale tohle je Norberto, dobrý člověk, který o něj starostlivě pečoval již jako o chlapce a nyní i jako o muže, a miloval ho, ať udělal cokoli. Nesmí ho tu nechat s jeho trápením.

Otočil se, usmál se na něj a dotkl se jeho měkké tváře. "Nemodli se za mě, Norberto; modli se za naši zem. Jestli Španělsko propadne prokletí, moje spasení nebude šťastná udalost. A nebude zasloužené."

Potáhl z cigarety a spěchal dolů po schodech; za sebou zanechával vinoucí se proužek cigaretového kouře a plačícího bratra.

8

PONDĚLÍ, 4,22 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Paul Hood se zadíval na seznam jmen na monitoru počítače, jak to činil v tuto dobu každé odpoledne. Před několika minutami přitiskl palec na skener, ležící vedle počítače. Laserový přístroj identifikoval jeho otisk a požádal o přístupový kód. O sedm desetin vteřiny později počítač načetl uzavřený soubor agentů v terénu, dodávajících zprávy do Operačního centra. Hood vyťukal na klávesnici "Kent", jméno své manželky za svobodna; tím si soubor otevřel a na obrazovce se objevila jména.

Bylo jich tu celkem devět; všichni tito muži i ženy byli na výplatní listině Operačního centra. K jejich jménům byly přiřazeny údaje o místě pobytu, pověření i stručná shrnutí posledního hlášení každého z nich, zpracovaná Bobem Herbertem - plná znění byla také uložena v souboru -, spolu s místem nejbližšího úkrytu nebo únikové cesty. Kdyby byl některý z agentů odhalen, Operační centrum by po něm v těch místech pátralo a udělalo vše pro to, aby ho dostalo ven. Žádný z agentů zatím nikdy odhalen nebyl.

Tři agenti byli v Severní Koreji s úkolem sledovat dění na tajné odpalovací raketové základně v Diamantových horách, kterou zničila skupina Striker. Měli dávat pozor na to, jestli se někdo nepokouší činnost odpalovacího zařízení obnovit. Duchovním otcem vybudování základny sice byl zrádný jihokorejský důstojník, nikdo však nevylučoval, že by oportunističtí Severokorejci mohli využít zařízení, které na základně zůstalo, a pokusit se vybudovat nové odpalovací zařízení.

Dva agenti byli v údolí Bikáa v Libanonu a další dva pracovali v Damašku; obě dvojice pronikly do úkrytů teroristů a podávaly hlášení o politických dopadech činnosti skupiny Striker v té oblasti. To, že agenti Operačního centra odvrátili válku mezi Sýrií a Tureckem, se nesetkávalo s příznivou odezvou; na Blízkém východě panoval názor, že tamní národy by si měly své problémy řešit samy, i kdyby řešením měla být válka. Na mír, vnucený vnějšími silami, a zvlášť Spojenými státy, se hledělo jako na mír nezákonný a

ponižující.

Poslední dva agenti byli na Kubě a sledovali vývoj místní politické situace; v hlášeních se říkalo, že stisk stárnoucího Castra začíná ochabovat. Ať měl diktátor jakékoli nedostatky - a ty byly značné -, jeho železná bota protismyslně udržovala celou karibskou oblast poměrně stabilní. Každý tyran, který by uchvátil moc na Haiti, Grenadě, Antigui nebo na kterémkoli jiném ostrově, stále potřeboval Castrův souhlas s dodáváním zbraní nebo drog, dokonce i s udržováním větší vojenské síly. Vědělo se, že kubánský vůdce by dal své soupeře spíš zavraždit, než aby jim dovolil nabýt příliš velké moci. Panovala obecná shoda v tom, že jakmile Castro odejde, ostrov i celou oblast zachvátí chaos, nikoli že tam zavládne demokracie. Spojené státy měly pro ten případ plán, operaci Kýl, podle něhož toto mocenské vakuum vyplní a ovládnou pomocí vojenských a ekonomických pobídek. Agenti Operačního centra představovali klíčové součásti sítě "včasného varování a připravenosti", která měla pro tento plán připravit půdu.

Devět životů, uvažoval Hood. A ke každému z nich patří možná dva, tři nebo čtyři rodinní příslušníci. Odpovědnost za tyto lidi nelze brát na lehkou váhu. Prostudoval odpolední hlášení a viděl, že situace je poměrně stabilní a beze změny; soubor tedy zavřel.

Tihle agenti spoléhali na to, že jejich spojení s Operačním centrem i soubory o nich jsou absolutně utajené a bezpečné. S Operačním centrem komunikovali tak, že telefonem zavolali číslo jedné agentury ve Washingtonu, která pronajímala kancelářské prostory. Číslo měla zaregistrováno poradenská cestovní kancelář Caryn Nadler International Travel Consultants. Agenti hovořili svým rodným jazykem, avšak každé slovo mělo v angličtině odlišný význam. "Mohu si zamluvit let do Dallasu?" v arabštině mohlo v angličtině znamenat "Syrský prezident je těžce nemocen". Třebaže všechny překladové soubory byly přísně tajné a jejich přidělování se řídilo určitými danými pravidly pro bezpečnostní prověření, kromě Hooda k nim mělo přístup dalších sedm lidí... a ti měli rovněž přístup k totožnosti agentů. Dva z těch, kdo přístup měli, byli Bob Herbert a Mike Rodgers, třetí byl Darrell McCaskey; těm Hood naprosto důvěřoval. Co však zbývající čtyři - dva z Herbertova oddělení, jeden z McCaskeyho lidí a jeden z Rodgersova týmu? Všichni prošli standardním prověřením; bylo však toto prověření dostatečně důkladné? Jsou samotné kódy dostatečně zabezpečené pro případ, že by je zachytily cizí rozvědky? Odpověď bohužel nikdo nemohl dát - ta přijde, teprve když některý agent zmizí, když při některé akci dojde k sabotáži nebo když nějaký tým padne do léčky.

Špionáž a výzvědná činnost s sebou nesou nebezpečí; to je danost. Nebezpečí také poskytuje agentům určité vzrušení; Marthu sice ve Španělsku postihlo neštěstí, Operační centrum však dělalo vše pro to, aby rizika co nejvíce snížilo. V této chvíli smrt Marthy Mackallové prošetřují ve Španělsku Darrell McCaskey, Aideen Marleyová a Interpol. Mike Rodgers a Bob Herbert studují hlášení zde a Ron Plummer jedná s cizími diplomaty ve Washingtonu i v zahraničí. Carol Lanningová se radí s lidmi, kteří mají kontakty na ministerstvo zahraničí. Prověřování, ať už v NASA, Pentagonu nebo v Operačním centru, proběhlo vždycky zatraceně důkladně.

Proč se při pohledu zpět nikdy nejeví stejně důkladné a pečlivé už samotné přípravy? tázal se Hood sám sebe v duchu. Protože je to pohled zpět, krucinál. No, ještěže si můžeme dovolit přepych aspoň zpětně vyhodnotit to, co jsme udělali špatně, říkal si.

Co se tedy udělalo špatně tady? Operační centrum nemělo jinou volbu než poslat Marthu. Když Av Lincoln předložil jako návrh její jméno a Serrador souhlasil, musela tam letět. Pokud jde o Aideen jakožto její asistentku, kterou jí přidělili místo Darrella, to bylo naprosto smysluplné: Aideen umí španělsky, Darrell ne. Serrador pochází z dělnické rodiny, Aideen rovněž, a Hood se tudíž domníval, že to by jim mohlo pomoci. A i kdyby tam na té ulici byl Darrell s nimi, Marthu by to asi stejně nezachránilo; určitě ne, jestli

cílem atentátu byla právě ona.

Přesto se však Hood hanbil za to, že systém vysadil, právě když odpovědnost spočívala na něm. Hanbil se, a měl také zlost.

V téhle chvíli měl zlost na tolik věcí, že se nedokázal na nic nadlouho soustředit. Zlobil se na to, jak někdo jen tak, jakoby mimochodem, s nonšalantní arogancí ukončí něčí život. Vražda, spáchaná z jakéhokoli důvodu, se mu hnusila. Když přišel do Operačního centra, pročetl si tajnou složku CIA o malé atentátnické skupině, sestavené v době Kennedyho vlády. V období mezi lety 1961 až 1963 bylo zabito přes tucet cizích generálů nebo diplomatů. Politicky se existence takové skupiny dala ospravedlnit, říkal si; nedokázal se s ní však nikterak snadno smířit morálně - i když, ve světle dlouhodobého vývoje udalostí, bylo zachráněno mnoho jiných životů.

V tom však spočívala tragédie Marthiny smrti; nebylo to totéž, jako když se odstraní nějaký despota proto, aby se zlepšil život ostatních, nebo když je zlikvidován terorista, aby se zabránilo pumovému útoku nebo střelbě do lidí. Tady někdo zastřelil Marthu proto, aby dal něco jako varovný signál. Varovný signál.

Zlobil se také na španělskou vládu. Požádala o pomoc, o sledování činnosti teroristů prostřednictvím špionážní družice, a té pomoci se jí dostalo. Když však došlo na to, aby ona pomohla nám, chová se méně než vstřícně. Jestli má o té střelbě nějaké informace, nedělí se o ně. To málo informací, které Operační centrum má, přišlo od Darrella McCaskeyho, a ten je získal od svých zdrojů v Interpolu. K atentátu se nikdo nepřihlásil, to potvrdilo Herbertovo monitorování rádiového vysílání a faxů, přicházejících do vlády a na policii. Auto, v němž atentátníci uprchli, nebylo nalezeno ani při pátrání na zemi, ani z vrtulníků, a objevit ho se nepodařilo ani Národnímu úřadu pro průzkum, sídlícímu v Pentagonu. Španělská policie hledá nějakou cortacarro, dílnu, kde se rozebírají kradená auta; jestli však s tím autem teroristé do nějaké takové cortacarro odjeli, nikdo neočekával, že se vozidlo podaří najít dřív, než bude rozebráno. Střely se zkoumaly chemicky, jestli by se nedal zjistit jejich původ. Než se ovšem jejich původ vypátrá, a za předpokladu, že se rovněž zjistí, kdo náboje koupil, stopa vychladne. A nakonec - McCaskey hlásil, že o tom mrtvém listonoši nemá policie žádný záznam. Zřejmě se stal obětí nešťastné osudové náhody.

Zlobil se i na sebe. Měl být dostatečně předvídavý namísto toho, aby tu teď "zpětně" uvažoval; neměl Marthu a Aideen nechat provádět takhle přísně tajnou operaci bez toho, aby je jeden či dva další sledovali - aby byl na místě někdo, kdo by jim kryl záda. Je možné, že by se tím nepodařilo zabránit atentátníkovi ve střelbě, ale mohl být aspoň chycen. Hood je obě nechal jít samotné jen proto, že se vlastně jednalo o "čistou" akci - schůzku v úřadě, ne o typické sledování nebo špionáž. Nečekal žádné komplikace. Nikdo je nečekal. Bezpečnostní oddělení Poslanecké sněmovny mělo dobrou pověst a nebyl důvod pochybovat o jeho schopnostech.

Martha zaplatila za mou nedbalost.

Do dveří vešla Ann Farrisová; Hood vzhlédl. Ann na sobě měla kalhotový kostým ústřicové barvy, hnědé vlasy jí sahaly téměř až na ramena. Její oči hleděly měkce, ve tváři se zračilo soucítění. Hood se zadíval na monitor počítače, ale jen proto, aby se vyhnul pohledu na ni.

"Ahoj," pozdravil.

"Ahoj," odpověděla. "Jak to pokračuje?"

"Bídně." Otevřel si soubor o Serradorovi, jejž mu předal Herbert. "Jak to jde u vás?"

"Pár reportérů už objevilo spojitost Marthy s Operačním centrem, ale jenom Jimmy George z Postu si dal dohromady, že tam asi nebyla jako turistka. Souhlasil s tím, že si to nechá den či dva pro sebe, výměnou za pár výhradních zpráv."

"Prima. Dáme mu pár fotek z márnice," utrousil trpce Hood. "To jim zvedne

náklad."

"Je to slušný člověk, Paule," namítla Ann. "Hraje fér."

"No, asi ano. Aspoň mezi vámi došlo k dialogu; vy jste mluvila, a převládl rozum. Vzpomínáte si, že by někdy došlo na rozum, Ann? Na rozum, na dialog a na vyjednávání?"

"Na něco takového si vzpomínám," odtušila Ann. "A je pravda, že spousta lidí se k tomu uchyluje."

"Ale ne dost," opáčil Hood. "Když jsem byl starostou Los Angeles, měl jsem něco jako krevní mstu s guvernérem Essexem; říkali jsme mu Lord z Essexu. Nelíbilo se mu na mně to, čemu říkal nepravověrný způsob jednání; prohlašoval, že mi nemůže důvěřovat." Zakroutil hlavou. "Pravda je taková, že mně ležela na srdci kvalita života v Los Angeles, zatímco on snil o tom, že se stane prezidentem. Tyhle dva cíle nešlo míchat dohromady, takže se mnou přestal mluvit, museli jsme spolu komunikovat přes jeho zástupce Whiteshirea. A největší sranda je, že L. A. nedostalo potřebné peníze a Essexe už nezvolili znova ani guvernérem. Zatracený chlap. Nekomunikují spolu politici, někdy spolu nekomunikují i členové rodiny, a my se pak divíme, když se něco rozsype. Promiňte, Ann. Gratuluju vám, že jste s panem Georgem mluvila."

Ann přistoupila blíž a sklonila se nad stůl; konečky prstů pravé ruky se dotkla hřbetu Hoodovy ruky. Dotek byl jemný a působil velmi, velmi ženský. "Paule, já vím, jak se cítíte."

"Ano, jistě; jestli to někdo ví, jste to vy," odpověděl Hood tiše.

"Ale musíte sám sobě konečně přiznat, že s tímhle nemohl nikdo předem počítat," pokračovala Ann.

"To se mýlíte." Odtáhl ruku. "Zbodali jsme to. Já to zbodal."

"Nikdo nic nezbodal," namítla Ann. "Tohleto se přece nedalo předvídat."

"Ale dalo," odporoval Hood. "Jen se to opomnělo předvídat. Děláme simulace bitev, simulace teroristických akcí, dokonce simulace atentátů. Na tomhletom počítači mi stačí stisknout klávesu, a vyleze mi deset způsobů, jak zajmout nebo zabít chlapa, co je momentálně nejžhavější do rozpoutání války. Jenže předvídání úplně obyčejných problémů bezpečnosti a utajení nikdo do toho systému nezabudoval... a co se stane? Martha je mrtvá."

Ann zavrtěla hlavou. "I kdybychom tam vyslali nějakou ochranku, aby na ni dávala pozor, tomuhle se zabránit nedalo, Paule. Nemohla by zasáhnout včas. Tohle přece víte stejně dobře jako já."

"Přinejmenším by toho vraha možná chytili."

"Možná," připustila Ann. "Ale Martha by i tak byla mrtvá."

Hood na její argumenty nedal; ale až dokončí svou vlastní analýzu, bude moudřejší. "Je ještě něco, co je třeba udělat, pokud jde o tisk?" zeptal se; v té chvíli jeho telefon dvakrát pípl. To znamenalo, že někdo volá interní linkou. Pohlédl na kód volajícího; byl to Bob Herbert.

"Není," odpověděla Ann. Pohnula rty, jako kdyby se chystala ještě něco dodat, nařekla však nic.

No, a takhle to dopadá s komunikací, pomyslel si Hood sarkasticky a zvedl telefon. "Ano, Bobe?"

"Paule - něco mám," pronesl Herbert naléhavě.

"Tak povídejte."

"Zachytili jsme vysílání z malé komerční rozhlasové stanice v Tolose. Posílám to přes hlasovou schránku. Autenticitu té pásky, co uslyšíte, jsem si nestačil ověřit, ale tak do hodiny to budu mít. Teď dostáváme upoutávky hlasatele jedné španělské televizní stanice, abychom si porovnali hlasy. Tušení mi napovídá, že ten záznam je pravý, to ale budeme s jistotou vědět až tak za hodinu. Ten první hlas patří hlasateli té místní rozhlasové stanice, když záznam uvádí," pokračoval Herbert. "Druhý hlas je ze samotné pásky. Posílám taky překlad."

Hood zavřel soubor o Serradorovi a načetl si Herbertův e-mail; pak stiskl klávesu pro hlasovou schránku Vee-Bee, Voice Box. Zvuky procházely digitálním

skenerem a byly vyčištěny jedním z počítačových programů, napsaných "Zázračným" Mattem Stollem. Zvukový záznam, vysílaný simulátorem Vee-Bee, se maximálně blížil skutečnému hlasu. Díky digitálnímu zpracování mohl posluchač dokonce izolovat zvuky v pozadí i v popředí a přehrát si je samostatně.

Ann obešla stůl a nahnula se Hoodovi přes rameno. Její teplo i její blízkost působily konejšivě. Hood se soustředil na překlad přehrávané zprávy.

"Dobrý večer, dámy a pánové," začal hlasatel. "Přerušujeme náš Noční klub pěvců, abychom vás seznámili s vývojem událostí kolem exploze na jachtě, k níž došlo dnes v noci v zátoce La Concha. Před několika minutami byla do našeho studia doručena magnetofonová páska; donesl ji muž, který se představil jako člen organizace nazvané První národ Španělska. Záznam údajně zachycuje rozhovor na palubě jachty Verídico, který proběhl krátce předtím, než ji zničila exploze. Doručením pásky se tato organizace hlásí k atentátu na jachtu. Organizace také prohlašuje Španělsko za zemi Španělů, ne za zemi katalánské elity. Záznam na pásce odvysíláme v plném znění."

Herbert připojil svůj komentář; zněl: PNS je uskupení čistokrevných Kastilců. Už dva roky vydávají útočně kritické reklamní tiskopisy a verbují členy. Přihlásili se také ke dvěma teroristickým útokům proti Kataláncům a Andalusanům. Velikost organizace a totožnost vůdce nebo vůdců nejsou známé.

Hood dál četl přepis; mezitím začalo vysílání záznamu z pásky. Hood pevně stiskl zuby. Naslouchal chladnému, tichému hlasu Estebana Ramíreze, hovořícího o plánech, které mají Katalánci se Španělskem, a chvástajícího se tím, jak se jeho skupina podílela na vraždě Marthy Mackallové. Jeho skupina - za přispění poslance Isidra Serradora.

"Prokrista," procedil Hood mezi zuby, "Bobe - je tohle možné?"

"Je to nejen možné, ale vysvětluje se tím i Serradorova neochota pokračovat v jednání s Darrellem a s Aideen. Ten hajzl nás podrazil a pěkně nám zavařil, Paule!"

Hood pohlédl na Ann. Během těch téměř dvou let, co tu spolu pracují, už zažil řadu případů, kdy se zle rozhořčila, ale tak, jak vypadala nyní, ji ještě nikdy neviděl. Výraz soucítění se z její tváře zcela vytratil, rty měla pevně sevřené; slyšel, jak prudce dýchá nosem. Pohled jejích očí ztvrdl, tváře jí zrudly.

"Co podniknete, Paule?" zeptal se Herbert. "Než ale odpovíte, mějte na paměti, že kvůli záznamu, nelegálně pořízenému někým, kdo má pravděpodobně ruce stejně špinavé jako Serrador, ne-li ještě špinavější, španělské soudy žádného předního politického činitele určitě nijak tvrdě neskřípnou. Důkladně si ho proklepnou, dají mu při vyšetřování zabrat a dokážou mu kdeco, ale jestli má přátele - a jsem si jistý, že je má -, ti prohlásí, že to na něj někdo ušil. Udělají všecko, co je v jejich silách, aby průchod spravedlnosti zbrzdili."

"To všechno vím," odpověděl Hood.

"Mně je taky jasné, že to víte," odtušil Herbert, "ale mohli by mu umožnit dohodu při přiznání viny, aby uchlácholili jeho voliče. Nebo ho taky můžou vůbec pustit. Anebo ho nechají ‚uprchnout' ze země, až se nikdo nebude koukat. Já říkám, že budeme možná muset vzít tu věc do vlastních rukou. Jestli se ukáže, že Serrador podporuje teroristy, měli bychom proti ohni bojovat ohněm."

"Jo, na tom něco je," prohlásil Hood. Okamžik uvažoval. "Toho parchanta chci, a když to nepůjde podle zákona, tak aspoň na základě našich důkazů; všechny mluví proti němu."

No, a takhle to dopadá s vyšší morálkou, pomyslel si. Ještě chvíli uvažoval. Nechtěl, aby Serrador vyklouzl; bohužel, na místě má jen dva zdroje, Darrella a Aideen. A nebyl si jistý, jestli jsou připravení na to, aby si Serradora udrželi pod dohledem, než se tam dostane skupina Striker nebo někdo třetí, aby si s tím prevítem od plic pohovořil. Bude to muset s Darrellem ještě probrat. Zatím potřebuje víc zpravodajských informací.

"Bobe, na toho poslance nasaďte všechny dosažitelné elektronické

prostředky."
"Už se stalo," odtušil Herbert. "Obšancováváme telefony k němu do kanceláře i domů, faxy, modem i poštu."
"Fajn."
"A co máte v plánu s Darrellem a Aideen?"
"S Darrellem si promluvím, a pak nechám rozhodnutí na něm; je přímo na místě, měl by tedy partii zahájit. Předtím si ale chci ještě pohovořit s Carol Lanningovou, jestli nám ministerstvo zahraničí může poskytnout celkový přehled o tom, co se ve Španělsku vlastně vůbec děje."
"A co myslíte, že se děje?" zeptala se Ann.
"Pokud nehádám špatně, tak Marthina smrt neznamená jen něco jako varovný výstřel."
"A co teda znamená?"
Hood na ni pohlédl a vstal. "Myslím si, že to byly první salvy občanské války."

9

PONDĚLÍ, 11,30 V NOCI
MADRID, ŠPANĚLSKO

Během měsíců, kdy zasedala sněmovna, bydlel poslanec Isidro Serrador v bytě se dvěma ložnicemi, nacházejícím se v přepychové madridské čtvrti Parque de Retiro. Z malých pokojů v sedmém poschodí měl výhled na malebné jezero, po kterém se prohánějí loďky, a na krásné zahrady. Když se člověk vyklonil z okna a podíval se k jihozápadu, naskytl se mu pohled na největší veřejně vystavenou sochu ďábla v Evropě; socha, pocházející z roku 1880, tu stála jako upomínka na jediné místo, kde bylo španělským dámám dovoleno - tradicí, nikoli zákonem - hájit svou čest v soubojích. Využila toho ovšem jen málokterá; pouze muži jsou natolik marniví, že na urážku odpovídají tím, že riskují život.
Serrador se uvelebil na divanu a vyhlížel oknem na lampami osvětlený park. Po zbytek dne, než se vrátil domů, se věnoval sněmovním záležitostem, spokojen s tím, že věci proběhly přesně podle plánu. Po návratu si dal horkou koupel a na krátkou dobu ve vaně usnul. Po koupeli si ohřál večeři, kterou mu připravila hospodyně. Zatímco se vepřová plec, vařené brambory a cizrna ohřívaly, dopřál si sklenku brandy. Při jídle, ke kterému si sedne v celou hodinu, se podívá na televizi, co se na zpravodajském kanálu říká o zastřelení americké "turistky". Potom si přehraje vzkazy v záznamníku, a jestliže nebude moc pozdě, odpoví na ně. Zrovna teď ale neměl náladu s někým se bavit; chtěl si vychutnávat svůj triumf.
Dívat se na zprávy - to bude docela pěkná zábava, říkal si.
Experti budou mluvit o tom, jak ta střelba ovlivní turistický ruch, a nebudou mít přitom ani ponětí, oč tu doopravdy jde - nebo k čemu během příštích několika týdnů teprve dojde. Je až s podivem, jak málo toho lidé, kteří vyslovují politické a ekonomické předpovědi, skutečně vědí. Na všechno, co řekne jeden, někdo jiný řekne něco opačného. Celé je to jen slovní cvičení, hra.
Pohodlně usazen se opíral zády o tlusté podušky, překřížené bosé nohy si položil na kávový stolek před sebou; v hrdle se mu pohodlně usadila chuť posledního doušku brandy, v hlavě pohodlně spočinuly úvahy o událostech dne.
Plán byl geniální. Dvě menšiny, Baskové a Katalánci, se spojí a zmocní se Španělska. Baskové přispějí zbraněmi, hrubou lidskou silou a zkušenostmi v taktice teroristů, Katalánci přispějí svým vlivem na hospodářství a získají na svou stranu politické převlékače kabátů tím, že pohrozí hlubokou krizí. Jakmile se dosáhne nadvlády nad zemí, Katalánci zaručí Baskicku autonomii a těm, kteří touží po jakési samosprávě - takovým, jako je Serrador -, ji

poskytnou. A zámožní Katalánci budou Španělsko dál řídit; ostatní skupiny, které autonomii nedostanou, si udrží v područí prostřednictvím kontroly obchodu.

Je to geniální - a není tu místa, kudy by se mohla vloudit chyba.

Okamžik předtím, než zazvonil telefon, se ozvalo zaklepání na dveře. Serrador se s trhnutím probral ze snění, přerušeného hned na dvou frontách. Rozmrzele cosi zabručel, vklouzl nohama do trepek a vstal. Šouravě vykročil k telefonu a na člověka za dveřmi hrubým hlasem křikl, aby chvíli počkal. Nahoru nesměl nikdo, koho domovník předem neohlásil, takže si říkal, kdo ze sousedů po něm v tuhle hodinu chce nějakou úsluhu. Je to majitel řetězce obchodů s potravinami a touží jej rozšířit? Nebo ten kastilský výrobce jízdních kol, který jich chce posílat víc do Maroka, prevít jeden? Ten obchodník s potravinami aspoň za úsluhy platí, výrobce kol o ně žádá akorát proto, že náhodou bydlí ve stejném poschodí. Serrador jim pomohl, protože neměl zájem nadělat si nepřátele. Člověk nikdy neví, kdy sousedé uvidí nebo uslyší něco, co by ho mohlo kompromitovat.

Často uvažoval o tom, proč ho nikdy nenavštíví některá z těch hezkých konkubín, které tu také bydlí; věděl nejméně o třech, vydržovali si je tu vládní ministři. Ti se každou noc vraceli domů ke svým manželkám.

Starožitný telefon stál na malém sklápěcím stolku v předsíni s podlahou pokrytou kobercem. Serrador si zavázal červenou šerpu domácího kabátku a zvedl sluchátko. Ať si tamten za dveřmi ještě chvíli počká; on má za sebou dlouhý, náročný a vyčerpávající den.

"Sí?" ohlásil se stroze.

Tlučení teď znělo neodbytněji. Kdosi venku volal jeho jméno, Serrador však ten hlas nepoznával.

Neslyšel, co ten člověk do telefonu říká; nakvašeně otočil hlavu pryč od mluvítka. "Moment!" zaječel směrem ke dveřím a pak se vztekle zamračil na telefon. "Ano? Co je?"

"Haló?" ozval se volající.

"No?"

"Volám kvůli panu Ramírezovi."

Serradorovi přeběhl mráz po zádech. "Kdo volá?"

"Jmenuju se Juan Martínez, seňor. Vy jste poslanec Serrador?"

"Juan Martínez... co jste zač?" zeptal se Serrador. A kdo to je tam za dveřmi? Co se ksakru děje?

"Jsem člen familie," odpověděl Juan Martínez.

Ve dveřích zachrastil klíč a zámek odskočil. Serrador vrhl zuřivý pohled na dveře, jež se právě otevřely. V předsíni stál správce domu, za ním dva policisté a seržant.

"Omlouvám se, seňor diputado," řekl správce; ti tři ho obešli a vstoupili dovnitř. "Tyhle lidi jsem nahoru pustit musel."

"Co si to dovolujete?" osopil se na ně Serrador, v očích nic neodpouštějící výraz. V tom okamžiku slyšel, jak to v telefonu cvaklo a následoval oznamovací tón. Zůstal ztuhle stát, telefon přitisknutý k uchu; náhle si uvědomil, že někde došlo k nějaké hrozné chybě.

"Poslanec Isidro Serrador?" zeptal se seržant.

"Ano -"

"Prosím, pojďte s námi."

"Proč?"

"Abyste odpověděl na otázky ohledně vraždy americké turistky."

Serrador sevřel pevně rty a bylo slyšet, jak hlasitě dýchá nosem. Neřekne nic, na nic se nebude ptát a nic nepodnikne, dokud nebude mít možnost promluvit si se svým právníkem. Teď musí myslet. Osud lidí, kteří nemyslí, je zpečetěn už od samého začátku.

Přikývl. "Dovolte, abych se oblékl," řekl. "Potom s vámi půjdu."

Seržant také přikývl a jednoho z mužů vyzval, aby se postavil ke dveřím

ložnice. Nedovolil, aby je Serrador zavřel, ten však nijak neprotestoval; kdyby se nechal unést hněvem, nikdo by toho džina už nedokázal dostat zpátky do láhve. Nejlíp bude to ponížení strpět a zachovat klid a zdravý rozum.

Muži ho odvedli dolů do sklepa a garáží ven - říkal si, že asi proto, aby ho ušetřili trapných rozpaků z toho, že je zatčen. Aspoň že mu nenasadili pouta. Strčili ho do neoznačeného policejního auta a odvezli na stanici městské policie na opačné straně parku. Tam ho vzali do místnosti bez oken; na stěně visela fotografie krále a na stropě lustr s třemi žárovkami se stínidly ve tvaru tulipánů; pod lustrem stál starý dřevěný stůl a na něm telefon. Řekli mu, že si z něj může zavolat, kam bude potřebovat. Za chvíli sem za ním někdo přijde.

Dveře se zavřely a zámek zaklapl. Serrador se posadil na jednu ze čtyř dřevěných židlí.

Zavolal Antoniovi, svému advokátovi, ten však nebyl doma. Pravděpodobně je někde venku s nějakou mladou ženskou, jak se také na mladého bohatého muže sluší. Serrador žádný vzkaz nenechal, nechtěl, aby - až Antonio přijde domů - nějaká ta jeho upovídaná nymfa vzkaz slyšela. Venku neviděl žádné reportéry, takže se tohle všecko aspoň vyřídí v tichosti.

Pokud ovšem nečekali před domem, napadlo ho náhle. Možná právě proto ho vyvedli ven vraty garáže. Správce tím možná myslel přesně tohle, když řekl Tyhle lidi jsem nahoru pustit musel. Novináři se často pokoušeli proniknout k lidem, kteří v tom domě bydlí, a zaměstnanci dbali důsledně na to, aby věhlasné nájemníky drželi od reportérů stranou. A on pravidelně měnil své telefonní číslo, aby ho novináři nemohli obtěžovat.

Jenže ten, co volal, jeho číslo měl; Serrador stále ještě uvažoval o tom, kdo to mohl být a před čím se ho pokoušel varovat. To, že má co dělat s lidmi, kteří zabili tu Američanku, nemůže přece nikdo vědět. Ví to jen Esteban Ramírez, a ten by to nikomu nevyzradil.

Potom ho napadlo, že by mohl zavolat na záznamník ve své kanceláři; a také ho napadlo, že telefon může být odposloucháván, to však byl ochoten riskovat. Nijak moc si vybírat nemůže.

Než se ale k nějakému dalšímu telefonování dostal, vešli dva muži.

Nebyli to policisté.

10

ÚTERÝ, 12,04 V NOCI
MADRID, ŠPANĚLSKO

Mezinárodní organizace pro potírání zločinu - obecně nazývaná Interpol - byla založena ve Vídni v roce 1923 a měla sloužit jako celosvětové středisko pro výměnu policejních informací. Po druhé světové válce se organizace rozšířila a podle nových stanov zaměřila svou pozornost i na pašování, narkotika, padělání peněz a únosy. Dnes jí poskytuje informace sto sedmdesát sedm zemí a má pobočky téměř ve všech větších městech světa. Ve Spojených státech je Interpol napojen také na Národní ústřední úřad, který spadá pod pravomoc náměstka pro boj s kriminalitou, působícího na ministerstvu financí.

Když Darrell McCaskey pracoval jako agent FBI, celé roky udržoval rozsáhlé styky s desítkami lidí z Interpolu; se dvěma, kteří byli ve Španělsku, spolupracoval zvlášť úzce. Jedním z těch spolupracovníků byla Maria Cornejová, pozoruhodná agentka, jakási "osamělá vlčice", provádějící speciální operace; v Americe, kde studovala metody FBI, žila sedm měsíců s Darrellem McCaskeym. Druhým jeho spolupracovníkem byl sedmatřicetiletý Luis García de la Vega, náčelník madridské pobočky Interpolu.

Luis, snědý, černovlasý, robustní a neustále bojovně naladěný andaluský Cikán, vyučoval ve volném čase flamenco; v souladu s charakterem tohoto tance

i sám Luis vystupoval živelně, důrazně a nekompromisně. Řídil jednu z nejlépe informovaných poboček Interpolu v Evropě, pracující těmi nejtvrdšími metodami. Její úspěšnost vyvolávala u místní policie nelibost, plynoucí z řevnivosti, a také budila hluboký respekt.

Luis měl v úmyslu přijít do hotelu hned po atentátu, avšak zdržely ho události v San Sebastiánu. Dorazil krátce po půl dvanácté v noci, když McCaskey a Aideen dojídali večeři.

Darrell a jeho dávný přítel se přivítali dlouhým, pevným objetím.

"To, co se stalo, mě moc mrzí," řekl Luis chraplavým hlasem; v jeho angličtině byl znát cizí přízvuk.

"Díky."

"A taky mě mrzí, že jdu pozdě," dodal Luis a konečně povolil své objetí. "Vidím, že ses přizpůsobil tomu, jak u nás večeříme. Jíme pozdě v noci a pak dobře spíme."

"Tohle je vlastně první příležitost, kdy jsme si já a moje společnice mohli zavolat pokojovou službu," řekl McCaskey. "A tím, že dokážeme dneska spát, si nejsem jistý, ať toho sníme, kolik chceme."

"Chápu," poznamenal Luis. Stiskl svému příteli ramena. "Hrozný den. Opravdu, tamto mě moc mrzí."

"Nedal by sis něco, Luisi? Třeba trochu vína?"

"Ve službě ne," odmítl Luis. "To bys měl vědět; ale vy dva jezte klidně dál." Jeho oči spočinuly na Aideen; usmál se. "Vy jste určitě seňorita Marleyová!"

"Ano." Aideen vstala od stolu a podala mu ruku. Byla fyzicky i duševně vyčerpaná, když se však dotkla Luisovy ruky, jako kdyby v ní cosi ožilo. Byl přitažlivý, to ale ten povzbudivý pocit nevyvolalo; po tom, co se dnes stalo, byla příliš otupělá, připadala si příliš prázdná, než aby ji zaujalo právě tohle. To, co na ni z Luisova doteku přeskočilo, byl vjem, že ten člověk se ničeho nebojí; to u ní při setkání s muži nikdy nezůstalo bez odezvy.

"Je mi líto, že jste přišla o partnerku," řekl Luis. "Ale jsem rád, že vám se nic nestalo. Nestalo se vám nic?"

"Ne," odpověděla Aideen a zase se posadila. "A děkuju vám, že jste tak pozorný."

"Mi delicia, "řekl Luis. "Je mi potěšením." Přitáhl si křeslo a přisedl ke stolu.

McCaskey se zase pustil do své pikantně připravené křepelky. "Tak co?"

"Pěkně voní," odpověděl Luis.

"A taky je dobrá," dodal McCaskey. Přivřel oči. "Luisi, ty něco máš, a napínáš nás."

Luis si mnul kůži vzadu na krku. "Si," přiznal. "Napínám vás, zdržuju hru, jak se říká, ale ne proto, že něco mám. Naopak, nemám nic. Akorát myšlenky. Nápady."

"To, co tě napadá, je stejně dobré jako u jiných fakta," prohlásil McCaskey přesvědčeně. "Nechceš se o ně podělit?"

Luis se napil vody z McCaskeyho sklenice. Mávl rukou kamsi do neurčita směrem k oknu. "Tam venku je to hrozné, Darrelle. Prostě hrozné. A čím dál horší. V Avile, Segovii a Sorii jsme měli menší protibaskické a protikatalánské pouliční nepokoje."

"Všechno kastilské oblasti," poznamenala Aideen.

"Ano," souhlasil Luis. "A nezdá se, že tamní policie dělá všechno, aby těm výbuchům násilí zabránila."

"Policie stojí na straně jedné určité etnické skupiny," podotkl McCaskey.

Luis pomalu přikývl. "Ještě nikdy jsem nezažil takové - ani nevím, jak to nazvat."

"Davová psychóza," napověděla Aideen.

Luis se na ni zadíval. "Nerozumím."

"Je to něco, před čím psychologové varují, a týká se to příchodu nového

tisíciletí," vysvětlovala Aideen. "Strach, že do něj všichni vstoupíme, ale většina že z něj nevyjde živá. A výsledek: uvědomění si smrtelnosti, které vede k panice. Ke strachu. K násilí."

Luis píchl prstem do vzduchu. "Ano, přesně tak. Jako kdyby se všech zmocnila nějaká horečka a spalovala jim tělo i duši. Moji lidé, kteří do těch oblastí šli, říkají, že tam panuje málem hmatatelné ovzduší nenávisti a rozjitření. Je to moc divné."

McCaskey svraštil obočí. "Doufám, že nechceš říct, že Marthu někdo zastřelil jen tak, v záchvatu nějakého davového šílenství?"

Luis mávl odmítavě rukou. "Ne, samozřejmě že ne. Jenom poukazuju na to, že se tam děje něco podivného. Něco, co jsem sám nikdy předtím nepocítil." Nahnul se nad "vajíčkem". "A taky tam něco vře pod povrchem, přátelé; něco, co mi připadá moc dobře naplánované."

"Jakého druhu je to ‚něco'?" zeptal se McCaskey.

"Tu loď, co se potopila v San Sebastiánu, zničila C-4," odpověděl Luis. "Na troskách jsme našli po té trhavině stopy."

"O tomhle jsme slyšeli od Boba Herberta," potvrdil McCaskey. Vyčkávavě na Luise pohlédl. "Pokračuj; poznám ti na hlase, že jsi řekl ‚A', ale ještě máš nějaké ‚B'."

Luis přikývl. "Jeden z těch mrtvých, Esteban Ramírez, býval kdysi kurýrem CIA. Na jachtách jeho společnosti se pašovaly zbraně a lidé k různým zájemcům po celém světě. Nějakou dobu se o tom dost šeptalo, ale to šeptání teď bude určitě hlasitější. Lidi tu budou říkat, že ho zlikvidovali američtí agenti."

"A vy věříte tomu, že CIA je do toho zapletená, Luisi?" zeptala se Aideen.

"Kdepak. Něco takového by přece neudělala takhle okatě. A po vraždě vaší kolegyně by k takové okamžité odvetě ani nestačila sáhnout. Ale v politických kruzích se o tom povedou hodně halasné řeči. Nikdo toho nenapovídá tolik jako lidi z vlády, to přece víš, Darrelle."

McCaskey přikývl.

"A až to Španělé uslyší, hodně jich tomu uvěří a obrátí se proti Američanům, co jsou zde," pokračoval Luis.

"Podle toho, o čem jsem už mluvil s Bobem Herbertem, je CIA útokem na tu jachtu stejně zaskočená jako všichni ostatní," prohlásil McCaskey. "A na Boba si s těmi jejich obojakými úřednickými řečmi nepřijdou. Ten pozná, když mu někdo chce něco nakecat."

"S tím, že za tou explozí CIA pravděpodobně není, já souhlasím," řekl Luis. "Takže tady máte možný scénář: je zavražděna americká diplomatka; to je něco jako upozornění vaší vládě, aby se od záležitostí Španělska držela dál. Pak jsou zavražděni ti, co tu diplomatku zabili. Z toho záznamu na pásce se celému Španělsku sděluje, že ti mrtví Katalánci a jejich baskický komplic, poslanec Serrador, jsou bezohlední vrazi. To proti těmhle dvěma národnostem poštve všechen ostatní národ."

"A jaký by to mělo mít účel? Kdo může mít prospěch z občanské války? Rozvrátí se hospodářství a všichni tím jen utrpí," namítal McCaskey.

"O tom jsem uvažoval," souhlasil Luis. "Podle zákona se zrada trestá smrtí a zabavením majetku. Zabavení majetku Katalánců by napomohlo k tomu, aby se moc rovnoměrněji rozdělila mezi ostatní národnostní skupiny. Z toho se dá vyvodit, že by z toho měli prospěch Kastilci, Andalusané i Galicijci."

"Moment, zadržte," vpadla mu do řeči Aideen. "Co by Baskové a Katalánci získali tím, kdyby spojili své síly?"

"Katalánci ovládají srdce španělského hospodářství," odpověděl Luis, "a jádrem separatistických Basků je spolek velmi zkušených teroristů. Ti jsou velmi vhodným doplňkem pro ty, kdo mají před očima vidinu toho, že nejprve zemi ochromí a potom se jí zmocní."

"Zaútočí na materiální a finanční infrastrukturu," dodal McCaskey. "A potom přijdou a zemi vysvobodí jako udatný Bílý rytíř."

"Přesně tak. Výzvědná činnost na více frontách potvrzuje zpravodajské

poznatky, které už máme - ne z první ruky a ne dostatečné k tomu, abychom na jejich základě mohli jednat -, totiž že plánují nějakou společnou akci."

"Jak jste k těm informacím přišli?" zajímal se McCaskey.

"Náš zdroj byl členem posádky na Ramírezově jachtě, dlouho na ní pracoval. Spolehlivý člověk. Zabila ho ta exploze. Hlásil, že se Ramírez často scházel s klíčovými osobnostmi průmyslu a že pravidelně podnikal plavby po Biskajském zálivu."

"Baskicko," poznamenal McCaskey.

Luis přikývl. "A na mnoha místech přistával. Ten informátor hlásil, že s Ramírezem vždycky šla ochranka, některý člen jeho familie. Náš člověk netušil, s kým se Ramírez scházel a proč, věděl jen to, že během posledních šesti měsíců počet těch schůzek vzrostl z jedné měsíčně na jednu týdně."

"Není možné, že ten tvůj informátor hrál na dvě strany?" zeptal se McCaskey.

"Ty myslíš, jestli tyhle informace neprodával ještě někomu jinému?"

"Ano, to."

"Možné by to bylo. Někdo venku, snad nějaká frakce, se dozvěděl, co Ramírez a jeho lidé plánují, a postaral se, aby z toho sešlo. Otázkou je, kdo to byl. V první řadě - ten, kdo to Ramírezovi a té jeho partě překazil, věděl, že má dojít k atentátu na vaši diplomatku."

"Odkud máš tohle?" zeptal se McCaskey.

"Protože už před tím atentátem byla na jachtě štěnice, a někdo taky na jachtu uložil pekelný stroj. Ten někdo získal pásku, na které je zaznamenané přiznání; člověk, který Marthu zastřelil, připlul na jachtu, a ta hned nato vyletěla do vzduchu."

"Tak," pronesl McCaskey. "Moc čistá a profesionální práce."

"Celá ta věc byla moc čistá a profesionální práce," souhlasil Luis. "Víte, přátelé - když už mluvíme o občanské válce, jsou tací, kteří jsou přesvědčeni, že ta poslední vlastně ještě vůbec neskončila; ty spory se pouze na povrchu přelepily tím... no, jak tomu říkáte?"

"Třeba - myslíte flastrem?" napověděla opět Aideen.

Luis znovu píchl prstem do vzduchu směrem k ní. "Ano, to je ono!"

Aideen zavrtěla hlavou. "Dovedete si představit, jaký nesmírný dopad by mělo, kdyby nějaký člověk - ne skupina, ale jedinec - všem těm svárům učinil definitivní a trvalý konec?"

Oba muži na ni pohlédli.

"Nový Franco," řekl Luis.

"Tak, správně," souhlasila Aideen.

"Hrome, to je teda myšlenka!" přidal se McCaskey.

"Je to něco jako ta stará bostonská vyděračská volební aféra, o které mi vyprávěl otec, když jsem byla malá," pokračovala Aideen. "Nějaký chlap si najme bandu gaunerů a ti začnou terorizovat obchodníky. Potom jednoho krásného dne ten samý chlap vezme baseballovou pálku, postaví se před nějaký obchod s rybami, s obuví nebo před novinový stánek a ty gaunery odhání; za to jim samozřejmě taky předem zaplatil. A pak se začne ucházet o nějaký veřejný úřad a dostane hlasy pracujících."

"Totéž by se mohlo dít i tady," poznamenal Luis.

Aideen pomalu přikývla. "Možné to je."

"Znáš někoho, kdo by do tohohle rámce zapadal, Luisi?" zeptal se McCaskey.

"Madre de Dios, tohle by mohla provést spousta politiků, důstojníků i byznysmenů," prohlásil Luis. "Ale náš závěr je tenhle: někdo v San Sebastiánu zničil jachtu. Někdo jiný doručil do rozhlasové stanice tu pásku. Ať ti lidé ještě v tom městě jsou nebo ne, museli za sebou nechat nějaké stopy. Požádali jsme jednu osobu, aby to tam dneska v noci šla obhlédnout. Dopraví ji tam vrtulníkem, odlétá už," - pohlédl na hodinky - "za dvě hodiny."

"Ráda bych u toho byla," prohlásila Aideen; odhodila ubrousek na stůl a vstala.

"S radostí vás s ní pošlu," souhlasil Luis; pohlédl jaksi ostražitě na McCaskeyho. "Tedy - jestli proti tomu nic nemáš."

McCaskey vrhl na Luise zvláštní pohled. "Kdo na to jde?"

"Maria Cornejová," odpověděl Luis tiše.

McCaskey mlčky odložil vidličku a nůž na talíř. Aideen sledovala, jak přes tvář obvykle klidného a vyrovnaného bývalého agenta FBI přelétl podivný výraz zádumčivosti a zmatku; nejprve se projevil smutným svěšením koutků úst a potom se šířil dál, až se usadil v očích.

"Netušil jsem, že s tebou zase pracuje," řekl McCaskey. Dotkl se ubrouskem rtů.

"Vrátila se asi před šesti měsíci," potvrdil Luis. "Sám jsem ji přivedl." Pokrčil rameny. "Potřebovala peníze, aby měla na provoz svého malého divadla v Barceloně. A já ji potřeboval, protože... fues - no, ona je nejlepší."

McCaskey stále hleděl kamsi stranou. Daleko stranou. Podařil se mu chabý úsměv. "Je dobrá."

"Nejlepší."

McCaskey konečně zvedl oči; dlouze se zadíval na Aideen. Nedokázala si představit, co se mu honí myslí.

"To, co s vámi dál, Aideen, si musím vyjasnit s Paulem," řekl, "ale jsem pro to, abychom měli na místě vlastního člověka. Vezměte si svoje turistické doklady." Pohlédl na Luise. "Maria tam půjde jako pracovnice Interpolu, nebo jako někdo jiný?"

"To si určí sama. Chci, aby měla volnost v jednání."

McCaskey přikývl. Pak dál jen zamlkle seděl.

Aideen se otočila k Luisovi. "Seberu si pár věcí. Jak se do San Sebastiánu dostaneme?"

"Vrtulníkem z letiště. V San Sebastiánu na vás bude čekat auto z půjčovny. Zatelefonuju Marii, že s ní půjdete. Pak si pro vás přijdu."

"Ví, že jsem tady, Luisi?" zeptal se McCaskey.

"Dovolil jsem si povědět jí to," odtušil Luis. Poklepal svého přítele po hřbetě ruky. "To je v pořádku. Mám tě od ní pozdravovat."

McCaskey opět posmutněl. "Tak to jo. To mi určitě vzkazuje."

11

ÚTERÝ 12,07 V NOCI
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Když se devětadvacetiletý námořník Juan Martínez odpoutával se svým malým motorovým člunem od Ramírezový jachty, netušil, že si právě zachraňuje život.

Člun se líně pohupoval asi pětadvacet metrů od jachty; exploze srazila Juana na dno člunu, ten se však nepřevrátil. Jakmile opadla největší vlna žáru, svalnatý mladík vyrazil k lodi, naklánějící se na bok.

Estebana Ramíreze - svého zaměstnavatele a rovněž "otce" mocné familie - nalezl ležícího tváří nahoru ve vodě; jeho těžce popálené tělo plavalo na hladině asi patnáct metrů od jachty. Juan uchopil vyvažovací lano a skočil do rozbouřené vody. Volnou rukou hrabal jako pes a plaval k Ramírezovi; zachytil ho a přitáhl ke člunu.

Ramírez dosud dýchal.

"Seňor Ramírez" řekl Juan, "já jsem Juan Martínez z vaší familie. Dostanu vás do člunu a dopravím do -"

"Poslouchej!" vyrazil ze sebe náhle Ramírez sípavě; hlas mu hvízdal v hrdle.

Juan se ulekl; v příštím okamžiku Ramírezova zoufale tápající ruka popadla jeho rukáv. Sevření bylo překvapivě silné.

"Serrador!" zachrčel Ramírez. "Varuj... ho."

"Serrador? Toho neznám, pane!"

"Kancelář -" Ramírez se zalkl. "Brýle na čtení."

"Pane, prosím... nesmíte se namáhat -"

"Musíš zavolat!" naléhal Ramírez. "Udělej... to!"

"Dobrá; zavolám, slibuju."

V té chvíli se Ramírez divoce roztřásl: "... dostat je... nebo oni... dostanou... nás."

"Kdo?"

Vtom Juan zaslechl bublavé prskání motoru; za jachtou spatřil ostré hrany pablesků jasně bílého světla, plazícího se obloukem po vodě zpoza jachty a poskakujícího po vlnách. Světlomet. Blížil se nějaký člun. Juan toho o obchodních záležitostech svého zaměstnavatele moc nevěděl, věděl však, že šéfova mocná familia má mnoho nepřátel. Ten člun nemusí patřit zrovna některému z nich, Juan však neměl chuť právě na tohle spoléhat.

Než stačil zraněného vtáhnout do člunu, viděl, jak se jeho ústa otevřela; z hloubi Ramírezova hrdla se s tichým syčením dral vzduch, brada mu povisla a ztuhlá ústa zůstala nehybně rozevřená.

Juan mu zatlačil oči; rozhodl se, že zde Ramírezovu mrtvolu nechá. Znamenalo to ovšem projev neúcty, a to Juana trápilo. Ale ten, kdo jachtu vyhodil do vzduchu, by dosud mohl být někde poblíž, možná dokonce v tom připlouvajícím člunu. Juan nepovažoval za moudré, aby ho tu někdo objevil. Vlezl zpátky do člunu, spustil motor a rychle plul pryč, než dorazí ten druhý člun. Zamířil na otevřené moře; tam ho nikdo neuvidí. Pak motor vypnul. Zůstal na místě, dokud neuviděl, že se dostavila policie. Potom se vydal ke břehu; místo neštěstí obeplul velkým obloukem.

Přistál a vydal se k telefonní budce. Byl promočený a prochladlý. Zavolal do továrny a nočního hlídače požádal, aby pro něj poslal auto. V továrně šel rovnou do druhého poschodí a zamířil k rozlehlé kanceláři seňora Ramíreze. Násilím otevřel dveře a posadil se za Ramírezův stůl.

Jeho zaměstnavatel říkal něco o svých brýlích na čtení; Juan je našel v horní zásuvce a pozorně si je prohlížel. Na vnitřní straně obroučeк - nenápadně, jako výrobní číslo - byla vytlačena čtyři telefonní čísla a identifikační písmena.

Vynalézavé, pomyslel si; jeho šéf brýle nepotřebuje - nepotřeboval, opravil se v duchu trpce -, ale zkoumat, jestli na nich nejsou nějaké zakódované záznamy nebo telefonní čísla, by nikoho nenapadlo.

Zavolal na číslo, vedle něhož bylo písmeno "S"; ozval se Serrador - alespoň by to tedy měl být on. Ten člověk mluvil nakvašeně, úsečně a očividně byl v nějakém maléru, soudě podle zvuků, které Juan v telefonu slyšel; rozhodl se tedy zavěsit, než bude hovor vysledován.

Zůstal v kanceláři, seděl za stolem a hleděl ven řadou oken na velký závod na stavbu jachet. Esteban Ramírez byl na něho celé ty roky hodný. Juan nepatřil mezi jeho blízké, byl však členem familie seňora Ramíreze. A Juanova věrnost přetrvávala i po zaměstnavatelově smrti.

Zadíval se na brýle; potom zavolal i na další čísla. Telefon zvedaly hospodyně a ohlašovaly se jmény rodin; všechno to byla jména mužů, kteří byli na jachtě. Juan to věděl, protože je na ni sám převážel.

Cosi zlého se dalo do pohybu, jak seňor Ramírez varoval. Někdo si dal záležet na tom, aby odstranil všechny, kdo měli co do činění se šéfem a jeho novým zámyslem. Nyní je jen a jen věcí cti, aby Juan toho někoho našel a ty vraždy pomstil.

Noční směna v továrně již mezi sebou hovořila o smrti svého zaměstnavatele; zvěsti o ní se sem již donesly. A hovořila také o záznamu rozhovoru na pásce, který právě odvysílala místní rozhlasová stanice, i o tom, že záznam údajně odhalil účast jejich šéfa na vraždě té americké turistky.

Juan byl příliš rozzlobený, než aby ho přemohl žal. Sehnal několik dalších členů familie - dva hlídače a vedoucího noční směny - a rozhodl se vydat do té

rozhlasové stanice a zjistit, jestli tam nějaká taková páska je.
A pokud je, zjistit, kdo ji tam donesl.
A postarat se, aby ten, kdo ji tam donesl, toho litoval.

12

PONDĚLÍ. 5,09 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Paul Hood se trápil. To se mu v poslední době stávalo často, a obvykle z téže příčiny.

Zavolal ženě a oznámil jí, že dnes nepřijde na rodinnou večeři.

"Jako obyčejně," připomněla mu Sharon, načež se rozloučila stručným "sbohem" a zavěsila.

Hood se snažil nemít manželce za zlé, že je zklamaná. Jak by také mohl? Ona neví, že přišel o Marthu, když plnila úkol. O záležitostech Operačního centra nesměl přes otevřenou linku s nikým mluvit. Sharon je takhle nedůtklivá proto, že tohle se dotýká spíš obou dětí než jí samotné. Zdůrazňovala, že jedenáctiletý Alexander dokonce o jarních prázdninách vstával brzy a úplně sám si pouštěl svůj nový skener. Hořel touhou ukázat otci některé z počítačových morfií, které vytvořil. Než se Hood obvykle dostal večer domů, Alexander byl již příliš ospalý na to, aby systém zavedl a vyložil otci všechny jednotlivé kroky své tvorby, právě o tomhle rád mluvil. Třináctiletá Harleigh každý večer ještě po jídle hodinu cvičila hru na housle. Sharon říkala, že posledních pár dní, od té doby, co Harleigh zvládla jednu Čajkovského skladbu, je při západu slunce dům místem plným kouzla, a prohlašovala, že by toho kouzla bylo ještě víc, kdyby s nimi Paul občas poseděl.

Část viny Hood připisoval sobě; zasloužila se o to Sharon, a také Madison Avenue, symbol společenskohospodářského dění. "Na prvním místě je rodina," tak hlásalo učení, mantra devadesátých let. Ale pocit viny v něm vyvolávala i Pennsylvania Avenue. Má odpovědnost vůči prezidentovi, vůči zemi a národu. Má odpovědnost vůči lidem, jejichž životy a bytí závisí na jeho píli, na jeho úsudku. Na tom, jak se dokáže soustředit na práci a na své dílo.

Když tuhle práci bral, on i Sharon její pravidla znali; cožpak právě ona po něm nechtěla, aby odešel z politiky? Nebyla to snad ona, kdo nenáviděl skutečnost, že rodina starosty Los Angeles nemá naprosto nárok byť jen na kousek soukromí, ani když je pohromadě? Hood ovšem nikdy nebyl ředitelem střední školy, který má celé léto volno, jako Sharonin otec. Už není bankéřem, pracujícím od půl deváté do půl šesté, který jen občas zajde s klientem na večeři. Není ani nějakým bohatým, svým příjmem na nikom závislým jachtařem jako ten neotesaný a samolibý italský vinař Stefano Renaldo, s nímž se Sharon plavila kolem světa, předtím, než se provdala za Hooda.

Paula Hooda těšila jeho práce i s ní spojená odpovědnost. A těšila ho i odměna za ni. Každé ráno se probouzel v tichém domě, sešel dolů a připravil si kávu, posadil se ve svém pokojíku, tam ji pil, rozhlížel se kolem a v duchu si říkal Tohle jsem dokázal.

Z té odměny se těšili oni všichni. Kdyby tvrdě nepracoval, nebyl by žádný počítač, žádné hodiny houslí ani pěkný dům, ve kterém jim prý chybí. Sharon by musela mít zaměstnání na plný úvazek, ne že by mohla v podstatě nepravidelně vystupovat v show o vaření, vysílané kabelovou televizí. Děkovat mu nemusí, ale - proč ho musí odsuzovat? Nemusí se jí zamlouvat jeho nepřítomnost - nezamlouvá se ani jemu - ale ulehčit by mu to mohla.

Stále držel na telefonu ruku, oči upřené na přístroj. Rozhodnout se pro nebo proti mu trvalo jen okamžik; obě možnosti mu prolétly mozkem jako blesk. Ruku zvedl a s kyselým výrazem ve tváři se opřel.

Tyto úvahy nebyly nijak nové ani někde hluboko pohřbené, právě tak jako

trpkost, která se po nich dostavovala. Kdyby ho Sharon nějak podepřela, byla trochu uznalá, místo aby ho odsuzovala! Ne že by se potom víc snažil chodit z práce domů dřív; to nemohl. Pracovní doba je prostě taková, jaká je, ale získal by pocit, že má skutečný domov, kam se může vracet, a nepřipadal by si jako na semináři na téma "Co Paul Hood dělá špatně".

Vzpomněl si na Nancy Bosworthovou. Není to tak dlouho, co v Německu na to své dávné vzplanutí znovu narazil. Vůbec nevadilo, že Nancy od něj před lety utekla a opustila ho, že láska, kterou k ní choval, se tehdy zhroutila a otřásla celým jeho životem. Když se s ní opět setkal, táhlo ho to k ní, protože ho chtěla, bez výhrad a bez připomínek. Měla pro něj jen laskavá a lichotivá slova.

Samozřejmě, říkal si Hood - to když se ozvalo jeho svědomí a donutilo ho postavit se na stranu Sharon - Nancy si může dovolit tohle vše štědře rozdávat. Nemusí s tebou žít, vychovávat dvě děti a trápit se lítostí nad nimi, když táta není doma.

To však neměnilo nic na skutečnosti, že zatoužil Nancy Jo Bosworthovou pevně k sobě přitisknout, a přál si, aby ona k sobě tiskla jeho. Že toužil vklouznout do jejího náručí, protože ona ho ve svém náručí chtěla, a to nikoli proto, že je snad hodný na děti; objetí jako odměna za něco takovéhleho postrádá vášeň.

Potom začal přemýšlet o Ann Farrisové; hezké, sexy tiskové mluvčí se líbí. Záleží jí na něm. Vzbuzuje v něm dobrý pocit ze sebe samého. A i jemu se líbí. Často přicházely chvíle, kdy musel bojovat s nutkáním natáhnout přes stůl ruku a dotknout se jejích vlasů; věděl však, že kdyby tu hranici překročil, byť jen o kousek, už by nebylo cesty zpátky. Všichni v Operačním centru by se to dozvěděli. Washington by se to dozvěděl. A nakonec by se to dozvěděla i Sharon.

No a co? Co je špatného na tom, když skončí manželství, které stejně nevychází tak, jak ho chceš mít? tázal se sám sebe.

Tato slova mu uvízla v mozku jako lékařská diagnóza, kterou nechce slyšet. Sám sebe nenáviděl za to, že si i jen pohrává s myšlenkou na rozvod, protože navzdory tomuhle všemu Sharon miloval. A ona spojila svůj osud s ním, ne s Renaldem. Vzala na sebe úkol budovat život s ním, ne vedle něj. A jsou věci, k nimž se ženy budou vždy stavět víc majetnicky než muži. Třeba k dětem. To ovšem neznamená, že ona má pravdu a on se mýlí, nedělá to dobrého člověka z ní a špatného člověka z něj; pouze je to dělá odlišnými, to je všechno. A s rozdíly se přece něco provést dá.

Jeho roztrpčení se zmírnilo, když si připomněl, že on a Sharon jsou nesmírně odlišní lidé. On je pragmatik, ona snílek. Posuzuje ho podle měřítek, která patří spíš do říše romantických představ, vyvolaných sněním, než do skutečnosti. A nyní je načase znepokojivé úvahy pro tuto chvíli odložit, protože je třeba zabývat se skutečností. A kromě toho, právě proto, že jsou rodina, mu žena i děti odpustí.

Aspoň tak by to tedy mělo fungovat ve Světě podle Paula.

V 5.15 přišli s nejnovějšími informacemi Mike Rodgers, Bob Herbert a Ron Plummer; Hood byl na jejich příchod připraven, vcelku jasně si vědom toho, co je třeba udělat, s myslí již téměř plně soustředěnou. Plummer byl jmenován úřadujícím diplomatickým pracovníkem do té doby, než se oficialně projedná otázka náhrady za Marthu. K tomu nedojde dřív, než skončí nynější krize. To, jestli Plummer má na tu práci buňky, se brzy pozná a projednání bude pouhá formalita.

"Špatné zprávy," prohlásil Herbert, sotva vjel ve svém vozíku dovnitř. "Němci právě odřekli fotbalový zápas, který se měl zítra hrát na Olympijském stadionu v Barceloně. Prý jim dělá starosti ‚atmosféra násilí' ve Španělsku."

"Bude se to odřeknutí brát jako kontumační prohra Německa? Zaplatí pokutu?" zeptal se Hood.

"Vidíte, to je případná otázka," řekl Herbert. "Odpověď je bohužel ‚ne'."

Z plátěného pytlíku po straně vozíku vytáhl potištěný list papíru. "Podle řádů FIFA - a teď cituji - ‚dojde-li v některé zemi k zásadnímu narušení fungování služeb nebo je-li oprávněný důvod k obavám o bezpečnost, může hostující mužstvo požádat o odklad zápasu na dobu, kdy nepokoje skončí'. To, co se ve Španělsku děje, určitě tu žádost ospravedlňuje."

"Což pravděpodobně povede k dalším nepokojům mezi fotbalovými fanoušky," podotkl Plummer. "A situaci to ještě víc zamotá."

"Řečeno takhle v kostce, tak jo," souhlasil Herbert. "Zítra ráno vystoupí ministerský předseda v televizi a vyzve všechny ke klidu. Ale do největších měst ve třech kastilských provinciích už poslali vojsko, aby udržovalo pořádek tam, kde policie sedí se založenýma rukama. Lidé tam vždycky dávali najevo pořádnou nechuť ke Kataláncům a Baskům, kteří tam pracují. Ta záležitost se Serradorem a tou partou v San Sebastiánu je pěkně nadzvedla."

"Otázka je, co my tady?" řekl Hood.

"Až premiér v té televizi promluví, budeme vědět víc," odpověděl Plummer.

"Jak se to tedy jeví vám?" naléhal Hood.

"Situace se pravděpodobně zhorší," uvažoval Plummer. "Španělsko bylo vždycky splácané z hodně odlišných typů lidí - nijak moc se to tam neliší od toho, jak to vypadalo v Sovětském svazu. Něco takovéhleho, co způsobí polarizaci etnik, je pořádný malér."

Hood pohlédl na Rodgerse. "No, Miku?"

Generál se opíral o stěnu. Pomalu se pohnul; stále ještě měl bolesti. "Armádní kruhy v Portugalsku, se kterými jsem mluvil, mají velké obavy. Nepamatují, že by někdy napětí vypuklo takhle silně a otevřeně."

"Jistě víte, že se Bílý dům spojil s naším velvyslancem ve Španělsku a přikázal mu velvyslanectví důkladně posichrovat," podotkl Herbert.

Hood přikývl. Před půlhodinou telefonoval šéf Národního bezpečnostního úřadu Steve Burkow a sdělil mu, že na velvyslanectví v Madridu byla vyhlášena pohotovost. Vojenskému personálu byly zrušeny dovolenky a veškerý nevojenský personál dostal příkaz zdržovat se na půdě velvyslanectví. Panovaly určité obavy z dalších útoků na Američany; avšak panovaly i obecnější obavy z toho, že by Američané mohli uváznout ve všeobecné vlně násilí, které zřejmě vře pod povrchem.

"Má NATO zákonné oprávnění nějak tam zasáhnout?" zeptal se Hood.

"Ne," odpověděl Rodgers. "Oprávnění k zásahu policejního typu tam nemá; ověřil jsem si to u generála Roche, vrchního velitele spojeneckých sil ve střední Evropě. Roche je hodně konzervativní, od charty NATO se neodchýlí ani o píď."

"Jestli dojde k napadení Basků, francouzští Baskové to nemusí dlouho považovat jen za vnitřní záležitost Španělska," připomněl Plummer.

"To je pravda, ale NATO ani potom nebude chtít porušit svůj prvotní mandát, a ten vyžaduje mírové řešení sporů mezi členskými zeměmi," upozornil Rodgers.

"Já Williama Roche znám," řekl Herbert. "A nemám mu to za zlé. NATO má pořád ještě na sobě flek, který si vysloužilo při srbsko-bosenském konfliktu ve čtyřiadevadesátém. Srbové násilně porušili všechny dohody o vymezených chráněných a bezpečných zónách v celé zemi, i přesto, že jim NATO pohrozilo omezenými leteckými údery. Když nechcete zasáhnout se vším, co máte, zůstaňte pěkně za čárou."

"No, v každém případě je tu jiná, závažnější věc," ozval se Rodgers. "Jestli Portugalsko, Francie nebo některá jiná vláda v Evropě vyhlásí armádě pohotovost, mohlo by to uspíšit nějakou krizi."

"Španělé jsou v tom ohledu tak trochu hákliví," poznamenal Herbert. "Dají se dohromady všelijaké party a něco si začnou jen proto, že vezmou jako urážku to, jak si někdo vůbec může myslet, že si něco začnou."

"Je tady snad řeč o lynčujících davech?" zeptal se Hood.

"Mohli by se pustit do lidí portugalské nebo francouzské národnosti,"

připustil Herbert. "A pak na to ovšem budou muset jejich vlády odpovědět."

Hood zavrtěl hlavou.

"No - vítejte ve světě valících se krizí," utrousil Herbert. "Počínaje palbou mých jižanských předků na Fort Sumter a konče vyhozením bitevní lodi Maine do luftu v havanském přístavu, od zastřelení arcivévody Ferdinanda po bombardování Pearl Harboru. Nechte lidi vykřísnout jiskru, a obyčejně to skončí požárem."

"Tak se to dělalo postaru," namítl Hood; jeho hlas zněl napjatě. "Naší prací je tyhle věci zvládnout... krize zažehnávat!" Vyslovil to drsněji, než měl v úmyslu, a dlouze, pomalu se nadechl. Musí si dát pozor a nesmí dopustit, aby frustrace z jeho osobní krize prosákla do téhle profesní krize. "V každém případě nás to přivádí zpátky k záležitosti Darrella a Aideen. Darrell doporučil poslat Aideen s jedním agentem Interpolu do San Sebastiánu. Já to schválil. Půjdou tam s krytím a pokusí se zjistit, jak byl pořízen záznam rozhovoru na té jachtě, kdo jej pořídil a proč."

"Kdo je ten agent Interpolu?" zeptal se Herbert.

"Maria Cornejová."

"Au!" hlesl ironicky Herbert. "Z toho kouká pěkný bodnutí žihadlem."

Hood si připomněl svou vlastní roztržku s bývalou milenkou. "Budou se stýkat minimálně. Darrell se s tím už nějak vypořádá; zvládne to."

"Chtěl jsem jen říct, že bodnout by mohla ona," opáčil Herbert. "Mohla by se s tím vypořádat tak, jak se Kastilci vypořádávají s Katalánci."

Byl to vtip, nevyzněl však nijak legračně. Maria byla kdysi do McCaskeyho zblázněná; o jejich milostném vztahu před dvěma roky se všude mluvilo téměř tolik jako o první krizi, kterou Operační centrum řešilo - o nalezení a zneškodnění bomby, uložené teroristou na palubu raketoplánu Atlantis.

"To mi starosti nedělá," odtušil Hood. "Ale starosti mi dělá to, jakou strategii ústupu bychom měli Aideen poradit, kdyby se něco pokazilo. Dneska v noci ona i Maria letí do San Sebastiánu. Darrell říká, že Interpol se obává toho, co dělá těžkou hlavu i policii v celém Španělsku: etnické loajality uvnitř organizace."

"Což znamená, že Aideen a Maria jsou na to samy a musí jednat na vlastní pěst," poznamenal Rodgers.

"Ano, moc samy," souhlasil Hood.

"Potom tedy myslím, že tam potřebujeme skupinu Striker," pokračoval Rodgers. "Může přistát na letišti NATO u Zaragozy; tak bude asi sto šedesát kilometrů jižně od San Sebastiánu. Plukovník August tu oblast dobře zná."

"Tak to rozjeď," vyzval ho Hood. "Rone, vy s tímhle jděte před kongresový Výbor pro dohled nad zpravodajskou činností; přiberte si k tomu Lowella."

Plummer přikývl. Martha Mackallová vždycky s výborem jednala hodně samostatně a po svém, ale právník Operačního centra Lowell Coffey se vyzná a s výborem si poradí, ví, jak na něj. Plummerovi poskytne potřebnou pomoc.

"Ještě něco?" zeptal se Hood.

Všichni zavrtěli hlavami. Hood jim poděkoval; ještě si smluvili další schůzku na šest třicet večer, těsně před nástupem noční směny. Pokud se denní směna zdržela v budově, zůstávala rovněž oficiálně ve službě, nicméně přítomnost náhradníků jí umožňovala přece jen si odpočinout, kdyby se kritická situace protáhla přes celou noc. Hood cítil jako svou povinnost zůstat na místě tak dlouho, dokud se situace neuklidní nebo dokud se nevymkne z rukou natolik, že řešení krize ustoupí otevřené válce.

Moje povinnost, uvažoval. O tom, co je povinnost, má každý svou vlastní představu, stejně jako o tom, komu je povinován věrností a oddaností. Pro Hooda to v souhrnu znamenalo, že obojí patří jeho zemi. Tenhle pocit v něm přetrvával už od chvíle, kdy v televizi viděl film Walta Disneyho, kde v bitvě o Alamo umírá Davy Crockett. Ten pocit měl, když se v televizi díval, jak v rámci projektů Mercury, Gemini a Apollo letí astronauté do vesmíru. Bez tohoto druhu oddanosti a obětavosti národ i země zaniknou. A bez bezpečné a

prosperující země nemají děti budoucnost.

Vtip není ani tak v tom, jak Sharon přesvědčit právě o tomhle; Sharon je chytrá, moc chytrá žena. Vtip je v tom, jak ji přesvědčit, že jeho obětavost k něčemu je.

Nemůže to nechat jen tak; třebaže mu rozum radil něco jiného, zvedl telefon a zavolal domů.

13

ÚTERÝ, 12.24 V NOCI
MADRID, ŠPANĚLSKO

Serradorovy přivřené oči, prosté citu a tvrdé jako kámen, sledovaly oba muže, vcházející do místnosti.

Poslanec byl znepokojený a ve střehu; nevěděl s jistotou, proč ho na policejní stanici přivezli, a neměl ani tušení, co může očekávat. Spojují ho nějak se smrtí té americké diplomatky? Jediní, kdo o atentátu vědí, jsou Esteban Ramírez a jeho druzi; a jestliže ho zradili, on tedy na oplátku zradí je. To je hotová věc.

Tyhle dva neznal; z prýmků na rukávech jejich nažehlených hnědých uniforem rozpoznal, že jeden je armádní generál, druhý generálmajor. Soudě podle snědé pleti, tmavých vlasů, černých očí s neproniknutelným výrazem a podle pružné postavy má ten generál kastilské předky, říkal si.

Generálmajor se zastavil několik kroků opodál; když armádní generál konečně došel tak blízko, že Serrador mohl přečíst bílá písmena na malé černé jmenovce, připevněné na generálově náprsní kapse, dozvěděl se jeho jméno: AMADORI.

Amadori zvedl ruku v bílé rukavici a - aniž se otočil - krátce generálmajorovi pokynul; ten postavil na stolek magnetofon. Potom vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Serrador zvedl k Amadorimu oči. Z generálovy naprosto nehybné a bezvýrazné tváře nedokázal nic vyčíst, vnímal jen rysy úředně vyhlížejícího obličeje a nažehlené záhyby uniformy.

"Jsem zatčen?" zeptal se konečně tiše.

"Nejste." Amadoriho hlas i chování byly chladné, upjaté stejně jako jeho hubený obličej a dotuha vyžehlená uniforma, jako hladká, povrzávající kůže jeho nových bot a dvou pistolových pouzder.

"Tak o co tedy jde?" zeptal se Serrador už směleji. "Co dělá armádní důstojník na policejní stanici? A co je tohle?" Opovržlivě píchl tlustým prstem do vzduchu směrem k magnetofonu. "Jsem u nějakého výslechu? Očekáváte, že řeknu něco důležitého?"

"Ne," odtušil Amadori. "Očekávám, že si něco poslechnete."

"A co?"

"Záznam hovoru, který před chvílí odvysílal rozhlas." Amadori přistoupil blíž ke stolku. "Až si to poslechnete, budete si moci vybrat - buď odsud vyjdete, nebo použijete tohle." Vytáhl armádní pistoli Llama M-28, Parabellum vzor 08, ráže 9 milimetrů. Ledabyle ji Serradorovi hodil; ten ji automaticky chytil. Všiml si, že v ní není zásobník; položil ji na stolek, stojící mezi nimi.

Náhle se mu sevřely útroby. "Použít tohle? Zbláznil jste se?"

"Poslechněte si tu pásku," řekl Amadori. "A mějte přitom na paměti, že ti lidé, které uslyšíte, už následovali tu americkou diplomatku do Božího příbytku. Vy jste očividně člověk, se kterým je nebezpečné se znát, pane poslanče Serradore." Amadori přistoupil blíž a poprvé se usmál. Naklonil se k Serradorovi a pokračoval jen sotva slyšitelným šepotem: "Mějte na paměti i tohle: váš pokus zmocnit se vlády v zemi se nezdařil. Můj se zdaří."

"Váš?" pronesl Serrador ostražitě.

Amadoriho nepatrný úsměv se rozšířil. "Kastilský plán."

"Připojím se k vám," řekl Serrador naléhavě. "Já jsem Bask. Tamti - Katalánci - mě nikdy nechtěli zasvětit do svého plánu. Hodil jsem se jim jen díky svému postavení; byl jsem dobrý jenom k prosazování jejich plánu, ne rovný mezi rovnými. Nechte mě pracovat s vámi!"

"Není pro vás místo," odtušil studeně Amadori.

"Musí být. Mám styky, mám vliv a moc."

Amadori se napřímil a popotáhl si lem blůzy. Pokývl směrem k magnetofonu. "Měl jste," řekl.

Serrador pohlédl na přístroj. Podpaží a horní ret mu zalil pot. Tlustým prstem prudce stiskl tlačítko PLAY.

"Co ten řidič z Madridu?" slyšel, jak kdosi říká; vypadalo to na hlas Carlose Saury, ředitele Banco Moderno. "Ten taky ze Španělska odejde?"

"Ne, ten pracuje pro poslance Serradora." To je ten prevít Esteban Ramírez. Serrador ještě chvíli poslouchal; muži hovořili o autě a o tom, že poslanec je Bask. Ctižádostivý Bask, ochotný udělat cokoli, aby prosazoval "věc" a pomohl k moci jim i sobě.

Ten pitomý, nedbalý mizera, pomyslel si Serrador. Zastavil pásku a složil ruce v klíně. Vzhlédl k Amadorimu. "Tohle přece nic není," řekl. "Cožpak to nechápete? Má mě to zdiskreditovat, kvůji mému původu. Je to vydírání!"

"Ti lidé nevěděli, že jejich hovor někdo zaznamenává," sdělil mu Amadori. "A váš řidič se už ke své účasti přiznal, výměnou za imunitu proti soudnímu stíhání."

"Pak tedy lže," prohlásil Serrador s lhostejnou přezíravostí. Cosi mu uvázlo v hrdle; spolkl to. "Pořád ještě mám silnou voličskou podporu. Tohle nařčení vyvrátím."

Amadorimu se znovu objevil ve tváři úsměv. "Ne, nevyvrátíte."

"Vy nanicovatej ksindle!" Serrador až zrudl, jak jeho strach přešel ve zlost. "Kdo vůbec jste?" V jeho slovech znělo opovržení, ne otázka. "Přivezete mě sem takhle pozdě v noci, nutíte mě poslouchat nějakou pásku - kdoví kde se vzala a kdovíco má prokazovat - a pak mi řeknete, že jsem zrádce. O svůj život a za svou čest budu bojovat. Tohle nevyhrajete!"

Amadori se pohrdlivě ušklíbl. "Ale já už vyhrál." Ustoupil o krok, vytáhl pistoli a natáhl před sebe paži. Pistole mířila Serradorovi na čelo.

"O čem to mluvíte?" Serrador jako kdyby se uvnitř rozpouštěl; nyní se mu pot leskl i na čele.

"Vzal jste mi pistoli," řekl Amadori. "Ohrožoval jste mě jí."

"Cože?!" Serrador pohlédl na pistoli. A pak si uvědomil, co se stalo, proč ho sem přivedli.

Měl pravdu. Mohl docela dobře tvrdit, že ho Katalánci zradili. Že řidiče podplatili, aby svědčil proti němu. Kdyby měl možnost se hájit, možná by se mu podařilo lidem namluvit, že se smrtí té Američanky nemá co dělat. Za pomoci chytrého advokáta by dokázal soud přesvědčit, že obvinění je vykonstruované. Že tady dochází k pokusu poštvat lidi proti němu a proti jeho baskickým stoupencům. Koneckonců Ramírez a ti ostatní jsou mrtví; ti se hájit už nebudou.

To však Amadori nemohl potřebovat; potřeboval, aby Serrador byl to, co skutečně je - Bask, který se s úmyslem svrhnout španělskou vládu spolčil s Katalánci. Amadori potřeboval pro své plány baskického zrádce.

"Počkejte - prosím!" vypravil ze sebe Serrador.

Jeho vyděšené oči se stočily na pistoli na stolku. Přece se jí dotkl! To je další věc, kterou generál potřebuje. Jeho otisky prstů na té zatracené -

Generál stiskl spoušť. Pootočená hlava poslance Isidra Serradora sebou prudce trhla dozadu, jak mu kulka vnikla do spánku. Byl mrtev, ještě než jeho mozek zaznamenal bolest, než k jeho uším dolehlo prásknutí výstřelu.

Síla nárazu vrhla Serradora dozadu na podlahu. Zvuk výstřelu ani nestačil

doznít, když Amadori zvedl pistoli ze stolku, zasunul do ní plný zásobník a položil ji na zem vedle Serradora. Okamžik stál a díval se, jak se mrtvému rozlévá pod hlavou tmavá krev jako rudé mlžnaté kolo kolem měsíce.

Za okamžik se do místnůstky vhrnuli generálovi pobočníci a policisté. K Amadorimu přistoupil zezadu mohutně stavěný inspektor.

"Co se tu dělo?" zeptal se.

Amadori zastrčil pistoli do pouzdra. "Poslanec mi vytrhl zbraň," odpověděl nevzrušeně a ukázal na pistoli, ležící na podlaze. "Bál jsem se, že by se mohl pokusit zajmout nějaké rukojmí nebo uprchnout."

Policejní inspektor pohlédl na mrtvého a pak na Amadoriho. "Pane, tohle se ovšem bude muset vyšetřit."

Amadori se tvářil nezúčastněně.

"Kde budete, až - abychom vás mohli vyslechnout?" zeptal se inspektor.

"Zde, v Madridu. Se svým velitelským štábem."

Inspektor se otočil k muži za sebou. "Seržante Blanco, zavolejte komisaři a povězte mu, co se stalo. Řekněte mu, že čekám na další instrukce. Ať to jeho kancelář vyřídí s tiskem. Seržante Sebaresi, vy uvědomte koronera, ať sem přijde a o toho mrtvého se postará."

Oba zasalutovali a vyšli ven. Amadori se otočil a pomalu šel za nimi; generálmajor ho následoval.

Sledovaly ho také upřené zraky mužů, kteří z něj očividně měli strach, ať už jeho líčení události věřili nebo ne, mužů, kteří zjevně vytušili, že se právě stali svědky čistky. Mužů, kteří přihlíželi, jak armádní generál učinil první smělé kroky k tomu, aby se stal vojenským diktátorem.

14

ÚTERÝ, 2.00 V NOCI
MADRID, ŠPANĚLSKO

Když Aideen, Luis García de la Vega a Darrell McCaskey dorazili v neoznačeném automobilu na letiště Interpolu, Maria Cornejová už čekala stranou v temném, travou zarostlém rohu letištní plochy. Vrtulník Kawasaki, který je dopraví na sever, stál asi dvě stě metrů dal na asfaltové ploše a jeho rotor se otáčel na volnoběh.

Provoz na letišti byl velmi slabý. Za šest hodin ministerský předseda osloví národ a ve svém projevu oznámí, že se počet letů do Madridu a z Madridu sníží o pětašedesát procent, kvůli zajištění bezpečnosti letadel startujících z letiště. Cizí vlády však byly informovány krátce před půlnocí a lety se rušily nebo odkláněly již nyní.

Před odjezdem na letiště se Aideen vrátila do hotelového pokoje a posbírala svých pár kusů oblečení a turistické výbavy - včetně fotoaparátu a walkmana; obojí se dá použít k získávání zpravodajských poznatků. Potom odešla s Luisem na ústředí Interpolu; McCaskey zatím telefonoval Paulu Hoodovi. Luis prošel s Aideen mapy oblasti, krátce ji seznámil s povahou lidí na severu a sdělil jí zpravodajské informace, které se do této chvíle nashromáždily. Pak se vrátili do hotelu, vyzvedli si McCaskeyho, který již od Hooda dostal souhlas s tím, aby se Aideen akce zúčastnila, a společně odjeli na letiště.

Aideen netušila, co má od Marie očekávat; až na krátkou rozmluvu v hotelovém pokoji se toho o ní řeklo málo a Aideen nevěděla, jestli bude vítána, ani jestli to, že je Američanka a žena, bude hovořit v její prospěch či naopak.

Maria seděla rozkročmo na bicyklu s deseti převody. Cigaretu, kterou kouřila, cvrnknutím odhodila na asfalt a nohou vyklopila stojánek kola. Pomalu k nim vykročila lehkým atletickým krokem. Bylo jí osmatřicet let, měřila asi

sto šedesát centimetrů, vypadala však větší díky tomu, jak držela svou hranatou čelist - vysoko a pevně. Dlouhé hnědé vlasy jí splývaly na šíji a s jejich jemnými prameny si pohrával vítr. Horní dva knoflíky džínové košile měla rozepnuté, límec rozevřený přes zelený vlněný svetr; nohavice těsných džínových kalhot měla zastrčené do silně obnošených kovbojských bot. Pohledem modrých očí přejela po Luisovi a Aideen a její zrak utkvěl na McCaskeym.

"Buenas noches," oslovila ho chraptivým, zastřeným hlasem.

Aideen si nebyla jistá, jestli to je myšleno jako pozdrav nebo jako výzva k odchodu. McCaskey si očividně nebyl jistý také; stál prkenně vedle auta, ve tváři prázdný výraz. Luis nechtěl, aby na letiště jel, McCaskey však trval na tom, že jeho povinností je Aideen doprovodit.

Dívali se, jak se Maria blíží; její oči neuhnuly, jejich pohled nezměkl. Luis sevřel Aideeninu paži, vykročil Marii naproti a Aideen táhl s sebou.

"María, tohle je Aideen Marleyová. Pracuje v Operačním centru a byla u toho střílení."

Maria na ni stočila své hluboko posazené oči, ale jen na okamžik; prošla kolem ní a zastavila se před Darrellem.

"María, Aideen s tebou poletí do San Sebastiánu!" volal za ní Luis.

Maria přikývla, nespouštěla však oči z McCaskeyho. Jejich obličeje dělilo jen několik centimetrů.

"Ahoj, Mario," řekl McCaskey.

Maria dýchala pomalu, husté obočí stažené do tvrdé, neoblomné čáry připomínající kamennou hradbu, bledé, smyslně vykrojené rty pevně sevřené. "Modlila jsem se, abych tě už nikdy neviděla," řekla. Její cizí přízvuk, stejně jako hluboký hlas, zněl chraptivě.

I výraz McCaskeyho ztvrdl. "Asi ses nemodlila dost."

"Možná že ne," opáčila. "Nemohla jsem, spíš jsem plakala."

Tentokrát McCaskey neřekl nic.

Mariiny oči po něm bloudily, jinak se však její výraz nezměnil. Aideen měla dojem, že Maria cosi hledá. Hledá v něm muže, kterého kdysi milovala, anebo vzpomínky, které by zmírnily její nenávist? Nebo pátrá ještě po něčem jiném, po něčem, co by oživilo její hněv - pohled na paže, hruď, stehna a ruce, které kdysi objímala a laskala?

Za okamžik se Maria odvrátila a vykročila zpátky ke svému kolu. Z koše za sedlem prudce vytrhla malou cestovní brašnu.

"Nech si ho zatím u sebe, Luisi," řekla a ukázala na bicykl. Přistoupila k Aideen a podala jí ruku. "Omlouvám se za svou neomalenost, slečno Marleyová. Já jsem Maria Cornejová."

Aideen se chopila její ruky. "Říkejte mi Aideen."

"Ráda vás poznávám, Aideen." Pohlédla na Luise. "Máš pro mě ještě něco?"

Luis zavrtěl hlavou. "Kódy znáš. Kdyby se něco objevilo, zavolám ti na mobil."

Maria přikývla a obrátila se k Aideen. "Jdeme," vyzvala ji a vydala se k vrtulníku. Dávala si záležet na tom, aby se na McCaskeyho už nepodívala.

"Přeju vám oběma hodně štěstí," řekl, když ho Aideen s Mariou míjely.

Jen Aideen se otočila a poděkovala mu.

Když se obě ženy přiblížily k vrtulníku, otáčky jeho rotoru se zvýšily. Třebaže by se v řevu motoru tak jako tak navzájem neslyšely, zatrpklé mlčení vyvolávalo v Aideen trapné rozpaky. Také si připadala rozpolcená; jako McCaskeyho kolegyně měla pocit, že by se slušelo říct něco v jeho prospěch, jako žena však měla naopak pocit, že si spíš zaslouží, aby ho ignorovala - a když už takhle uvažovala, i do jejích očí vstoupil výraz, jímž zatracovala všechny mužské. Otce za to, že propadl alkoholu. Překupníky drog za to, že v Mexiku ničí životy, rozvracejí rodiny, z žen dělají vdovy a z dětí sirotky. Proklínala příležitostného "džentlmena", který vstoupil do jejího života a který byl džentlmenem jen tak dlouho, než se s ní intimně sblížil.

Nastoupily na palubu a za necelou minutu byl vrtulník ve vzduchu. Seděly

těsně vedle sebe v malém, hlučném kokpitu; mlčely dál, až to nakonec Aideen nevydržela.

"Vy jste prý na nějakou dobu přestala pracovat u policie, že? Co jste dělala?" zeptala se.

"Provozovala jsem malé činoherní divadlo v Barceloně. Abych si užila nějaké to vzrušení, věnovala jsem se parašutismu. A abych ho měla ještě víc, v některých hrách jsem i vystupovala. Herectví jsem měla vždycky ráda, a proto jsem taky měla ráda utajené akce." Hovořila se zaujetím, na výraz očí si již nedávala pozor. Ať ji tam na letišti trýznily jakékoli vzpomínky, nyní odplývaly.

"Na ty jste se specializovala?"

Maria přikývla. "Mají v sobě hodně z divadla, a právě to mě baví." Poklepala na svůj vak. "I ty kódy jsou z divadelních her. Luis používá čísla, vztahující se k jednáním, scénám, větám i jednotlivým slovům. Když pracuju mimo město, volá mi je telefonem, a když pracuju ve městě, často mi nechává pod kameny kousky novin. Sem tam ty kódy dokonce někde venku nastříká jako graffiti. Jednou mi na telefonní budce nechal - jak tomu říkáte? - ‚kontaktní' čísla, na která si člověk může zavolat třeba nějaké prostitutce."

"Jo, tak nějak se tomu ve Státech říká."

Maria se poprvé pousmála, a s tím pousmáním jako kdyby se vytrácely i poslední známky jejího hněvu. Aideen jí úsměv oplatila.

"Máte za sebou hrozný den," řekla Maria. "Jak se cítíte?"

"Ještě jsem z toho pořádně otřesená; pořád tu hrůzu v sobě nesu."

"Ten pocit já znám. S neodvolatelností smrti se žádný člověk nedokáže smířit. Znala jste Marthu Mackallovou dobře?"

"Nijak moc, pracovala jsem s ní jen pár měsíců. Nebylo nijak snadné ji poznat."

"To je pravda," souhlasila Maria. "Když jsem bydlela ve Washingtonu, několikrát jsem se s ní setkala. Byla inteligentní, ale taky se chovala hodně formálně."

"Ano, taková už Martha byla."

Zdálo se, že zmínka o pobytu v Americe opět vyvolala v Marii skleslost; její nepatrný úsměv povadl, oči potemněly.

"Tamto na letišti mě moc mrzí," řekla.

"To nic, nechte to být."

Maria upírala zrak před sebe. "Já a Mack jsme spolu nějakou dobu žili," hovořila dál, jako kdyby Aideen vůbec nepromluvila. "Byl pozornější a oddanější než kterýkoli jiný muž, kterého jsem kdy poznala. Chtěli jsme spolu zůstat navždy, on ale naléhal, abych nechala své práce; prý byla moc nebezpečná."

Aideen se zmocňovaly rozpaky; Španělky hovoří s cizími lidmi o svém životě otevřeně. To dámy z Bostonu nedělají.

Maria sklopila oči. "Chtěl, abych přestala kouřit; to bylo pro mě zlé. Chtěl, abych měla ráda džez víc, než jak jsem ho měla ráda. A americký fotbal. Italská jídla. Vášnivě miloval to, co měl, včetně mě. Nemohl se ale o všechno dělit tak, jak si představoval, a nakonec došel k názoru, že radši bude osamělý než zklamaný." Pohlédla na Aideen. "Dokážete to pochopit?" Aideen přikývla.

"Nečekám, že ho budete nějak odsuzovat; pracujete společně s ním," pokračovala Maria. "Já ale chci, abyste věděla, o co tam na letišti šlo, protože budete pracovat taky se mnou. To, že je tady, jsem se dozvěděla, až když mi řekli, že půjdete se mnou. S tím, že ho zase uvidím, jsem se těžko smiřovala."

"Chápu." Aideen musela křičet, aby ji bylo přes řev motoru slyšet.

Marii se opět vrátil do tváře nepatrný úsměv. "Luis říkal, že jste v Mexiku zatýkala překupníky drog; k tomu byl třeba pořádný kus odvahy."

"Abych řekla pravdu, chtělo to spíš odpor k těm lidem, ne odvahu."

"Jste moc skromná," odtušila Maria.

Aideen zavrtěla hlavou. "Jen říkám, jak to doopravdy bylo. Když jsem byla malá, drogy úplně přivedly k úpadku čtvrť, kde jsem bydlela. Kokain zabil jednoho z mých nejlepších přátel. Heroin zahubil mého bratrance Sama; byl to vynikající varhaník, hrál v našem kostele. Umřel na ulici. Později jsem získala nějaké zkušenosti, a to už jsem chtěla dělat něco víc než jen lomit nad tím rukama a bědovat."

"Já prožívala to samé zase se zločinem," řekla Maria. "Otec měl v Madridu biograf; zabili ho při loupežném přepadení. Ale to, co si my dvě přejeme, by se nesplnilo bez odvahy a odhodlání. A lstivosti," dodala. "Buď tohle všechno máte, nebo se k tomu dopracujete. Ale potřebujete to."

"S tím odhodláním a lstivostí souhlasím; a je tu ještě něco. Abyste se něco naučila, musíte se taky naučit potlačovat svůj dávivý reflex."

"Teď vám nerozumím."

"Musíte se zbavit emocí," vysvětlovala Aideen. "Právě díky tomu jsem dokázala pracovat s krytím - pohybovat se v ulicích s nadhledem, nestranně a bez vášní pozorovat a učit se. Jinak by celý váš život byl plný nenávisti. Když mluvíte s překupníky, dozvídáte se jména ‚domů', které představují, a musíte přitom předstírat, že vám vlastně o nic nejde. V Ciudad de México si říkali Mraky; ti prodávali marihuanu. Piráti, ti prodávali kokain, Andělé zase crack. Jaguáři obchodovali s heroinem. Musíte se naučit rozeznávat rozdíly mezi příležitostnými uživateli a feťáky, co berou tvrdé drogy."

"Feťáci to berou vždycky někde sami, v ústraní, že?"

Aideen přikývla.

"Tohle je všude stejné," poznamenala Maria.

"A ostatní uživatelé vždycky chodí v houfu. Musela jste se naučit rozpoznat dealery, i když třeba ani neotevřeli pusu. Musela jste vědět, koho sledovat až k bossům. Dealeři byli ti s vyhrnutými rukávy - v těch nosili peníze. Kapsy měli na pistole a na nože. Ale já měla v terénu vždycky strach, Mario. Strach o život a z toho, co se dozvím o temných zákoutích něčího života. Kdybych bývala neměla zlost na to, co se stalo s mou bývalou čtvrtí, kdybych se netrápila nad rodinami všech těch ztracenců, nad rodinami, se kterými jsem se setkávala, nikdy bych se s tím vším strachem nedokázala vypořádat."

Mariina tvář nyní rozkvetla úsměvem naplno; byl to úsměv vyjadřující vše, plný úcty a příslibu kamarádství. "Být odvážný a nemít přitom strach je pitomost," prohlásila. "Věřím, že jste strach měla, a tím víc vás obdivuju. Bude z nás moc dobrý tým."

"Když už o tom mluvíme - jaký je plán, až budeme v San Sebastiánu?" zeptala se Aideen. Už si přála jediné - aby hovor odvedla od své osoby, pozornost druhých ji vždy přiváděla do rozpaků.

"Nejdřív půjdeme do té rozhlasové stanice."

"Jako turistky?" podivila se Aideen.

"Ne; musíme zjistit, kdo tam přinesl tu pásku. Pak ty lidi najdeme a budeme je sledovat jakožto turistky. Víme, že ti mrtví plánovali jakési spiknutí. Otázkou je, jestli zemřeli kvůli nějakým vnitřním rozbrojům, nebo proto, že se někdo o tom jejich plánu dozvěděl. Někdo, kdo ještě otevřeně nevystoupil."

"To tedy znamená, že nevíme, jestli jde o přítele, nebo nepřítele."

"Správně," souhlasila Maria. "Ve Španělsku, stejně jako ve vaší vládě, existují frakce, které si nutně nemusí vyměňovat informace s jinými frakcemi."

Zatímco hovořily, pilot pustil řízení, pohodlně se opřel a sňal si sluchátka.

"Agentko Cornejová!" zakřičel. "Zrovna přišel vzkaz od vašeho šéfa! Mám vám říct, že poslanec Isidro Serrador byl dneska v noci na stanici městské policie zabit."

"Jak?"

"Zastřelen, když se pokusil sebrat jednomu armádnímu důstojníkovi pistoli."

.Armádnímu důstojníkovi? Tenhle případ přece nespadá pod vojenskou soudní pravomoc!"

"Já vím," odpověděl pilot. "Šéf teď prošetřuje, kdo to byl a co tam dělal."

Maria mu poděkovala a pilot se opět chopil řídicí páky. Maria pohlédla na Aideen.

"Něco je tady moc špatně," pronesla vážně. "Mám takový pocit, že to, co postihlo chudáka Marthu, byl jen první výstřel, a že přijde ještě hodně dlouhé ostřelování na všech frontách a hodně mrtvých."

15

ÚTERÝ, 2.55 V NOCI
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Familia je útvar, jehož historie sahá až do konce devatenáctého století; tvoří součást téže středomořské kultury, která dala vzniknout zločineckým rodinám na Sicílii, v Turecku a Řecku. Varianta, vytvořená Španěly, se vyznačuje tím, že loajalita členů patří legitimnímu zaměstnavateli, obvykle majiteli nějaké továrny, nebo předákovi pracovní party, například zedníků nebo ledařů. Aby zaměstnavatelovy ruce zůstaly neposkvrněné, vybere se a vycvičí kádr zaměstnanců, kteří mají za úkol takového majitele chránit před násilnostmi nebo sabotážemi, a naopak obojí provádět soupeřům. Cílem téměř vždy bývají místa, kde se odbývá "obchodní" činnost; útoky proti domovům nebo členům rodiny se považují za necivilizované. Členové familie se občas dají na pašování nebo vymáhání výpalného, k tomu však docházelo a nadále dochází zřídka.

Odměnou za své služby dostávají členové familie tu a tam příplatek ke mzdě, někdy může odměna být ve formě podpory jejich dětí na vysokoškolských studiích; obvykle se jim však dostane zaměstnavatelova poděkování a záruky celoživotního zaměstnání.

Juan Martínez považoval útok na jachtu za necivilizovaný; jeho rozsah neměl bezesporu obdoby - tolik členů familie zabitých najednou. Během doby, po kterou sloužil seňoru Ramírezovi, se nikdy neštítil násilí. Násilí, páchané na loďařském koncernu, se obvykle zaměřovalo proti lodím, strojům nebo budovám, zvláště během prvních let. Občas byl sice přepaden některý dělník, nikdy však majitel nebo někdo z vyššího vedení. To, co se stalo dnes v noci, si ovšem žádá naležitou odvetu. Juan, dítě ulice z Manresy, pracoval pro seňora Ramíreze už dvanáct let a nyní dychtil po tom, aby takovou odvetu provedl. Nejprve však potřeboval nějaký cíl; to pravé místo, kde jej začít hledat, byla rozhlasová stanice. Juan a tři jeho spolupracovníci jeli k malé stanici autem. Stála na vršku vysokém asi tři sta metrů, jednom ze tří, nacházejících se severně od zátoky La Concha. Do poloviny svahu vedla úzká dlážděná silnička; kousek pod vrcholem stála skupina drahých domů s oplocenými pozemky, s výhledem na zátoku.

Kolik hlav rodin, familias, tu asi bydlí? uvažoval Juan, sedící na sedadle vedle řidiče. Měl s sebou batůžek, který si sbalil již v továrně. Takhle daleko tu ještě nikdy nebyl a pohled na čáru pobřeží, malebnou a ve své velebnosti ničím neporušenou, ho uváděl do rozpaků. Měl rád práci a činnost, a zde měl dojem, že sem nepatří; stejně by se cítil v měsícem osvětlených zahradách, které bylo vidět za brankami pozemků.

Zbytek cesty k vrcholu tvořila prašná silnice, po které lidé obvykle jezdili na kolech nebo chodili pěšky; za ohybem silnice, stáčející se obloukem po úbočí, se výhled na zátoku ztratil. Tráva tu nebyla posečená ani svěže

zelená, nýbrž drnovitá a řídká. Zde se Juan opět ocitl v místech, která mu byla po chuti. Pohlédl nahoru na nízkou budovu ze škvárobetonových tvárnic, stojící na konci silnice, a obehnanou plotem z drátěného pletiva vysokým necelé tři metry, nahoře s hustě propleteným ostnatým drátem.

Stanice Rádio Nacionál de Público byl malý vysílač s výkonem l0 kw a s dosahem k Pamploně na jihu a k Bordeaux na severu. RNP pravidelně vysílala hudbu, zprávy a místní předpovědi počasí během dne, a pořady, zajímající Basky, večer. Majitelé stanice byli zapřísáhlí antiseparatističtí Baskové, a již museli čelit ozbrojeným přepadením a útokům zápalnými bombami. Proto byla budova postavena ze škvárobetonových tvárnic a stála daleko od zesíleného plotu. Uprostřed střechy se tyčila anténa, asi padesát metrů vysoká skeletová věž z červeně a bíle natřených ocelových prutů, nahoře s blikajícím červeným světlem.

Když se řidič Martin, také člen familie, přiblížil ke stanici, zhasl světlomety. Zastavil tři sta metrů od brány a zaparkoval pod oblým temenem kopce. Všichni čtyři vystoupili a Juan vytáhl z kufru auta bicykl, přes rameno si přehodil batoh a vodou z láhve si postříkal obličej. Voda mu stékala po tvářích a na krk jako pot. Potom se rázným krokem vydal k bráně. Ostatní tři nasadili na pistole tlumiče a následovali ho; drželi se sto metrů za ním. Juan hlasitě odfukoval a dupal, zčásti proto, aby přehlušil jejich kroky, zčásti proto, aby ho ti na stanici slyšeli.

Jak očekával, za plotem byly stráže, tři muži s pistolemi; nebyla to profesionální ochranka. Nepochybně je sem zavolali proto, aby stanici střežili, kdyby se po odvysílání pásky něco dělo. Juan i ostatní se již předem dohodli na tom, že pokud narazí na pozemku stanice na hlídky, budou je muset tiše a všechny současně zlikvidovat.

Juan se násilím přinutil ke klidu. Nesmí dopustit, aby jeho společníci viděli, že se chvěje. Tohle je jeho operace; nechtěl, aby si ostatní členové familie mysleli, že je nějak rozrušený.

Na dohled od brány se zastavil. "Krucinál," pronesl nahlas.

Jeden ze strážných ho uslyšel; chvatně přistoupil blíž, druzí dva se drželi vzadu za ním a kryli ho.

"Co chcete?" zeptal se strážný, vysoký, vyzáblý člověk s rozházenými prameny kudrnatých, hnědých řídnoucích vlasů.

Juan chvíli jen nepohnutě stál, zjevně popletený. "Chci vědět, kam jsem se to ksakru dostal!"

"A kam se chcete ksakru dostat?"

"Hledám tábořiště Iglesias."

Strážný se jen uchechtl. "Tak to teda máte před sebou ještě pěkný kus jízdy; přesněji řečeno za sebou, a pak na východ."

"Moc vám teda nerozumím."

Strážný píchl palcem do vzduchu kamsi směrem doprava. "Rozumějte tomu tak, že to tábořiště je nahoře na tamhletom druhém kopci, na tom s -"

Za Juanem se ozvalo tupě znějící pup-pup-pup; to ostatní členové familie na strážné vypálili. Muži klesli bez hlesu na zem; každý měl v čele rudý otvor.

Útočníci vykročili k bráně. Juan položil kolo na zem, stáhl ze zad batoh a dal se do práce.

Nejjednodušší způsob, jak se dostat do stanice, bylo oznámit svou přítomnost domovním hlásičem a počkat, až bzučák bránu otevře. To však v úmyslu neměli, a nebyl to ani jediný způsob, jak vniknout dovnitř. Juan vytáhl z batohu košili a páčidlo. Jeho tílko ztěžklo potem a chladný vzduch studil; vyšplhal do poloviny výšky plotu nalevo od brány.

Rukáv košile přivázal k páčidlu a přehodil je přes plot; košile se zachytila nahoře na ostnatém drátu. Juan prostrčil okem v plotě ukazovák a prostředník, uchopil páčidlo a protáhl je zpátky, odvázal je a konce rukávů svázal dole k sobě. Pak udělal totéž s košilí svalnatého nočního hlídače

Ferdinanda; nyní ležely na ostnatých drátech dvě vrstvy látky. Potom všichni přes takto chráněné místo přelezli, tiše seskočili na druhou stranu a chvíli počkali, aby se ujistili, že je nikdo neslyšel. Když se přesvědčili, že ne, rychle se vydali ke kovovým dveřím budovy; opatrně a potichu přešli přes otevřený prostor.

Ostatní tři měli páčidla také, Ferdinand navíc ještě osmatřicítku v hluboké pravé kapse kalhot; v levé měl náboje, zabalené do kapesníku, aby necinkaly. Nikoho dalšího už zabíjet nechtěli, ale po tom, co se stalo se seňorem Ramírezem, nebudou váhat a udělají všechno, co bude ke splnění jejich úkolu třeba.

Věděli, že dveře budou zamčené, a podle toho se také zařídili. Juan byl ze všech čtyř největší; vložil hrot páčidla nahoře do škvíry mezi dveřmi a zárubní, Martin se sehnul a udělal totéž dole. Další, Sancho, zasunul páčidlo do mezery nalevo od dveřního knoflíku. Ferdinand vytáhl z kapsy osmatřicítku a poodstoupil, připraven střílet, kdyby je někdo napadl.

Vrazili páčidla, kam až to šlo; kdyby se jim nepodařilo dveře otevřít na první pokus, zkusí to znovu, když však dvakrát pořádně zaberou, určitě to bude stačit. Martin dříve pracoval na stavbách a tvrdil, že dveře by sice mohly mít dva zámky, zárubně ale nebudou vyztužené ocelí, protože uzemněný kov by ve vysílání naděl pěknou paseku.

Juan napočítal do tří a všichni současně se plnou silou opřeli do páčidel; dveře se rozlétly hned na první pokus, zárubeň se po celé délce na několika místech rozštípla. Jakmile jim dal Ferdinand znamení, že je vzduch čistý, vběhli dovnitř.

Byli tam tři lidé, jeden ve zvukotěsné kabině, dva další, muž a žena, seděli u řídicího panelu. Podle předem připraveného plánu Martin hledal pojistkovou skříň. Zakrátko ji našel a vypnul proud; stanice se odmlčela, ještě než hlasatel stačil oznámit, co se děje. Zůstala jen dvě nouzová světla na baterie, umístěná na stropě, a v jejich záři se Juan a Sancho rozběhli k technikům. Zasadili oběma tvrdý úder páčidly do klíční kosti; technici klesli na zem. Žena sténala, muž pronikavě křičel. Ferdinand na ně namířil osmatřicítku. Juan vešel do kabiny a beze spěchu přistoupil k hlasateli.

"Chceme vědět, kdo vám dal tu pásku, co jste vysílali," řekl.

Stihlý vousatý mladík se zatvářil odmítavě a popojel se svou židlí na kolečkách dozadu.

"Zeptám se ještě jednou," řekl Juan a napřáhl páčidlo. "Kdo vám dal tu pásku?"

"Nevím, kdo to byl!" Hlasatel ze sebe odpověď dostal jen s námahou, pisklavě přeskakujícím hlasem. Odkašlal si. "Nevím."

Juan se rozmáchl a udeřil ho do trojhlavého svalu levé paže; muž si zasažené místo sevřel druhou rukou, čelist mu poklesla a z otevřených úst vyrazil vzduch, jako když se prudce otevřou dvířka pece. Strachem rozšířené oči se mu zalily slzami.

"Kdo vám dal tu pásku?" opakoval Juan.

Muž se pokoušel ústa zavřít, avšak marně. Židle narazila s žuchnu ti m do stěny a zastavila se.

Juan pokročil za ním; pohlédl na prsty mužovy pravé ruky, svírající levou paži. Znovu se rozmáchl a udeřil ho přes ně.

Železné páčidlo rozdrtilo hřbet ruky hned pod klouby; ozvalo se slyšitelné prasknutí, jako když někdo přelomí vyschlou kuřecí kost. Ruka klesla mužovi do klína, kůže se okamžitě napjala a vyboulila nahromaděnou krví. Tentokrát muž pronikavě vykřikl.

"Adolfo!" vydralo se mu ze široce rozevřených úst.

"Kdo?"

"Adolfo Alcazar! Ten rybář!" Řekl Juanovi adresu a Juan mu poděkoval; pak ho páčidlem udeřil ještě jednou, jen tak silně, aby mu zlomil čelist. Ohlédl se na Martina a Sancha. Ti ostatním dvěma udělali totéž; nebyl čas na hledání

mobilních telefonů a Juan nechtěl, aby někdo z těch tří rybářovi zavolal a varoval ho.

Za pět minut už čtyři členové familie ujížděli po silnici zpátky do San Sebastiánu.

16

PONDĚLÍ, 8. 15 VEČER
WASHINGTON, D.C.

Když Hood zavolal domů, ani Sharon, ani děti telefon nezvedly. Po čtvrtém zazvonění se ozval záznamník se vzkazem od Harleigh z předchozího dne. "Ahoj. Dovolali jste se k rodině Hoodových. Nejsme momentálně doma, ale neřekneme vám, abyste nechávali nějaký vzkaz, protože jestli to nevíte, tak my s vámi nechceme mluvit."

Hood si povzdechl. Říkal dětem, aby si takovéhle legrácky a hlášky odpustily; možná na tom měl víc trvat. Sharon pořád prohlašuje, že na ně není dost přísný.

"Hej, lidi, to jsem já," ohlásil se. Do bodrého tónu se musel jen s námahou nutit. "Bohužel se ještě zdržím v kanceláři. Doufám, že jste si první den jarních prázdnin užili a jste teď v kině, po obchodech nebo někde, kde je sranda. Sharry, zavolala bys mi, až se vrátíte? Díky. Pusu všem. Ahoj."

Zavěsil; přepadl ho nával zoufalství. Moc a moc si potřeboval s Sharon promluvit. Tuhle zeď mezi nimi dvěma nenáviděl a přál si učinit něco, čím by to napravil. Nebo aspoň uzavřít příměří do té doby, než si budou moci sednout, promluvit a pokusit se to skutečně napravit. Zkusil zavolat na Sharonin mobil, ale skončil také na záznamníku. Rozhodl se, že žádný vzkaz nechávat nebude.

Téměř ve stejném okamžiku, kdy telefon položil, se ozvala jeho soukromá linka. Volala Sharon. Usmál se a z prsou jako kdyby mu spadlo závaží.

"Ahojky!" řekl; tentokrát se do bodrosti nutit nemusel, byla opravdová. V pozadí slyšel jakýsi hluk - hlasitý hovor a nějaká zkomolená hlášení. "Vy jste někde v obchodním domě?"

"Ne, Paule; jsme na letišti."

Hood seděl unaveně ve svém velkém koženém křesle, ramena svěšená; teď se napřímil. Okamžik mlčel. Byl to užitečný a prospěšný zvyk, osvojil si jej během své politické kariéry.

"Napadlo mě, že vezmu děti do Connecticutu," pokračovala Sharon. "Stejně se s nimi tenhle týden moc neuvidíš, a naši nás už nějakou dobu zvou, abychom se ukázali."

"Hm. Jak dlouho se zdržíš?" Hood hovořil klidným hlasem, v nitru však klidný nebyl. Díval se na zarámovanou rodinnou fotografii na stole. Byla tři roky stará, úsměvy v těch čtyřech obličejích mu však náhle připadaly jako z úplně jiné doby.

"To fakt nevím," odpověděla Sharon.

V té chvíli dorazili Bob Herbert a Ron Plummer. Hood zvedl prst; Herbert pochopil, že Hood volá svou soukromou linkou. Pokývl a oba zase vyšli ven do haly; za okamžik se k nim přidala Ann Farrisová.

"Asi to záleží na -" navázala Sharon, avšak zarazila se.

"Na čem?" zeptal se Hood. "Na mně? Na tom, jestli vás tu chci mít? Odpověď na tohle přece znáš."

"Znám," odtušila Sharon, "i když nevím, kde jsem k ní přišla. Pořád jsi někde pryč. Jedeme na dovolenou, a ty zmizíš hned první den."

"To se stalo akorát jednou."

"Ale jen proto, že jsme se pak už ani nepokoušeli na nějakou jinou dovolenou jet. Chtěla jsem říct, že můj návrat do Washingtonu záleží na tom, jestli budu mít chuť dívat se, jak jsou děti znovu a znovu zklamané - nebo

jestli s tím nebudu chtít úplně skončit."

"To je ovšem něco, co chceš ty." Hood zvýšil hlas, hned jej ale zase ztišil. "Ptala ses jich, co chtějí ony? A má to taky nějakou váhu?"

"Ovšemže to má váhu. Chtějí svého otce. A já svého muže. Ale když tě nemůžeme mít, pak by možná bylo líp vyřešit všechno hned, místo aby se to táhlo dál."

Herbert nahlédl do kanceláře; rty měl našpulené, obočí zdvižená. Věc, s níž přišel, musí být důležitá. Hood si v té chvíli přál, aby mohl se vším začít znovu a všechno vrátit. Tenhle den, rok, celý život.

"Neodlétejte tam," řekl. "Prosím... určitě na něco přijdeme, ale my tu máme problém a já se musím nejdřív postarat, abychom ho nějak zvládli."

"To jsem si mohla hned myslet, že tohle řekneš." Sharonin hlas nezněl tvrdě, pouze vyjadřoval konečné rozhodnutí. "Jestli chceš na něco přijít, Paule, víš, kde budeme. Mám tě ráda - a promluvíme si; dobrá?"

Zavěsila. Hood stále hleděl ke dveřím na záda a odvrácené hlavy svých podřízených. Na Boba, Mika, a zvlášť na Darrella, se vždy díval jako na jakýsi zvláštní druh rodiny; nyní se náhle stali jeho jedinou rodinou. A to nestačilo.

Zavěsil také; Bob to uslyšel a otočil se. Vjel dovnitř, následován ostatními. Upíral zrak na Hooda.

"Všechno v pořádku?" zeptal se.

V tom okamžiku celá ta událost dopadla na Hooda plnou vahou. Jeho žena právě opustila domov a děti vzala s sebou. Byl napůl rozhodnut poslat někoho na letiště, aby je přivedl zpátky, ale Sharon by mu nikdy neodpustila, kdyby na ni šel silou. A nebyl si jistý, že on by to odpustil sám sobě.

"O tom si promluvíme později," řekl. "Co se děje?"

"Přihnal se pěknej průser, jak říkáme u nás doma ve Philadelphii. Chci se jen ujistit, že pořád ještě chcete, aby v něm Darrell s Aideen uvázli."

"Paule," ozvala se Ann a poklepala zápisníkem o dlaň. "Věnoval byste mi chvilku? Pak musím pryč."

Hood pohlédl na Herberta.

Vedoucí zpravodajců pohnul hlavou. "Co já? Můžu zůstat?"

Ann přikývla.

"V pořádku, tak do toho," vyzval Hood Ann.

"Díky."

Hood krátce pohlédl na Anniny jemné, štíhlé prsty, držící zápisník. Její dlouhé, červeně nalakované nehty působily velmi žensky. Odvrátil zrak. Měl zlost na Sharon, a přitahovala ho Ann, která ho chce. Nenáviděl se za to, jenže nevěděl, co proti tomu dělat.

"Právě mi volali z BBC," začala Ann. "Od nějakého turisty dostali videokazetu se záběry scény před Poslaneckou sněmovnou v Madridu. Je na ní, jak odnášejí Marthinu mrtvolu -"

"Ti si teda libujou v morbidnostech, mizerové," pronesl s odporem Herbert.

"Jsou to reportéři," namítla Ann, "a ať se nám to líbí nebo ne, tohle do zpráv patří."

"Pak jsou to teda morbidní reportéři," prohlásil Bob.

"Nechte toho, Bobe," zarazil ho Hood. Neměl nejmenší náladu na nějaký další rodinný spor. "Tak o co tedy v souhrnu jde, Ann?"

Ann nahlédla do poznámek. "Vytáhli z toho záznamu Marthin obličej; prošli si svou databázi a vyrukovali se snímkem Marthy, když se ve čtyřiadevadesátém v Johannesburgu sešla s náčelníkem Mangosuthuem Buthelezim, zulským soupeřem Nelsona Mandely. Jimmy George z washingtonského Postu říká, že to, co ví, musí zítra ven, dřív než s tím přijde BBC."

Hood si promnul dlaněmi oči. "Ví někdo o tom, že tam s ní byla Aideen?"

"Zatím ne."

"A co doporučujete?"

"Lhát," navrhl Herbert.

"Jo, jistě, a když to zblbneme, když budeme vykládat něco jako ‚Uhlazovala diplomatické třenice, ale ve skutečnosti tam byla na dovolené', nikdo nám nic takového neuvěří," odporovala Ann se známkou popuzení v hlase. "Budou do toho šťourat dál. Takže jsem pro to, abychom jim řekli holou pravdu."

"Jak moc holou?" zeptal se Hood.

"Řekneme, že tam byla proto, aby španělským poslancům předala své zkušenosti. Mají obavy z narůstajícího etnického napětí, a v té oblasti Martha zkušenosti měla. To je pravda, a pohádky je konec."

"Tolik toho tisku říct nemůžete," namítl důrazně Herbert.

"Musím," odpověděla Ann.

"Když to uděláte, můžou si dát dohromady, že tam nebyla sama," nedal se Herbert. "A ti hajzlové, co zastřelili Marthu, se pak můžou vrátit a znova zkusit oddělat i Aideen."

"Já myslela, že ti vrazi jsou všichni na mořském dně," řekla Ann.

"Třeba jsou," souhlasil Hood, "ale co když má Bob pravdu? Co když nejsou?"

"To nevím," přiznala Ann. "Ale když budu lhát, i to může být nebezpečné, Paule."

"V jakém smyslu?"

"Lidi od novin zjistí, že tam Martha byla s jakousi ‚seňoritou Temblónovou', a tu se budou pokoušet vysledovat. A nepotrvá jim dlouho, než přijdou na to, že žádná seňorita Temblónová neexistuje, pak se budou snažit najít tu tajemnou ženu sami. A taky se budou snažit zjistit, jak se dostala do země a kde se zdržuje. To jejich pátrání může vrahy navést přímo na ni."

S tím musel Hood souhlasit. "To je dobrá připomínka."

"Díky. Paule, tady není žádné optimalní řešení. Ale když řeknu tamto - tisk si může ověřit, že je to pravda - a k tomu přiznám, že tam byl ještě někdo další, ale že ta osoba kvůli své bezpečnosti zemi v tichosti opustila, určitě to vezmou."

"Jste si tím jistá?"

Ann přikývla. "Tisk nesděluje vždycky všechno; novináři si libují v představě, že jsou na stopě nějakému tajemství, cítí se pak důležití na koktejlových večírcích, připadají si jako součást dění tam, kam jiní nemůžou."

"To jsem teda vedle," prohlásil Herbert. "Nejenže se hrabou v morbidnostech, hrabou se v nich hodně hluboko."

"Každý jsme nějaký," odtušila Ann.

Herbert při téhle její poznámce stáhl obočí, Hood ho ale chápal; také jeho vlastní osobní integrita utrpěla za posledních pár hodin pár pěkných šrámů.

"Dobrá," řekl. "Udělejte to tedy takhle. Ale odtud až potud, Ann; nechci, aby se vyzradilo, kde se Darrell a Aideen zdržují. Sdělte tisku, že se vracejí zpátky za použití velmi přísných bezpečnostních opatření."

"Ano, to udělám. A co mám říct ohledně Marthina nástupce? Na to se určitě někdo zeptá."

"Povězte jim, že výkonným pracovníkem pro ekonomické a politické záležitosti je Ronald Plummer," odpověděl bez váhání Hood.

Plummer mu poděkoval pohledem. Takovéhle oficiální vyhlášení, bez toho, aby se přidalo jméno nějakého dalšího kandidáta na ten úřad, znamenalo pro Plummera vyjádření důvěry. Pokazit si to může jedině on sám.

Ann poděkovala Hoodovi také a odešla; Hood se za ní ani nepodíval a oslovil Herberta.

"Tak co je to, ten váš ‚průser'?"

"Nepokoje. Každou chvíli to někde vybouchne." Váhavě se odmlčel. "A co vy... nějaké problémy?"

"Ne, jsem v pohodě."

"Vypadáte, jako byste byl duchem někde jinde."

"To nic, Bobe; ale díky. Tak jak to vypadá celkově?"

Herbert vrhl na Hooda pohled naznačující, že mu na jeho vytáčky neskočí, a pokračoval: "Ty nepokoje v Kastilii se už neomezují na Avilu, Segoviu a Soriu;

Rone, vy máte nejnovější zprávy."

"Tohle právě přišlo faxem z amerického konzulátu; ale myslím, že se toho už domáklo i několik zpravodajských agentur: dostalo se ven, že je zrušeno to fotbalové utkání v Barceloně - žádný div, když se němečtí hráči pokusili z města nenápadně vypadnout. Když autobus s tím mužstvem jel na letiště El Prat, fandové zablokovali auty dálnici. Přijela tam na pomoc státní policie, policía nacionál, snažila se dálnici vyklidit, a když na ni začaly lítat kameny, přivolala Mossos d'Escuadra."

"To jsou samostatné policejní síly Katalánska," dodal Herbert. "Většinou mají na starosti vládní budovy a drží se zásady nikoho nezatýkat."

"Až na to, že nějací zatčení jsou," řekl Plummer. "Přes dvacet. Když je lidé z Mossos d'Escuadra dopravili na stanici, dav na policisty zaútočil. Nebude trvat dlouho a ve městě vyhlásí stanné právo; takový je současný stav."

"No, a Barcelona je asi tři sta dvacet kilometrů od San Sebastiánu," poznamenal Herbert, "a je to městské centrum, na rozdíl od toho letoviska. Mně nedělá starosti to, že se tam nepokoje rychle rozšíří." Předklonil se a složil ruce do klína. "Starosti mi dělá, že až se vyhlásí stanné právo, bude to mít moc a moc silný dopad na kolektivní cítění a svědomí Španělů."

"V jakém smyslu?" zeptal se Hood.

"Jedním slovem - Franco. Na jeho militaristickou fašistickou falangu tam lidé vzpomínají živě a s rozhořčením. Jakmile se po skoro čtvrtstoletí objeví vládou podporovaný militarismus, můžete se vsadit, že to vzbudí hodně zuřivý odpor."

"Ironií je, že zrovna Němci pomohli Frankovi vyhrát občanskou válku," dodal Plummer. "Skutečnost, že se ohnisko nepokojů soustředí právě kolem Němců, udělá z nechuti vůči nim něco, co se bude jen tím hůř hasit."

"A co to má společného s našimi lidmi?" zeptal se Hood. "Chcete říct, že by se měli držet při zemi a čekat, až co se stane?"

Herbert zavrtěl hlavou. "Říkám, že byste je měl odvolat, poslat tam skupinu Striker a prezidenta přesvědčit, aby dal evakuovat všechen nedůležitý americký personál; a ti nezbytní, co zůstanou, ať zalezou a drží se pěkně stranou."

Hood se na něj dlouze zadíval. Herbert nebyl člověk se sklonem k přehnaným, unáhleným reakcím. "Co tedy myslíte - kam až to může dojít?" zeptal se.

"Daleko," odtušil Herbert. "Tady se daly do pohybu nějaké významné politické síly a ubírají se špatným směrem. Myslím, že se tu chystá další Jugoslávie nebo Sovětský svaz."

Hood se otočil k Plummerovi. "No, Rone?"

Plummer složil fax a špičkami prstů papír uhladil do ostrých hran. "Bohužel, v tomhle jsem s Bobem zajedno, Paule. Španělský národ se pravděpodobně rozsype."

17

ÚTERÝ, 3.27 V NOCI
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Adolfo Alcazar ulehl na lůžko zcela vyčerpaný.

Spal v rohu své jediné malé místnosti na posteli s kovovou kostrou a s malou, proleželou tenkou matrací. Postel stála nedaleko kamen, v nichž dosud slabě žhnuly uhlíky, jediné světlo v místnosti. Kostra postele byla zrezlá od vlhkého mořského vzduchu, vanoucího dovnitř oknem.

Usmíval se. Matrace byla táž, po které už jako kluk skákal; nyní, když tu ležel takhle nahý, vzpomínal, jaký pocit volnosti mu to dodávalo - skákat po matraci. Tehdy se čerta staral o to, co bylo nebo co přijde. To skákání bylo

projevem dokonalé svobody a radosti, mimo něž už nic jiného neexistovalo.

Vzpomínal také, jak s tím musel přestat, když trochu povyrostl a při tom skákání nadělal víc hluku. Lidé dole si stěžovali. Skutečnost, že nemá volnost, byla pro dítě krutým poznáním. A ono poznání znamenalo teprve první poučení o tom, co to je nedostatek svobody. Než Adolfo poznal generála, byl jeho život řadou ústupků, kdy se musel neustále něčeho vzdávat; druhým takové ústupky přinášely štěstí nebo bohatství. Když nyní ulehl na postel, která mu kdysi poskytovala takový pocit volnosti, vychutnával, jaké to je být znovu svobodný. Zbavený vládních výnosů, přikazujících, co smí lovit, bez magnátů rybího průmyslu, kteří mu přikazují, kdy a kde smí lovit, aby nepřekážel jim a výletním člunům, ucpávajícím jeho přístav proto, že jejich majitelé mají v Madridu větší vliv než nepatrný, bezvýznamný rybář. S generálovou pomocí opět získá možnost svobodně se živit v zemi, která kdysi patřila lidu. Jeho lidu. Generálovi je lhostejné, jestli je člověk Kastilec jako Adolfo, Katalánec, Bask, Galicijec nebo cokoli jiného. Každý, kdo se chce osvobodit od Madridu a touží po tom, aby on i jeho lid řídili své záležitosti a vládu sami, jde s generálem. Kdo chce zachovat nynější stav nebo těžit z potu a práce druhých, bude odstraněn.

Adolfo ležel na zádech a zíral do tmy; pak konečně zavřel oči. Dnes si vedl dobře. Generál bude mít radost.

Probudilo ho prásknutí rozražených dveří; ještě než se stačil zcela probrat z úleku, dovnitř vpadli čtyři muži. Jeden dveře zavřel, ostatní stáhli Adolfa z postele a hodili ho tváří dolů na zem. Paže mu odtáhli od těla, dlaně přitlačili k podlaze a v této poloze ho koleny a rukama drželi, takže se nemohl pohnout. Ležel tváří směrem ke kamnům.

"Ty jsi Adolfo Alcazar?" zeptal se jeden z nich.

Adolfo neodpověděl. Cítil, jak mu kdosi pomalu ohýbá prostředník pravé ruky dozadu; prst se v jediném kratičkém, záblesku podobném okamžiku s prasknutím zlomil.

"Ano!" vykřikl pronikavě. Pak zasténal.

"Dneska jsi zabil hodně lidí," řekl jeden z útočníků.

Adolfovy myšlenky plavaly jako v mlze, bolest však vnímal zřetelně. Než se mu mozek stačil projasnit, zlomili mu ukazovák pravé ruky. Bolest vystřelila až do lokte a zpátky; znovu vykřikl. Nato mu cosi - jednu z jeho ponožek - surově vecpali mezi zuby.

"Zabil jsi hlavu naší familie," řekl ten člověk.

Nyní praskl prsteník; pustili jej, a tři zlomené prsty klesly jeden vedle druhého na podlahu, opuchlé a bez citu. Adolfova ruka se chvěla; vyvrátili mu i malíček. Zmrzačený prst bezvládně spočinul vedle ostatních. Pak Adolfo ucítil dotek něčeho studeného a tvrdého na palci. Donutili ho stočit hlavu; spatřil páčidlo, které kdosi držel ve svislé poloze, zaostřeným koncem dolů. Páčidlo se zvedlo a prudce dopadlo zpátky. Roztržená kůže a rozdrcená kost pálily jako oheň. Páčidlo se zvedalo znovu a znovu, a tentokrát se zarylo do zápěstí, jednou uprostřed, jednou nalevo, jednou napravo. Při každém úderu projela Adolfovi celou paží až do ramene a do šíje horká vlna. Když opadla, zůstala jen škubavá bolest a tíha, jako kdyby mu na předloktí ležela kovadlina.

"Tu ruku už proti nám nikdy nepozvedneš," řekl muž.

Při těch slovech ostatní Adolfa pustili a obrátili ho na záda. Zkusil, jestli dokáže paží vládnout, ale ta jen zchromle padala zpátky, jako ponořená do hlubokého spánku. Zahlédl stružku krve, stékající mu po předloktí, na kůži však necítil nic, dokud pramínek nedosáhl až k lokti.

Muži odtáhli chabě se vzpouzejícího Adolfa o kus dál a tam ho opět přitlačili zády k podlaze. V ústech měl stále nacpanou ponožku. Místnost tonula ve tmě a Adolfovy oči byly zalité slzami bolesti; do tváří mužů neviděl. Snažil se jim vykroutit, ale jeho úsilí bylo stejně marné jako úsilí ryby, mrskající se bezmocně v síti.

"Šetři si síly," pronesl jeden z mužů. "Nikam nepůjdeš - leda do pekla, jestli nám neřekneš, co chceme vědět. Rozumíš?"

Adolfo pohlédl vzhůru do tváře ve tmě. Pokusil se vyplivnout ponožku, ne proto, aby odpověděl, ale jako výraz vzdoru.

Muž sevřel v pěsti hrst jeho vlasů a přitáhl si ho k sobě. "Rozumíš!?"

Adolfo stale mlčel. Muž pokynul člověku, který klečel Adolfovi na koleně; Adolfo ucítil, jak mu zvedají pravou nohu. Bosé chodidlo teď měl nad vyhasínajícím ohněm v otevřených kamnech. Celé tělo jako kdyby vykřiklo, a tím výkřikem se celá Adolfova bytost násilně probrala k životu a i z jeho úst se vydral pronikavý výkřik, přestože mu je dusivě ucpávala ponožka; pokoušel se nohou ucuknout, drželi ho však pevně.

"Rozumíš?" opakoval muž nad ním nevzrušeně.

Adolfo trhavě přikývl; divoce kopal a zmítal se ze strany na stranu ve snaze vyrvat nohu z rukou, které ji držely. Muž se otočil k ostatním; vytáhli Adolfovu nohu ven a nechali ji klesnout zpátky na podlahu. Chodidlo se svíjelo bolestí, všechny Adolfovy smysly zuřivě dorážely na jeho vědomí. Bolest mu však zostřila mysl; kvůli ponožce v ústech se mu nedostávalo vzduchu, namáhavě lapal po dechu a kroutil se ve snaze vysvobodit se. Zvedl zrak k temnému obličeji.

Muž ponožku vytáhl, přidržel ji však Adolfovi přes ústa. "S kým pracuješ?" zeptal se.

Adolfo ztěžka dýchal, noha ho pálila a současně mrazila, jako když na kůži, ožehlou sluncem, dopadá sprška mořské vody.

Cítil, jak mu zvedají levou nohu.

"S kým pracuješ?"

"S jedním generálem," odpověděl Adolfo zalykavě. "Generálem letectva, jmenuje se Pintos. Roberto Pintos."

"Kde má posádku?"

Adolfo neodpovídal; nastal čas poněkud otálet, než bude lhát dál. S generálem - Amadorim, ne s vymyšleným Pintosem - se Adolfo setkal jen jednou v hangáru v Burgosu na schůzce nevojenských spolupracovníků; tam je generál všechny varoval, že takovýhle den může přijít, že mohou být odhaleni a vyslýcháni. Řekl, že jakmile otevřený střet jednou začne, nebude již záležet na tom, co řeknou, vyzýval je však, aby vydrželi co nejdéle, už jen kvůli pocitu, že si dokážou zachovat čest.

Většinu lidí lze zlomit, říkal. Vtip je v tom, zlomit se tak, aby člověk nepřítele zmátl. Když vás zajmou, žádným způsobem nemůžete zabránit tomu, aby vás mučili. Potom už musíte mluvit. Říkejte nepříteli lži. Lžete tak dlouho, jak jen to půjde. Lžete tak dlouho, až nepřítel nedokáže odlišit pravdu od lži, správnou informaci od falešné.

"Kde má generál Pintos posádku?" opakoval mučitel.

Adolfo zavrtěl hlavou. Muž mu zase nacpal ponožku do úst a Adolfo cítil, jak jím trhli dopředu a strčili mu k ohni levou nohu. Zmítal se stejně divoce jako předtím, ale třebaže jeho utrpení bylo hrozné a na celém těle mu vyrážel pot, dostavila se i jistá úleva; bolest v pravé noze už nebyla tak oslepující. Držel se té myšlenky tak dlouho, až mu ji bolest v levé noze vyrvala z mozku a do celého těla vysílala nápory mučivé úzkosti - kromě pravé ruky, v té necítil nic. Vůbec nic, ani bolest - a to ho děsilo. Připadal si jako už zčásti mrtvý.

Vytáhli mu nohu z žáru v kamnech a nechali ji spadnout na podlahu. Opět ho přitlačili k zemi. Temný obličej se znovu přiblížil. Jeho černý obrys rozostřovaly slzy v Adolfových očích.

"Kde má Pintos posádku?"

Nápory bolesti se změnily v neustávající palení, avšak již méně silné. Adolfo nyní věděl, že dokáže vydržet do příštího kola - ať už to kolo přinese cokoli. Byl na sebe pyšný; jakýmsi podivným způsobem se cítil svobodný. Může dál trpět, může odolávat a vzdorovat - ale volba bude záležet na jeho svobodné vůli.

"V Ba-Barceloně," zasténal.
"Lžeš."
"N-ne!"
"Jak je starý?"
"Pa-padesát dva."
"Jakou má barvu vlasů?"
"Hnědou."
Muž ho udeřil do tváře. "Lžeš!"
Adolfo zvedl oči k jeho obličeji a pohnul hlavou. "Ne. Mluvím... pravdu!"
Mužův obličej se nad ním ještě okamžik vznášel; pak kdosi Adolfovi opět ucpal ústa ponožkou. Cítil, jak ho táhnou do strany, uchopili ho za levou paži a ruku mu přistrčili do ohně.
Výkřik mu uvázl v hrdle, prsty se zkroutily a sevřely v pěst; zoufale se pokoušel stáhnout ji z dosahu žáru. Potom všechno zahalila tma.
Probral se sehnutý nad dřezem; hlavu mu shora zaléval proud vody. Kašlal a vyzvrátil polévku. Pak ho hodili na podlahu. Ležel naznak, na chodidla a levou ruku mu bodavě útočily tepavé, jako oheň pálící vlny bolesti.
Ústa mu opět zacpali ponožkou.
"Jsi silný," promluvil k němu temný obličej. "Ale my máme čas, a já mám zkušenosti. Lidé se vždycky nejdřív uchýlí ke lžím. Budeme pokračovat tak dlouho, až se dozvíme pravdu." Naklonil se blíž. "Řekneš nám, s kým pracuješ?"
Adolfo se třásl. Tam, kde ho nic nepalilo nebo kde neměl něco zlomeného, si připadal zkřehlý chladem. Udivovalo ho, že má právě takové docela obyčejné pocity. Zavrtěl dvakrát hlavou.
Tentokrát ho nechali ležet na místě; ponožku mu vtlačili hlouběji do úst a drželi ji tam. Jedno z páčidel mu tvrdě dopadlo na pravé rameno; bylo slyšet, jak pod úderem praskla kost. Vykřikl, ponožka však výkřik zdusila. Páčidlo se zvedlo znovu a zarylo se níž, mezi rameno a loket. Zlomila se další kost. Adolfo opět vykřikl. Každý úder provázel výtrysk bolesti, vyjeknutí a po něm ochromení.
Adolfo si byl vědom, že co výkřik, to trhlina ve vůli vydržet. Bolest je prostě jen bolest, výkřik však znamená vzdání se. A jak se jeho duch po kouscích vzdával odhodlání bojovat, zbývalo mu stále méně, z čeho mohl čerpat sílu.
"Když budeš mluvit, bití přestane," pronesl jakýsi hlas.
Páčidlo nyní dopadalo na Adolfovu levou paži; při každém úderu se vzepjal a zavyl bolestí. Uvědomoval si, jak se jeho vzdor drolí jako hroutící se zeď, tentokrát již rychleji. A potom se stalo něco překvapivého; přestal se cítit sám sebou, jeho tělo se zlomilo, vůle byla v troskách. Už to nebyl on, nýbrž někdo jiný. A ten někdo chtěl mluvit.
Pronesl cosi, čemu nebylo kvůli ponožce rozumět. Obličej se sklonil a bití ustalo; ponožku vytáhli.
"Am... Am..."
"Co?" pronesl temný obličej.
"Ama...dori."
"Amadori?" opakoval obličej.
"A...ma...do...ri." Adolfo každou slabiku jen vydechl. Nedokázal proti tomu nic dělat. Toužil jen po tom, aby ustala bolest. "Ge...ne...rál."
"Generál Amadori," pronesl obličej. "S tím pracuješ?"
Adolfo přikývl.
"Ještě s někým?"
Adolfo odpověděl jediným zavrtěním hlavou. Zavřel oči.
"Věříš mu?" zeptal se kdosi.
"Jen se na něj podívej," odpověděl kdosi jiný. "Už mu ani nezbyl rozum na to, aby lhal."
Adolfo cítil, že ho pustili. Bylo příjemné jen tak ležet na zádech; otevřel oči a zíral na temné postavy, které ho obklopovaly.

"Co s ním uděláme?" zeptala se jedna z nich.

"Zabil seňora Ramíreze," přišla odpověď. "Zemře. Pomalu."

Víc nebylo k celé záležitosti řečeno - ne na základě všeobecného souhlasu, nýbrž proto, že muž vrazil Adolfovi páčidlo do hrdla a rozdrtil mu hrtan. Rybářova hlava prudce odskočila od podlahy a klesla zpátky. Zmrtvělé paže se nepohnuly. Adolfo ležel, v ústech cítil chuť krve, z jeho hrdla vycházel hvízdavý dech. Dokázal se nadechnout jen tolik, aby neztratil vědomí, ne však tolik, aby to stačilo plícím.

Bolest se slila v nepřetržitý řvoucí příboj, a ten ho udržoval při vědomí. Opět byl Adolfem Alcazarem, smrtelná bolest v údech a v hrdle však oslabovala jeho schopnost udržet souvislou nit myšlenek. Nedokázal si odpovědět na otázku, jestli projevil odvahu, když tak dlouho odolával, nebo zda se zachoval zbaběle, když nakonec přece jen podlehl. Myšlenky mu zmateně prokmitávaly hlavou jako rychle se střídající záblesky, jedna říkala ano, byl jsi statečný, další zase, že ne, nebyl. A potom všechny ty myšlenky ztratily význam, protože ho znenadání zachvátil třes a opět na něj zaútočily nápory bolesti, ženoucí se jako přílivové vlny, které ho pohltily, a hned nato jako kdyby ho olizovaly drobné vlnky venku na širém moři. Dotek těch malých dokázal vydržet, ty, které se zvedaly vysoko, mu však působily muka. Bože, jak ho celého roztřásají!

Neměl tušení, jak dlouho tak ležel ani jestli měl oči otevřené nebo zavřené. Náhle se však rozevřely, místnost se rozjasnila, a nad ním se skláněla jakási postava.

Byl to bratr, Berto.

Norberto plakal a cosi říkal. Pohyboval mu před obličejem rukama; Adolfo se pokoušel zvednout paži, ta ho však neposlouchala. Snažil se promluvit -

"A...ma...do...ri."

Slyší ho Norberto? Rozumí mu?

"Město...kos...kostel."

"Adolfo, lež klidně," naléhal Norberto. "Už jsem telefonoval pro lékaře - panebože!"

Norberto se modlil.

"Varuj... ge...nerá...la... oni... vědí..."

Norberto položil bratrovi ruku na rty a umlčel ho. Adolfo se chabě usmál. Bratrova ruka byla měkká a její dotek láskyplný. Bolest jako kdyby polevila.

Potom se mu hlava svezla na stranu, oči se zavřely a bolest se rozplynula.

18

ÚTERÝ, 4.13 V NOCI
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Vrtulník vysadil Mariu s Aideen jižně od města; přistál na pahorku při pustém zákrutu řeky Río Urumea, která městem protéká. Nedaleko čekal na silnici automobil z půjčovny, rezervovaný místním policistou pracujícím pro Interpol. Jorge Sorel, policejní důstojník s hustým knírem, čekal také.

Během letu Maria studovala mapu, kterou si vzala s sebou. Trasu k rozhlasové stanici znala, a Aideen mohla směle tvrdit, že se Maria nemůže dočkat, aby tam už byla. Právě si zapálila cigaretu, když jí Jorge oznámil, že bohužel není proč tam chodit.

"Co tím myslíte?" zeptala se.

"Je to něco přes hodinu, co tam někdo ty lidi přepadl."

"Někdo? A kdo?"

"To ještě nevíme," přiznal Jorge.

"Profesionálové?" naléhala Maria netrpělivě.

"Velmi pravděpodobně," souhlasil policista. "Ti útočníci se ve svém řemesle zřejmě moc dobře vyznají. Těm lidem polámali údy a každému přerazili

čelist."

"Co chtěli?"

Jorge zavrtěl hlavou. "To si můžeme bohužel jen domýšlet, nic víc. Tam nahoru jsme jeli jenom proto, že se stanice najednou odmlčela."

Maria zaklela. "No, to je teda maravilloso! Nádhera! A není vůbec čeho se chytit?"

Jorge stále vrtěl hlavou. "Oběti toho přepadení nemohly mluvit, a lékaři jim teď dali sedativa. Domníváme se ale, že ti útočníci tam šli s úmyslem zjistit, kdo donesl na stanici tu pásku."

"Pitomci!" zavrčela Maria vztekle. "Copak tohle nikoho nenapadlo? To si tu stanici nijak nezabezpečili?"

"Ale ano," odpověděl Jorge. "Ironií je, že byli vlastně na něco podobného moc dobře připravení; ta stanice byla vždycky cílem útoků všelijakých nespokojenců. Její politika - však víte, je silně protivládní. Pozemek je obehnaný plotem s ostnatým drátem a samotná budova je postavená jako bunkr, má dokonce ocelové dveře. Zaměstnanci ve službě mají pistole. Ale odstrašující opatření zviklají jen bojácné. A tihle útočníci bojácní nebyli."

"Pane Sorele - máte tušení, kdo to byl, ten, co tu pásku přinesl?" ozvala se Aideen; otázku vyslovila mírným tónem.

Jorge vrhl kradmý pohled na Mariu. "Obávám se, že odpověď bude zase ne," řekl. "Okolními vesnicemi teď obcházejí dvě hlídky a hledají někoho, kdo se snad vyptával na člověka nebo na lidi, co tu pásku přinesli. Ale s tím jsrne přišli dost pozdě. Zatím jsme nikoho nenašli."

"Ti útočníci se patrně rozdělili, hned jak odtamtud odešli," řekla Maria. "Nemohli riskovat, že je pochytají. A když vypátrají toho, koho hledají, taky nezůstanou pohromadě." Potáhla z cigarety a kouř vyfoukla nosem. Upřeně se na Jorgeho zadívala. "Určitě nám nemůžete říct víc?"

"Určitě ne." Hleděl na ni stejně upřeně.

"Jaká je pravděpodobnost, že ten člověk s páskou byl někdo odtud?" zeptala se Aideen.

"Hodně velká," odtušila Maria. "Ten, kdo to celé naplánoval, potřeboval někoho, kdo je důkladně obeznámený s mořem a místem, kde tu jachtu zničili. Někoho, kdo zná město i lidi z té stanice." Otočila se k Jorgemu. "Povězte mi o nějakém místě, odkud bych mohla začít pátrat!"

Jorge pokrčil rameny. "Město je malé, zná to tu každý. Jestli chcete někoho, kdo se vyzná na moři, promluvte si s rybáři."

Maria pohlédla na hodinky. "Budou vyplouvat tak za hodinu; můžeme si s nimi promluvit v doku." Opět potáhla silně z cigarety. "Kdo žehná vodám, než se rybáři vydají na lov?"

"To bude Otec Norberto Alcazar," odpověděl Jorge. "Dělá to jen pro staré rybářské rodiny, pro rybolovné společnosti ne."

"Kde je?"

"Nejspíš ho najdete v jezuitském kostele v kopcích jižně od Cuesta de Aldapeta. Je to na západní straně řeky, hned u San Sebastiánu."

Maria mu poděkovala, ještě naposled potáhla z cigarety, odhodila ji a hněvivě ji rozdrtila podpatkem. Vyfoukla kouř a vykročila k autu. Aideen ji následovala.

"Otec Norberto je velmi milý člověk," pronesl za nimi Jorge. "Ale tam, kde jde o jeho stádečko, není moc vstřícný, má k němu silně ochranitelský vztah."

"Doufejme, že bude ochoten ochránit jednu svou ovečku před zavražděním," prohlásila Maria.

"Na tom něco je," odtušil Jorge. "Až budete hotová, zavolejte mí na mobil. Vrtulník se sem pro vás vrátí. Letiště je malé a vyhradili ho pro vojenský provoz - jako bezpečnostní opatření."

Maria úsečně přikývla, usedla za volant a prudce se rozjela; auto se hnalo od úpatí pahorku, až od kol odletovaly hlína a drny.

"Žádnou radost z toho nemáte," řekla Aideen; vytáhla z batohu mapu a

rozložila ji. V batohu měla i nabitou osmatřicítku, kterou jí Maria dala ve vrtulníku.

"Měla jsem chuť ho nakopnout," zavrčela Maria. "Oni tam jedou jen proto, že stanice přestala vysílat! Policie přece musela vědět, že někdo po lidech z toho rádia půjde!"

"Možná že policie chtěla, aby tu stanici někdo přepadl," řekla Aideen. "Tohle je stejné jako války gangů; úřady se drží zpátky a nechají ty grázly pozabíjet se navzájem."

"Spíš jí někdo přímo řekl, aby se do toho nepletla," odtušila Maria. "Ti zabití z té jachty byli samí vlivní podnikatelé. Stáli v čele oddaných familias - zaměstnanců, kteří pro ně udělají všechno, včetně vraždy. Policie dostává peníze za to, aby se od takových věcí držela stranou."

"Myslíte, že ten policista -"

"Nevím," přiznala Maria. "Ale jistá si být nemůžu. Ve Španělsku si člověk nemůže být jistý ničím."

Aideen si vzpomněla na to, co Martha říkala o madridské policii, že spolupracuje s pouličními vyděrači. Možná že to je diplomacie, ale smrdí to, uvažovala. Musela si klást otázku, jestli i sama vládní policie dělá při vyšetřování atentátu na Marthu všechno, co může.

"To je jeden z důvodů, proč jsem z Interpolu odešla," pokračovala Maria. Nyní zamířila podél řeky k severu. "Mít co dělat s těmihle lidmi člověka frustruje víc, než za co celá ta práce stojí."

"Ale vrátila jste se," poznamenala Aideen. "To kvůli Luisovi?"

"Ne. Vrátila jsem se ze stejného důvodu, jako když jsem odešla. Protože je všude tolik korupce, že si my ostatní nemůžeme dovolit to vzdát. Už když jsem řídila to svoje divadélko v Barceloně, musela jsem platit policii, odvozcům odpadků, každému, snad kromě listonošů, jen abych měla jistotu, že udělají práci, za kterou už zaplaceno dostali."

"Takže státní zaměstnanci mají své jisté a pracovníci v průmyslu patří k familias" uzavřela Aideen. "Nezávislí pracovníci buď platí výpalné jedněm, nebo bojují proti síle těch druhých."

Maria přikývla. "A proto jsem tady. Je to podobné jako s láskou. Nemůžete to vzdát proto, že to poprvé nevyjde. Naučíte se pravidlům, poučíte se o sobě a vrátíte se do arény k zápasu s dalším býkem."

Nebe se začalo rozjasňovat prvním bledě rudým přísvitem rozbřesku, temena kopců se začala rýsovat proti světlejší obloze. Aideen pozorovala oblohu na východě a říkala si, jak je to divné, že si Mariu oblíbila a obdivuje ji. Ta žena není o nic méně sebevědomá a výbojná, než byla Martha; ale kromě chvíle, kdy se Maria musela setkat tam na letišti s Darrellem, připadala Aideen jako člověk, v němž je cosi nesobeckého. A Aideen jí mohla sotva zazlívat, že se do Darrella trochu pustila; bez ohledu na to, kdo z těch dvou je v právu a kdo ne, znovu se s ním setkat pro ni muselo být pořádně drsné.

Za necelých třicet minut dojely na kraj San Sebastiánu a v Maria Cristina přejely přes most. Odtud zamířily na severozápad směrem ke kostelu. Cestou zastavily, aby se jakéhosi ovčáka zeptaly, kudy jet dál. Ke kostelu dorazily, právě když nad kopcem zaplál rudý okraj vycházejícího slunce.

Malý kamenný kostel byl otevřený, uvnitř seděla dvojice farníků, rybářů; kněz tam však nebyl.

"Někdy jde s bratrem k zátoce," řekl ženám jeden z rybářů. Také jim pověděl, kde Adolfo bydlí a kudy k němu Otec Alcazar obvykle chodí. Aideen a Maria se vrátily k autu a zamířily k severu; Maria otevřela okénko, zapálila si další cigaretu a prudce vtahovala a vyfukovala kouř.

"Doufám, že vás tím neobtěžuju," omlouvala se. "Kouř prý škodí i těm, kdo sami nekouří, ale můžu vás ujistit, že zachraňuje životy."

"Jak to, čím?" divila se Aideen.

"Brání mi v tom, abych se moc navztekala," odtušila Maria. Nezdálo se, že žertuje.

Našly Calle Okendo a jely o dva bloky dál k jihovýchodu. Ulice byla úzká, a když dojely k dvouposchoďovému činžáku, Maria musela zaparkovat napůl na chodníku, jinak by se nedalo kolem projet. Aideen si strčila do kapsy větrovky osmatřicítku a vystoupila. Maria odhodila cigaretu, vystoupila také a svou pistoli si zastrčila dozadu za opasek džin.

Dveře dole neměly zámek, obě tedy vešly rovnou dovnitř. Temné schodiště páchlo stoletou přítomností rybářů a prachem a zápach šimral Aideen v nose. Schody, stáčející se obloukem podél špinavé bílé stěny, skřípěly a vrzaly jako staré stromy ve větru. Ve druhém poschodí se nacházely dva byty; dveře jednoho byly pootevřené. Když do nich Maria strčila špičkou boty, se zasténáním se otevřely.

Tam našly Otce Alcazara. Klečel vedle nahého mužského těla, obrácen zády k nim, a bez zábran plakal. Maria vešla dovnitř, Aideen za ní. Pokud je kněz slyšel, nedal to najevo.

"Otec Alcazar?" zeptala se tiše Maria.

Kněz otočil hlavu; oči v jeho růžovém, nyní však silně pobledlém obličeji byly zarudlé, jeho kolárek ztmavl tam, kde jej promáčely slzy. Zvolna vstal. Černá sutana vypadala na pozadí ostrého ranního světla ploše jako vystřižená silueta. Vykročil směrem k nim jako v mrákotách; z háčku vedle dveří sňal kabát, vrátil se k mrtvému a zakryl ho.

Aideen si zatím stačila mrtvého prohlédnout; kdosi ho mučil, ne však z pomstychtivosti, na těle nebyly známky pálení cigaretou nebo řezání nožem, oči, uši, prsa i podbřišek byly nedotčené, mučitelé se soustředili jen na končetiny. Mučili ho proto, aby z něj vynutili informace. A rozdrtili mu hrtan, to proto, aby zemřel pomalu, jinak by ho byli udeřili do hlavy. Něco podobného již Aideen viděla v Mexiku; tohle zde bylo ohavné, ale ne tak jako to, co mexičtí obchodníci s drogami, señoríos, jak se jim říkalo, prováděli s těmi, které mučili za zradu. Kupodivu neodradili jiné od toho, aby je zrazovali dál. Ti mrtví muži a ženy vždycky věřili, že právě oni nebudou nikdy chyceni.

"Ano, jsem Otec Alcazar," řekl kněz.

Maria k němu přistoupila. "Já se jmenuju Maria. Jsem z Interpolu."

Aideen nepřekvapilo, že mu Maria pověděla, kdo skutečně je. Vražd přibývalo a už nemělo význam nadále zachovávat krytí.

"Vy tohohle muže znáte?" zeptala se Maria.

Kněz přikývl. "Je to můj bratr."

"Rozumím. Je mi líto, že jsme to sem nestihly dřív."

Norberto Alcazar udělal nepatrný posuněk směrem za sebe a oči se mu znovu zalily slzami. "Snažil jsem se mu pomoci, ale měl jsem se vynasnažit víc. I když Adolfo - on věděl, do čeho se zapletl."

Maria mu zpříma pohlédla do krví podlitých očí. "Otče, prosím -pomozte nám! Do čeho se Adolfo zapletl?"

"Nevím. Když jsem přišel, trpěl a mluvil zmateně."

"On ještě žil? Zkuste si vzpomenout, Otče! Co říkal? Nějaká slova, jména, místa - cokoli!"

"Něco o městě. O kostele. Jmenoval nějaké místo nebo člověka - Amadori."

Mariiny oči se vpalovaly do jeho. "Generál Amadori?"

"Snad. On... říkal něco o nějakém generálovi. Nevím. Bylo mu stěží rozumět."

"Ovšem. Otče, já vím, je to pro vás těžké, ale - máte tušení, kdo tohle mohl udělat? Vzpomínejte, je to důležité!"

Kněz zavrtěl hlavou. "Adolfo se v noci chystal jít do rozhlasové stanice," vzlykl. "Víc nevím. Nevím, co tam chtěl dělat, jen to, že tam prý donese nějakou pásku. Dnes ráno jsem se tu stavil, šel jsem k moři požehnat vodám, a napadlo mě podívat se, jestli se mu něco nestalo. A takhle jsem ho tu našel."

"Neviděl jste někoho přijít nebo odejít?"

"Ne, nikoho."

Maria na něj ještě okamžik hleděla, obočí stažené, v očích jí doutnal vztek. "Ještě jednu otázku, Otče. Můžete mi říct, kde jsou Ramírezovy loděnice?"

"Ramírez," opakoval kněz. Dlouze, třaslavě se nadechl. "Dolfo se o něm zmínil, říkal, že Ramírez a jeho přátelé zavinili smrt nějaké Američanky."

"Ano," řekla Maria a ukázala palcem přes rameno. "Zabili společnici téhle ženy."

Norberto se otočil k Aideen. "Vaši... Upřímnou soustrast." Obrátil se zpátky k Marii. "Ale Ramírez je mrtvý. Bratr ho - udělal to on."

"Já vím."

"Co těm Ramírezovým lidem chcete?"

"Promluvit si s nimi. Přesvědčit se, jestli mají s tímhle něco společného." Pokývla směrem, kde ležel Adolfo. "Pokusit se zabránit dalším vraždám, aby se ty rozbroje a sváry dál nestupňovaly."

"Myslíte, že je to možné?"

"Ano, když zasáhneme včas, když zjistíme, co ti lidé vědí o Amadorim a jeho spolku. Ale Otče, prosím... musíme jednat rychle. Víte, kde ta továrna je?"

Norberto se znovu zhluboka nadechl. "Na severovýchodě, na pobřeží. Půjdu s vámi."

"Ne."

"Je to moje farnost -"

"Ano, jistě - a vaše farnost naléhavě potřebuje vaši pomoc; já ne. Jestli lidé propadnou panice, jestli jejich obavy odstraší turisty, jen pomyslete na to, co se s tímhle krajem stane."

Norberto sklonil hlavu a zabořil čelo do dlaní.

"Vím, že toho od vás žádám hodně," pokračovala Maria, "ale musíte to udělat. Já teď půjdu do té továrny a promluvím si s dělníky. Jestli se děje to, co si myslím, pak je mi jasné, kdo je ten nepřítel. A možná že ještě není pozdě, abychom mu jeho plány překazili."

Norberto vzhlédl a ukázal za sebe. "Dolfo si také myslel, že ví, kdo ten nepřítel je. Za tu svou domněnku zaplatil životem. Možná že i svou duší."

Maria se mu zadívala upřeně do očí. "Můžou ho následovat tisíce dalších, jestli si nepospíším. Zavolám z auta místní policii, postarají se o vašeho bratra."

"Zůstanu u něj, než přijdou."

"Ovšem." Maria se obrátila k odchodu.

"A budu se za vás dvě modlit."

"Díky." Maria se ještě zastavila. "Když už se budete modlit, Otče, pomodlete se za toho, kdo to potřebuje nejvíc. Modlete se za Španělsko."

Za necelé dvě minuty byly obě v autě a mířily přes řeku k severovýchodu.

"Opravdu si s těmi dělníky v továrně jen tak promluvíte?" zeptala se Aideen.

Maria přikývla. "Prokážete mi laskavost? Zavolejte Luisovi, číslo je hvězdička-sedm. Požádejte ho, ať zjistí, kde je generál Rafael Amadori, a povězte mu, proč to potřebujete."

"Kódované?"

Maria zavrtěla hlavou. "Jestli Amadori telefony odposlouchává a pustí se za námi, tím líp. Aspoň nám ušetří námahu s hledáním."

Aideen stiskla tlačítko. Luisův mobil pípl a Luis se okamžitě ohlásil. Aideen mu tlumočila Mariinu žádost a pověděla mu o Adolfovi. Luis slíbil, že se o všechno postará a zavolá jim, a Aideen zaklapla mluvítko.

"Kdo je to, ten Amadori?" zeptala se.

"Učenec," odtušila Maria. "A taky generál, ale o jeho vojenské kariéře toho moc nevím. Znám ho jen jako autora článků o slavné historii Španělska."

"A ty vás zjevně znepokojují."

"A hodně," odtušila Maria a zapálila si cigaretu. "Co víte o našem

národním lidovém hrdinovi El Cidovi?"

"Jen to, že kolem roku 1100 zahnal Maury, kteří vpadli do Španělska, a že přispěl ke sjednocení země. A je o něm film s Charltonem Hestonem."

"A existuje taky středověký epos a hra, kterou napsal Corneille," dodala Maria. "Jednou jsem ji uvedla ve svém divadle. No nic, ale s tím o El Cidovi máte částečně pravdu. Byl to rytíř, Rodrigo Díaz de Vivar. Asi od roku 1065 až do své smrti v roce 1099 pomáhal křesťanskému králi Sanchovi II. a potom jeho následníkovi Alfonsu VI. dobýt na Maurech zpět Kastilské království. Mauři ho nazývali el sajjid - ‚pán'."

"Ctěn svými nepřáteli... působivé," poznamenala Aideen.

"No, spíš se ho báli, a to zřejmě bylo jeho úmyslem. Když se vzdala maurská pevnost ve Valencii, El Cid porušil mírové ujednání - pobil stovky lidí a vůdce dal zaživa upálit. Nebyl to takový běloskvoucí rytíř, jakého z něj udělala legenda - na obranu své domoviny by udělal komukoli cokoli. A to, že se bil za sjednocení Španělska, je taky mýtus. Bojoval za Kastilii. Pokud ostatní království zachovávala s Alfonsem mír a platila mu daně, ani Alfonso, ani El Cid se nestarali o to, co se s těmi královstvími děje.

Generál Amadori je na El Cida autorita," pokračovala Maria. "Já ale v jeho spisech vždycky odhalila touhu být něčím víc, než je."

"Myslíte být El Cidem."

Maria zavrtěla hlavou. "El Cid je glorifikovaný voják štěstěny. Generálu Amadorimu jde o víc než o vedení války. Když si přečtete jeho eseje v politických časopisech, zjistíte, že je předním hlasatelem toho, čemu říká ‚benevolentní militarismus'."

"To zní jako nějaký prapodivný název pro policejní stát," podotkla Aideen.

"Taky že ano," souhlasila Maria. Dlouze nasála kouř a cigaretu vyhodila okénkem ven. "Ale staronovým způsobem překroutil modely nacistického Německa a stalinistického Ruska: militarismus bez dobyvačnosti. Věří, že silný národ nemusí dobývat jiné země. Ty ke generálu Amadorimu přijdou samy, obchodovat, hledat ochranu, připojit se k jeho velikosti. Jeho moc stoupne ‚přirůstáním', ne válkou."

"Takže nechce být jako Hitler," řekla Aideen. "Chce být jako král Alfonso."

"Přesně tak. To, co tu možná vidíme, je začátek snah, aby se Amadori stal absolutním vůdcem Kastilie a aby z ní udělal vojenské jádro nějakého nového Španělska. Jádro, které bude diktovat ostatním oblastem. A tuhle dobu si Amadori vybral -"

"Protože může přesunovat vojsko a ovlivňovat chod událostí, a přitom budit dojem, že chce zarazit kontrarevoluci," dopověděla Aideen.

Maria přikývla.

Aideen se zadívala na rozjasňující se oblohu a potom přelétla zrakem po hezké rybářské vesnici, tiché a pokojné, přestože tu došlo k tak odpudivým událostem. V necelém jednom dni tu zemřelo nebo bylo brutálně zmrzačeno již přes deset lidí. Říkala si, že od dob, kdy lidé poprvé slezli ze stromů a začali lupičsky řádit v biblickém ráji, snaha o sebeuplatnění nepřišla lidstvo nijak levně.

"Než si Amadori dokáže splnit svůj sen, cena, zaplacená krví, bude hodně vysoká," pronesla Maria, jako kdyby četla Aideeniny myšlenky. "Já jsem Andalusanka. Andalusané i ostatní Španělé budou bojovat - ne za to, aby uchovali Španělsko jednotné, ale za to, aby se Kastilie nestala srdcem a duší nového Španělska. Je to rivalita, která sahá až do časů El Cida. A když nenajdeme způsob, jak zastavit takové, jako je Amadori, bude ta rivalita pokračovat ještě dlouho poté, co my tu už nebudeme."

Ne, uzavřela své úvahy Aideen - doba, kdy by lidé vlídně přijímali druhé a uznávali i jiné způsoby jednání, vlastně nikdy nenastala. Na to jsme ještě příliš blízko těch stromů a mezi námi je dosud až moc dominantních samců, kteří se nedokážou smířit s velikostí a uspořádáním tlupy.

Potom si však připomněla Otce Alcazara; to je člověk, jenž se dál snaží konat boží dílo i v pevném sevření osobního utrpení. Mezi masožravci, bránícími své teritorium, Jsou dobří lidé. Jen nemají tu pravou moc.

Ale kdyby ji měli, nesnažili by se uplatňovat ji stejně jako ti druzí? kladla si v duchu otázku.

Odpověď neznala - a nyní, poté, co téměř čtyřiadvacet hodin nespala, nebyl na její hledání ten nejlepší čas. Teď, jak tu tak seděla, s očima upřenýma na modrozlatou oblohu a zabraná do úvah o tom, co Maria právě vyslovila, jí v mysli vytanula otázka jiná.

Přemýšlejte o tom, říkala Martha, ještě když byly ve Spojených státech, přemýšlejte o tom, jak si poradíte s něčí agendou.

Odpověď přesně formuloval Rodgers: Lepší agendou.

Nyní šlo o to s nějakou takovou přijít.

19

PONDĚLÍ, 3.21 VEČER
WASHINGTON, D.C.

I když rozum Paulu Hoodovi říkal, že vznik Spojených národů byl dobrý nápad, v hloubi duše si této instituce příliš nevážil. Ukázala se jako neúčinná ve válce, a jako do značné míry neúčinná v míru. Je to fórum pro předvádění se, pro vzájemné obviňování, dobré leda k tomu, aby některá země protlačila své názory na stránky tisku tak, aby se jim dostalo co největší publicity.

K novému generálnímu tajemníkovi, Massimu Marcellu Mannimu z Itálie, který si dovede uchovat chladnou hlavu, však Hood choval značný obdiv. Manni, bývalý důstojník NATO a také člen italského parlamentu a velvyslanec v Rusku, se v minulém roce velmi zasloužil o to, že Itálie nezabředla do stejného druhu občanské války, do jaké se zřejmě řítí Španělsko.

Na Manniho žádost Steve Burkow, ředitel Národního bezpečnostního úřadu, zařídil na 11.00 v noci uspořádání telekonference. Generální tajemník Manni dojednal s náčelníky výzvědných a bezpečnostních služeb všech členských zemí Rady bezpečnosti, že s nimi prohovoří zhoršující se situaci ve Španělsku. Konference se zúčastní i Burkow, Carol Lanningová z ministerstva zahraničí a nový ředitel Ústřední zpravodajské služby Marius Fox, bratranec senátorky Barbary Foxové.

Krátce předtím, než v 8.50 volali z Burkowova úřadu, Paul Hood již informoval Boba Herberta a Rona Plummera o tom, že chce, aby Darrell zůstal v Madridu a Aideen v terénu.

"Jestli se Španělsko rozpadá, pak agenti v místě jsou důležitější než kdy jindy," sdělil svým lidem. Potom požádal Herberta, aby zajistil, že Stephen Viens zůstane ve styku se svými loajálními kolegy z Národního úřadu pro průzkum, sídlícího v Pentagonu. Viens byl dávný přítel Matta Stolla z Operačního centra a vždy oddaný a neochvějný spojenec při všech dosavadních operacích, kdy bylo zapotřebí služeb výzvědných družic. Kvůli probíhajícímu senátnímu vyšetřování zneužití fondů byl Viens dočasně zbaven svých povinností v Národním úřadu pro průzkum, Hood mu však v tichosti zařídil práci v Operačním centru. Na rozdíl od většiny činitelů ve Washingtonu Hood věřil ve splácení dluhů oddaným spojencům. Národní úřad pro průzkum zahájil družicové sledování vojenské činnosti ve Španělsku asi před čtyřiceti minutami. Hood si přál, aby se fotografický průzkum stal součástí Herbertovy databáze. Také chtěl, aby snímky dostal McCaskey ve Španělsku prostřednictvím amerického velvyslanectví v Madridu a aby je rovněž dostala skupina Striker, která se nacházela na palubě letadla. Vedoucí jednotlivých oddělení v ostatních výzvědných organizacích ve Washingtonu měli sklon pošilhávat po informacích

těch druhých, a svým pracovním skupinám tak obstarat jistou výhodu. Hood však byl zastáncem názoru, že je třeba se o informace se svými lidmi dělit. Pro jeho jedinečný tým i pro něj samotného práce Operačního centra nebyla záležitostí osobní slávy, nýbrž zaležitostí ochrany Američanů a obrany národních zájmů.

Kromě družicového průzkumu Operační centrum také čerpalo z informací v tisku. Zvlášť cenné byly nesestříhané televizní záběry. Tyto záběry centrum "sklízelo" ze satelitních přenosů předtím, než byly redigovány pro vysílání. Nesestříhané záběry pak Herbertův tým analyzoval; dělo se tak i ve fotografických archivech Operačního centra. Před vojenskými akcemi se často budují zamaskované sklady zbraní; tato zařízení sice nemusí být vždycky z družic vidět, ale často je prozradí mírně změněné topografické poměry, rozdíly, jež se dají rozpoznat ze srovnávacích studií provedených na zemi.

Hood si dopřál krátkou přestávku na večeři v bufetu; přečetl si přitom nedělní komiksy, které tam kdosi nechal ležet. Už nějakou dobu neměl žádný v ruce a udivilo ho, jak malo se změnily od doby, kdy on sám byl ještě kluk. Pořád ještě tu byli Peanufs a B. C. a s nimi Tarzan, Terry a piráti i Čaroděj ze země Id. Právě v této chvíli ho setkání se starými přáteli potěšilo.

Po večeři měl krátkou poradu s Mikem Rodgersem v jeho kanceláři. Rodgers mu sdělil, že skupina Striker dorazí do Madridu krátce po půl dvanácté dopoledne tamního času. O činnosti skupiny rozhodne Hood hned, jakmile budou k dispozici možné varianty.

Po poradě se Hood spojil s noční směnou; denní směna dál monitorovala dění ve Španělsku, Curt Hardaway, generálporučík Bill Abram a ostatní z "Čety P.M.", jak si říkali, dozírali na běžné činnosti Operačního centra, soustřeďující se na domácí a mezinárodní dění. General Abram, jehož funkce odpovídala funkci Rodgersově, měl spoustu práce s Oblastním mobilním operačním centrem. Pojízdné zařízení, jež se vrátilo z terénních zkoušek na Blízkém východě, bylo v opravě a ještě se dolaďovaly některé jeho funkce. Všechno bylo v pořádku, Hood se tedy vrátil do své pracovny a pokusil se trochu si odpočinout.

Zhasl světlo, shodil boty a ulehl na gauč. Zíral do temného stropu a jeho myšlenky přeskočily k Sharon a k dětem. Podíval se na svítící ciferník hodinek - ty mu Sharon koupila k jejich prvnímu výročí. Ona i děti zanedlouho dorazí na mezinárodní letiště Bradley International. Pohrával si s myšlenkou, že si vypůjčí vojenský vrtulník a poletí do Old Saybrooku. Brnkne tchánovi a tchyni a megafonem poprosí manželku, aby se vrátila domů. Za to dostane vyhazov, ale co - čert to vzal; bude mít spoustu času na to, aby byl doma s rodinou.

Samozřejmě ho vůbec nenapadlo skutečně to udělat. Byl sice natolik romantikem, aby měl chuť zahrát si na rytíře moderní doby, až na to, že se mu nedostávalo patřičné lehkomyslnosti. A proč vůbec do Old Saybrooku letět, když stejně nemůže slíbit, že ubere ze svého tempa? Svou práci má rád. A kratší pracovní doba je něco, co ta práce nedovolí. Tak trochu si myslel, že mu Sharon oplácí to, že se musela zříci části své vlastní práce a vychovávat děti. Ale i kdyby on sám chtěl přestat pracovat - což nechtěl - a věnovat se rodině, Sharonin plat by na živobytí nestačil. To je prostě fakt.

Zavřel oči a složil přes ně paže. Ale v takovýchhle situacích fakta přece nehrají vždycky hlavní roli, ne?

Jeho mysl byla příliš zaměstnaná, než aby dokázal usnout. Střídaly se v něm různé pocity - hněv, provinilost i naprosté znechucení. Nakonec dospěl k závěru, že z odpočinku nic nebude.

Uvařil si konvici černé kávy, nalil si do památečního hrnku s emblémem baseballového mužstva WASHINGTON SENATORS a vrátil se ke stolu. Chvíli se probíral Manniho počítačovými soubory o italském secesionistickém hnutí; byl zvědavý, jakou zpravodajskou činnost - pokud vůbec nějakou - tam vyvíjeli, aby zhroucení Itálie zabránili.

V souborech nebylo nic. Celá ta záležitost se táhla téměř šest let; v roce

1993 začal klíčit její nenápadný výhonek - nespokojenost voličů s narůstajícími korupčními skandály politiků. Menší společenství prohlašovala, že nemají odpovídající zastoupení, takže členové parlamentu byli následně voleni z jednotlivých oblastí namísto poměrného zastoupení jako předtím. To vedlo k roztříštění moci větších stran a umožnilo rozkvět menším uskupením. V roce 1994 se dostali k moci neofašisté, po roce jim ji vyrvaly obchodní zájmy strany Forza Italia, a pád Jugoslávie pak vedl k nepokojům na celém Istrijském poloostrově na severu - nepokojům, na jejichž uklidnění Forza Italia se sídlem v Římě nebyla náležitě vybavená. Premiér se obrátil s žádostí o pomoc na strany, které měly základny své moci právě tam; tyto skupiny však zajímalo hlavně to, jak si vybudovat svou vlastní moc, a projevy revolty spíš rozdmýchávaly. Násilí a secesionistickým projevům a řečem se dobře dařilo v Terstu; odtamtud se přenesly na západ do Benátek a jako vystřelené prakem přeskočily na jih až do Livorna a Florencie.

Manni, narozený v Miláně, byl odvolán z Moskvy, aby se pokusil vyjednat něco, co by zhoršující se situaci uklidnilo. Jako řešení nabídl návrh smlouvy, podle níž by se severní Itálie stala vysoce autonomní politickou a hospodářskou oblastí, jíž by vládl kongres v Miláně místo parlamentního bloku v Římě. Obě uskupení nezávisle spolupracovala s ministerským předsedou, vyšlým z voleb. Italové v oblasti za severními Apeninami platili daně svému hlavnímu městu a používali stejnou měnu jako jih; obě oblasti měly společnou armádu a o zemi se nadále hovořilo jako o Itálii.

Řím nepřikročil k žádné vojenské akci a ve větší míře se nazapojily ani cizí zpravodajské služby. Italská Entente, Dohoda, jak se celý proces nazýval, žádné modelové řešení pro situaci ve Španělsku nenabízela, neboť zdejší poměry postrádaly jednu věc, která přispěla k tomu, že v Itálii Manniho úsilí naopak výsledky přineslo: Manni jednal pouze se dvěma frakcemi, severem a jihem. Španělský konflikt zahrnuje přinejmenším půl tuctu etnických skupin, které spolu žily v souladu jen zřídka, pokud vůbec někdy.

Konference se zpozdila o deset minut. Hood zavolal ještě Rodgerse; když generál dorazil a posadil se, slyšel z reproduktoru, jak Manni anglicky vysvětluje, že se zdržel proto, že Portugalsko právě požádalo Spojené národy o pomoc.

"Podél hranice v úseku mezi Salamankou a Zamorou došlo k násilným střetům," sděloval Manni.

Hood pohlédl na mapu ve svém počítači. Salamanca leží v severozápadním Španělsku, hned pod Zamorou, a obě oblasti mají hranice s Portugalskem v délce asi tří set dvaceti kilometrů.

"Nepokoje začaly přibližně před třemi hodinami, když protikastilsky zaměření lidé uspořádali u Postigo de la Traición - Brány zrádců - pochod se svíčkami. To je místo při městských hradbách, kde byl v roce 1072 zavražděn kastilský král Sancho II. Policie se pokusila pochod rozehnat, ale demonstranti po ní házeli kamením a láhvemi. Policisté vystřelili několikrát do vzduchu, kdosi z davu vystřelil také a jeden policista byl zraněn. Policisté jsou většinou Kastilci, a tak se okamžitě do těch manifestantů pustili - ne jako strážci pořádku, ale jako Kastilci."

"Zbraněmi?" zeptal se Hood.

"Bohužel ano."

"A to je jako hodit sirku do benzinové nádrže," pronesl Burkow, jestřábsky naladěný poradce pro národní bezpečnost.

"Máte pravdu, pane Burkowe," souhlasil Manni. "A ty nepokoje se jako požár rozšířily na západ až k Portugalsku, a policie přivolala vojenské posily z Madridu. Jsou na cestě, Lisabon se však obává, že asi nebudou stačit k tomu, aby se boje nešířily dál, ani k tomu, aby zabránily uprchlíkům v překročení hranice. Požádal Spojené národy o vytvoření nárazníkové zóny."

"A jak se k tomu požadavku Portugalska stavíte vy, pane generální tajemníku?" zeptala se Carol Lanningová.

"Jsem proti," odpověděl Manni.

"Ani se vám nedivím," prohlásil Burkow. "Lisabon má armádu, letectvo a námořnictvo. Ať pošle nějaké síly do pole on."

"Ne, pane Burkowe; já bych měl obavy z přítomnosti jakékoli armády na té hranici. Poslat tam nějakou by znamenalo tu krizi přiznat. Jenom bychom tím potvrdili, že nějaká krize existuje."

"A neexistuje snad?" zeptala se Lanningová.

"Ano," souhlasil Manni. "Ale pro miliony Španělů je stále silně místně omezená, je to provinční záležitost, ne národní nebo mezinárodní. A oficiálně je dosud pod kontrolou. Když se tam dozvědí, že se na hranici shromažďuje vojsko - jakékoli vojsko -, dojde k mylným informacím, zmatku a panice. Situace se tím jen zhorší."

"Pane Manni," pronesl napjatým hlasem Burkow, "tohle mohou být akademické úvahy. Je vám známo, že premiér Aznar mluvil s prezidentem Lawrencem a požádal o přítomnost americké armády u pobřeží?"

"Ano, je mi to známo. Navenek je tam proto, aby následně po té vraždě chránila a evakuovala americké turisty."

"Navenek, zajisté!" souhlasil Burkow.

"Už se prezident nějak rozhodl?"

"Ještě ne," odpověděl Burkow, "ale už se k rozhodnutí přiklání. Čeká na informace, které prokážou, jestli jsou americké zájmy fakticky ohroženy. Paule? Mariusi? Máte k tomu co říct?"

Hood, jakožto služebně starší, odpověděl první. "Kromě útoku na Marthu - anebo možná právě proto - nemáme hlášeny žádné další projevy nepřátelství vůči americkým turistům, a ani je neočekáváme. Španělé budou na další zvyšování napětí v našich vzájemných vztazích nesmírně citliví. A kromě toho, bez ohledu na tu kterou oblast, španělské hospodářství závisí na turistice. Je velmi nepravděpodobné, že země bude mít zájem udělat cokoli, co by turistiku vystavilo nějakému riziku. Pokud jde o další politicky zaměřené útoky proti Američanům, my všichni víme, že atentát na Marthu byl spáchán proto, že pracovala pro Operační centrum. Máme za to, že ji zavraždili jako varování Spojeným státům, aby neděla právě to, o čem tady jednáme: je to výzva, aby nezasahovaly do politiky země. Pokud se budeme držet vpovzdálí, jak politicky, tak vojensky, další podobné útoky neočekáváme."

"Paul mluví o penězích, souvisejících se situací v turistice," navázal Marius. "My jsme velmi pečlivě monitorovali zásahy španělské policie a armády, tam, kde dochází k násilí v oblíbených turistických střediscích, reagují velmi pohotově. Samozřejmě," dodal, "to se může změnit, jestli ten konflikt začne žít svým vlastním životem a jestli bude policie vyprovokována podobně jako u Brány zrádců."

"Což je jádro problému," přerušil ho Burkow. "To je důvod, proč prezident uvažuje o vyslání vojska. Každý vnitřní konflikt dospěje k bodu, kdy dojde ke zlomu a pouhé protesty přejdou v otevřenou válku. Kdy emoce nabudou vrchu nad zdravým rozumem. Kdy se přání ‚chci si zachovat svou ekonomickou prosperitu' změní v úvahy typu ‚chci si zachovat svůj život'. A když se tohle stane -"

"Jestli se to stane," přerušil ho důrazně Manni.

"Prima; jestli se to stane, turisté - američtí i jiní - nebudou mít nikoho, kdo se jich ujme a bude je chránit."

Zatímco Burkow hovořil, Hoodovi přišel elektronickou poštou zakódovaný vzkaz od McCaskeyho. Pokynem k sobě přivolal Rodgerse a společně si jej přečetli. Stálo v něm:

Paule, agentky v terénu hlásí, že baskický atentátník na jachtu byl zavražděn katalámkou skupinou. Agentky jdou za pachateli. Vyhodnocení: motivem byla odveta, ne politika. Varoval jsem agentky, že jedna z nich může ještě být v ohrožení, pokud ji poznají jako tu, co přežila událost s MM. Ona si nemyslí, že těm lidem jde o ni. Přikláním se k tomu, že se okolnosti změnily. Dejte vědět, jestli ji chcete odvolat.

Atentátník na jachtu měl zjevně podporu generála jménem Amadori. Zjišťuji si o něm údaje. Podle očekávání byly místní záznamy NATO o generálovi pročištěny.

Hood potvrdil příjem a připojil své blahopřání Aideen i Marii za jejich výzvědnou práci. Nelíbila se mu představa, že Aideen přijde do styku s členy skupiny, která dala Marthu zavraždit. Zvlášť mu byla proti mysli nyní, poté, co Aideen i Marthu už jednou útoku vystavil, útoku, jehož následky se už nedají vzít zpátky. Ale Maria je extra agentka; když ta bude Aideen ku pomoci - a naopak... Sdělil tedy Darrellovi, že souhlasí s tím, aby do toho šly.

"Pane Burkowe," říkal právě Manni, "vaše obavy mají reálný základ. Myslím si však, že bychom měli vyčkat, jestli se s tím španělská vláda nedokáže vypořádat sama."

"Zatím zrovna moc velkou důvěru nebudí," opáčil Burkow. "Poslance Serradora nedokázala uchránit živého ani do té doby, než ho mohla vyslechnout."

"Chyby se staly," přiznal Manni. "Všechny to zastihlo nepřipravené. Ale nesmíme ty chyby hromadit."

"Tady Paul Hood. Co doporučujete, pane generální tajemníku?"

"Moje rada zní, pane Hoode, dát ministerskému předsedovi ještě den. Pozval si svého vojenského poradce pro záležitosti občanských nepokojů a sestavují plán, jak řešit všechny eventuality, které mohou nastat."

Rodgers se nahnul k telefonu. "Pane, tady generál Mike Rodgers, zástupce ředitele Operačního centra. Jestli ministerský předseda nebo jeho pracovníci budou potřebovat jakoukoli vojenskou nebo zpravodajskou podporu, můj úřad je připraven ji nabídnout, a to velmi diskrétně."

"Děkuji, generále Rodgersi. Určitě budu ministerského předsedu Aznara a generála Amadoriho o vaší velkorysé nabídce informovat."

Zatímco Manni hovořil, Hood se díval na Rodgerse. Když padlo Amadoriho jméno, jejich pohledy se zkřížily a mezi nimi přeskočilo cosi nehmatatelného - jako kdyby náhle a nečekaně poklesli na duchu; objevilo se to v jejich očích, okamžik otupujícího ochromení v celém těle. Hood si připadal jako dravec, který si náhle uvědomil, že jeho kořist je mnohem chytřejší, dravější a nebezpečnější, než čekal.

Ochromení rychle přešlo; Hood stiskl tlačítko MUTE. "Miku -"

"Já vím," odtušil Rodgers a již se zvedal. "Jdu na to."

"Jestli je to tentýž člověk, tak je tam čekají moc vážné problémy."

"Má je Španělsko," řekl Rodgers, "a s ním každá země, která bude potřebovat své lidi fofrem odtamtud dostat."

Rodgers chvátal z kanceláře a Hood zatím bez zájmu poslouchal politické žvásty mezi Mannim, Burkowem a Lanningovou. Shodli se na tom, že je nutné nechat Španělsko, aby si situaci vyřešilo samo, avšak za verbální podpory Spojených států, takové, kterou znepřátelené frakce uslyší a která by se mohla v případě potřeby vystupňovat ve vojenskou přítomnost. Vojenskou přítomnost, která by se mohla stát obrannou, ve skutečnosti však útočnou operací, zaměřenou na pomoc legitimní španělské vládě, aby se udržela...

To všechno je nutné, to Hood věděl, ale pouze jako něco jen tak pro oko, jako je tomu u samotné OSN. Opravdová práce se udělá během příštích několika hodin, kdy se zde pokusí zjistit, jestli za těmi nepokoji stojí generál Amadori. A pokud ano, jak daleko už v podrývání vlády postoupil. Pokud nepostoupil příliš daleko, americké výzvědné služby a vojsko budou muset pracovat s vůdci země na nalezení způsobu, jak jeho činnosti učinit přítrž. To se ovšem stěží podaří provést v tichosti, provést se to však dá. Šablony pro zamezení takové činnosti tu jsou, stačí si jen připomenout Haiti, Panamu i další země.

Tato alternativa však Hooda naplňovala obavami; možnost, že Amadoriho vliv již prorostl jako rakovina hluboko do mechanismu fungování země, totiž skutečně existovala. V tom případě by nemuselo být možné generála odstranit

tak, aby pacient nezemřel. Jediným modelem pro tento případ bylo zhroucení Jugoslávie, zápas, při němž zemřely tisíce lidí a jehož socialní, politické a hospodářské důsledky stále ještě přetrvávají a dávají o sobě vědět.

Španělsko má téměř čtyřikrát víc obyvatel než Jugoslávie. Mezi svými sousedy má přátele i nepřátele. Kdyby se rozpadlo, nepokoje by se mohly snadno rozšířit po celé Evropě. A ten rozpad by se mohl stát příkladem i pro další "tavící kotle", jako jsou Francie, Velká Británie a Kanada.

Možná dokonce i Spojené státy.

Porada skončila dohodou, že štáb generálního tajemníka bude každou hodinu informovat Bílý dům a že Burkow bude Manniho informovat o každé změně v politice vlády.

Hood zavěsil s pocitem větší bezmoci, než jakou kdy poznal od doby, co přišel do Operačního centra. Zažil operace úspěšné i operace neúspěšné. Jeho tým zmařil činnost teroristů a převraty, ještě nikdy však nestál před situací hrozící tím, že udá tón novému století: myšlenkou, že rozpad je norma spíš než výjimka a že národy takové, jak je svět zná, by se velmi snadno mohly ocitnout na pokraji vyhynutí.

20

ÚTERÝ, 4.45 RÁNO
MADRID, ŠPANĚLSKO

Zvěst o brutální vraždě Adolfa Alcazara se rychle dostala od Marie Cornejové k Luisi Garcíovi de la Vega a od něj k Darrellovi McCaskeymu. Luis věc oznámil oddělení vražd při ministerstvu spravedlnosti v Madridu, jak mu přikazoval zákon. Tam ji vysoce postavený důstojník v tichosti předal Antoniovi Aguirremu, osobnímu pobočníkovi generála Amadoriho. Aguirre, bývalý štábní důstojník Franciska Franka, s generálem pracoval již dlouho; osobně se vypravil do jeho kanceláře, jednou zaklepal a počkal, až bude pozván dál. Potom zprávu generálovi sdělil.

Nezdálo se, že Adolfova smrt Amadoriho překvapila; také pro něj netruchlil. Jak by také mohl - vůbec se s ním neznal. Bylo nanejvýš důležité, aby spolu komunikovali co nejméně; kdyby byl Adolfo zatčen a přinucen promluvit, o jakékoli jeho spojitosti s generálem by svědčilo jen a jen Adolfovo vlastní přiznání. Neexistovaly žádné záznamy telefonických hovorů, poznámky ani fotografie. Pro Amadoriho byl Adolfo Alcazar věrný voják, bojovník za věc, jeden z mnoha revolucionářů, které Amadori tudíž osobně neznal a ani znát nemohl.

Avšak to, co statečný a oddaný Adolfo Alcazar vykonal, byl jeden z plamínků, které vzplanou a pomohou revoluci uskutečnit, a generál se před Antoniem Aguirrem hlasitě zapřísáhl, že tahle vražda bude pomstěna a vrazi zlikvidováni. Věděl přesně, na koho se zaměřit: na Ramírezovu familii. Nikdo jiný neměl ani důvod, ani prostředky k tomu, aby Adolfa odstranil; jejich smrt bude odstrašující ukázkou toho, že s těmi, kdo se postaví na odpor, generál zúčtuje do všech důsledků.

A jak generál také Antoniovi řekl - když bude Ramírezova familia pochytána a pobita, taková odveta poslouží ještě dalšímu účelu: vystraší a rozežene i daíší familias, které by snad dostaly chuť stavět se mu do cesty. Proto se musí úder provést tak, aby o něm veřejnost věděla, a musejí jej provázet dramatické okolnosti.

Přikázal Antoniovi, aby se o to postaral. Antonio řízně zasalutoval, otočil se a beze slova vyšel ven; vrátil se rovnou do kanceláře a zatelefonoval na leteckou základnu Tagus u Toleda generálu Ameriku Hossovi. Generálovy rozkazy vyřídil ústně. Américo Hoss udělá vše, aby generálovi vyhověl a posloužil, stejně jako to učinil Adolfo.

Byla ještě tma, když vzlétly čtyři již zastarávající vrtulníky HA-15; jako všechny vrtulníky španělské armády i HA-15 byly verze spíš transportní než bitevní. Stroje staré třicet let nesly každý dvojici kanónů ráže 20 mm, umístěných ve dveřích na boku; střílelo se z nich zatím jen cvičně.

Tohle však nebude cvičení.

V každém vrtulníku sedělo deset vojáků; měli samopaly Z-62 nebo pušky Modelo L-1-003, upravené tak, aby se daly použít se standardními zásobníky pro M16. Velitel operace major Alejandro Gómez měl rozkaz obsadit továrnu a za použití všech prostředků zjistit jména vrahů.

Očekávalo se, že Gómez přiveze zajatce; kdyby však vzdorovali, očekávalo se, že přiveze vaky s mrtvolami.

21

ÚTERÝ, 5.01 RÁNO
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Maria zastavila před strážní budkou u Ramírezovy továrny a strčila do okénka doklady Interpolu; cestou se rozhodla, že tady jako turistka vystupovat nebude. Byla si téměř jistá, že strážný zatelefonuje a ředitele upozorní, že ona a Aideen jdou dovnitř. Pokud jsou v továrně někteří z těch vrahů, ředitel je bude varovat, a oni se nejspíš ukryjí nebo uprchnou. Proto raději strážnému řekla: "Nepřicházíme úředně, k tomu nemáme zákonné oprávnění; chceme s členy familie jen mluvit."

"Ale, seňorita Corneja," odpověděl zavalitý strážný s šedivým plnovousem, "tady přece žádná familia není!"

Bylo to chladné odmítnutí. Aideen připomnělo překupníky drog v hlavním městě Mexika, kteří také vždycky tvrdili, že o žádném el seňorío - "pánu na území", to jest drogovém baronovi, který je zásobuje veškerým heroinem, rozprodávaným potom ve městě - nikdy neslyšeli.

"Trochu předbíháte," odtušila Maria a protočila motor, běžící na volnoběh. "Mám silné tušení, že žádná familia, jak říkáte, tu nebude, a to už za chvilku."

Strážný na ni vrhl nic neříkající, přesto však zmatený pohled. Měl stužku za statečnost a obhroublé, pánovitě nepřístupné chování zupáka, prohánějícího vojáky po cvičišti. Ve Španělsku, jako všude jinde, jsou místa strážných oblíbeným a bezpečným útočištěm bývalých vojáků a policistů. Jen velmi málo z nich má náladu snášet komandování od civilistů, a ještě mnohem, mnohem méně z nich je ochotno nechat se poučovat od žen. Tenhle bude potřebovat ještě trochu popostrčit; to Mariu napadlo, sotva se na něj poprvé podívala.

"Amigo," řekla, "věřte mi. Žádná familia tu nebude, když mě nenecháte promluvit si s nimi. Pár z nich si usmyslelo, že zabijou jednoho člověka z města. Ten člověk má hodně mocné přátele; neřekla bych, že ti přátelé to nechají jen tak plavat."

Strážný se na ni ještě chvíli díval, pak se obrátil k oběma ženám zády a kamsi telefonoval. Jeho hlas nebylo z budky slyšet. Hovor trval jen krátce; zavěsil, zvedl závoru a pustil automobil na parkoviště. Maria řekla Aideen, že teď už je přesvědčená, že jeden nebo několik členů familie se s nimi setká. A Aideen věděla, že Maria na ně bude naléhat, aby jí řekli všechno, co je jim známo o generálu Amadorim. Když jsou teď Ramírez a jeho lidé mrtví, plán téhle pětice - ať už jakýkoli - je pravděpodobně mrtvý také. Teď si musí dělat starosti s Amadorim, a Maria potřebovala co nejdříve zjistit, jak moc si s ním musí dělat starosti.

Na Mariu a Aideen čekali u předních dveří dva muži. Maria zaparkovala předkem k budově a obě vystoupily, paže natažené dolů od těla, ruce dlaněmi dopředu. Maria stála na straně řidiče, Aideen na straně opačné. Muži k nim

popošli a zůstali stát několik metrů od nich. Jeden je pozorně sledoval, zatímco druhý - velký, mohutně stavěný chlap - jim odebral zbraně a telefon a všechno hodil do auta. Pak je prohledal, jestli nemají vysílačky, prohlídka byla důkladná, avšak naprosto profesionální. Když byl hotov, oba muži vykročili beze slova k velkému skříňovému automobilu, zaparkovanému poblíž. Maria s Aideen je následovaly. Všichni čtyři nastoupili zadem a usedli na podlahu mezi plechovky barev, žebříky a plachty, používané jako ochrana před rozstříknutými kapkami barvy. Muži se posadili u dveří.

"Já jsem Juan, a tohle je Ferdinand," řekl muž, který při prošacovávání obou žen dával pozor a svého společníka kryl. "Vaše celá jména, prosím."

"Maria Cornejová a Aideen Sánchezová," odpověděla Maria.

Aideen si uvědomila "změnu" své národnosti; to bylo od Marie prozíravé. Tihle dva sice možná právě nyní nedůvěřují dokonce ani jiným Španělům, cizincům by však důvěřovali ještě méně. Vnitřní válka je dokonalé prostředí pro to, aby cizí mocnosti dopravovaly do země zbraně, peníze - a vliv. A takhle zakořeněná nedůvěra se těžko vyvrací.

Aideen přeběhla zrakem z jednoho na druhého; ten starší, Juan, vypadal unaveně, pleť kolem neklidně těkajících očí měl vrásčitou a úzká ramena sehnutá. Druhý byl mohutný obr s hluboko posazenýma očima pod hustým obočím. Jeho napjaté svaly se výrazně rýsovaly jako reliéf obličeje na minci, široká ramena držel zpříma.

"Proč jste přišly, Mario Cornejová?" zeptal se Juan.

"Chci si s vámi promluvit o generálovi jménem Rafael Amadori," odpověděla Maria.

Juan na ni okamžik zíral. "Pokračujte," vyzval ji.

Maria vytáhla z bundy cigarety. Jednu si vyklepla a krabičku pak nabídla oběma mužům; Juan si vzal.

Nyní, jak tu seděli, měla Aideen špatný pocit z toho, že spolupracují s vrahy, ale jak říkala Martha, v různých zemích platí různá pravidla. Aideen mohla jen důvěřovat tomu, že Maria ví, co dělá.

Maria připálila nejprve Juanovi, potom sobě. Způsob, jakým mu cigaretu zapálila - zápalku pod jeho cigaretou ukryla v dlaních a dala mu najevo, že je má vzít do svých a přitáhnout si je k cigaretě - působil značně důvěrně. Obdivovala, jak Maria toho gesta využila k navázání vzájemného blízkého kontaktu.

"Seňora Ramíreze a čtyři další vůdce skupin podnikatelů z familias včera zabil člověk, pracující pro Amadoriho," řekla Maria. "Myslím, že jste se s ním setkali. Adolfo Alcazar."

Juan na to neřekl nic.

Mariin hlas jen předl; takovou ji Aideen dosud nezažila. Doslova vrkala jako v milostném rozpoložení.

"Amadori je velmi mocný důstojník," pokračovala Maria. "Je hlavním článkem řetězu všech událostí, ke kterým tu došlo. Mně se to jeví takhle: Ramírez dal včera zavraždit americkou turistku. Amadori věděl, že má k tomu atentátu dojít, a dopustil, aby k němu došlo. Proč? Proto, aby mohl národu předložit pásku, která zkompromituje poslance Serradora. Proč? Aby Baskové, zastupovaní Serradorem, byli doma i v zahraničí zdiskreditováni. Potom přikázal Alcazarovi, aby zavraždil vašeho zaměstnavatele a ostatní spiklence. Proč? Aby zdiskreditoval Katalánce a zničil základ jejich moci. Pokud Serrador a vedoucí podnikatelé plánovali nějaké politické akce, je teď s podobnými plány konec.

Důležitější je, že existence spiknutí značně oslabuje vládu," hovořila Maria dál. "Vláda neví, komu může věřit nebo u koho hledat pomoc, aby se vrátila stabilita. Slova lidi nepřesvědčí. Bojují spolu všude, od Atlantiku až po Středozemní moře, od Biskajského zálivu po Gibraltar. Vláda potřebuje někoho silného, aby obnovila pořádek. Já si myslím, že Amadori to všechno zařídil tak, aby tím silným byl on."

Juan na ni upíral oči skrz oblak kouře ze své cigarety. "Takže co? Pořádek

tedy obnoví."

"Ale možná jiný, než jaký byl předtím," odtušila Maria. "O Amadorim leccos vím - ale ne dost. Je to kastilský nacionalista, a z toho, co si dokážu vyvodit, taky zarytý megaloman. Těchhle incidentů využil k tomu, aby se dopracoval k postavení, které mu umožní vyhlásit v celé zemi stanné právo - a potom v jeho rámci a smyslu jednat. A já mám obavy, že potom už neodejde ze scény. Potřebuju vědět, jestli máte nebo dokážete sehnat nějaké poznatky, které ho pomůžou zarazit."

Juan se pohrdlivě ušklíbl. "Vy navrhujete, aby Interpol a lidé z Ramírezovy familie pracovali společně?"

"Ano, navrhuju."

"To je přece směšné. Co vám bude bránit, abyste shromažďovala informace i o nás?"

"Nic," přiznala Maria.

Juana její přímočará odpověď uvedla trochu do rozpaků. "Takže tedy připouštíte, že byste mohla," řekl; návrh mu již nepřipadal tak směšný.

"Ano, to připouštím. Ale jestli generála Amadoriho nezarazíme, pak všechny informace, které bych snad o vaší familii shromáždila, nebudou nikomu k ničemu. Generál na vás pošle své lidi a zničí vás, když ne za zabití jeho člověka, tak kvůli tomu, co pro něj představujete: hrozbu, že proti němu zagitujete ostatní familias."

Juan pohlédl na Ferdinanda. Hlídač, připomínající žulový balvan, okamžik uvažoval a potom přikývl. Juan se zadíval na Mariu, Aideen také. Maria to s Juanem sehrála poctivě - a nádherně.

"Nepřízeň osudu už svedla do jednoho zákopu i podivnější společenství," poznamenal Juan. "Tak dobrá. O Amadoriho se zajímáme už od chvíle, co jsme se vrátili do továrny." Uchechtl se. "Ve vládě i v armádě ještě nějaké spojence máme, i když jich není moc. Smrt seňora Ramíreze lidi vystrašila."

"Však to byl taky účel," podotkla Maria.

"Amadori má pracoviště v Madridu, kancelář na ministerstvu obrany," řekl Juan. "Ale hlavní stan prý má jinde; snažíme se vypátrat kde. V Congreso de los Diputados a v Senado má mocné kastilské spojence; podporují ho skutky a mlčením."

"Jak to myslíte?"

"Oprávnění vyhlásit stanné právo má ministerský předseda," odpověděl Juan. "Ale když parlament s jeho opatřeními nesouhlasí, může mu je účinně překazit tím, že mu zarazí fondy."

"A to se tady nestalo," podotkla Maria.

"Ne; informátor z Ruzvovy familie mi sdělil -"

"To jsou ti výrobci počítačů?" zeptala se Maria.

"Ano; sdělil mi, že fondy jsou naopak větší, než premiér žádal. Pětinásobně."

Maria hvízdla.

"Ale proč by ho parlament nepodporoval? Španělsko je přece ve velkém nebezpečí!"

Juan pohlédl z Marie na Aideen. "Přísun peněz se obyčejně schvaluje po balíčcích; to je prostředek, jak zabránit právě tomuhle druhu spiknutí. Jsou za tím mocní lidé. Možná že jim nebo jejich rodinám někdo vyhrožoval. Možná že jim někdo slíbil vyšší postavení v novém režimu."

"Přesto - Amadori dostal oprávnění a peníze na to, aby provedl to, co považuje za nutné." Maria potahovala pomalu z cigarety. "Prosté a brilantní. Armáda pod kontrolou, vláda ochromená zradou. Generála Amadoriho nelze žádnými právními prostředky zastavit."

"Přesně tak," souhlasil Juan. "A proto si s tím familia musela poradit po svém."

Maria na něj pohlédla, odhodila cigaretu na podlahu a zamáčkla ji podrážkou. "Co by se stalo, kdyby byl odstraněn?"

"Vy myslíte propuštěn?"

"Kdybych myslela propuštěn, řekla bych propuštěn," odpověděla ostrým tónem Maria.

Juan se natočil a zamáčkl cigaretu o kovovou stěnu. Pokrčil rameny. "Všichni bychom z toho měli prospěch. Jen by se to muselo udělat rychle. Jestli si Amadori stačí vybudovat postavení spasitele Španělska, pak všechno, co uvede do pohybu, bude pokračovat, ať s ním nebo bez něj."

"Zaručeně," souhlasila Maria. "A s tím, aby ze sebe udělal hrdinu, si pospíší."

Juan přikývl. "Problém je v tom, že dostat se k němu nepůjde snadno. Když se bude zdržovat na jednom místě, obklopí se ochrankou. Když se bude někam přesunovat, provede to utajeně. Museli bychom mít velké štěstí, abychom třeba jen -"

Aideen zvedla varovně ruku. "Ticho!"

Ostatní na ni pohlédli. Za okamžik to Maria zřejmě zaslechla také. Spíš to však vnímali jako chvění kdesi hluboko v útrobách - tlumené, z dálky se nesoucí dusavé bušení rotorů.

"Vrtulníky!" vyrazil ze sebe Juan. Skočil ke dveřím vzadu a otevřel je.

Aideen vyhlédla ven přes jeho rameno. Od vrcholků blízkých kopců se blížila navigační světla čtyř vrtulníků, vzdálených asi půl druhého kilometru.

"Letí sem k továrně," řekl Juan a otočil se k Marii. "To jsou vaše?"

Zavrtěla hlavou. Protlačila se kolem něj a vyskočila na asfalt. Zastavila se a chvilku vrtulníky pozorovala. "Dostaňte své lidi odtud nebo je ukryjte na nějakém bezpečném místě. A dejte jim zbraně," dodala.

Aideen také vyklouzla ven. "Moment! Vy mu říkáte, aby stříleli na španělské vojáky?"

"Já přece nevím na koho!" odsekla Maria. Rozběhla se k autu. "Tohle ale pravděpodobně jsou Amadoriho lidé. Jestli někoho z familie zatknou nebo zabijí, stane se to, čeho se bojíme. Když Amadori zlikviduje ohniska disentu, posílí tím v očích lidí představu, že je hrdina!"

Aideen klusala za ní. Snažila se představit si nějaký jiný možný scénář. Ale v San Sebastiánu nedošlo k žádným nepokojům a policie vyšetřuje explozi v zátoce. Mezi tímhle místem a kopci jsou jen malé usedlosti a pole; Ramírezova továrna je jediný cíl tak velký, že stojí za to, aby se proti němu poslaly čtyři vrtulníky.

Tohle je civilizovaný národ, připravující se válčit sám se sebou, říkala si v duchu. Třebaže bylo těžké tuto skutečnost přijmout, stávala se každým okamžikem reálnější.

Juan vystoupil z auta, Ferdinand za ním.

"Kam jdete?" křičel Juan za oběma ženami.

"Volat svému nadřízenému!" zakřičela Maria. "Jestli něco zjistím, dám vám vědět!"

"Řekněte svým lidem, že nebudeme klást odpor - ale jen když nás tamti nenapadnou!" vykřikl Juan a spolu s Ferdinandem vyrazil k továrně. Vrtulníky teď byly asi čtyři sta metrů daleko. "Řekněte jim, že s poctivými vojáky nemáme žádné spory, ani s lidmi z -"

Jeho slova utonula v rachotivém drnčení rotorů vrtulníků, střemhlav útočících na továrnu. Vzápětí se k ohlušujícímu rachotu přidalo praskavé, bubnování dešťových kapek podobné staccato pušek Modelo L-l-003 a Juan i Ferdinand padli na zem.

22

ÚTERÝ, 5.43 RÁNO
MADRID, ŠPANĚLSKO

Darrell McCaskey nemohl usnout.

Když doprovodil Aideen na letiště, vrátil se s Luisem do madridské pobočky Interpolu. Malý komplex zabíral jedno poschodí obvodní policejní stanice. Cihlová budova, postavená na přelomu století, stála hned u široké Gran Via na Calle de Hortaleza. Cesta zpátky do města uběhla v mlčení; McCaskey se v duchu zaobíral vzpomínkami na měsíce strávené s Mariou.

Po návratu se ho náhle zmocnila únava; ulehl na měkkou pohovku v malé jídelně, jakémsi bufetu, zavřel ztěžklá víčka, ale jeho srdce, obtížené vzpomínkami, odmítalo uzavřít se chmurným úvahám. Mariin hněv ho rozrušil, třebaže nebyl ničím nenadálým. Horší však bylo, že se s ní vůbec znovu setkal; to setkání mu připomnělo jeho největší životní chybu: že dopustil, aby před dvěma lety odešla.

Smutné na tom je, že si to uvědomoval už tenkrát.

Nyní ležel a živě si vzpomínal na všechny rozdílnosti mezi nimi, které se během jejího pobytu v Americe začaly projevovat. Maria žila jen ze dne na den, nepřipouštěla si žádné starosti se zdravím ani s penězi, nedbala na nebezpečí spojené s některými akcemi, které podnikala. Měli odlišný vkus, pokud šlo o hudbu, i ohledně sportů, na něž se rádi dívali nebo které provozovali. Maria ráda všude jezdila na kole, on rád chodil pěšky nebo jezdil autem. On miloval města a místa, kde bylo hodně živo, ona měla ráda venkov.

Ale i přes všechny odlišnosti - a ty byly značné - jedno bylo jisté: měli se rádi. To mělo sehrát významnější úlohu, než jakou to sehrálo. A teď se zatraceně jasně ukazuje, že to úlohu hraje.

McCaskey stále v duchu viděl její tvář, když jí řekl, že mu ten vztah nevyhovuje. Tu tvář s tvrdým, přesto však hluboce ublíženým výrazem bude mít neustále před očima. Takový výraz má voják, který utrpěl zranění, odmítá však tomu uvěřit a je odhodlaný pokračovat v boji. Byla to jedna z těch momentek, které zůstávají v podvědomí a občas se vynořují, stejně živé jako v okamžiku, kdy vznikly. "Emoční malárie," tak to kdysi nazvala psycholožka Operačního centra Liz Gordonová, když se jednou hovořilo o vztazích, které nevyšly. Vystihla to dobře.

McCaskey se vzdal úsilí udržet oči zavřené. Ležel, zrak upřený na zářivky na stropě; v té chvíli se dovnitř vřítil Luis. Spěchal k telefonu, stojícímu na jednom ze čtyř kulatých stolů. Luskl prsty a pokynem vyzval McCaskeyho, aby si také vzal telefon. "To je Maria," řekl, "linka pět. Útočí na ně."

McCaskey se zhoupnutím vymrštil z pohovky a hnal se k nejbližšímu přístroji. "Nestalo se jim nic?"

"Sedí v autě," odpověděl Luis. "Maria říkala, že nejlíp zřejmě bude, když zůstanou, kde jsou." Prudce zvedl sluchátko. McCaskey udělal totéž a stiskl tlačítko linky pět.

"Mario, u telefonu je i Darrell, a Raúl sleduje ty vrtulníky. Co se tam teď děje?"

McCaskey se rozhodl, že o nejnovější hlášení žádat nebude; kdyby mu něco ušlo, Luis mu to poví.

"Dva z těch vrtulníků krouží nízko nad továrním pozemkem," odpověděla Maria. "Druhé dva se vznášejí nad střechou. Vyskakují z nich vojáci, někteří zaujímají postavení na kraji střechy, ostatní sestupují po hliníkových žebřících ke dveřím. Všichni mají samopaly."

"Říkala jsi, že dva už střelili -"

"Stříleli na dva z Ramírezovy familie, Juana a Ferdinanda. Oba se zúčastnili odvety za útok na tu jachtu. Ale zalehli a vzdali se - myslím, že jsou v pořádku."

Hovořila pevně a klidně. McCaskey byl na ni pyšný. Toužil vzít ta pitomá, sobecká slova, která kdysi pronesl, zpět.

"Zrovna jsme s nimi mluvily, když ten útok začal," pokračovala Mana. "Nevím, jestli se ti vojáci zaměřili na ně, nebo jestli ty vrtulníky prostě zahájily palbu na nejbližší cíl."

"Ten hlídač -" ozvala se Aideen.

"Aha... pravda," dodala Maria. "Aideen si všimla, že když útok začal, strážný už u brány nebyl. Je to bývalý voják. Mohl vrtulníky na ty muže zvlášť upozornit."

Do jídelny vběhl vysoký, svalnatý důstojník. Luis se k němu otočil; muž zavrtěl hlavou.

"Ty vrtulníky nemají žádný záznam o letovém plánu," řekl.

"Takže to neprochází po velitelské linii," poznamenal Luis do telefonu.

"To mě nepřekvapuje," podotkla Maria.

"Co tím myslíš?"

"Jsem si jistá, že tuhle likvidační operaci pan generál Rafael Amadori provádí jako svou soukromou válku. Očividně si to zaonačil tak, aby mu parlament udělil pravomoc k nouzovým opatřením. Navíc prostor, kde mu stačí odpor potlačit, je hodně malý. Než se někdo rozhoupá k tomu, aby ho zarazil, bude pozdě."

"Víme, kde má ten generál sídlo?" zeptal se McCaskey.

"Ještě ne," odpověděla Maria. "Ale určitě se pojistil, aby se k němu hned tak někdo nedostal. Jedno musím generálovi Amadorimu přiznat - je moc dobře připravený."

McCaskey si povšiml změny v Mariině hlase. Podobná změna v něm vždycky vyvolala pocit mírné žárlivosti; stalo se tak i nyní - Amadoriho činy a motivy Maria sice neschvaluje, ale v jejím hlase zazněla stopa obdivu k tomu člověku.

Kdesi v dálce se tam rozpoutala palba a Maria se odmlčela.

Aideen pronesla cosi, čemu McCaskey dost dobře nerozuměl.

"Mario!" vykřikl. "Řekni něco!"

Než se Maria zase ozvala, trvalo to několik vteřin. "Promiňte; vojáci vnikli do továrny. Snažily jsme se zjistit, co podnikají - ale překážejí tam zaparkovaná auta. Slyšely jsme pár dávek, a vojáci pak - zatraceně!"

"Co je?" zeptal se McCaskey.

Bylo slyšet hlasité výstřely, jednotlivé, avšak těsně po sobě, jako když se sype hrách, načež následoval nepřetržitý hukot palby automatických zbraní.

"Mario!" zařval McCaskey.

"Nechali se od vojáků vyprovokovat," řekla.

"Kdo?" zeptal se Luis.

"Pravděpodobně někteří členové familie, a možná že i někteří další dělníci," odpověděla Maria. "Začali střílet z továrny; určitě pálili na vojáky. Dělníci vybíhají ven - podnikají výpad. Ti, co mají zbraně, to schytávají. Juan na ně křičí, ať se vzdají."

McCaskey pohlédl na Luise. Zbledlý důstojník Interpolu se zadíval na něj.

"To je neuvěřitelné," ozvala se Maria. "Ti vojáci zastřelí každého, kdo nesloží zbraně, i když jsou to třeba jen pitomá páčidla! Lidi uvnitř křičí, zdá se, že ty venku vyzývají, aby se vzdali."

"Jak jsou od vás ti vojáci daleko?" zeptal se McCaskey.

"Asi čtyři sta metrů, ale kolem jsou auta - myslím, že o nás nevědí."

McCaskeyho horní ret byl zalitý potem; zákonnost se hroutí, to si nyní s úzkostí uvědomoval. Přál si, aby existoval nějaký způsob, jak ty dvě ženy dostat odtamtud pryč. Stočil zrak na svého společníka. Luisovy oči těkaly z místa na místo, avšak na ničem se nezastavily. I jeho naplňovaly obavy.

"Luisi, co policejní vrtulník?" zeptal se McCaskey chraplavě.

"Ještě tam je -"

"Já vím; ale můžeš dostat povolení, aby zasáhl?"

Luis zvedl paže do výše; byl to pohyb vyjadřující bezmocnost. "I kdybych mohl, pochybuju, že by do toho šel. Vojáci by mohli mít podezření, že to je nějaký fígl familie."

Silná vojenská ofenziva a paranoia - kombinace, která vede velitele k tomu, že se uzavřou vůči všem, kromě svých nejbližších poradců. A oba tyto jevy společně mohou z vojáků udělat katy, kteří popravují bez rozdílu.

McCaskey si přál, aby skupina Striker byla zde, ne za Atlantikem, celé hodiny odtud.

Dlouho nikdo nepromluvil. McCaskey se dál díval na Luise. Měli na vybranou ze tří možností: obě ženy mohou zůstat na místě; mohou se pokusit dostat pryč; nebo se mohou pokusit vzdát. Kdyby zkusily nepozorovaně proklouznout a vojáci je objevili, pravděpodobně by je zastřelili. Kdyby se zkusily vzdát, mohli by je zastřelit také. Nejbezpečnější podle všeho bude zůstat na místě a prokázat se falešnými doklady, kdyby snad vojáci jejich přítomnost zjistili. Říkal si, jestli by se Luis za Mariu a Aideen postavil. Důstojník Interpolu ani v nejmenším neuhýbal před odpovědností za skutky svých lidí, i když to potom za ty skutky pěkně slízl. Zde však nejde o to, na koho hodit vinu nebo komu připsat zásluhy, zde jde o život.

"Mario - co chceš dělat?" zeptal se Luis.

"Taky o tom přemýšlím," odpověděla. "Nevím, oč těm útočníkům jde. Teď vidím, jak vyvádějí zajatce. Po desítkách. Ale nemám tušení, kam je odvedou. Možná k výslechu. Tak si říkám -"

"Co si říkáš?" vpadl jí do řeči Luis.

Z druhého konce linky bylo slyšet tlumený hovor; pak následovalo ticho, přerušované jen slabou ozvěnou střelby.

"Mario?" ozval se Luis.

Hovor ustal, bylo slyšet jen střelbu.

"Mario?!" opakoval Luis.

Za okamžik promluvila Aideen. "Není tady."

"A kde je?"

"Jde se zdviženýma rukama k továrně," odpověděla Aideen. "Chce se vzdát."

23

PONDĚLÍ, 10.45 V NOCI
WASHINGTON, D.C.

Telefonát od ředitele Národního bezpečnostního úřadu Steva Burkowa byl překvapivý a krátký.

"Prezident uvažuje o radikální změně kurzu vládní politiky vůči Španělsku," sdělil Paulu Hoodovi. "V jedenáct třicet buďte v Krizovém sále v Bílém domě. A poslal byste laskavě nejnovější zpravodajské informace o tamní vojenské situaci?"

Od telekonference s generálním tajemníkem OSN Mannim uplynula necelá hodina; tehdy bylo rozhodnuto zachovat status quo. Hoodovi se podařilo krátce si zdřímnout. Nyní mu vrtalo hlavou, co se za tu dobu mohlo změnit.

Řekl, že tam samozřejmě bude; potom šel do malé soukromé umývárny vzadu za kanceláří. Zavřel za sebou. Ve zdi pod vypínačem byl telefon s reproduktorem. Hood si opláchl obličej a zavolal Bobu Herbertovi. Herbertův asistent mu sdělil, že šéf zrovna mluví s Darrellem McCaskeym, a zeptal se, jestli jde o přednostní hovor; Hood odpověděl, že ne, a asistenta požádal, aby Herbertovi řekl, ať zavolá, až bude hotov.

Právě si urovnával kravatu, když se ozvala jeho interní linka. Byl rád, že se ozvala. Jeho unavená mysl se plahočila zpátky k Sharon a k dětem se stejnou neodbytností, až úporností, jaká táhne mrchožrouta ke zdechlině. Nevěděl, proč se k té roztržce stale v duchu vrací - snad aby sám sebe trestal? -, ale nyní na ně myslet nechtěl. Doba, kdy hrozí krize, není vhodná k tomu, aby člověk zpětně hodnotil svůj život a své cíle.

Stiskl tlačítko reproduktoru a nahnul se nad výlevku z nerezové oceli. "Hood," ohlásil se.

"Paule, tady Bob. Stejně jsem vám chtěl volat."

"Co je nového od Darrella?"

"Nic pěkného z toho nekouká. Národní úřad pro průzkum potvrdil, že v pět dvacet ráno tamního času zaútočily na Ramírezovu továrnu čtyři vrtulníky, zjevně vyslané generálem Amadorim. Aideen Marleyová a Maria Cornejová byly během útoku na parkovišti, zalezlé v autě. Než se španělští vojáci továrny zmocnili a sehnali všechny přítomné dohromady, postříleli asi dvacet lidí. Jak říká Aideen - ještě pořád je v autě a mluví s Darrellem -, Maria se těm vojákům vzdala. Doufá, že se jí podaří zjistit, kde má Amadori hlavní stan, a že tu informaci k nám dostane."

"Hrozí Aideen bezprostřední nebezpečí?"

"Nezdá se; vojáci to parkoviště nepročesávají. Aideen si myslí, že chtějí pochytat ještě pár lidí a vymajznout odtamtud."

"A co Maria? Pokusí se s Amadorim skoncovat?" Hood věděl, že Bílý dům něco z těchto informací už bude zřejmě mít; to je pravděpodobně důvod, proč je tak narychlo svolávána ta schůzka. A věděl také, že prezident položí stejnou otázku.

"Fakt nevím," přiznal Herbert. "Hned jak zavěsím, zeptám se Liz na psychologický posudek, co sestavila, když tu Maria pracovala. Možná se z toho něco dozvíme."

"A Darrell - co ten říká?" zeptal se Hood netrpělivě. "Přece jestli někdo Mariu Cornejovou zná, tak je to on!" Na vědecké psychoanalytické profily osobnosti Hood nijak moc nedal; chladných, odosobněných studií, sestavovaných bez hlubšího přístupu, si cenil méně než bezprostředních pocitů a intuice.

"Který mužský se vyzná v ženské?" poznamenal Herbert.

Hood se mu užuž chystal říct, aby ho ušetřil filozofických úvah; jako bleskem si však připomněl Sharon. Neřekl nic. Herbert má pravdu.

"Ale abych vám odpověděl," pokračoval Herbert, "Darrell říká, že by nic nedal za to, že by ho klidně i zabila - Maria dokáže vidět černobíle a hodně moc se soustředit na svůj cíl. A taky říká, že by klidně popadla třeba nějaké pero nebo sponku na papíry, prostě co by bylo po ruce, a natrhla mu tepnu. A prý u ní zažil chvíle a stavy, kdy ho nesnášela za jeho barbarské chování, a současně mu tleskala za jeho odvahu a sílu."

"A to znamená co?"

"Mohla by přemýšlet až příliš, nebo moc dlouho; váhat a zmeškat nějakou příležitost."

"Dala by se s ním ještě někdy dohromady?"

"Darrell říká, že ne," odpověděl Herbert. "A to ‚ne' vyznělo hodně důrazně," podotkl.

Hood si tak jistý nebyl, ale v tomhle ohledu by na Darrellova slova dal. O Serradorově smrti Herbert žádné další informace neměl a nějaké další potvrzení spojitosti mezi Serradorem a Marthinou vraždou nezískal ani z žádných dalších zdrojů, dodal však, že na obojím pracuje. Hood mu poděkoval a požádal ho, aby se všemi nejnovějšími poznatky seznámil prezidenta. Potom se vydal do Bílého domu.

V tuto denní dobu se jelo dobře, dorazil tam za necelou půlhodinu. Odbočil z Constitution Avenue, sjel na Sedmnáctou ulici a pak doprava na jednosměrnou E Street. Tam zabočil doleva a zastavil u brány Southwest Appointment Gate. Pustili ho dál; zaparkoval, do Bílého domu vstoupil Západním křídlem a šel dál prostornými chodbami.

Ať bylo jeho rozpoložení jakékoli, ať panovala jakákoli krize, ať byl jakkoli zatrpkle naladěn, vždy na něj zapůsobila moc, která z Bílého domu vyzařovala, spolu s historií tohoto místa; obojí ho naplňovalo posvátnou úctou. V Bílém domě se neoddělitelně prolínají minulost s budoucností. Bydleli tu dva z Otců zakladatelů. Lincoln odtud zachránil zemi a upevnil její postavení. Odtud byla vyhrána druhá světová válka. Zde bylo učiněno rozhodnutí dobýt Měsíc. Stojí-li za zdejším řečnickým pultem člověk, jenž má tu správnou dávku moudrosti, odvahy a chytrosti, lze odtud řídit zemi - a tím i celý svět - a dosáhnout čehokoli. Zde se Hood jen stěží dokázal zaobírat v mysli také

tím, v čem vůdcové národa neuspěli. Plál tu jen plamen naděje, rozdmýchávaný mohutnými měchy moci.

Hood sjel hlavním výtahem dolů ke Krizovému sálu v prvním podzemním patře; pod ním jsou ještě tři další, s "válečným" sálem, ošetřovnou, bunkrem pro první rodinu a kuchyňkou. Hooda pozdravil rázně vyhlížející mladý strážný; laserovým skenerem zkontroloval otisk jeho dlaně. Přístroj melodicky zacinkal a Hood prošel ještě detektorem kovu. Potom ho pozdravil prezidentův pobočník a uvedl ho do dřevem obloženého Krizového sálu.

Steve Burkow tam už byl, a s ním i impozantním dojmem působící předseda Sboru náčelníků štábů generál Kenneth Vanzandt. Dostavili se rovněž Carol Lanningová - zastupovala ministra zahraničí Ava Lincolna, který byl v Japonsku - a ředitel CIA Marius Fox. Foxovi táhlo na padesátku, měl střední postavu, nakrátko ostříhané hnědé vlasy a nosil dobře šité obleky. V náprsní kapsičce vždycky měl kapesníček v jasných barvách; ty však svým jasem nikdy nedokázaly zvítězit nad jasem jeho hnědých očí. Byl to člověk, kterého jeho práce opravdově těší.

Ovšem, v té práci je ale nový. Bude zajímavé si počkat, za jak dlouho jej udolají byrokracie a tíha nároků, které na něj ta práce naloží, pomyslel si Hood cynicky.

Uprostřed jasně osvětlené místnosti stál dlouhý, hranatý mahagonový stůl, před každým z deseti křesel pak zabezpečený telefon STU-3 a monitor s výsuvnou klávesnicí pod stolní deskou. Počítač byl autonomní; externí software, a to i z ministerstva zahraničních věcí nebo obrany, se před přístupem do systému odlaďoval. Na stěnách barvy slonové kosti visely podrobné barevné mapy, zobrazující rozmístění vojsk Spojených států i cizích armád. Vlaječky na mapách označovaly problematická, kritická místa; červené znamenaly již probíhající konflikty, zelené pak konflikty latentní. Ve Španělsku žádné červené vlaječky nebyly, jen jedna zelená při pobřeží. Změna ve vládní politice tedy neznamená vyslání amerických pozemních jednotek do té oblasti, ta zelená vlaječka při pobřeží se pravděpodobně týká letadlové lodi, na niž by se v případě potřeby letecky dopravili američtí úřední činitelé.

Všichni přítomní stačili Hooda jen pozdravit, a již se dostavil prezident.

Prezident Michael Lawrence, širokoramenný, vysoký sto devadesát centimetrů, vyhlížel i hovořil prezidentsky, ten dojem vyvolávala kombinace tří vlastností - charismatu, schopnosti ovlivňovat druhé a klidu vyzařujícího z jeho osobnosti. Poněkud dlouhé stříbrné vlasy měl rozevlátě sčesané dozadu, hlasem, dosud zvučným, jako kdyby zosobňoval Marka Antonia na schodech římského Senátu. Vypadal však značně unaveněji, než když nastoupil do úřadu, kůže pod očima byla opuchlejší a tváře povadlejší. Vlasy připomínaly stříbro proto, že spíš zbělely, než zešedivěly. K tomu všemu dochází u amerických prezidentů běžně, třebaže jejich rychlé stárnutí způsobují nikoli samotné nároky, kladené na ně jejich úřadem, nýbrž skutečnost, že každé jejich rozhodnutí hluboce a trvale ovlivňuje lidské životy, k tomu se přidružuje vyčerpávající břímě zahraničních cest, neustálý příval krizí, přicházejících od časného rána až pozdě do noci, a to, co Liz Gordonová nazvala "efekt působení na budoucí generace" - úsilí prezidentů vydobýt si kladné hodnocení v učebnicích dějepisu a současně potřeba dosáhnout obliby u těch, kdo si je vyvolili a jimž mají sloužit. To vše představuje nesmírnou duševní i emoční zátěž, s jakou se musí vyrovnávat jen velmi málo ostatních lidí.

Prezident všem poděkoval za to, že se dostavili, a posadil se. Nalil si černou kávu a vyslovil Hoodovi soustrast nad smrtí Marthy Mackallové; pohovořil o ztrátě mladé a talentované diplomatky a oznámil, že již kohosi pověřil úkolem zařídit tichou tryznu na její počest. Hood mu poděkoval. Tam, kde šlo o takováto hluboce lidská gesta, byl prezident Lawrence velmi dobrý a také velmi upřímný.

Potom prezident přistoupil rovnou k předmětu jednání; byl dobrý i tam, kde šlo o přechod od jednoho tématu k dalšímu.

"Právě jsem mluvil telefonem s viceprezidentem a se španělským velvyslancem, seňorem Gardou Abrilem." Upil kávy a pokračoval: "Jak někteří z vás vědí, situace ve Španělsku je z vojenského hlediska silně nepřehledná. Policie některé nepokoje potlačovala, jiné nechávala bez povšimnutí. Carol, řekla byste k tomu krátce něco?"

Carol Lanningová přikývla a nahlédla do poznámek. "Policie a armáda nechaly bez povšimnutí útoky Kastilců proti ostatním etnickým skupinám. Po celé zemi se doslova tisíce lidí uchylují do kostelů a hledají tam útočiště."

"A dostává se jim ho?" zeptal se Burkow.

"Dostávalo," odtušila Lanningová a listovala ve svých papírech. "Dokud ovšem v některých oblastech ty davy příliš nenarostly - jako třeba v Parroquia Maria Reina v Barceloně a v Iglesia del Seňor v Seville. Teď tam ty kostely zamkli a odmítají ještě někoho dalšího vpustit. V několika případech byla přivolána místní policie, aby lidi z kostelů vyvedla - podotýkám, že církevní kruhy ve Vatikánu toto opatření odsuzují, zatím ovšem jen mezi sebou, mají však v úmyslu ještě dnes vydat naléhavou veřejnou výzvu ke ‚zdrženlivosti a soucítění'."

Prezident jí poděkoval a pokračoval: "Podle všeho v téhle chvíli Španělsko ovládají tři zcela samostatné frakce. Z toho, co říká velvyslanec Abril - a ten byl ke mně vždycky upřímný -, vyplývá, že parlament všemožně usiluje o to, aby se volební obvody jeho členů držely stranou těch srážek a aby dál dělaly svou práci. Poslanci i senátoři slibují lidem všechno možné výměnou za podporu, až krize pomine. Doufají, že z toho vyjdou s celými bloky voličů, kterých pak využijí jako páky při sestavování nové vlády."

"Myslíte tím sestavení nové vlády v rámci stávajícího systému? Nebo se mluví o nové vládě v rámci jiného systému?" zeptala se Lanningová.

"K tomu se dostanu. Premiér nemá prakticky žádnou podporu, jak v parlamentu, tak mezi lidmi. Čeká se, že do dvou dnů odstoupí. Abril říká, že král, který je teď ve svém sídle v Barceloně, bude moci počítat s podporou církve a většiny obyvatelstva, vyjma Kastilců."

"Což je o něco méně než polovina," zdůraznil Burkow.

"Asi pětačtyřicet procent," souhlasil prezident. "A tím se král ocitá ve velmi vratkém postavení. Máme zprávy, že palác v Madridu je nacpaný vojáky, jenže nikdo neví, jestli tam jsou proto, aby palác chránili, nebo aby králi zabránili v návratu."

"Nebo je to obojí," poznamenala Lanningová. "Přesně jako v Zimním paláci, když cara Mikuláše donutili k abdikaci."

"To je docela dobře možné," připustil prezident. "Ale situace se zhoršuje. Paule - Bob Herbert a Mike Rodgers poslali nejnovější údaje o armádě. Chcete k tomu něco říct?"

Hood složil dlaně k sobě a opřel se o stůl. "Tohle představení tam režíruje jeden generál - Rafael Amadori. Podle našich informací zorganizoval zničení té jachty v Biskajském zálivu; tam bylo zabito několik předních podnikatelů, kteří také plánovali svržení vlády. A navíc podle všeho nese zodpovědnost za smrt poslance Serradora; to je ten, s nímž se Martha Mackallová měla sejít, ale krátce před schůzkou ji zabili." Hood ztišil hlas a sklopil oči. "Máme důvodné podezření, že to na ni Serrador nastražil, a sice za pomoci té party na jachtě."

"Bob Herbert prý pracuje na tom, aby to potvrdil," dodal prezident. "Ovšem, je tu problém - i když zjistíme, že se část vlády podílí na nějakém spiknutí, zbytek zákonně zvolené vlády nemusí být po ruce, aby naši stížnost a výhrady vyslechl. Politika Spojených států a naší vlády se vždycky řídila zásadou nevměšovat se do záležitostí jiných zemí; výjimky jako Panama nebo Grenada se týkaly otázek národní bezpečnosti. Zde je další problém - a ten zvlášť silně znepokojuje generála Vanzandta -, totiž že Španělsko je spojenec v NATO. Tenhle spor pravděpodobně povede k přestavbě vlády - ale my nemůžeme dopustit, aby zemi řídil nějaký tyran. Franka jsme nechali na pokoji, protože

se nechystal vystoupit proti jiným zemím."

"To jenom proto, že zpovzdálí přihlížel, jak jsme zatočili s Hitlerem a Mussolinim," prohlásil důrazně Burkow.

"Ať už byl důvod jakýkoli, držel se mimo," opáčil prezident. "A tady to samozřejmě nemusí platit. Nu, generále Vanzandte?"

Vysoký, distingovaný Afroameričan rozevřel složku, ležící před ním. "Mám tu tištěný výstup spisu o Amadoriho vojenské kariéře. Do armády vstoupil před dvaatřiceti lety a vypracovával se nahoru. Patřil napravo - spíš tedy nalevo uvnitř pravicového křídla, které se při převratu v roce 1981 pokusilo svrhnout krále. Byl zraněn v boji a dostal medaili za statečnost. Potom už stoupal rychle. Zajímavé je, že se nikdy nestavěl proti NATO, ale neúčastnil se společných manévrů. V přípisech, zasílaných podřízeným důstojníkům, zastával myšlenku silné národní obrany, která nebude spoléhat na pomoc zvenčí - na ‚vměšovám", jak se o tom vyjádřil. V osmdesátých letech se hodně stýkal s příslušníky sovětské armády, buď ze své vlastní, nebo z jejich iniciativy. CIA má o něm informace, že v roce 1982 byl v Afghánistánu jako pozorovatel."

"Bezpochyby pozoroval, jak utiskovat lidi," poznamenala Carol Lanningová.

"To je velmi dobře možné," souhlasil Vanzandt. "A v té době se taky silně angažoval ve španělské vojenské rozvědce, a zdá se, že svých cest do zahraničí využil k navazování kontaktů. Jeho jméno se vyskytuje přinejmenším ve dvou hlášeních CIA o výsledcích výslechů zajatých sovětských špionů."

"V jaké souvislosti?" zeptal se Hood.

Vanzandt nahlédl do složky. "V jednom případě jako jméno člověka, kterého jeden ten špion viděl při setkání se sovětským důstojníkem - Amadori měl jmenovku -, a v druhém případě vystupuje jako člověk, kterému se měly předávat zpravodajské informace v záležitosti jednoho západoněmeckého podnikatele, který se pokoušel koupit jakési španělské noviny."

"Takže tady máme co dělat s někým, kdo dobře zná okolnosti neúspěšného převratu ve vlastní zemi, a vyzná se v taktice boje proti vzbouřencům v cizích zemích. Také po celý život navazoval kontakty a shromažďoval zpravodajské informace, a má fakticky pod kontrolou španělskou armádu. Velvyslanec Abril se obává, a nikoli zcela bezdůvodně, že jsou ohroženy i Francie a Portugalsko. Když Amadori udělá ze Španělska vojenský stát, bude to pro něj ideální východisko k tomu, aby podrýval činnost těch dvou vlád a časem tam vstoupil s vojskem," uzavřel prezident.

"Jen přes mrtvolu NATO," podotkl Vanzandt.

"Zapomínáte na jedno, generále," namítl prezident. "Amadori tohle všechno podniká jakožto provládní akci. Umožnil, aby se rozběhlo spiknutí, a pak ho potlačil; je to brilantní strategie, nechat nepřítele, aby se projevil, a pak ho rozdrtit. A při tom ‚drcení' to zaonačit tak, aby se vláda jevila jako zkorumpovaná, a potom rozdrtit i ji."

"Ať už by řídil Francii nebo Portugalsko osobně, nebo nastolil loutkový režim, pořád by měl hlavní slovo," poznamenala zamyšleně Lanningová.

"Přesně tak," souhlasil prezident. "Z mého rozhovoru s Abrilem a s viceprezidentem vyplynulo, že ve Španělsku vznikne nová vláda. O tom není sporu. Ale také jsme se shodli v tom, že ať se tam dostane k moci kdokoli, Amadori to nesmí být. Takže první otázkou je: máme čas a dostatečné síly k tomu, abychom někoho postavili proti němu? A pokud ne, je nějaký způsob, jak bychom to s ním mohli vyřídit sami?"

Vanzandt zavrtěl hlavou a opřel se. "Tohle je prostě bída, pane prezidente. Zatracená bída."

"Já si tohle myslím taky, generále," odpověděl prezident. Jeho hlas zněl překvapivě provinile, jako kdyby se omlouval. "Ale jestli někdo na něco nepřijde, nevím, jak z toho ven."

"Co třeba vyčkat?" zeptal se ředitel CIA Fox. "Tenhle Amadori se může zničit sám. Nebo mu na ty jeho záměry lidé prostě neskočí."

"Všechno nasvědčuje tomu, že je každou hodinou silnější," prohlásil

prezident. "Možná proto, že není dost těch, kdo by ho přibrzdili; své odpůrce zabíjí. Mýlím se v tom, Paule?"

Hood zavrtěl hlavou. "Jeden z mých lidí byl u toho, když proti dělníkům z jedné továrny, kteří se proti němu možná - možná - postavili, poslal své vojáky, a ti jich řadu pobili."

"Kdy se to stalo?" zeptala se Lanningová; to sdělení ji zjevně naplnilo hrůzou.

"Je to asi hodina."

"Ten člověk nese všechny známky genocidního maniaka," prohlásila.

"To nemůžu tvrdit; ale docela určitě je odhodlaný zmocnit se Španělska," řekl Hood.

"A my jsme odhodlaní ho zarazit," dodal prezident.

"Jak?" zeptal se Burkow. "Oficiálně to udělat nemůžeme. Paule, Mariusi - máme tam někoho, nějaké agenty, na které se můžeme spolehnout?"

"Budu se muset zeptat svého člověka v Madridu," řekl Fox. "Tenhle druh práce jsme už nějakou dobu neměli v repertoáru."

Burkow pohlédl na Paula. Prezident také. Hood mlčel; nyní, když Fox vypadl z přední linie, již věděl, co přijde.

"Paule, vaše skupina Striker je na cestě do Španělska," řekl prezident, "a Darrell McCaskey tam už je. Taky pracujete s agentkou Interpolu, tou, co se vzdala vojákům při tom masakru tam v továrně. Co ta, Paule? Dá se na ni spolehnout?"

"Vzdala se proto, aby se pokusila dostat k Amadorimu," potvrdil Hood. "Jenže nevíme, co udělá, až se k němu dostane, pokud se jí to vůbec podaří - jestli prozkoumá situaci, nebo se ho pokusí neutralizovat."

Hood sám sebe nenáviděl za to, že použil tenhle eufemismus; hovoří se tu přece o atentátu - o činu, nad nímž tu lkali, když mu padla za oběť Martha Mackallová. A potkalo ji to ze stejného důvodu: kvůli politice. Přál si, aby byl s rodinou, a ne zde.

"Jak se ta žena jmenuje?" zeptal se prezident.

"Maria Cornejová, pane prezidente," odpověděl Hood. "Máme o ní spis. Byla na několik měsíců přidělena Operačnímu centru, když jsme zahájili činnost. Učili jsme se od ní a ona od nás."

"Co by ta slečna Cornejová udělala, kdyby měla podporu takového týmu, jako je Striker?" zeptal se prezident.

"Nevím jistě," přiznal Hood poctivě. "Dokonce ani nemůžu tvrdit, že by to na věci něco měnilo. Nejsou s ní žerty a při práci si hodně cení nezávislosti."

"Tak to zjistěte, Paule, ale nenápadně. Chci, aby věc zůstala výlučně záležitostí Operačního centra, tak dlouho, dokud to neskončí."

"Rozumím, pane prezidente." Hoodův hlas klesl do mollové tóniny. Jeho duch klesl ještě hlouběji. Nikdo z ostatních nedal ani v nejmenším najevo ochotu skočit do toho s ním.

Nebyl žádný jelimánek; věděl, že může nastat čas, kdy bude nutné přistoupit k utajeným, "černým" operacím, jako je tahle - použít skupinu Striker nebo někoho ze svých lidí k tomu, aby si vzali na mušku a odklidili nějakého nepřítele. Ale nyní, když ten čas skutečně nastal, se mu něco takového příčilo, jak samotná práce, tak i to, že Operační centrum má jednat na vlastní odpovědnost. Úspěch bude znamenat něčí smrt. Pokud se věc nepodaří, jeho lidi bude kvůli tomu až do konce života tížit svědomí. Nenabízel se žádný čistý způsob, jak z toho ven.

Carol Lanningová to zcela jistě chápala; když prezident i ostatní odešli, ona a Hood zůstali seděť vedle sebe u stolu. Při odchodu všichni Hooda pozdravili, to ale bylo vše. Co jiného mohli říct? Hodně štěstí? Zlomte vaz? Napalte do něj taky jednu za mě?

Když se místnost vyprázdnila, Carol položila svou ruku na jeho.

"Tohle mě mrzí," řekla. "Není to žádná legrace, když se od člověka všichni

opatrně odtáhnou."

"Nebo když ho někdo pověří něčím, co mu nepřísluší," odtušil Hood.

"Hmm," pronesla Carol. "Nemyslíte si, že o tom, co má prezident v plánu, někdo z nich věděl, že?"

Hood zavrtěl hlavou. "A hned jak odtud odejdou, jeden jako druhý zapomenou, že prezident tady něco takového vůbec naznačil. Jak řekl, tu hru hraje Operační centrum." Opět zavrtěl hlavou. "Celá ta proklatá záležitost není vlastně ani odveta. Ti, co Marthu zabili, jsou přece mrtví."

"Já vím," odtušila Carol. "Nikdo ovšem nikdy neřekl, že tahle práce je férová."

"To teda určitě ne." Hood se chtěl také zvednout od stolu, byl však tak unavený a jistým způsobem i znechucený, že se nedokázal přimět k tomu, aby se byť i jen pohnul.

"Jestli pro vás budu moci něco udělat, neoficiálně, dejte mi vědět," řekla Carol. Ještě jednou mu pevně stiskla ruku a vstala. "Paule - je to prostě práce; nemůžete si dovolit dívat se na to nějak jinak."

"Díky. Ale když to udělám, nechápu, jak se budu lišit od Amadoriho."

Carol se usmála. "Ale ano, Paule, budete se lišit; nikdy se nebudete pokoušet sám sobě namluvit, že to, co děláte, je správné. Jen nutné."

Hoodovi ten rozdíl unikal, ale nyní nebyl čas na to, aby se jej pokoušel zachytit a porozumět mu. Protože ať se mu to zamlouvá nebo ne, má práci, kterou je třeba udělat. A bude muset pomoci skupině Striker, Aideen Marleyové a Darrellovi McCaskeymu, aby i oni udělali svou práci.

Pomalu vstal a společně s Carol vyšel ven. Je to ironie; kdysi si myslel, že řídit Los Angeles je těžké: vším, co udělal, vždy popudil někoho, kdo měl zvláštní zájmy, a přitom byl stále na očích veřejnosti. Nyní pracuje utajeně a připadá si tak osamělý - lidsky i pracovně - jako nikdy předtím.

Už si nevzpomínal, kdo řekl, že ten, kdo chce lidi vést, se k nim musí otočit zády; ale autor toho výroku měl pravdu, a proto je prezidentem Michael Lawrence a ne Hood. A proto člověk jako Michael Lawrence musí být prezidentem.

I Hood tuhle práci udělá proto, že musí; potom, zapřísáhl se, už žádná další nebude. Zde, v Bílém domě - který ho již nenaplňoval takovou posvátnou úctou jako ještě před necelou hodinou - se také zapřísáhl, že ať tohle skončí jakkoli, on z Operačního centra odejde... a získá zpět svou rodinu.

24

ÚTERÝ, 6.50 RÁNO
SAN SEBASTIÁN, ŠPANĚLSKO

Ospalý San Sebastián hrubě vyburcovala přestřelka v továrně.

Otec Norberto zůstal v bratrově bytě ještě dlouho poté, co si policie přišla pro mrtvolu; klečel na dřevěné podlaze a modlil se za Adolfovu duši. Když však uslyšel výstřely, po nichž následoval křik lidí na ulici a volání "jla fábrica!" - "továrna!" -, vydal se zpět do kostela svatého Ignáce.

Už byl blízko; pohlédl přes dlouhé ploché pole a v dálce spatřil vrtulníky, vznášející se nad továrnou. Ale na úvahy o tom, co se děje, nebyl čas. Kostel se již zaplňoval matkami, dětmi i starými lidmi. Brzy přijdou i rybáři, vrátí se na břeh přesvědčit se, jestli jsou jejich rodiny v bezpečí. On se musí věnovat těmto lidem, ne svému zármutku.

Norbertův příchod ohlásily úlevné výkřiky lidí venku před kostelem, promíšené slovy díkůvzdání Bohu. Na okamžik - krátký, avšak pronikající až do hloubi duše - kněz pocítil vůči těmto ubožákům stejnou lásku a soucit, jaké musel cítit i sám Syn člověka. Norbertovu bolu neulevily, dodaly mu však novou sílu a ukázaly, co je jeho posláním.

První, co Otec Norberto po svém příchodu udělal, bylo, že se usmíval a

tiše k lidem promlouval; potichu pronášená slova je uklidnila a zbavila strachu. Vyzval je, aby se usadili do lavic, potom rozžehl svíce vedle pulpitu a vyzval bělovlasého "Dědu" Josého, aby nově příchozí uváděl spořádaně dovnitř. Bývalý kapitán záchranného plavidla a zbožný katolík se svého úkolu ujal pokorně a se zářícíma očima.

Když konejšivá záře svící zaplavila kostel, kněz přistoupil nejistým krokem k oltáři; musel se o něj na okamžik opřít. Potom sloužil mši v naději, že lidé, kteří se sem uchýlili, naleznou v obřadu i v přítomnosti Boha duševní klid. Doufal, že jej nalezne i on sám, ale během kázání se mu ho dostávalo jen málo. Jedinou útěchou mu bylo, že jej poskytuje druhým.

Dokončil pobožnost a otočil se ke shromážděným, jejichž počet již přesáhl stovku; připadali mu nesví a rozrušení. Malý, temný kostel jako kdyby celý zaplnilo teplo jejich těl a jejich strach. Otevřenými dveřmi vnikal dovnitř pach mořského vzduchu; atmosféra vnukla Otci Norbertovi nápad přečíst přítomným kapitolu z Evangelia podle Matouše.

Zvučným a silným hlasem předčítal farníkům: ",Řekl jim: Proč jste tak ustrašeni, vy malověrní? Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho.'" Slova evangelia i tužby naslouchajících lidí dodávaly knězi sílu. Do kostela přicházeli další a další, i když střelba již ustala, a hledali tu klid uprostřed zmatku.

Zvonění telefonu na faře Otec Norberto neslyšel, "Děda" José však ano; ohlásil se a hned nato spěchal zpět do kostela ke knězi.

"Otče!" šeptal mu vzrušeně a naléhavě do ucha, "Otče, rychle - musíte tam jít!"

"Co se děje?"

"Volají z Madridu, asistent Generála Gonzáleze! Přeje si s vámi mluvit!"

Norberto upřel na Josého zrak. "Určitě chce mluvit se mnou?"

José horlivě přikývl. Zmatený Norberto šel k pulpitu, vzal bibli, předal ji Josému jako staršímu členu církve a požádal ho, aby po dobu jeho nepřítomnosti shromážděným dál předčítal z Matouše. Pak spěšně odešel a uvažoval, co mu představený španělských jezuitů asi chce.

Zavřel dveře fary a posadil se ke svému starému dubovému stolu. Zamnul si ruce a ohlásil se.

Volal mladý kněz, Otec Francisco; sdělil Norbertovi, že jeho přítomnosti je zapotřebí - ne zapotřebí, nýbrž nutně třeba - v Madridu; má se tam dostavit co nejdřív.

"Z jakého důvodu?" zeptal se Norberto. Mělo mu stačit, že ho Generál González potřebuje. González je přímo podřízen papežovi a jeho slovo má váhu slova samotného Vatikánu. Avšak tam, kde jde o záležitosti provincie a jejích pěti tisíc jezuitů, se Gonzalez přece obvykle radí se svým starým přítelem, Otcem Iglesiasem z nedalekého Bilbaa. To Norbertovi vyhovovalo víc; záleželo mu na správě jeho farnosti, ne na vlastním povýšení.

"Můžu jen říct, že chce právě vás, a ještě několik dalších," odpověděl Otec Francisco.

"Poslali i pro Otce Iglesiase?"

"Toho na seznamu nemám. Na půl devátou je pro vás připraveno letadlo, soukromé letadlo Generála. Mohu mu oznámit, že v něm budete?"

"Když mám takový příkaz...," odpověděl Norberto.

"Je to Generálovo přání," opravil ho jemně otec Francisco.

Norberto věděl, že v církevních kruzích takovéto eufemismy znamenají jedno a totéž. Odpověděl tedy, že se dostaví, Otec Francisco mu zbožně poděkoval a zavěsil. Norberto se vrátil do kostela.

Vzal si od Josého bibli a dál shromážděným farníkům předčítal z Matouše; vřelá a dobře známá slova hladce plynula, avšak Norberto byl srdcem i myslí jinde, u bratra a u svých farníků. Většina z nich tu již byla, seděli natlačení v lavicích a rameno vedle ramene stáli také podél tří stěn. Norberto si kladl otázku, kdo těm lidem pomůže přežít tenhle den a následující noc;

taková pomoc bude zvlášť důležitá, pokud někdo z nich přišel o přátele nebo příbuzné, když se tam v továrně střílelo - a pokud ten boj znamenal pouze začátek něčeho strašného. Podle toho, jak Adolfo v noci mluvil, nelítostné rozbroje a útrapy teprve nastanou.

Když se shromáždění uklidnilo - po sedmi letech to Norberto již dokázal vycítit -, zavřel bibli a promlouval k němu obecně o budoucích možných strázních a nebezpečenstvích. Žádal přítomné, aby své domovy i svá srdce otevřeli těm, kdo utrpěli ztrátu. Potom jim oznámil, že musí do Madridu, aby s Generalem hovořil o krizi, před kterou národ stojí, a že odejde během dopoledne.

Po jeho sdělení se rozhostilo ticho. Norberto si byl vědom, že pro lidi není nic překvapivého, opustí-li je vláda. Tak tomu bylo, když vyrůstal v době, kdy vládl Franco; tak tomu bylo v sedmdesátých letech, kdy si velké rybářské společnosti násilně přivlastnily pobřežní vody; a podle všech příznaků tomu tak je i nyní. Ale představa, že je Otec Norberto opustí v takto kritické době, byla pro farníky nutně otřesná.

"Otče Norberto, my vás potřebujeme!" ozvala se mladá žena v první řadě lavic.

"Milá Isabello, já netoužím po tom, abych odešel; je to Generálovo přání," odtušil Norberto.

"Ale v té továrně pracuje můj bratr, a my o něm nemáme zprávy. Bojím se."

Norberto k ní vykročil; už cestou viděl v jejích očích úzkost a bolest. Přinutil se k úsměvu.

"Isabello, vím, jak se cítíš," řekl. "Vím to proto, že jsem dnes sám přišel o bratra."

V očích mladé ženy se zračilo zděšení. "Otče -"

Norberto se stale usmíval; tím úsměvem chtěl rozptýlit její obavy. "Mého drahého bratra dnes ráno zabili. Já doufám, že když půjdu do Madridu, pomohu Generálovi ukončit to, co se nyní ve Španělsku děje. Nechci, aby umírali další bratři, další otcové, synové nebo manželé." Dotkl se Isabelliny tváře. "Můžeš - chceš - být silná kvůli mně?"

Isabella se roztřesenými prsty dotkla jeho ruky; v očích jí stály slzy. "Já - o Dolfovi jsem nevěděla," řekla tiše. "Odpusťte. Budu se snažit být silná."

"Snaž se být silná hlavně kvůli sobě, ne kvůli mně." Norberto vzhlédl k vystrašeným očím přítomných, mladých i starých. "Potřebuji, abyste vy všichni našli sílu, abyste si navzájem pomáhali." Pak oslovil Josého, stojícího v davu u zdi; poprosil starého námořníka, aby do jeho návratu zůstal v kostele a zastupoval ho jakožto "laický kněz", aby předčítal z bible a hovořil s lidmi o tom, čeho se obávají. Název pro toto pověření byl Norbertův okamžitý nápad, a Josému se zalíbil. Sklonil hlavu na znamení, že úkol vděčně a pokorně přijímá. Norberto mu poděkoval a opět promluvil ke shromáždění.

"Nám všem nastanou zlé časy. Ale ať jsem kdekoli... v San Sebastiánu nebo v Madridu, budeme jim čelit společně - s nadějí, vírou a odvahou."

"Amen, Otče," pronesla Isabella již pevně a odhodlaně.

Shromáždění její slova opakovalo a celým kostelem jako kdyby zazněl jediný mocný hlas. Ačkoli se Norberto stále usmíval, z očí mu kanuly slzy; nebyly to slzy smutku, nýbrž hrdosti. Před sebou viděl něco, čeho se generálům a politikům nikdy nedostane, ať prolijí krve, kolik chtějí: důvěru a lásku dobrých lidí. Norberto hleděl do jejich tváří a říkal si, že Adolfo nezemřel nadarmo. Jeho smrt přispěla k tomu, že se toto shromáždění stmelilo, že v něm lidé nalezli sílu.

Norberto opustil kostel doprovázen modlitbami a přáními všeho dobrého. Vyšel do teplého denního světla a zamířil k faře. Neubránil se myšlence na to, jak by Adolfa asi pobavilo, kdyby viděl, co se právě odehrálo - že to byl on, nevěřící člověk, a nikoli zbožný Norberto, kdo pozvedl na duchu vystrašené shromáždění věřících a sjednotil je.

Uvažoval, jestli Bůh neseslal tuto svatou milost proto, aby tak Adolfo mohl odčinit svůj smrtelný hřích. Kněz neměl žádný důvod tomu věřit, žádný teologický precedens pro to neexistoval. Ale jak toto ráno prokázalo, naděje je mocný maják, světlo v temnotách.

Možná proto, že naděje je někdy ten jediný maják, říkal si.

25

ÚTERÝ, 8.06 RÁNO
MADRID, ŠPANĚLSKO

Jakmile vojáci zajistili Ramírezovu továrnu, postavili tři desítky přeživších zaměstnanců do řady a zkontrolovali jejich totožnost. Maria přihlížela, jak vojáci jednoho po druhém vyvolávají, a viděla, že celé jádro vůdců familie je dosud naživu. Hlídač v továrně i ostatní informátoři si museli vést přesnou evidenci, včetně fotografií; Amadori bude mít přímo smetánku familie pro exemplární soudní přelíčení. Předvede zemi i světu, že někteří nízce smýšlející Španělé kuli pikle proti ostatním Španělům. On však zavedl pořádek a zabránil hrozícímu chaosu. Postřílení lidé se pravděpodobně ničím neprovinili; jako živí by mohli trvat na tom, že nejsou členy familie, jako mrtví mohou být čímkoli, čím je Amadori bude chtít mít. Z pečlivosti, s níž naplánoval i tuhle poměrně malou akci v místě ležícím kdesi stranou, běhal mráz po zádech.

Dělníky, jejichž jména měli vojáci na seznamu, odvedli na střechu a jeden z vrtulníků je přepravil na malé letiště poblíž Bilbaa. Tam patnáct dělníků i s Mariou zavřeli do hangáru a hlídala je stráž s namířenou zbraní.

Mezi zajatými Maria viděla i Juana s Ferdinandem. Byli pevně spoutáni; žádný z nich ani nepromluvil, ani se na ni nepodíval. Doufala, že ji nepodezřívají ze zrady.

Tím se však teď nezabývala; očistí ji čas a skutky, ne nějaká obhajoba. Byla prostě jen ráda, že je tady. Když se vzdala, netušila, jestli vojáci budou vůbec nějaké zajatce brát. Šla k továrně se zdviženýma rukama v naději, že nebudou střílet, protože je žena. Pokud šlo o vztahy s muži, měla možná za sebou trpké zkušenosti, ale nikdy se nespletla tam, kde vsadila na hrdost španělských mužů; jakmile ji vojáci spatřili - byla vpůli cesty přes parkoviště -, vyzvali ji, aby zůstala stát. Dva z nich se k ní okamžitě přihnali a jeden ji s chutí prohledal. Řekla jim, že má zprávu pro generála Amadoriho; neměla nejmenší představu, co by to asi tak mělo být, ale něco si už vymyslí. To, že zná generálovo jméno, je zřejmě zaskočilo. Nezacházeli s ní jemně, avšak zdrželi se hrubostí.

Zajatci stáli v hloučku a mlčeli, někteří kouřili, jiní si ošetřovali poranění a čekali, jestli je někam odvedou, nebo jestli někdo přijde sem. Když z Madridu přiletělo vrtulové letadlo, skupinu odvedli na jeho palubu.

Let do Madridu trval necelých padesát minut; zraněným obvázali rány, nikdo z nich však nepromluvil, a ani vojáci se s nimi nebavili. Maria seděla ve čtyřiadvacetimístném letadle, upírala zrak ven na pestrou mozaiku statků a měst dole a v duchu probírala různé scénáře. Nebude mluvit s nikým jiným než s Amadorim; ten ji přijme - jak aspoň doufala - proto, že mu bude moci povědět, co světové společenství zpravodajců ví o jeho zločinech. Možná se dá dosáhnout ujednání, podle něhož Amadori omezí svou ctižádost na to, že se stane součástí nějaké nové vlády.

Také si představila situaci, že generálovi bude jedno, co o něm kdo ví nebo co si myslí. Ať už chce vládnout nezávislé Kastilii nebo celému Španělsku, fakt je ten, že má zbraně a již uvedl události do pohybu. A má také členy familie, které může nejen vyslýchat, ale také držet jako rukojmí.

Nabízely se ještě další úvahy. Velmi snadno se mohlo stát, že Maria už jen

tím, že bude s Amadorim hovořit, jeho ambice naopak podnítí. Náznak výhrůžky, případně vyslovení něčeho, co by snad vyznělo jako výzva, která ho má zatlačit do defenzivy, to vše by ho naopak mohlo vyprovokovat k tím větší útočnosti. Koneckonců i on je hrdý Španěl.

Letoun pojížděl do opuštěného kouta letiště - ironií bylo, že nedaleko místa, odkud téhož dne sama odlétala. Na letadlo čekaly dva velké nákladní automobily s korbami zakrytými plachtou. V dálce Maria viděla shluky džípů, vrtulníků a vojáků, vše v plné činnosti. Za sedm hodin od chvíle, kdy odtud ona a Aideen odcestovaly, se letiště Barajas zřejmě proměnilo ve shromaždiště před dalšími přepady. To mělo z hlediska taktiky smysl; odtud to bylo do kterékoli části Španělska necelou hodinu letu.

Marii se kdesi hluboko v nitru usadil tísnivý pocit, že ať události, které se daly do pohybu, znamenají cokoli, nedají se zastavit. Nedají, pokud nepřestane pracovat mozek, který za tím vším je a řídí to. V tom případě otázka, kterou si Maria musí položit, zní: Je možné generála Amadoriho zastavit? A jestli ano - jak?

Osm zajatců se posadilo na lavice po obou stranách korby, tvářemi proti sobě, a automobily s nimi zamířily ke středu města. Zajaté hlídali čtyři strážci, usazení po dvou na zadním konci korby. Byli ozbrojeni pistolemi a policejními obušky. Na dálnici byl nezvykle slabý provoz, zato čím víc se blížili k centru Madridu, tím víc přibývalo vojenských vozidel. Předním sklem Maria viděla nákladní automobily a džípy. Když vjeli do samotného města, provoz byl nejrušnější v blízkosti klíčových vládních budov a komunikačních center. Maria uvažovala o tom, jestli tam vojáci jsou proto, aby nikoho nepustili dovnitř, nebo naopak ven.

Malá anonymní karavana pomalu projela po Calle de Bailén a pak zastavila; řidič krátce promluvil s jakousi hlídkou a automobily jely dál. Maria se naklonila dopředu, jeden strážce ji však okřikl, aby si zase sedla rovně. Už ale stačila zahlédnout to, co chtěla vidět; automobily přijely do Palacio Real, Královského paláce.

Palác byl vystavěn v roce 1762 na místě, kde kdysi stávala maurská pevnost z devátého století. Po vyhnání Maurů byla pevnost zničena a vznikl tu nádherný palác; ten na Štědrý večer v roce 1734 vyhořel a byl tu postaven palác nový. Toto místo - některými Španěly považované za posvátné - víc než kterékoli jiné symbolizovalo zničení vetřelců a zrod moderního Španělska. Symboličnost posvátnosti místa doplňovala katedrála Nuestra Seňora de la Almudena, nacházející se na jih od paláce.

Palác, rozlehlá čtyřposchoďová stavba z bělavé žuly dovezené ze Sierry de Guadarrama, stojí na "madridském balkonu", útesu majestátně se svažujícím směrem k řece Manzanares. Odtud se naskýtá velkolepý, široký výhled na sever a na západ.

Generál Amadori se zařizoval stylově. Tohle nebyla královská rezidence. Jeho Veličenstvo bydlelo v Palacio de la Zarzuela v El Pardo na severním okraji města. Maria uvažovala, jestli tam král je, a co by tomuhle všemu řekl. Při pomyšlení na to, jak je panovník i se svou rodinou zamčen v některé komnatě paláce - nebo že došlo k něčemu ještě horšímu -, měla silný pocit čehosi déjávu. Kolikrát, a v kolika zemích, se tento scénář již odehrál? Tohle je ten nejstarší příběh v dějinách civilizace, ať už ti kralové byli tyrani nebo konstituční monarchové, ať už přišli o hlavu nebo jen o korunu.

Bylo jí z toho malém zle. A aspoň jednou by ráda viděla, jak ten příběh končí jinak.

Automobily zabočily na Plaza de la Armería; široké nádvoří zaplnili namísto obvyklých ranních front turistů vojáci. Někteří cvičili, jiní již stáli na stráži u téměř dvou desítek vchodů do samotného paláce. Automobily zastavily u dvoukřídlých dveří pod úzkým balkonem. Zajatce vyvedli z automobilů dovnitř; šourali se dlouhou chodbou a zůstali stát před honosným širokým schodištěm, nacházejícím se ve vestibulu ve středu paláce. Otevřely se

jedny dveře; Maria, stojící nedaleko čela řady, nahlédla dovnitř.

Samozřejmě, pomyslela si; jsou u velkolepé Síně halapartníků. Sekerám podobné zbraně byly ze stěn a polic odstraněny a síň se změnila v místo, kam přiváděli zajatce. Podél stěny vzadu stála desítka strážní a na parketové podlaze seděly přinejmenším tři stovky lidí. Maria si všimla, že mezi nimi je i několik žen a dětí. Za síní se nacházelo srdce Královského paláce - Trůnní sál. Po každé straně zdobných výplňových dveří stál strážný. Maria ani na okamžik nezapochybovala, že za zavřenými dveřmi je místo, kde si generál Amadori zřídil svůj hlavní stan. Byla také přesvědčena, že ho sem přivedlo cosi důležitějšího než pouhá marnivost; zvenčí na něj nemůže nikdo zaútočit, musel by přitom proniknout masou vězňů. Zadržení tvořili velmi tlustý a účinný lidský štít.

Ze síně vyšel seržant. Zahulákal na nově příchozí skupinu, aby šla dovnitř. Řada se dala do pohybu. Když Maria postoupila ke dveřím, zastavila se a seržanta oslovila.

"Musím hned mluvit s generálem. Mám pro něj důležité informace."

"Na to, abyste nám řekla, co víte, si počkejte; však na vás dojde," odpověděl hubený seržant. Chlípně se usmál. "A na nás zase možná dojde, abychom vám poděkovali."

Popadl ji za levou paži hned nad loktem a strčil do ní. Maria udělala krok dopředu, aby nabyla ztracenou rovnováhu, přitom se mírně natočila a pravou rukou seržanta prudce udeřila přes klouby prstů, které ji držely. Seržant, překvapený úderem, stisk na okamžik povolil. Víc Maria nepotřebovala; sevřela jeho prsty v pěsti, prudce se otočila, takže k němu byla obrácená tváří, a současně mu zvrátila ruku dlaní vzhůru, prsty mu ohnula dozadu k lokti a všechny čtyři mu zlomila v kloubech. Muž vyjekl bolestí a Mariina ruka sklouzla jako had dolů; z pouzdra mu vytrhla pistoli ráže 9 milimetrů. Pak mužovy zlomené prsty pustila, uchopila ho za vlasy, trhnutím ho přitáhla k sobě a hlaveň pistole mu vrazila pod levé ucho. Seržantovo čelo se jí opíralo o bradu, nohy se mu třásly.

Celé to netrvalo ani tři vteřiny. Dvojice vojáků, stojících v síni, se vrhla vpřed, Maria se však přitiskla zády k zárubni a kryla se seržantovým tělem. Nemohli na ni, aniž by zabili seržanta.

"Stát!" vyštěkla na vojáky.

Zastavili se.

Zajatci, přešlapující z nohy na nohu za Mariou, znehybněli. Byl mezi nimi i Juan. Někteří vyrazili pochvalné výkřiky, Juan vypadal zmateně.

"Tak," řekla Maria seržantovi, "a teď dobře poslouchej, jinak ti pročistím uši."

"Já - budu poslouchat," zablábolil.

"Dobrá; chci mluvit s někým z generálova štábu." To Maria ve skutečnosti nechtěla; chtěla mluvit se samotným generálem, ale kdyby o to požádala přímo, nikdy by se slyšení nedočkala. Musí někomu sdělit víc informací, než s kolika si ten člověk dokáže poradit, aby se dostala dal po velitelské linii.

Opodál v široké chodbě se otevřely dveře a z místnosti vedle síně vyšel mladý kapitán. Sotva se vynořil ze dveří, zmatený údiv v jeho tváři se změnil v hněv, vzápětí vystřídaný výrazem vzteku. Vykročil k Marii; po boku mu visela osmatřicítka.

Maria na něj upřela zrak; jeho zelené oči se zabodly do jejích. Rozhodla se nic mu neříkat; teď ještě ne. Vyjednávání o rukojmích je protikladem šachů: ten, kdo v takovéto situaci udělá první tah, je vždy v nevýhodě. Již pouhým tónem hlasu protivníkovi prozradí, nakolik si věří, a z toho se dá často poznat, jestli je únosce rozhodnutý rukojmí zabít či ochotný vyjednávat, nebo jestli doufá, že věci pozdrží tak dlouho, než si promyslí další krok.

Důstojníkova hnědožlutá uniforma byla dokonale upravená a bez poskvrnky; černé boty se blýskaly, jejich nové podešve ostře klapaly na dlaždicové podlaze. Hnědé kudrnaté vlasy měl bezvadně učesané, hranatou čelist hladce

oholenou. Určitě pracuje v kanceláři, uvažovala Maria. Překvapilo by ji, kdyby měl nějaké zkušenosti z pole, byť i jen z manévrů. Tohle by jí mohlo být ku prospěchu, takový důstojník sotva učiní nějaké důležité rozhodnutí, aniž se předem obrátí na nějakého nadřízeného.

"No to se podívejme," pronesl. "Někdo nechce spolupracovat."

Hlas měl pevný a silný. Maria sledovala jeho ruku; nemyslela si, že kapitán sáhne po zbrani, určitě ne, jestli je to nějaký štábní důstojník, který se nikdy nemusel dívat do něčích očí a stisknout přitom spoušť. Na druhé straně by mohl chtít na své vojáky i na vězně udělat dojem tím, že z ní udělá odstrašující příklad. Kdyby se k tomu chystal, Maria mu prostřelí hlavu a vyrazí ke schodišti.

"Naopak, kapitáne," odtušila.

"To mi vysvětlete!" vyštěkl. Nyní byl necelé tři metry od ní.

"Jsem od Interpolu. Průkazku mám v kapse. Pracovala jsem na utajené akci a náhodou jsem se dostala do obklíčení s ostatními z téhle familie."

"Co to bylo za akci?"

"Týkala se Adolfa Alcazara, člověka, který zničil tu jachtu. Dnes ráno byl zavražděn; když mě zadrželi, byla jsem na stopě jeho vrahům."

Tohle bylo samozřejmě pravda. Neřekla ovšem, že sháněla informace o Amadorim.

Hovořila hlasitě, a jak měla v úmyslu, Juan to slyšel.

"Traidora!" zařval a odplivl si. "Zrádkyně!"

Kapitán pokynul jednomu z vojáků; ten Juana udeřil obuškem do zad, těsně nad pasem. Juan zasténal a prohnul se bolestí, Maria však nereagovala. Kapitán ji pozoroval.

"Vy víte, kdo ten zločin spáchal?" zeptal se.

"Vím víc než jen to."

Kapitán se zastavil jen několik desítek centimetrů od Marie; chvíli si ji pozorně prohlížel.

"Pane - seržanta pustím a vrátím jeho zbraň. A potom chci o něco požádat."

Neposkytla kapitánovi čas, aby mohl nějak moc přemýšlet; sklonila pistoli, odstrčila seržanta od sebe a podávala zbraň pažbou napřed kapitánovi; ten seržanta posuňkem vyzval, aby si ji vzal. Voják to udělal, a než ji zastrčil do pouzdra, na okamžik zaváhal.

Kapitánovy oči stále spočívaly na Marii. "Pojďte se mnou!" vyzval ji.

Skočil na to. Další krok se jí tedy podařil. Kapitán se otočil a Maria ho následovala k jeho kanceláři. Vešli do Sloupové síně; dělo se tu přesně to, co očekávala - stěhovaly se sem stoly, židle, telefony a počítače. Velká místnost se měnila ve velitelské stanoviště. Jakmile byli uvnitř, kapitán se obrátil k Marii.

"To, co jste udělala, bylo opovážlivé," řekl.

"Můj úkol to vyžadoval. Nemůžu si dovolit, aby mě někdo zdržoval."

"Jak se jmenujete?"

"Maria Cornejová."

"Že je ten atentátník mrtvý, jsem už slyšel, Mario," řekl kapitán. "Kdo ho zabil?"

"Členové familie. Ale to není ten velký problém; nebyli na to sami."

"Co tím myslíte?"

"Mají podporu Spojených států. Znám jména a znám i podrobnosti jejich dalších plánů."

"Tak mi o tom povězte."

"Povím; a současně to povím i generálovi."

Kapitán se pohrdlivě ušklíbl. "Nehandrkujte se se mnou. Mohl bych vás předat svým lidem k výslechu a ty informace dostat sám."

"To snad," odtušila Maria. "Ale přišel byste o cenného spojence. A mimochodem, kapitáne - jste si jistý, že byste je dostal včas?"

Kapitán o jejích slovech uvažoval; ve tváři mu stále seděl posměšek. Náhle

pokynul mladému vojákovi, nesoucímu dvě židle. Ten je postavil na zem, přiběhl k němu a zasalutoval.

"Zůstaňte s ní," přikázal mu kapitán.

"Rozkaz, pane!"

Kapitán odešel. Maria si zapalila cigaretu a nabídla také vojákovi. Uctivě odmítl. Maria vdechovala kouř a přemýšlela, co udělá, když jí kapitán řekne, že ji generál nepřijme. Bude se muset pokusit uprchnout. Dát Luisovi nějak vědět, kde se ten blázen, který chce být králem, skrývá. A potom doufat, že sem někdo dokáže vniknout a svrhnout ho z trůnu.

Pokusit se uprchnout, říkala si. Nějak dát Luisovi vědět. Doufat, že sem někdo dokáže vniknout. To všechno je spousta samých "snad", možná až moc - a na nich má záviset osud víc než čtyřicetimilionového národa?

Uvažovala, jaká by asi byla naděje, že se zmocní kapitánovy osmatřicítky, dostane se přes místnost se zadrženými, vynutí si vstup do Trůnního sálu a vpálí Amadorimu kulku do čela.

Pravděpodobně nijak valná. Určitě chabá, když mezi ní a sálem je takových dvacet vojáků. Musí se dovnitř dostat nějak nenásilně, prostřednictvím jeho štábu, a s generálem promluvit. Říct mu něco, co jeho činnost zpomalí. Pak se vrátit k Luisovi a společně s ním vymyslet nějaký způsob, jak toho parchanta sundat.

Než dokouřila, kapitán se vrátil. Dlouhým krokem prošel dveřmi Sloupové síně a zastavil se. Přívětivě se usmál a Maria poznala, že vyhrála.

"Pojďte se mnou, Mario," řekl. "Dostane se vám slyšení."

Maria mu poděkovala - poslům dobrých zpráv se vždycky poděkuje, pro případ, že by někdy později bylo zapotřebí nějaké další úsluhy - a zdusila cigaretu o podrážku. Vykročila ke kapitánovi a cestou zasunula nedopalek do krabičky. Kapitán na ni vrhl zvědavý pohled.

"To je takový zvyk z terénu," řekla.

"Neplýtvat prostředky? Nebo neriskovat, že vznikne požár a přiláká pozornost?"

"Nic z toho," odtušila. "Nezanechávat po sobě stopy. Nikdy nevíte, kdo se za vámi vydá."

"Aha," usmál se kapitán chápavě.

Maria se usmála také, třebaže z jiného důvodu. Právě vyzkoušela obezřetnost toho důstojníka; neobstál. Naznačila, že je školená v infiltraci, že ví víc než on, a kapitán to nechal být. Nezastavil se, aby se na ni podíval ještě jednou; vede ji rovnou ke generálovi.

Amadori možná udělal při osnování a uskutečňování převratu pár dalších chyb. Ona je při troše štěstí dokáže objevit.

A potom se nějak, nějakým způsobem, odtud také dokáže dostat a na patřičných místech povědět, jaké chyby to jsou.

26

ÚTERÝ, 8.11 RÁNO
ZARAGOZA, ŠPANĚLSKO

Transportní letoun C-141B ztěžka dosedl na dlouhou ranvej letecké základny v Zaragoze, největšího letiště NATO ve Španělsku. Čtyři motory Pratt & Whitney s turbodmychadly, každý vážící skoro jedenáct tisíc kilogramů, zavyly a letoun se zastavil. Během osmnáctihodinového letu proti hrozivým větrům přistál na základně NATO na Islandu, aby si doplnil palivo.

Plukovník August a jeho tým Striker dostávali od Mika Rodgerse pravidelně nejnovější údaje o vývoji situace, včetně kompletního záznamu schůzky v Bílém domě. Rodgers jim sdělil, že rozkazy ohledně generála Amadoriho dostane skupina Striker od Darrella McCaskeyho. To, že se předají osobně, nebylo ani

tak věcí utajení, spíš šlo o starou tradici v elitních silách; když člověk někoho vysílá do nebezpečné akce, je zvykem hledět přitom vůdci týmu do očí. Velitel, který tohle nedělá, nemá tu pravou srdnatost, a tudíž ani právo někoho do nebezpečí posílat.

Plukovník August strávil také několik hodin prostudováváním svazku, který Severoatlantická aliance měla o generálu Amadorim. Amadori se sice nikdy nezúčastnil žádných manévrů NATO, je to však vysoký důstojník členské země; složka se záznamy o něm proto nebyla nijak rozsáhlá, zato obsahovala vše.

Rafael Leoncio Amadori vyrůstal v Burgosu, kdysi hlavním městě Kastilského království, městě, kde je pohřben legendární hrdina El Cid. Do armády vstoupil v roce 1966, když mu bylo dvacet, a po čtyřech letech se vypracoval na člena osobní stráže Franciska Franka; stalo se tak díky tomu, že Amadoriho otec Jaime šil pro generálissima holínky a oba byli dávnými přáteli. V roce 1972 byl Amadori povýšen na poručíka; od té doby pracoval ve Frankově kontrarozvědce a stal se jedním z jejích nejvýkonnějších členů. Tam se poznal s Antoniem Aguirrem, o deset let starším důstojníkem, který se měl později stát jeho nejvyšším pobočníkem a nejdůvěryhodnějším poradcem. Aguirre byl Frankův vnitropolitický poradce.

Když se Amadori takto zařadil do užšího kroužku, dostal osobní úkol - vyčenichávat a likvidovat odpůrce Frankova režimu. Po Frankově smrti v roce 1975 se Amadori vrátil do pravidelné armády. Roky ve výzvědné službě však nepřišly nazmar a Amadori postupoval rychle vzhůru, rychleji, než jak si zasloužil za to, co vykonal. Kdyby měl August hádat, řekl by, že Amadoriho povyšování bylo pravděpodobně výsledkem toho, že shromažďoval kompromitující údaje o každém, kdo byl v takovém postavení, že mohl jeho postup podpořit nebo mu v něm naopak překážet.

August byl přesvědčen, že pokud probíhá nějaký převrat - a vše nasvědčuje tomu, že ano -, nestalo se tak přes noc. Stejně jako americký kluk vyrůstá s přáním stát se prezidentem, i generál Amadori zjevně vyrůstal s touhou, aby se z něj stal Franco.

Do Španělska se vydali August a šest dalších členů skupiny Striker; protože se začínalo cosi dít i na Kubě, což byla situace, která také může vyžadovat nasazení agentů, zůstal ve Státech seržant Chick Grey s částí týmu pro případ, že by jich bylo zapotřebí. Grey je bystrý a velmi schopný velitel a brzy se dočká důstojnických prýmků.

Zde ve Španělsku bude Augustovým zástupcem desátník Pat Prementine; mladý rozvážný poddůstojník, odborník na pěchotní taktiku, se vyznamenal při záchraně Mika Rodgerse a jeho týmu při operaci v údolí Bikáa. Bude víc než stačit na to, aby zasáhl, kdyby se s Augustem něco stalo. Vojíni Walter Pupshaw, Sondra DeVonneová, David George a Jason Scott si při té operaci také vedli výtečně, podobně jako při operacích předchozích. I spojař Iši Honda je výborný; plukovník August ani jeho předchůdce Charles Squires neudělali bez svého spojařského esa ani krok.

Skupina Striker se ještě před přistáním převlékla do civilních šatů. Na základně na ni čekal neoznačený vrtulník Interpolu, který ji dopravil přímo na letiště v Madridu. Uniformy i výstroj, uložené v přehnaně velkých látkových vacích, putovaly společně se skupinou. Na letišti tým nasedl do dvou skříňových automobilů a ty jej dovezly k budově, kde měl pracoviště Luis Garda de la Vega. Augusta a jeho tým uvítal Darrell McCaskey, který tu čekal na návrat Aideen Marleyové.

McCaskey s Augustem se odebrali do malé, vším možným zavalené kanceláře agenta, který měl v tu dobu práci venku. McCaskey se kdesi zmocnil přenosného kávovaru a donesl jej sem.

"Rád vás vidím, plukovníku," pronesl a zavřel dveře.

"Nápodobně," řekl August.

"Posaďte se někam," vybídl ho McCaskey.

August se rozhlédl kolem. Na dvou židlích vedle dveří byly navršeny

všelijaké papírem přetékající složky, takže se usadil na roh stolu. Přihlížel, jak McCaskey nalévá do šalku kávu.

"Jak ji chcete?"

"Černou a bez cukru."

McCaskey mu kávu podal a nalil trochu i sobě. August upil a odložil šálek na podložku pod myš.

"Tohle je pěkná srágora, co?" prohlásil McCaskey a ukázal na kávu.

"Možná," poznamenal August. "Ale aspoň cena je, jak má být."

McCaskey se usmál.

August velmi brzy došel k závěru, že McCaskey je ve stavu, kterému se v elitních jednotkách říká "přetažený, ale nadržený". Bývalý agent FBI byl vyčerpaný, ale žhavý do práce, poháněný adrenalinem a kofeinem. Ovšem hned jak tenhle fofr skončí, McCaskey se sesype.

"Seznámím vás s posledním vývojem," začal McCaskey. Upil trochu kávy a ztěžka usedl do otáčecí židle. Mezi oběma muži leželo Stollovo malé elektromagnetické "vajíčko", jež zaručovalo, že jejich rozhovor nikdo nedokáže odposlouchávat. "Aideen Marleyová se vrací vrtulníkem do Madridu. Byla v Ramírezově továrně v San Sebastiánu, když na tu továrnu zaútočili lidé generála Amadoriho; o tom víte?"

August přikývl.

McCaskey pohlédl na hodinky. "Vrtulník by měl přistát tak do pěti minut, a ji sem pak přivezou. Byla tam zjistit něco víc o tom, jaké síly stojí proti Amadorimu, jenže ten ji předešel. Její partnerce, Marii Cornejové, se povedlo dát se zajmout Amadoriho vojáky. Nevíme přesně, kde Amadori má svou základnu, doufáme, že to Maria zjistí a nějak nám to dá vědět. Mluvil jste s Mikem?" August přikývl.

"Takže máte určitou představu, jaký je váš úkol." August opět přikývl.

"Hned jak Amadoriho najdeme," navázal McCaskey s očima upřenýma na Augusta, "musí být zajat nebo odstraněn krajními prostředky."

August přikývl počtvrté. Tvářil se nezúčastněně, jako kdyby právě vyslechl denní rozkaz. Lidi už zabíjel, ve Vietnamu; tam, v zajateckém táboře, ho téměř umučili k smrti. Smrt je poslední krajnost, avšak patří k uniformě a je to mince, kterou se ve válce platí. A není pochyb o tom, že Amadori je ve válce.

McCaskey si založil ruce na prsou. Jeho unavené oči stále spočívaly na Augustovi.

"Skupina Striker ještě takovýhle úkol neměla," pokračoval. "Je to pro vás nějaký problém?"

August zavrtěl hlavou.

"Myslíte, že s tím bude někdo z vašeho týmu mít nějaký problém?"

"To nevím," odtušil August. "Ale zjistím si to."

McCaskey sklopil oči. "Bývaly doby, kdy tohle byl standardní postup."

"Bývaly," souhlasil August. "Ale tehdy se k němu přikračovalo jako k možnosti při prvním úderu, ne jako k poslednímu východisku. Myslím, že jsme se mezitím dopracovali na vyšší mravní úroveň."

"Zřejmě ano." McCaskey si promnul oči. "V každém případě si vy hoši zatím dejte tady v bufetu pohov; jak něco budeme mít, ozveme se."

Vstal a dopil kávu; August se zvedl také, upil ze svého šálku a podal jej McCaskeymu. McCaskey se usmál, přijal jej a lokl si.

"Darrelle?" pronesl August.

"Jo?-

"Vypadáte na to, že vám brzy vysadí motor."

"Už zhasíná," přiznal McCaskey. "Byla to dlouhá jízda."

"Víte," pokračoval August, "jestli do toho půjdeme, potřebuju, abyste byl čilý jako rybička. Měl bych mnohem lepší pocit, kdybyste si lehl, až Aideen dorazí. Vyzpovídám ji sám, promluvím s Luisem a přijdeme s nějakým scénářem."

McCaskey obešel stůl a poplácal Augusta po zádech. "Vřelé díky, plukovníku. Myslím, že si ten odpočinek dopřeju." Ušklíbl se. "Víte, co je ale

průšvih?"

August zavrtěl hlavou.

"Když člověk už nesvede to, co klidně svedl ve dvaceti. To je ten průšvih. Pracovat celé noci pro mě bývalo jako odfouknout peříčko. Zrovna tak jako sníst kdejaký blaf a nemít strach, že mě po něm bude žaludek pálit jako čert." Úšklebek se mu z tváře vytratil. "Ale s věkem se tohle všechno mění. Mění se to, když přijdete o spolupracovníka. A mění se to i tehdy, když se ukáže zase něco dalšího. Uvědomíte si, že na tom, jestli jednáte správně, vůbec nezáleží. Můžete mít na své straně zákon, smlouvy, spravedlnost, lidstvo, Spojené národy a Písmo svaté i všechno ostatní, a stejně to nakonec dostanete sežrat a spadne vám to na hlavu. Víte, co nás ty mravní výšiny stály, plukovníku? Stály nás schopnost udělat tu správnou věc. Pěkně pitomá ironie, co?"

August neodpověděl. Nemělo by to význam. Vojáci nefilozofují; nemohou si to dovolit. Mají cíle. A nedosáhnout jich znamená smrt, zajetí nebo ztrátu cti. Žádná ironie tu není, alespoň tedy ne v tomhle.

Zamířil do bufetu, kde čekal jeho tým. Když tam dorazil, pustil si počítačem zpracovaný "scénář", který si s sebou přinesl. Seznámil všechny s plánem, který mu předložil McCaskey, a pak tým vyzval, aby se k němu vyjádřil. Chtěl mít jistotu, že každý z nich je ochoten vyběhnout na trávník a připraven hrát.

Byli připraveni.

August jim poděkoval a tým si pak dal pohov - všichni kromě Prementinea a Pupshawa, kteří vykoumali, kam a jak silně praštit do nápojového automatu, aby plechovky vypadly zadarmo.

August si od nich vzal 7-Up a usadil se v plastové židli. Vypil celou plechovku, aby spláchl hořkou příchuť kávy. Uvažoval přitom o všem, co se minulého dne přihodilo. O tom, že se politici uchýlili k Amadorimu v naději, že ten zabrání válce, on toho ale naopak využil jako rozbušky k odstartování větší války. Nyní se politici obracejí na další vojáky, aby zastavili tuhle válku.

August byl voják, ne filozof. Ale jestli je v tomhle všem nějaký výsměšný protimluv, byl si jist, že jej také objeví.

Bude to kniha psaná krví a vázaná v utrpení.

27

ÚTERÝ, 1.35 V NOCI
WASHINGTON, D.C.

Hood se s trhnutím probudil.

Po návratu z Bílého domu neprodleně zavolal Darrellovi McCaskeymu; předal mu prezidentovy rozkazy a McCaskey je mlčky přijal. Co jiného mohl dělat? Hood potom s vědomím, že až operace skupiny Striker začne, on bude potřebovat být svěží, zhasl a ulehl na gauč v kanceláři, aby se pokusil trochu si odpočinout.

Přemýšlel o bezprecedentním dvojím, spojitém začlenění Operačního centra do této operace. Nejprve tu je odstranění Amadoriho, potom následné dozvuky - pomoc při zvládnutí chaosu. Až Amadori zmizí ze scény, spousta politiků, podnikatelů a důstojníků bude bojovat o zaplnění mocenského vakua. Provedou to tak, že ovládnou jednotlivé oblasti - Katalánsko, Kastilii, Andalusii, Baskicko, Galicii. Bob Herbert a jeho lidé sestavují pro Bílý dům seznam. Už teď jsou přinejmenším dva tucty možných uchazečů o kousek té moci. Dva tucty. V nejlepším případě se z toho, co bývalo Španělskem, stane volná konfederace států, podobná bývalému Sovětskému svazu. V nejhorším případě se ty státy do sebe pustí jako bývalé republiky Jugoslávie.

Víčka mu ztěžkla a myšlenky se rozběhly; ve chvilce upadl do spánku, spal však neklidně. Nezdálo se mu o Španělsku, zdálo se mu o rodině. Všichni

společně jeli v autě a smáli se. Pak auto nechali na parkovišti a vydali se po jakési anonymní hlavní třídě. Děti i Sharon jedly zmrzlinu. Pořád se smály. Zmrzlina rychle tála, a čím víc jim jí stékalo po prstech a po šatech, tím víc se smály. Hood šel zamračeně vedle nich, zasmušilý a potom rozzlobený; náhle se zastavil u jakéhosi zaparkovaného auta a zlostně udeřil pěstmi do kapoty. Děti i manželka se smály dál, ne jemu, ale tomu, jak si tou zmrzlinou zaneřádily šaty. Nevšímaly si ho a on se rozkřičel; prudce rozevřel oči -

Rozhlédl se kolem. Potom mu zrak utkvěl na hodinách se svítícím ciferníkem, stojících na kávovém stolku vedle gauče; od chvíle, kdy zavřel oči, uplynulo sotva dvacet minut. Opět ulehl, hlavu opřenou o podušku na postranním opěradle. Znovu zavřel oči.

Probuzení ze zlého snu se nic nevyrovná. Hooda vždy po takovém probuzení zaplavila nesmírná úleva z toho, že ten snový svět nebyl skutečný. Pocity, které vyburcoval, však byly opravdové a nedovolily, aby ten blahý úlevný pocit prosákl do hloubky. A pak - jsou tu ještě ti, o kom se mu zdálo. Sny je vždy učiní skutečnějšími, žádoucnějšími.

Už toho je dost; musí si s Sharon promluvit. Vstal, rozsvítil lampu na pracovním stole a usedl k němu. Dlaněmi si promnul oči a vyťukal číslo jejího mobilu. Okamžitě se ohlásila.

"Haló?"

Její hlas zněl pevně. Nevyrušil ji ze spánku.

"Ahoj," pozdravil. "To jsem já."

"Já vím. Je trochu pozdě na to, aby volal někdo jiný."

"Hm, asi jo. Jak se mají děti?"

"Dobře."

"A jak ty?"

"Nijak dobře. Co ty?"

"Taky tak."

"To kvůli práci, nebo kvůli nám?" pronesla Sharon pichlavě.

Ten osten v jejích slovech se ho nelibě dotkl. Proč si ženy vždycky už předem myslí o mužích to nejhorší - že ti se neustale zabývají problémy a starostmi, které jim přináší jejich práce?

Odpověděl si sám: Protože tomu tak obvykle je; takhle pozdě, když je všude takové ticho a klid, člověk prostě musí být k sobě upřímný.

"Práce je jednou práce, taková, jaká byla vždycky; s tím nic nenadělám," odtušil. "Máme tu krizi. Ale i tak mám největší starosti o vás. O nás."

"Já mám starosti jen o tebe."

"No dobrá, děvče," řekl Hood klidně. "Boduješ."

"Já nechci ‚bodovat'. Jednoduše chci být upřímná. Chci si ujasnit, co s tím uděláme. Takhle to nemůže jít dál. Prostě nemůže."

"Souhlasím. A proto jsem se rozhodl složit funkci."

Sharon dlouho mlčela. "Ty bys odešel z Operačního centra?"

"A co jiného mi zbývá?"

"Chceš slyšet pravdu?"

"Jistě."

"Není třeba, abys skládal funkci. Je třeba, abys tam trávil méně času."

Hood už dostával zlost. Byl upřímný. Vyložil svou hlavní kartu; vysokou. A Sharon, místo toho, aby manželovi dala pořádnou štípanou pusu, mu říká, jak to všechno udělal špatně.

"A jak to mám udělat? Nikdo nedokáže předpovědět, co se tu stane."

"To ne, ale máš své lidi. Máš Mika Rodgerse, máš noční směnu."

"Ano, a samé hodně schopné lidi," odtušil Hood, "jenže ti tu jsou pro situace, kdy všechno běží hladce. V situaci, jako je tahle, nebo v takové, jakou jsme měli minule, musím nade vším bdít já, a -"

"V situaci, kdy tě málem zabili!" odsekla Sharon.

"Ano, kdy mě málem zabili," potvrdil Hood. Nutil se ke klidu. Manželka se už začínala zlobit, a kdyby vzplanul i on, jen by její hněv přižívil. "Někdy

se člověk ocitne v nebezpečí; ale nebezpečí číhá i ve Washingtonu."

"Prosím tě, Paule! To přece není totéž."

"No tak dobrá; je to jiné," připustil Hood. "Ale s tím, co dělám, je taky spojená odměna; a není to jenom pěkný domov, ale i zkušenosti a poznatky. Děti byly s námi v zahraničí, přišly do styku s věcmi, ke kterým se jiní nikdy ani zdaleka nedostanou. K čemu se přikloníš? Jak dospěješ k závěru, že ‚Tahle cesta do nějakého světového města nestojí za to, abychom vynechali deset večeří s Paulem'? Nebo: ‚Dobrá, musíme na návštěvu do Oválné pracovny, ale táta nebude kvůli tomu moct s dcerou na školní koncert.'"

"To nevím," přiznala Sharon. "Ale vím, že ‚pěkný domov' není jen pěkný dům. A rodinu tvoří spousta drobností, obyčejných věcí. Ne jenom ty velké, stavěné na odiv."

"Na spoustě těch drobností se přece podílím."

"Ne, Paule," opáčila Sharon. "Podílel ses. Věci se změnily. Když jsi to místo bral, většina té práce se měla dělat tady, ve Státech, pamatuješ?"

"Pamatuji."

"A pak došlo na tu tvou první ‚mezinárodní situaci', a všechno bylo jinak."

Sharon měla pravdu; Operační centrum bylo vybudováno v prvé řadě k tomu, aby řešilo krize doma. Tím, že prezident pověřil Hooda řízením skupiny, sestavené proto, aby vyšetřila teroristický útok v korejském Soulu, bylo vrženo na mezinárodní kolbiště. Hood to pověření nikdy nepovažoval za něco, co by mu mělo zalichotit; stejně jako atentát na Amadoriho, i ono bylo prací, kterou nikdo jiný nechtěl.

"No tak teda je všechno jinak," připustil. "A co jsem měl dělat? Sebrat se a jít od toho?"

"V L.A. jsi to udělal, ne?"

"To je pravda. A taky mě to něco stálo."

"A co? Tvou moc?"

"Ne. Sebeúctu."

"Proč sebeúctu? Protože jsi ustoupil manželce?"

Ach jo, prokrista, pomyslel si Hood. Vycházím jí vstříc, dávám jí, co chce, a stejně nedokážu vyhrát. "Tohle absolutně není ten důvod. Ať už byla politická činnost jak chtěla otravná, ať byla pracovní doba jak chtěla dlouhá, a i když jsme přišli o soukromí, vzdal jsem se především práce, při které jsem měl pocit, že něco měním." Jeho hlas zněl napjatě; tohle dohadování ho zlobilo víc, než by kdy čekal. "Takže co - odejdu z politiky... a spadnu do toho zas. Pořád v práci. A víš proč? Protože znova něco měním. V naději, že to, co dělám, je pro dobro lidí. A dělá mi to radost, Sharon. Líbí se mi nároky, které to na mě klade. Odpovědnost. Pocit uspokojení."

"Víš, mně se taky líbilo, co dělám, než jsem se stala matkou. Ale kvůli dětem jsem musela hodně slevit; kvůli naší rodině. Ty aspoň do podobné krajnosti nemusíš jít. Ale taky nemusíš řídit všechno do nejmenších podrobností. Máš za sebou lidi. Ať ti pomůžou, abys ty nám mohl poskytnout to, co potřebujeme, abychom zůstali rodinou."

"Ty myslíš rodinou podle tvých představ -"

"Ne. Potřebujeme k tomu tebe. A to je skutečnost."

"Vždyť mě máte" namítl Hood. Už se ho znovu začínal zmocňovat hněv.

"Ne dost," odrazila ho Sharon odměřeně, rozhodným hlasem. Už jsou v tom zase, v rolích, které na sebe berou pokaždé, když se dobře míněné diskuse zvrhnou v nepříjemné dohadování, Paul Hood v úloze rozhněvaného obránce, Sharon v úloze klidného útočníka.

"Prokrista!" zasténal Hood. Chtělo se mu odložit telefon a křičet; nakonec jen pevně sevřel sluchátko. "Slíbil jsem, že téhle práce nechám, mám tu krizi, nemůžu spát bez toho, abych na vás všechny nemyslel - a ty mi tu vykládáš, co všechno dělám špatně, a děti využíváš jako rukojmí."

"Nevyužívám je jako rukojmí," prohlásila Sharon úsečně. "Můžeš nás mít,

kde budeš chtít."

"Jistě; podle tvých podmínek."

"Tohle nejsou ‚mé podmínky', Paule. Nejde o to, jestli já vyhraju a ty prohraješ. Nejde o to, aby ses vzdal své práce nebo kariéry. Jde o to udělat pár změn. Požádat o pár ústupků. O to, aby vyhrály děti."

Zapípal telefon, spojující jednotlivé kanceláře. Hood pohlédl na displej z tekutých krystalů; volal Mike Rodgers.

"Prosím tě, Sharon, počkej vteřinku." Stiskl tlačítko MUTE a zvedl druhý telefon. "Ano, Miku?"

"Paule, jsem tu s Bobem Herbertem; mrkni se na počítač, posílám snímek z Národního úřadu pro průzkum. Potřebujeme si promluvit; spěchá to."

"Jo, dobrá; hned se ti budu věnovat." Zvedl telefon, kterým mluvil s Sharon. "Miláčku, musím končit. Mrzí mě to."

"Já vím, že ano," odtušila tiše Sharon. "Ale ne tak jako mě. Tak sbohem, Paule. A mám tě ráda."

Zavěsila a Hood se prudce otočil k monitoru vedle na stojanu. Nechtěl uvažovat o tom, co se právě odebralo. O tom, jak se mu jeho rodina vzdaluje a on proti tomu nemůže udělat nic, ani co by se za nehet vešlo. Nejvíc ho hnětlo, že si Sharon myslí, že nemít ho u sebe vůbec je lepší než mít ho u sebe jen někdy. To přece nedává smysl.

Pokud se ovšem nepokouší vyvíjet na mě nátlak, pomyslel si.

To se mu příčilo. Ale jakou jinou zbraň Sharon má? A má pravdu; zachoval se blbě, a ne jednou. Nechal je samotné hned první den jejich dovolené v Kalifornii. Zapomínal na narozeniny, výročí a školní koncerty. Opomínal zeptat se dětí na známky, na to, kdy jsou objednané k lékaři, a bůhví na co ještě.

Na monitoru naskočil černobílý obraz; Hood zvedl telefon. Teď není čas na sebemrskačství, jsou ohroženy desetitisíce lidských životů. Stále ještě má odpovědnost, jakkoli se Sharon podařilo, aby to slovo vyznělo odpudivě.

"Tak, jsem tady, Miku. Co tu máme?"

"Královský palác v Madridu; záběr odpovídá pohledu z výšky asi devíti metrů, pod úhlem zhruba třiceti stupňů. Je to hlavní nádvoří paláce."

"Ty skříňáky asi nebudou auta s turisty," poznamenal Hood.

"Ne. Jak jsme se k tomu dostali - po útoku na Ramírezovu továrnu Steve Viens zařídil, aby družice Národního úřadu pro průzkum ty zajatce sledovala. Z parkoviště jeli na letiště v Bilbau, odtud letěli do Madridu a tam je pak autobusem odvezli do paláce. Myslíme si, že ta žena kousek od čela toho zástupu je Maria Cornejová."

Hood si postavu uprostřed záběru zvětšil; počítač obraz automaticky vyčistil. Hood neznal Mariu nijak dobře a nebyl si jistý, že by ji poznal, kdyby ho na ni Rodgers neupozornil, ale určitě to bude ona; a navíc to byla jediná žena, kterou na záběru viděl.

Na obrazovce se začaly objevovat další fotografie.

"Tohle jsou záběry z většího úhlu," řekl Rodgers. "Odpovídají výšce sedmnáct, třicet a pětašedesát metrů. Podle množství těch vojáků a vojenských hlavounů, co chodí dovnitř a zase ven, usuzujeme, že Amadori by mohl být právě tady. Ale je tu problém."

"Jo, vidím," odpověděl Hood, když se ukázaly záběry z větší výšky. "Čtverhranná budova s nádvořím uprostřed, a kolem nic vyššího. Proniknutí ve dne bude těžké."

"Správně; a čekat dvanáct hodin do tmy by nemuselo být únosné."

"Co španělské uniformy?" zeptal se Hood. "Nemohli by si je lidi ze Strikeru obléknout a dostat se dovnitř v nich?"

"Teoreticky možná," odtušil Rodgers. "Problém je v tom, že jak se zdá, žádný z těch vojáků, co přivádějí do paláce zajatce nebo tam hlídkují, nejde dovnitř. To je další důvod, proč si myslíme, že Amadori je tam. Uvnitř je pravděpodobně elitní strážní jednotka, hlídkuje v chodbách a zajišťuje to tam. Přístup dovnitř mají jen oni."

"Jsou tam nějaké podzemní chodby?"

"To si právě ověřujeme. Ale i kdyby byly, objevit se nahoře v těch širokých chodbách, navíc ještě osvětlených sluncem, by bylo riskantní."

Hooda pálily oči a jeho myšlenky vířily jako hnané vichrem; napůl si přál hodit prostě na palác bombu a odletět do Connecticutu pro rodinu. A možná tam už zůstat a otevřít si na pláži stánek s hranolky a smaženými rybami.

"Takže tedy čekáme?" zeptal se.

"Tady ani v Madridu útok zatím nikdo neschvaluje," odpověděl Rodgers. "Ale do pobočky Interpolu se zrovna vrátila Aideen. Ona, Darrell, Brett a tým Interpolu teď diskutují o situaci a upravují scénář pro podmínky v paláci. Na střeše Opery, Teatro Reál, na opačné straně ulice, je skupina pozorovatelů Interpolu; má ZDO, projíždí jím celý palác a pokouší se zachytit Amadoriho hlas."

ZDO - zařízení pro dálkový odposlech - byla parabolická anténa nálevkovitého tvaru, zachycující všechny zvuky v úzce vymezeném prostoru a nastavená na určitý rozsah decibelů. Když je ZDO zaměřeno na místnost uvnitř nějaké stavby, automaticky odfiltruje vnější zvuky, například křik ptáků, hluk aut a kroky i hlasy chodců. "Slyší" pouze zvuky nízké intenzity za zdmi a ty potom porovná se zvuky digitálně uloženými ve své paměti - v tomto případě s Amadoriho hlasem.

"Za jak dlouho projedou celý palác?" zeptal se Hood.

"Asi do čtyř hodin."

Hood pohlédl na časový údaj v počítači. "To je odteď skoro za dvě hodiny."

"Mně se taky nelíbí představa, že by tam skupina Striker jen tak naprázdno tvrdla," prohlásil Rodgers, "ale nic lepšího se nedá podniknout."

"Jak daleko je to z pobočky Interpolu k paláci?" zeptal se Hood.

"Zrovna se dívám do mapy. Vypadá to na takových patnáct minut autem - při slabém provozu, nebo když je nebudou stavět nějaké vojenské hlídky."

"Takže když budou sedět a čekat na to, co zjistí ZDO, dělá to celkem dvě hodiny a patnáct minut. A kdyby se Amadori rozhodl přesunout, dřív než ho přesně vysledujeme, bude problém."

"To je pravda, ale i kdyby skupina Striker byla v paláci, nemůže nic dělat," podotkl Rodgers. "Nemůže si vybrat žádnou herní strategii, dokud nebude vědět, kde Amadori je. A kromě toho, jestli tam není, mohli bychom ji tím pádem poslat špatným směrem."

Snímek s vysokým rozlišením ukazoval vojáky na nádvoří. Hood se na něj zadíval. Vojáků, rozptýlených do malých skupinek, bylo přinejmenším dvě stě; zdálo se, že cosi nacvičují - možná obranu toho místa, možná ovšem také činnost popravčích čet. V každém případě mu to připomínalo fotografie republikánských gard Saddáma Husajna cvičících před jeho rezidencí, než se rozběhla operace Pouštní bouře. Předvádění svalů.

Amadori je určitě tam.

"Miku - Maria do tohohle spadla díky nám, a nemá tam nikoho k sobě. To tak nemůžu nechat."

Rodgers chvíli mlčel. "V tom s tebou souhlasím. Ale prohlédli jsme si ty snímky a teď si procházíme plány paláce. Dostat se dovnitř nebude lehké."

"Striker nemusí až dovnitř," odtušil Hood. "Chci jen mít tam poblíž nějakou palebnou sílu. Darrell s nimi může udržovat kontakt přes Išiho Hondu."

"To je pravda, jenže akce se pořád ještě týká Amadoriho, a my nevíme s jistotou, jestli tam je. Zatím jsme nezachytili žádné elektronické informace. Než začnou chodit, potrvá to ještě hodinu."

Hood neztrácel trpělivost; Rodgersovy výhrady ho nepopuzovaly, generál dělal přesně to, co se od něj očekávalo - poukazoval na možnosti a možné zádrhele.

"Jestli je Amadori někde jinde, tak Striker stáhneme. A kdo ví? Ten prevít se třeba ukáže sám a ušetří nám námahu," namítl Hood.

Rodgers hlasitě vydechl. "To není pravděpodobné, Paule. Ale Brettovi

řeknu, aby vyrazil. A taky ti chci připomenout, že jsme do toho Mariu sice zatáhli, jak říkáš, ale ona jednala bez rozkazů, do té situace se dostala sama. A ne v náš prospěch, ale ve prospěch své země. Nepřistoupím na to, aby se životy lidí z týmu riskovaly kvůli tomu, abychom ji dostali ven."

"Beru na vědomí," řekl Hood. "A díky."

V telefonu cvaklo; Rodgers zavěsil, Hood také. Uložil si fotografie na disk a zhasl stolní lampu. Zavřel oči.

Je to všechno nesmysl; holý nesmysl. Lpět na práci, která už samotnou svou povahou nechává člověka osamoceného, odříznutého od rodiny a často i od podřízených. Možná právě proto se mu tak neodbytně vtírá do úvah situace, v níž se Maria nachází. I ona je osamocená.

Ne, Hood význam akce ze zřetele nepustí; a nepustí ovšem ze zřetele ani to, co si Mike Rodgers přece jen nedovolil přímo zdůraznit: že i lidem ze skupiny Striker jde o život a že mají své milované bytosti, právě tak jako Maria.

Ale nesmí pustit ze zřetele ani Marthu Mackallovou; a ať se propadne, jestli nic neudělá, když v těch zatracených madridských ulicích stojí tváří v tvář nebezpečí další neozbrojená kolegyně.

28

ÚTERÝ, 8.36 RÁNO
MADRID, ŠPANĚLSKO

Maria následovala kapitána do chodby, přesvědčena, že ji k Amadorimu dovede. Ani kapitán, ani generál by nic nezískali, kdyby na ni chystali nějaký podtrh. Musí být přece zvědaví, jaké informace má; a kdyby jí kapitán nedůvěřoval, nešel by před ní. Šel by za ní, se zbraní v ruce.

Přece jen ji však trochu zaráželo, jak poměrně snadno se jí podařilo dostat kapitána k tomu, aby jí vyhověl. Buď je nezkušený, nebo naopak o moc chytřejší, než mu byla ochotna přiznat.

Zabočil doleva. Maria se zastavila.

"Myslela jsem, že jdeme ke generálovi," řekla.

"To taky jdeme," odtušil kapitán; napřáhl ruku směrem do chodby - pryč od Síně halapartníků.

"On není v Trůnním sále?"

"V Trůnním sále?" Kapitán se hlasitě rozesmál. "Nebylo by to trochu domýšlivé?"

"Nevím; není trochu domýšlivé už jen to, že je tady v paláci?"

"Není - co když se král vrátí do Madridu a my ho budeme muset chránit?" prohlásil kapitán. "Máme v úmyslu zajistit oba královské paláce."

"Ale tam přece byly stráže -"

"Které chránily síň před zajatci." Kapitán naklonil hlavu směrem, kam ukazoval nataženou paží. "Generál je se svými poradci ve společenském salonu."

Maria na něj pohlédla; nevěřila mu. Nevěděla proč, prostě mu nevěřila.

"Jenže my se nebudeme dohadovat o tom, kde se generál nachází, nýbrž o tom, jestli mu máte či nemáte co říct," hovořil dál kapitán. "Tak jdete, seňorita Corneja?"

Maria sklopila oči; zatím neměla jinou možnost než udělat to, k čemu ji vyzval. "Jdu," odpověděla a vykročila k němu.

Obrátil se a ráznou chůzí šel dál jasně osvětlenou chodbou, potom zahnul za roh. Maria ho následovala trochu pomaleji, několik kroků za ním. Kolem chvátali vojáci, někteří vedli zajatce, jiní hovořili do vysílaček. Pár jiných roznášelo do různých místností počítače. Žádný z nich si jí nevšímal.

To nevypadalo dobře, ale Maria musela hrát s sebou. Ano, půjde - ale přece jen se nějak pojistí.

"Nechcete cigaretu?" zeptala se kapitána; již sahala do náprsní kapsičky košile, vytáhla krabičku, jednu cigaretu z ní vyňala a ze skládačky vytrhla papírovou zápalku.

"Děkuju, ne," odmítl kapitán. "Vlastně - byli bychom rádi, kdybyste tu nekouřila. Je tu tolik pokladů a stačí neopatrné škrtnutí-"

"Chápu."

Kapitán řekl přesně to, co Maria očekávala, že řekne; než zápalky zastrčila zpátky do kapsičky, zakryla cigaretu dlaní. Kapitán byl otočený dopředu, a proto neviděl, jak zápalku zarazila do tabáku cigarety schované v dlani. Pak si cigaretu zasunula vpředu do kalhot, až dolů do rozkroku.

Teď má aspoň nějakou zbraň.

Společenský salon byl za hudebním salonkem, s výhledem na Plaza Incógnita. Za náměstím se nacházel Campo del Moro, Maurský tábor, upomínka na místo, kde v jedenáctém století během tažení, jímž se Maurové pokusili dobýt Španělsko, tábořila vojska mocného emíra Alího bin Jusúfa.

Došli ke dveřím hudebního salonku; kapitán na ně zaklepal. Pohlédl na Manu a usmal se. Došla k němu, ale jeho úsměv neopětovala. Dveře se otevřely.

Kapitán jí pokynul rukou. "Až po vás."

Maria udělala krok ke dveřím a nahlédla dovnitř.

Místnost bez oken byla temná a okamžik trvalo, než její oči přivykly tmě; ze stínů napravo se k ní cosi blížilo. Couvla, ale jen vrazila do kapitána, stojícího těsně za ní. Ten ji prudce postrčil dovnitř a současně ji dva páry rukou uchopily za předloktí a smýkly jí na zem; dopadla tváří dolů a na lopatkách ucítila tlak bot, tisknoucích ji pevně k podlaze.

Rozsvítilo se světlo a salonek zalila měkká oranžová záře. Maria zahlédla nástěnnou malbu s pastorálními výjevy; třetí pár rukou jí prohmatával nohy, pas, paže a hruď a pátral po ukrytých zbraních. Ty ruce jí stáhly opasek a hodinky a vytáhly i krabičku cigaret.

Když byla prohlídka hotova, ten třetí pár rukou ji náhle uchopil za vlasy a hrubě jí trhl hlavou dozadu; Maria se nyní dívala nahoru. Ležela s rameny přiraženými k podlaze a s hlavou zvrácenou; sevření jí působilo silnou bolest v šíji.

Kapitán k ní přistoupil a pohlédl na ni; pohrdavě se usmál a přitiskl jí tvrdý podpatek boty na čelo. Zatlačil na ně a zvrátil jí hlavu ještě víc.

"Ptala jste se mě, jestli jsem si jistý, že ty informace dostanu včas." Ústa mu zkřivil krutý úsměšek. "Ano, seňorita, jsem. A stejně tak jsem si jistý, že hodně z těch lidí, které jsme přivedli sem do paláce, smeteme z cesty. Stejně jako jsem si jistý, že zvítězíme. Nový národ se nerodí bez krve, obětí a ještě něčeho: bez vůle. Vůle udělat to, co je třeba, aby člověk dosáhl toho, co chce."

Mariiny hlasivky svíralo napjaté svalstvo krku; bolest jí pronikala tělem jako kroutící se tlusté provazy, od uší až k pasu.

"Mohl bych vám teď zlomit vaz, ale mrtvá byste mi nebyla nic platná. Takže vám dávám pět minut, abyste mohla uvážit svou situaci a pak mi pověděla, co víte. Když budete mluvit, zůstanete naším hostem, ale nic se vám nestane. Když se rozhodnete mlčet, nechám vás tu těmhle pánům. Věřte mi, seňorita, v tom, co dělají, se vyznají moc dobře."

Tlak podpatku na Mariině čele povolil; jak se jí uvolnilo hrdlo, zajíkavě se rozkašlala, bolest v zádech vystřídalo chladné, tetelivé chvění, přebíhající nahoru a dolů po páteři. S námahou polkla a pokusila se pohnout, ale boty těch dvou ji stále ještě tiskly k zemi.

"Dejte jí trochu okusit, co může čekat. Třeba si všechno pořádně rozváží," řekl kapitán.

Odstoupil; ti dva, kteří ji tiskli botami k zemi, také. Zvedli Mariu za paže. Ještě ani nestála pevně na nohou, a do břicha ji tvrdě zasáhla pěst, až se zlomila v pase. Úder jí vyrazil dech, nohy pod ní podklesly, muži ji však nepustili; jeden ji popadl zezadu za vlasy, trhl jí vzhůru, a pěst dopadla

znovu. Maria zřetelně ucítila její ostře ohraničený obrys v místě, kde se zabořila dole do zad. Nohy jí změkly, jako kdyby byly z vosku; hlasitě zasténala. Následoval další úder zespodu do brady. Naštěstí právě neměla jazyk mezi zuby; hlasitě a bolestivě cvakly. Druhý úder jí srazil hlavu dozadu; čelist jí klesla, po povystrčeném jazyku stékala krev, smíšená se slinami.

Muži ji pustili; sesula se na zem, dopadla na záda, paže rozhozené do stran, kolena skrčená. Pomalu je spustila na pravou stranu. Bolest nevnímala; věděla, že ta přijde později, byla jen zcela vyčerpaná, jako když někdy jela na kole do kopce a nohám se již naprosto nedostávalo sil. Přesto však otevřela oči a pohlédla vzhůru na muže; chtěla vidět, kde mají zbraně.

Všichni byli praváci; to celou věc usnadní.

Vojáci zhasli světlo, vyšli do chodby a zavřeli dveře. Cestou se dělili o její cigarety. Tohle znala: nejprve je třeba zlomit tělo a potom nechat otřeseného, zmateného ducha několik minut samotného; mysl ať se zatím zabývá úvahami o smrtelnosti.

Namísto toho Maria s námahou vsunula chvějící se ruku vpředu do kalhot, nahmatala cigaretu a vytáhla ji ven. Převalila se na bok a sloupla z ní papír, aby se dostala k zápalce. Na tenhle trik přišla už před lety, když pracovala s krytím. Při prohledávání obvykle přišla o cigarety. Takhle jí zůstala zápalka. Ve svízelné situaci je zápalka ideální útočná zbraň.

Její oči již přivykly tmě; rozhlédla se kolem. V koutě stálo několik stojanů na noty. Pohlédla nahoru a spatřila, co očekávala - dvojici protipožárních postřikovačů, jeden nade dveřmi vpředu, druhý nade dveřmi vedoucími do Salonu.

Výborně.

Plazila se ke stojanům. Údy se jí stále třásly; umínila si, že toho po nich nebude žádat nijak moc, jen sílu k tomu, aby jí sloužily ještě aspoň hodinu.

Když se dostala do kouta, zvedla se na kolena a stoupla si. Stála vratce, ale dokázala se udržet zpříma. Čelist začínala bolet; byla tomu však ráda, bolest udržovala její smysly v pohotovosti. Vrávorala ke dveřím, na zem postavila jeden ze stojanů a stáhla si svetr. Svlékla si džínovou košili, svetr si zase oblékla a košili položila na zem kousek ode dveří.

Jednou, když se v Barceloně účastnila tajné operace, která měla odhalit zkorumpované policisty, ji zatkli spolu se skupinou štětek. Schovanou zápalkou pálila podešve bot; začaly se škvířit a zápach přivolal strážné, kteří se v jedné z cel kus dál po chodbě chystali znásilnit jakousi ženu. Jednoho z nich zajala doslova se staženými kalhotami. Tentokrát potřebovala víc než zápach spálené gumy; potřebovala něco, co také udeří do očí.

Postavila stojan ke dveřím, klekla si vedle košile a opatrně škrtla zápalkou o podrážku. Vzpomněla si, jak užitečné ty podrážky byly ráno. Zápalka vzplála. Zakryla plamínek dlaní a přiblížila jej ke košili; přiložila jej k límci, košile začala doutnat a za okamžik se vzňala.

Maria se odplazila ke stojanu. S námahou se dostala znovu na nohy, stojan zvedla a opřela se o stěnu vedle dveří. Ztěžka dýchala, jak bojovala s nevolností, způsobenou údery do břicha. Nebylo to poprvé, kdy ji někdo tloukl pěstí; tloukli ji pouliční rváči, feťáci, rozvzteklený automobilista, a jednou - pouze jednou - i žárlivý milenec. Většině z nich rány oplatila; milenec musel do nemocnice. Tohle však bylo poprvé, co ji někdo při bití držel. Hanebnost takového počínání a zbabělost útočníků měly odpornější příchuť než vrstvička krve, jež jí pokrývala vnitřek úst.

Plameny košili rychle stravovaly a u dveří stoupal do výše sloup hustého tmavošedého kouře. Nedosáhl však dost vysoko a nestoupal dost rychle, Maria tedy uchopila stojan, nabrala hořící hromádku, zvedla ji do výše a zatřepala jí. Ozvalo se tiché zasyčení, z košile se do všech stran rozlétly planoucí útržky a spálené kousky látky se žhavými okraji. Za okamžik pohasly, jako když se zavřou oční víčka, a zvolna se snášely k zemi, kudrlinky kouře však

stoupaly výš a výš.

Nyní již byly dost vysoko. Vzápětí se spustil požární hlásič a po něm i oba postřikovače.

Jakmile začala voda stříkat, Maria vrazila stojan do zbytků košile. Rozpadla se na kousíčky a Maria popel rozmetla po podlaze jako mopem.

Potom uslyšela kroky; postavila se zpátky ke dveřím - napravo od nich. Stojan stále držela v ruce. Kroky se zastavily.

"Vy dva počkejte tady, kdyby se chtěla dostat ven," řekl jeden z mužů.

Prima, pomyslela si. Půjde sem jen jeden. Tím to bude lehčí. Dveře se rozlétly a voják vběhl dovnitř. Uklouzl po mokrém popelu a dopadl tvrdě na záda. V tom okamžiku Maria zvedla stojan nad hlavu a vrazila mu krátké kovové nožky do obličeje. Voják zaječel bolestí. Pád i vyjeknutí splynuly vjedno jako šlehnutí bičem. Rychlost útoku vojáky v chodbě očividně překvapila; zaváhali.

Tohle je na takovýchhle vybraných vojácích to pěkné, pomyslela si Maria: jsou mladí, v dobré kondici, a přitom mají hodně daleko ke zkušenostem drsných, ostřílených starých válečníků.

Jejich zaváhání bylo přesně to, co Maria potřebovala. Odhodila stojan a nechala své ochablé nohy, ať si dělají, co chtějí; doslova se skácela tváří dolů na vojáka. Dopadla napříč přes jeho pas.

Přes pouzdro s pistolí ráže 9 milimetrů.

Věděla, že ti dva v chodbě ji nezastřelí; teď ještě ne. Požární zvon vyzváněl a Mariu zkrápěla voda. Oba vyrazili vpřed, zraněný voják se ji pokoušel ze sebe shodit, vztekle klel a zapřísahal se, že ji znásilní. Nechala se odstrčit. Překulila se a z pouzdra mu vytáhla pistoli, odjistila ji a bez váhání mu prostřelila koleno. Pronikavě vyvřískl a Marii vytryskl do obličeje proud krve. Nevšímala si toho; klekla si na jedno koleno, zamířila na ostatní dva a vystřelila. Mířila nízko; pistole dvakrát štěkla a i z jejich kolen vytryskla krev. Vykřikli a zhroutili se mezi dveřmi na zem.

Na Mariu stale dopadala voda; zastrčila si pistoli za opasek, vkleče se dovlekla k oběma svíjejícím se vojákům a také jim sebrala zbraně. Z těch zásahů do kolen měla radost; nebude dne, aby na ni tihle lidé nevzpomínali. Bolest a zmrzačení jim budou neustále připomínat jejich brutalitu.

Stáhla jim kravaty, chvatně jim spoutala zápěstí a do úst nacpala nespálené zbytky košile. Pouta i roubíky nebyly tak bezpečné, jak by se jí zamlouvalo, ale neměla moc času. Zachytila se zárubně dveří, aby se snáz dostala na nohy, a když si byla jistá, že ji unesou, rychle se šouravou chůzí vydala chodbou opačným směrem, než přišla. Chodba uzavírala hlavní poschodí ve středu paláce a přivede ji zpátky do Síně halapartníků a k Trůnnímu sálu.

Odjistila obě pistole, které držela v rukou, a zapřísáhla se, že tentokrát se jí slyšení u Amadoriho dostane.

29

ÚTERÝ, 3.03 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Luis García de la Vega vstoupil rázným krokem do bufetu; s ním přišel jeho otec, generál španělského letectva Manolo de la Vega. Jelikož si Luis nemohl být jist, zda někdo z jeho lidí nesympatizuje se vzbouřeneckými frakcemi, chtěl mít za sebou někoho, o kom věděl, že se na něj může spolehnout. Jak už předtím řekl McCaskeymu, on a jeho vysoký, bělovlasý otec se jen zřídka shodli v politických záležitostech; Manolo se přikláněl k levici, Luis k pravici.

"Ale v krizi, kdy je ohroženo samotné Španělsko, není nikdo, komu můžu víc důvěřovat," prohlásil Luis.

Kromě sedmi členů skupiny Striker, Aideen a McCaskeyho nebyl v místnosti nikdo další. Důstojník Interpolu přistoupil k McCaskeymu, který pomáhal Aideen

urovnat věci v malé cestovní brašně. Skupina Striker si svou výstroj již zabalila a nyní studovala turistické mapy a dělala si do nich poznámky.

"Něco nového?" zeptal se unaveně McCaskey Luise.

"Ano," odpověděl Luis a táhl ho stranou. "Asi před deseti minutami se v paláci spustil požární zvon."

"A místo?"

"Hudební salonek v jižním křídle. Z paláce zavolali hasičům a řekli jim, že se jedná o falešný poplach, ale falešný nebyl. Jeden z našich pozorovatelů ohnisko zjistil pomocí brýlí s tepelnými čidly; hlásí, že oheň už uhasili."

"Ten, kdo tam v paláci má tohle na starosti, hodně riskoval, když se uváží, kolik kulturních pokladů a vzácností se tam nachází. Nevypadá to na standardní postup," uvažoval McCaskey.

"Vůbec ne," souhlasil Luis. "Ti mizerové nechtěli, aby někdo šel dovnitř. Sotva půl hodiny předtím dokonce zabránili ve vstupu hlídce Guardia civil, když chtěla provést denní kontrolu."

"Jestli tam Amadori je, Strikeru v ničem nezabrání," zaklínal se McCaskey. "Hergot, ani nebudou vědět, co se to na ně sesypalo. Co o té situaci říká úřad ministerského předsedy?"

"Zatím oficiálně nepotvrzuje, že by Amadori převzal moc," odpověděl Luis.

"A co neoficiálně?"

"Většina vysokých vládních činitelů už poslala své rodiny do Francie, Maroka nebo Tunisu." Luis se zamračil, vzápětí se však posměšně ušklíbl. "Víš, Darrelle - vsadím se, že dneska večer bychom já i moje rodina dostali místo u stolu i v té nejlepší restauraci ve městě."

"No, to bych řekl, že jo," odtušil McCaskey s neveselým úsměvem. Přistoupil ke stolu, u nějž Aideen kontrolovala věci, kterými ji vybavil Interpol; dostala videokameru - se spojením na přijímač ve spojařské místnosti -, zdravotnickou brašnu, mobil a pistoli.

Přezkoušela si, jestli je baterie videokamery plně nabitá; McCaskey zatím zkontroloval zásobník pistole Parabellum Super Star ráže 9 milimetrů. Aideen to sice již udělala sama, uvědomila si však, že McCaskey je pravděpodobně neklidný, plný obav, a potřebuje se nějak zaměstnat. Zbraň prohlédl a vrátil ji do jejího batůžku.

Členové skupiny Striker si hodili batůžky na záda. McCaskey si Aideen pozorně prohlížel; chtěl mít jistotu, že se nijak neliší od ostatních ve skupině turistů. Na nohou měla boty značky Nike, na očích sluneční brýle, na hlavě baseballovou čepici. Nesla si také průvodce a láhev balené vody. Připadala si jako turistka se vším všudy, dokonce měla i pocit, jako kdyby právě vystoupila z letadla po překročení několika časových pásem. McCaskey si všiml, jak toužebně hledí na prázdný stůl za ním. Během letu ze San Sebastiánu se sice trochu prospala, zdřímnutí však stačilo jen trochu zmírnit to nejhorší vyčerpání; věděla, že je jen otázkou času, kdy se zhroutí. Vrhla pohled dozadu na nápojový automat; napadlo ji, že by si mohla dát Diet Pepsi, a zvažovala, jestli jí kofein pomůže, nebo jestli se spíš nevystaví riziku, že než akce skončí, bude muset na toaletu. Během dlouhého denního hlídkování v ulicích Ciudad de México přišla na to, že tohle je třeba brát v úvahu; dvě hodiny se mohou zdát nesmírně dlouhé, když člověk nesmí opustit své místo.

Rozhodla se, že si nápoj odepře.

McCaskey naproti tomu vypadal, jako kdyby se měl zhroutit hned; vzpomínala si, že když mu podávala první zprávu o atentátu na Marthu, připadal jí klidný a vyrovnaný. Nyní si uvědomila, že to nebyl klid a vyrovnanost; bylo to soustředění, kdy vše ostatní jde stranou. Pochybovala, že od smrti

Marthy Mackallové vůbec zavřel oči, a vrtalo jí hlavou, jestli se tak projevuje jeho odhodlání pomstít Marthinu smrt či rozhodnutí sám sebe potrestat, anebo obojí.

Když byl McCaskey hotov s Aideen, věnoval se plukovníku Augustovi. Ten žvýkal gumu; na tvářích mu už vyráželo strnisko. Sluneční brýle se zelenými

obroučkami a zrcadlovými skly si posunul na čelo. Na sobě měl khaki šortky a pomačkanou bílou košili, dlouhé rukávy ohrnuté. Takhle se velmi lišil od mlčenlivého, konzervativně vyhlížejícího vojáka, jakého Aideen poznala při několika setkáních ve Washingtonu. Měl vysílačku, maskovanou jako walkman; tou bude ve spojení s McCaskeym. Knoflík na regulaci hlasitosti byl ve skutečnosti kondenzátorový mikrofon. I on si nesl láhev balené vody; když jí polije kazetu ve walkmanu, z pásky s vrstvou difenylkyanoarsinu vyrazí oblak slzného plynu. Vyvíječ plynu vydrží v činnosti téměř pět minut.

"Takže - budete čekat na východní straně Opery," začal McCaskey. "A když vás odtamtud vykážou?"

"Půjdeme k severu na Calle de Arenal," odpověděl August. "Po ní dál k východu, obejdeme palác a budeme pokračovat na Campo del Moro, a když to tam bude uzavřené, stáhneme se zpátky k Museo de Carruajes."

"A když vás vyženou i odtamtud?"

"Vrátíme se k Opeře; na severní stranu."

McCaskey přikývl. "Hned jak dostanu zprávu od pozorovatelů, sdělím vám, kde Amadori je. Podíváte se do mapy a dáte mi vědět, na které stránce scénáře jste."

McCaskey měl na mysli "scénáře" STI a STU, Standardní taktika infiltrace a Standardní taktika útoku. Plukovník August a desátník Prementine tyto herní scénáře upravili pro podmínky v paláci. Pro každou z obou kategorií existovalo deset možných variant; jejich volba se bude řídit tím, kolik budou mít času, a tím, jak silný odpor očekávají a jaký druh odporu to bude. Jedno však měly oba scénáře společné: dovnitř nepůjdou všichni. Po smrti velitele skupiny Striker Charlese Squirese plukovník August každou "hru" přepracoval tak, aby měl jistotu, že bude k dispozici někdo, kdo pomůže při stažení po akci.

"Jak víte," pokračoval McCaskey, "Aideen s vámi jde jen proto, aby vám identifikovala Mariu a asistovala při její záchraně; boje se nezúčastní, pokud to nebude absolutně nutné. Na střeše máme vrtulník a jsme připravení zasáhnout s dalšími policejními silami, kdyby se věci vymkly z rukou. Luis mi řekl, že jakmile budete uvnitř, jediné bezpečnostní opatření, na které byste mohli narazit a které by se mohlo ukázat jako závažný problém, je dálkový sledovací systém."

"Hergot," pronesl tiše August, "jak může vědět, že Amadori nějaký má?"

"Král dal ten systém instalovat ve všech svých palácích," odpověděl McCaskey. "Koupil jej od stejného dodavatele, který ho instaloval na obchvatu Beltway. Ten systém je pravděpodobně jedním z důvodů, proč si Amadori palác vybral za svůj hlavní štáb."

Dálkový sledovací systém se podobá ochranným brýlím ve tvaru jakéhosi štítu před obličejem a má spojení s bezpečnostním systémem v budově; po straně brýlí je zabudována destička s tlačítky, okuláry jsou vybaveny černobílými displeji z tekutých krystalů. Člověk, který brýle má, může vidět to, co zabírají bezpečnostní kamery. Malé videokamery, vestavěné do některých novějších verzí, umožňují strážím vyměňovat si audiovizuální informace.

"Sdělte to svému týmu," upozornil McCaskey plukovníka Augusta. "Jak se Amadori dostane z Trůnního šalu, bude pronásledování hodně riskantní."

August přikývl.

Ostatních šest členů skupiny Striker stálo v řadě za Augustem. McCaskey se na ně při řeči díval; jeho zrak spočinul na vojínce Sondře DeVonneové, stojící na konci řady. Afroameričanka byla oblečená do těsných džin a modré větrovky. Aideen si náhle s údivem uvědomila - stejně jako si to musel uvědomit i McCaskey -, jak moc Sondra připomíná Marthu Mackallovou za mlada.

McCaskey sklopil oči. "Všichni znáte svůj úkol, a znáte i jeho rizika. Plukovník August mi řekl, že také znáte jeho právní a morální hlediska. Prezident nám přikázal zbavit moci nebezpečného despotu. Očekává, že využijeme veškeré své prostředky. Nemáme jeho veřejnou podporu, a nemáme ani podporu legalní španělské vlády, tam zavládl chaos. Jestli bude někdo zajat, žádná z

obou zemí se k němu nebude hlásit ani mu neposkytne pomoc, kromě toho, co se dá zařídit tradiční diplomatickou cestou. V každém případě ale máme toto: možnost, a současně i povinnost, zachránit tisíce životů. Já to považuji za určitou výsadu a doufám, že vy také."

Nato předstoupil Luis a dodal: "A máte i dík mnoha Španělů, kteří se nikdy nedozvědí, co jste pro ně vykonali." Usmal se. "A už teď máte dík a vděčnost těch několika malo Španělů, kteří vědí, co se chystáte podniknout." Postavil se vedle McCaskeyho a všem jim zasalutoval. "Vayan con Dios, přátelé; provázej vás Bůh."

30

ÚTERÝ, 3.45 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Otec Norberto letěl do Madridu soukromým letadlem Generála Gonzáleze, dvacet let starou Cessnou Conquest; letoun byl nastříkán kombinací levandulové a červené barvy, měl tmavě tónovaná okna a vzadu malou zákristii. Dvoumotorový jedenáctimístný stroj byl hlučný a pohazovaly jím vzdušné víry, takže let byl neklidný.

Jako v tyto dny všechno ve Španělsku, pomyslel si Norberto trpce; pevně svíral měkce čalouněná opěradla svého sedadla.

Současně si však byl vědom toho, že to není pravda; alespoň ne docela. Letělo s ním pět dalších kněží z vesnic podél severního pobřeží. Jeho duší zmítal nepokoj, oni byli klidní.

Zhluboka dýchal; přál si, aby ho jejich rozpoložení dokázalo toho nepokoje zbavit. Přál si, aby se dokázal odpoutat od úvah o své ztrátě a soustředit se na velký úkol, který ho čeká. Úkol pomoci zachovat mír v duších obyvatel více než třímilionového města byl výzvou, před jakou ještě nikdy nestál. Možná však, že právě takovou výzvu nyní potřebuje - něco, co jeho mysl odvede od neustálého přemýšlení o hrozné ztrátě, jež ho postihla.

Seděl v zadní řadě vedle již postaršího Otce Jiméneze; ten pocházel z přímořské vesnice Laredo, ležící na západ od San Sebastiánu. Krátce po startu se odvrátil od okna a nahnul se blíž k Norbertovi.

"Prý se sejdeme i s duchovními jiných denominací," řekl; hovořil hlasitě, aby ho bylo slyšet přes dunivé hučení motorů. "Bude nás nejméně čtyřicet."

"Máte tušení, proč si vybrali právě nás?" zeptal se Norberto. "Proč ne třeba Otce Iglesiase z Bilbaa nebo Otce Montoyu z Toleda?"

Jiménez pokrčil rameny. "Předpokládám, že proto, že naše farnosti jsou velmi malé. Naši farníci se navzájem znají a mohou si během naší nepřítomnosti navzájem pomáhat."

"To jsem si zprvu myslel," odtušil Otec Norberto. "Ale podívejte se kolem. Jsme také nejstarší členové řádu."

"A proto také nejzkušenější," prohlásil Jiménez. "Koho jiného by bylo lépe takovým úkolem pověřit?"

"Třeba mladé? Energické?"

"Mladí se moc vyptávají," opáčil Jiménez. Šťouchl Norberta do paže. "Jsou tak trochu jako vy, můj starý příteli. Možná že Generál potřebuje muže. Muže, jimž se dá důvěřovat. Muže, které lze vyzvat, aby to či ono vykonali, a kteří to vykonají, a to bez odkladu a bez námitek či výhrad."

O tomhle nebyl Norberto tak docela přesvědčen; ani nevěděl, proč takový pocit má. Možná jej vyvolal jeho hrozný zármutek nebo naléhavost příkazu k letu do Madridu. Anebo do mě Bůh šťouchl, stejně jako to právě udělal Jiménez, pomyslel si v nedobré předtuše.

"Víte aspoň, kde se shromáždíme?" zeptal se.

"Otec Francisco do telefonu říkal, že nás vezmou do katedrály Nuestra

Seňora de la Almudena," odpověděl Jiménez. Jeho měkké, bledé tváře se roztáhly v mírném úsměvu. "Je to zvláštní, opustit malou farnost a odebrat se na takové místo. Říkám si, zda se náš Pán cítil stejně, když odcházel z Galileje? ‚Také ostatním městům musím zvěstovat Boží království, neboť k tomu jsem byl poslán,'" citoval slova z evangelia. Pak se opřel, stále se usmívaje. "Je to zvláštní, Norberto, ale být poslán se také zdá být dobré."

Norberto pohlédl dopředu na ostatní kněze. Jiménezův optimismus nesdílel; služba knězi měla přijít dřív, než se lidé obrátili jeden proti druhému. Než se uchýlili k nepokojům - a k vraždění. A Norberto si nečinil ani nárok na to, že ví, jaké pocity měl Ježíš, když odešel na pusté místo. Ve svých úvahách si představoval, že Ježíše pravděpodobně znepokojila a zdolala lidská společnost, poskvrněná předsudky a nedůvěrou, násilím a nemorálností, chamtivostí a rozepřemi. Tváří v tvář tomu všemu zbývalo Ježíšovi jediné místo, kde mohl hledat sílu.

Ve svém úzkostném stavu Norberto na okamžik zaváhal, kam se obrátit a kde ono místo hledat. Zavřel oči, sklonil hlavu a modlil se k Bohu, aby mu dodal odvahy k tomu, aby na sebe toto břímě vzal. Modlil se, aby se mu dostalo moudrosti k tomu, aby poznal, co je dobré a správné, a síly, aby přemohl svůj náhle vzniklý zatrpkle hněvivý stav mysli. Potřeboval se držet víry, která rychle vyprchávala.

Letoun dorazil do Madridu brzy a musel téměř půl hodiny vyčkávat a kroužit nad letištěm. Přednost má vojenský provoz, jak se dozvěděli; podle toho, co viděli oknem, byl rušný. Když konečně mohli v deset hodin přistát, jejich skupina se odebrala do letištní budovy číslo dvě; tam se připojili k dalším kněžím z ostatních částí země. Otec Norberto některé z nich znal - Otce Alberta Lastrase z Valencie, Otce Casta Sampedra z Murcie a Otce Cesara Florese z Leonu. Neměl však čas na víc než potřást si s několika z nich rukou a prohodit s nimi pár slov na pozdrav, a již skupinu odvedli ke starému autobusu, který je odveze ke katedrále. Norberto seděl u otevřeného okna, Otec Jiménez vedle něj. Provoz do města po Avenue de America byl velmi slabý a k chvalně - i nechvalně - známé katedrále dojeli za necelých dvacet minut.

Stavba rozlehlé katedrály Nuestra Seňora de la Almudena začala v devátém století po Kristu. Stavitelé stačili dokončit pouze základy, neboť práce přerušil vpád Maurů; vetřelci vystavěli svou mocnou pevnost hned vedle. Když byli ze Španělska vyhnáni a pevnost zbořena, aby udělala místo Královskému paláci, bylo rozhodnuto obnovit také práce na katedrále. Mocný a řevnivě nepřejícný toledský arcibiskup si však nepřál, aby nějaký kostel působil velkolepěji než ten jeho. Lidem, kteří věnovali peníze na dostavbu chrámu na místě znesvěceném Maury, hrozilo vyobcování z církve a smrt. Než byly práce obnoveny, uplynulo téměř sedm set let, a i potom bylo peněz poskrovnu. Dokončily se vždy jen jednotlivé části, načež práce ustaly, což mělo za následek chaotickou směsici stavebních slohů. Nakonec byl takto po kusech slepený kostel v roce 1870 stržen a počítalo se se stavbou nového chrámu v novogotickém slohu. Začala v roce 1883, avšak opět se pravidelně nedostávalo peněz, a v roce 1940 se od stavby zcela upustilo. K vážně míněné snaze katedrálu dostavět došlo až v roce 1990. Ale miliardy peset, potřebné k dokončení díla, znovu nepřicházely. Ironií bylo, že vlys hlavní římsy dostal poslední nátěr teprve před třemi týdny.

Autobus zpomalil tak náhle, až jeho převodovka zaprotestovala. Právě odbočil z Calle Mayor a zahnul na Calle de Bailén, kde se před dvojicí chrámových věží shromáždily tisíce lidí. Za davem bylo vidět skupiny reportérů a televizní kamery. Novináři stáli dole, kameramani vylezli na střechy zaparkovaných přenosových vozů. Lidi sice zadržoval kordon metropolitní policie, avšak příjezd autobusu a pohled na kněží zřejmě přivedl všechny do varu; lidé začali hlasitě křičet a domáhat se pomoci a ochrany na církevní půdě. Horko uvnitř autobusu jako by jejich hlasy ještě zesilovalo a neslo je k uším každého, kdo naslouchal, jako se v ranním tichu nese hlahol chrámového

zvonu. Tohle nebyli političtí uprchlíci, nýbrž starší muži, matky s nemluvňaty a školní děti; zmocňovala se jich panika a jejich počet - stejně jako jejich rozvášněnost - narůstal s tím, jak autobus pomalu popojížděl ke vchodu katedrály. Kněži mlčky hleděli jeden na druhého. Sice očekávali nouzi a potřebu útěchy, ne však tento druh zoufalství.

Policisté se navzájem zahákli pažemi, utvořili řetěz a konečně se jim podařilo vklínit se mezi dav a autobus. Z chrámu vyšel Otec Francisco a megafonem naléhavě nabádal dav k trpělivosti. Pokynem vyzval čtyřiačtyřicet kněží, aby vešli dovnitř. Kráčeli zvolna, natlačeni zmítajícím se davem do těsného zástupu. Otci Norbertovi ten dav připomínal zástupy hladových, jež kdysi pomáhal nakrmit ve Rwandě, a bezdomovce, kterým posloužil v Nicaragui. Bylo s podivem, jakou sílu dokážou mít slabí, shromáždí-li se v takovémto množství.

Když byli všichni kněži uvnitř, dveře se za nimi zavřely. Po letu, po skřípění převodovky autobusu a výkřicích davu bylo tíživé ticho vítané.

Ale tohle zde není skutečnost, připomněl si Norberto. Ten strach a bolest tam venku - to je skutečnost, a narůstá do čím dál větších rozměrů. Velmi brzy bude nutno se jí zabývat.

Generál González již byl v apsidě a tiše se modlil. Jak skupina procházela v řadě chrámovou lodí, jediným zvukem bylo škrábavé šoupání podrážek a šustění sutan. Otec Francisco šel v čele; když zástup došel k příčné lodi, Francisco se otočil a vztaženými pažemi jej zastavil. Dal šel sám jen Otec Fernández.

Otec Norberto nebyl velkým obdivovatelem Generála Gonzáleze. Někteří kněži tvrdili, že sedmapadesátiletý představený jezuitů je řádu prospěšný, protože se umí vlichotit do přízně Vatikánu a upoutat pozornost světa. Pokud však španělští kněží nekázali v jeho duchu, jestliže se nestavěli za jeho konzervativní politické kandidáty a pokud jejich farnosti nepřispívaly hojnými dary, nic z bohatství a podpory, kterých se domohl, k nim nenalezlo cestu. Norberto dospěl k názoru, že General Gonzalez víc než o rozšíření vlivu a posílení moci španělských jezuitů dbá o rozšíření vlivu a posílení moci Orlanda Gonzaleze.

González je Generál řádu, a Norberto by se proti němu nikdy otevřeně nepostavil ani ho nekritizoval; ale zde, v jeho přítomnosti, ve starém a majestátním chrámu, necítil duši hřející zbožnost, kterou toužil pociťovat - kterou potřeboval pociťovat. Stále ho svíraly obavy a trápily pochybnosti, a nyní i podezření; tíží Gonzáleze starost o lidi? Znepokojuje ho, že revoluce oslabí jeho moc? Nebo Generál González doufá, že se na něj nový vůdce obrátí s žádostí, aby mu pomohl získat podporu jezuitů v zemi?

Po třech či čtyřech minutách tiché modlitby se González náhle otočil tváří ke kněžím. Požehnal jim a oni se pokřižovali. Potom k nim zvolna vykročil, dlouhý, snědý patricijský obličej s bledě modrýma očima obrácený k nebesům.

"Odpusť nám, ó Bože," pronesl, "neboť tento den je prvním za víc než tisíc let, kdy jsou lidem dveře této katedrály uzavřeny zvenčí." Pohlédl na přítomné. "Za okamžik půjdu a ty dveře otevřu. Já musím odejít, ale Otec Francisco každému z vás přidělí jednotlivé části katedrály. Žádám vás, abyste po řadě k lidem promluvili, ujistili je, že toto není jejich zápas. Bůh se o ně postará, je jen třeba, aby chovali důvěru ve vůdce Španělska, že ti obnoví mír." Zastavil se po boku Otce Franciska. "Děkuji vám všem, že jste přišli," pokračoval. "Lid Madridu potřebuje duchovní útěchu a vedení. Potřebuje vědět, že v této době plné zmatků není opuštěn. Jakmile v Madridu zavládne klid a ve městě bude opět obnovena víra, můžeme odsud vyjít a přinést smír celému ostatnímu Španělsku."

Generál González procházel volným, sebejistým krokem kolem kněží ke dveřím, jeho těžká černá sutana se pohupovala do stran. Jeho chůze měla vzbudit dojem, že všechno již je v pevných rukou.

Norberto se za ním díval a v náhlé hrůze si uvědomil, že tomu tak možná je. Ze tahle cesta možná nemá za cíl posloužit vyděšeným a potřebným - vlastně

že se neuskutečnila v jejich prospěch. Rozhlédl se kolem. Co když sem byli ti duchovně nejvyrovnanější, nejoddanější, nejdůvěryhodnější kněží v zemi přivedeni pouze za jediným účelem - aby ovládli dav? Aby vyvolali potřebu útěchy, vybičovali ji k šílenství tím, že dveře zůstávají zavřené, a potom ty dveře jako štědrý dárce otevřeli?

Otec Norberto dostal strach. A také si připadal pošpiněný. Generál González neusiluje o přízeň vůdců téhle revoluce; Norberto měl podezření, že Generál je již nyní součástí tohoto procesu, jenž má Španělsku zajistit novou vládu a upevnit její postavení.

Novou vládu pro Španělsko, v němž on bude duchovním vůdcem.

31

ÚTERÝ, 10.20 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Maria byla přesvědčena, že Amadori je v Trůnním sále Královského paláce. Když uprchla vojákům, nešla rovnou tam; potřebovala uniformu, a potřebovala nějakého spojence.

Nejprve uniformu.

Sehnala ji v kabince na pánském záchodě. Tomu se předtím formálně říkalo el cuarto de cambiarpor los atendientes del rey - převlékárna královského služebnictva. Nyní vojáci cestou dovnitř i ven všude bezohledně dupali, vůbec se neohlíželi na minulost nebo význam těchto míst. Maria nebyla roajalistka, byla však Španělka a tenhle palác hrál v dějinách Španělska významnou úlohu. Zaslouží si víc úcty.

Ve velké bílé místnosti byly mramorové žlábky a toaletní mísy. Nacházela se v jihovýchodní části paláce, nedaleko královské ložnice. Maria se k místnosti dostala tak, že opatrně přecházela od jedněch dveří ke druhým. Většina komnat byla prázdná; ty, které nebyly, rychle minula. Jestliže kvůli jejímu útěku vyhlásili poplach, pátrání se omezí na oblast kolem hudebního salonku a Trůnního sálu. Bylo to náležité využití sil. Pronásledovatelé věděli, že se Maria nakonec určitě pokusí dostat k Amadorimu; vtip byl v tom, jak zaručit, že si jí nevšimnou.

K uniformě se dostala díky mladému seržantovi. Vešel do "převlékárny" s dvěma dalšími vojáky, a když otevřel dveře kabinky, Maria seděla skrčená na míse, obě pistole namířené na něj.

"Pojď dovnitř a zamkni," zavrčela výhružně. Bzučení větráku ve stropě zabránilo tomu, aby její tichý hlas pronikl ven.

Před namířenou pistolí většina lidí na okamžik znehybní; v této krátké chvíli ten, kdo pistoli drží, musí vydat příkaz. Vydá-li jej okamžitě a důrazně, příkazu je obvykle uposlechnuto. Když ne, když napadený zpanikaří, je třeba se rozhodnout mezi ústupem a střelbou.

Maria byla rozhodnuta každého v místnosti postřelit, v žádném případě však nedopustí, aby ji chytili. Voják, s očima vykulenýma překvapením, naštěstí udělal, co mu přikázala.

Jakmile byly dveře zamčeny, Maria mávnutím jednou z pistolí vojáka vyzvala, aby šel blíž. Druhou pistolí mu mířila na čelo.

"Sepni ruce za hlavou," řekla. "Pak se otoč a couvej ke mně."

Voják přitiskl pevně propletené prsty vzadu k čepici; Maria sáhla za sebe, aniž z něj spustila oči. Jednu pistoli položila na nádržku splachovadla, sebrala mu jeho a zastrčila si ji vzadu za opasek. Potom si zase pistoli ze splachovadla vzala.

Pak couvla a postavila se na mísu.

Dloubla vojáka pistolí do hýždě. "Kalhoty dolů. A sedni si, ruce pod sebe!"

Voják uposlechl.

"Až tvoji přátelé půjdou pryč, řekneš jim, ať jdou bez tebe," zašeptala mu do ucha. "Jinak je po vás po všech."

Maria a seržant - na jmenovce stalo García - čekali. Maria by mohla přísahat, že slyší, jak mu buší srdce. Když na něj ostatní dva volali, udělal, co mu řekla. Odešli, a Maria ho vyzvala, aby vstal, obličejem ke dveřím. Přikázala mu, aby si svlékl uniformu.

Svlékl si ji. Maria ho pak otočila tváří k míse a poručila mu, aby si klekl.

"Prosím, nezabíjejte mě! Prosím!"

"Nezabiju - když uděláš, co ti řeknu."

Ona sama mohla udělat dvě věci: za prvé - nacpat mu do úst toaletní papír, zlomit mu prsty, aby si jej nemohl vyndat, a pak ho připoutat k těžkému poklopu nádržky. To by si však vyžádalo moc času, takže ho prudce kopla patou zezadu do hlavy, až udeřil čelem o keramickou nádržku a ztratil vědomí. Pravděpodobně utrpěl otřes mozku, ale v takovéhle situaci se nějakým zraněním nedá vyhnout. Sebrala pistole a v sousední kabince se chvatně převlékla do uniformy. Visela na ní jako pytel, ale bude muset stačit. Vlasy si zastrkala pod těsnou kulatou čepici, seržantovu pistoli zasunula do pouzdra a ostatní ukryla vpředu pod blůzu.

Své oblečení nacpala do nádoby na odpadky - všechno kromě bot; podrážkami si přejela po tvářích, aby se zdálo, že jí raší vousy, potom hodila do nádoby i boty. V zrcadle zkontrolovala, jak vypadá. V té chvíli vešli dva jiní seržanti; měli naspěch.

"Jseš tady už nějak dlouho, Garcío!" vyštěkl jeden z nich. Prošel kolem Marie a následoval toho druhého k mušli. "Poručík dal na tohle každé skupině pět minut, a -"

Zmlkl a obrátil se; Maria nečekala, až něco udělá. Otočila se tváří k němu, pravé koleno mu přitiskla za jeho levé, pravou paži ohnula v lokti, sevřela mu krk a přes nastavenou nohu si ho přehodila. Upadl natažen před ni. Mariina váha spočívala na pravé noze; zvedla levou a dupla mu na prsa. Zlomila mu žebra a vyrazila dech. Jeho společník byl v tom okamžiku ještě obrácen k mušli; již se otáčel, ale to už Maria ležícího seržanta překročila a blížila se k němu. Aniž zpomalila, zaryla mu pravé koleno do dolní části zad. Úder ho přirazil k mušli a muž upadl dozadu na dlaždicovou podlahu. Maria ho kopla podpatkem do spánku. Okamžitě ztratil vědomí. Druhý ještě sténal; Maria se plavným obloukem stočila a kopla ho ze strany do hlavy. I on upadl do bezvědomí.

Maria ustoupila potácivě dozadu; k útoku sebrala veškeré síly, vynaložené úsilí ji však vyčerpalo. Rány, které utržila v hudebním salonku, se ozývaly ostrou bolestí, a tohle zde jí ještě dodalo. Ale stále ještě měla před sebou svůj úkol a byla odhodlána jej dovést do konce. Vratkým krokem došla k umývadlu, natočila si do dlaní vodu a napila se.

Potom si vzpomněla na cosi, co řekl jeden z těch dvou. Vojáci sem smějí chodit v pětiminutových přestávkách. Z téhle už skoro dvě minuty uplynuly. Na otalení není čas.

Napřímila se, vykročila ke dveřím a bez váhání vyšla do chodby. Odbočila doprava a pak o několik dveří dál doleva. Byla zpátky v chodbě, vedoucí k Trůnnímu sálu.

Postávali tu vojáci, Maria však šla rychle, jako kdyby někam spěchala. Při každé své tajné operaci se řídila poznatkem, že k úspěšnému proniknutí je zapotřebí dodržovat dvě zásady: za prvé se člověk musí chovat tak, jako kdyby patřil tam, kde právě je, pak si ho nikdo zbytečně nevšímá. Za druhé musí předstírat, že kamsi nutně musí jít - hned teď. Pohybuje-li se rychle a cílevědomě, nikdo ho nebude zastavovat. Byla si jistá, že tohle, dohromady s uniformou, jí umožní projít zpátky k Síni halapartníků. Může se dokonce stát, že ji pustí dovnitř. K tomu, aby se dostala k Amadorimu, pak bude potřebovat

čtyři věci.
Pistole, lstivost - a dva určité spojence.

32

ÚTERÝ, 4.30 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Mike Rodgers přišel do Hoodovy kanceláře počkat si na zprávy o pohybu skupiny Striker. Krátce po jeho příchodu telefonoval Steve Burkow novinky z Bílého domu. Hood doufal, že telefonuje jen kvůli nim. Ředitel Úřadu pro národní bezpečnost, "jestřáb", měl ve zvyku takhle volat, když oznamoval, k čemu všemu se prezident rozhodl.

Oznámil, že španělský král telefonoval ze své rezidence v Barceloně a hovořil s prezidentem. Důstojníci, kteří zůstali věrní králi, potvrdili, že generál Rafael Amadori, náčelník vojenské rozvědky a jeden z nejmocnějších španělských důstojníků, přenesl svůj hlavní stan do Trůnního sálu v Královském paláci.

Hood a Rodgers si vyměnili pohledy; Rodgers šel beze slova k telefonu vedle gauče a informoval Luise, že s konečnou platností zjistili místo, kde se jejich cíl nachází. Hood si dopřál nepatrný úsměv; měl radost, že aspoň tohle jim vyšlo.

"Teď už není pochyb o tom, co má ten generál Amadori v plánu," pokračoval Burkow. "Prezident krále informoval o přítomnosti skupiny Striker v Madridu, a Jeho Veličenstvo nám dalo souhlas s veškerými akcemi, které budou nutné."

"Ovšemže dalo, jakpak jinak," utrousil Hood; prezidentovo jednání bylo účelné a pravděpodobně i nutné, Hood z toho však neměl dobrý pocit.

"Jen tak moc s úsudkem o králi nespěchejte," odtušil Burkow. "Taky připustil, že pravděpodobně nebude možné udržet Španělsko pohromadě. Říkal, že se na svobodu dostalo příliš mnoho zlých démonů - ty etnické rozpory už dlouho doutnaly pod povrchem. Prezidentovi řekl, že pokud OSN a NATO přispějí k uspořádanému rozdělení země, bude abdikovat."

"A k čemu by to bylo dobré? Královy pravomoci jsou stejně jen formální, akorát pro slavnostní příležitosti," namítl Hood.

"To je pravda," připustil Burkow, "ale svou abdikací zamýšlí udělat jakési gesto, chce dát španělskému lidu najevo, že pokud žádá autonomii, on nebude stát v cestě. Ale je neochvějně rozhodnutý nepředat moc nějakému tyranovi."

Hood si musel přiznat, že třebaže král má v zahraničních bankách uloženo celé bohatství, v tom, co navrhl, je obdivuhodná, byť okázalá logika. "Kdy král to gesto udělá?" zeptal se.

"Až Amadori přestane být hrozbou. A když už o tom mluvíme - jak to vypadá s vaším týmem?"

"Čekáme na zprávy. K cíli se dostane každou chví-"

"Už tam je," přerušil ho Rodgers.

"Okamžik, Steve," řekl Hood. "Miku, co máš?"

"Darrellovi se zrovna ozval plukovník August," odpověděl Rodgers, sluchátko stále přitisknuté k uchu. "Skupina Striker se právě rozmístila při východní straně Opery. Mají palác na dohled a zatím nenarazili na žádné překážky. Zdá se, že pozornost vojáků se soustřeďuje na palác, nic víc nepodnikají. Plukovník čeká na další instrukce."

"Vyřiďte Darrellovi mé poděkování," řekl Hood a informaci zopakoval Burkowovi. Při řeči si načetl soubor s profilem akce, který McCaskey před půlhodinou sestavil. Měl tu mapu příslušné části Madridu a podrobný plánek Královského paláce i s různými kombinacemi infiltrace a útoku. Od pozorovatele Interpolu měl McCaskey zprávy, podle nichž je v paláci čtyři sta nebo pět set vojáků, většinou shromážděných v hloučcích před jižním koncem křídla, kde se

nachází Trůnní sál.

"Jaký by byl plán a časový rozvrh, kdyby skupina Striker musela zasáhnout hned?" zeptal se Burkow.

Rodgers již přistoupil ke stolu a nahlížel Hoodovi přes rameno; Hood zapnul reproduktor telefonu.

"Pod severozápadním rohem Plaza de Oriente vede stoka," odpověděl Hood. "Napojuje se na katakomby, bývalou součást staré maurské pevnosti; teď je tam sklad jedu na krysy."

"Moment," zarazil ho Burkow. "Jak se do té stoky dostanou?"

"Použijí starý trik z časů Résistance, francouzského Hnutí odporu," odpověděl Rodgers. "Vyvolají diverzní akci a zaútočí na hlavní cíl. Nic smrtelně nebezpečného - jen spousta kouře."

"Rozumím."

"Katakomby ústí do podzemního vězení; už přes dvě století se nepoužívá," pokračoval Hood.

"Chcete říct, že je tam jen tak, a k ničemu?"

"Ano, správně."

"Když si připomeneme španělské dějiny a inkvizici, vůbec se nedivím, že ho nerestaurovali a nezpřístupnili veřejnosti," prohlásil Rodgers.

"Jak se Striker dostane do toho vězení, bude přímo pod Gobelínovým salem," navázal Hood. "Odtamtud už je to k Trůnnímu šalu jen kousek."

"Kousek vzdušnou čarou," podotkl Rodgers. "A po celé chodbě jsou pravděpodobně vojáci. Když na to Striker půjde způsobem ‚trojí srážky', Španělé najisto utrpí ztráty na životech."

"Trojí srážky?" nechápal Burkow.

"Ano, pane; prorazit všude, kde jim někdo bude klást odpor, srazit cíl a prorazit ven. Jinými slovy to znamená, že se nepokusí obstarat si uniformy, k Amadorimu neproniknou nějakou lstí, a nebudou se za každou cenu snažit o co nejnižší ztráty - na obou stranách."

"Chápu," odtušil Burkow.

"Měli jsme v úmyslu vyčkat, až dostaneme zprávu od našeho člověka uvnitř," řekl Hood.

"Od té agentky Interpolu, co se nechala zatknout," dodal Burkow.

"Ano, té. Nevíme, jestli se pokusí dostat k nám, nebo cíl zlikvidovat sama," odpověděl Hood. "Ale mysleli jsme, že nejlepší bude poskytnout jí čas."

Burkow chvíli mlčel. "Když budeme vyčkávat, riskujeme, že Amadoriho moc poroste po násobcích. Existuje hranice, kdy se na uzurpátora přestane hledět jako na vzbouřence a stane se z něj národní hrdina; jako Castro, když svrhl Batistu."

"Takové riziko tu je," připustil Hood. "Ale zatím si nemyslíme, že Amadori už té hranice dosáhl. Ještě je spousta oblastí, kde dochází k pouličním nepokojům, a v žádných sdělovacích prostředcích, které monitorujeme, se ještě o Amadorim nezmiňují jako o prozatímním vůdci. Než se k němu připojí pár vůdčích osobností - nejen politiků, ale i předních podnikatelů a církevních ordinářů -, bude se pravděpodobně držet při zdi."

"Do vůdčích osobností průmyslu se už pořádně pustil," prohlásil důrazně Burkow. "Ti lidé tam na jachtě a členové familie, co pochytal -"

"Podle všeho vystraší ještě další, aby drželi krok," souhlasil Hood, "ale pochybuju, že se to stane během příštích několika hodin."

"Takže myslíte, že bychom měli počkat."

"Skupina Striker je v pohotovosti a připravená," řekl Hood. "Odklad zřejmě nijak velkou škodu nenadělá, a můžeme ještě získat nějaké cenné informace přímo z místa."

"S tím, že odklad zřejmě nijak velkou škodu nenadělá, nesouhlasím," namítl Burkow. "Generál Vanzandt si myslí, že odklad taky může dát Amadorimu možnost důkladně se postarat o svou bezpečnost. A dostat jeho je prvořadý úkol."

Hood vzhlédl k Rodgersovi. Oba věděli, na co Burkow naráží; teď není čas

na opatrnictví.

Hood do jisté míry souhlasil. Bleskové války, čistky a vraždy zařazovaly Amadoriho do stejné třídy s Hitlerem a Stalinem, ne však s Fidelem Castrem nebo Franciskem Frankem. Nelze dopustit, aby Španělsku vládl.

"Steve, souhlasím s vámi," řekl. "Amadori je prvořadým cílem. Ale Striker je jediný prostředek, který máme. Když jej použijeme nějakým neuváženým způsobem, ohrozíme naše lidi na životech a navíc budeme riskovat nezdar celé akce." Pohlédl na časový údaj na monitoru. Jeho asistent Bugs Benet naprogramoval počítač tak, aby ukazoval místní čas i čas v Madridu. "Ve Španělsku je skoro jedenáct dopoledne," pokračoval. "Počkáme, jak to tam bude vypadat v poledne. Pokud se nám do té doby Maria Cornejová neozve, půjde do toho Striker."

"Během hodiny se toho může přihodit hodně, Paule," protestoval Burkow. "Stačí pár klíčových faktorů, které Amadoriho podpoří, a už ho nikdo nezastaví; když budete s jeho odstraněním otalet, zabijete světově významného vůdce, ne zrádce."

"To chápu, ale potřebujeme víc informací."

"Podívejte," naléhal Burkow, "už mě to začíná míchat. Váš tým je jedna z nejlepších úderných skupin na světě; nebrzděte je, nechte je, ať se do toho pustí, informace si seženou při akci."

"Ne," prohlásil Hood důrazně. "Dám Marii ještě hodinu."

"Proč? Poslyšte, jestli máte strach dát příkaz k odrovnání toho generálskýho hajzla -"

"Strach?" uťal mu řeč Hood. "Ten hajzl si někde v klidu seděl a nechal jednoho z mých lidí zemřít. Odrovnat ho - tohle sousto klidně strávím; a s velkou chutí."

"Tak v čem je teda problém?"

"V tom, že jsme se soustředili na kdeco, a přitom jsme pro Striker ani nevypracovali strategii, kudy z toho ven."

"K tomu Mariu nepotřebujete. Dostanou se ven stejnou cestou, kterou přišli."

"Nemyslím strategii, jak se dostat z paláce; mluvím o otázce zavinění. Kdo schytá následky, Steve? Domluvil se prezident s králem i o tomhle?"

"Nevím, u toho jejich rozhovoru jsem nebyl."

"Máme se snad Strikeru zříct a nehlásit se k nim, když je chytí? Říct, že jsou to žoldnéři, nebo že provedli nějakou divokou operaci na svoje triko, a nechat je, ať se v tom plácají?"

"Někdy se něco podobného stává, jinak to nejde."

"Někdy ano," přitakal Hood. "Ale ne tehdy, když je i jiná možnost. A tou možností tentokrát je, že necháme nějakého Španěla, aby se v tom nějak zaangažoval. Nějakého vlastence, někoho, koho bude skupina Striker podporovat, i když to bude jen takové šidítko pro veřejnost."

Burkow mlčel.

"Počkám do dvanácti tamního času, až uvidíme, jestli se něco dozvíme od Marie. Postačí i to, když budeme vědět, kde v paláci je. Pokud se Strikeru podaří sebrat ji s sebou, až půjdou po Amadorim, pak - ano, vydat příkaz k odrovnání toho hajzla pro mě problém nebude."

Na dlouhou chvíli se rozhostilo tíživé ticho. Nakonec je přerušil Burkow.

"Takže můžu prezidentovi oznámit, že se akce rozjede, až tam bude poledne?" zeptal se.

"Ano."

"Prima," odtušil chladně Burkow. "Pak si ještě promluvíme."

Ředitel Národního bezpečnostního úřadu zavěsil. Hood pohlédl na Rodgerse; generál se usmíval.

"Jsem na tebe hrdý, Paule, opravdu hrdý."

"Díky, Miku." Hood zavřel soubor a promnul si oči. "Bože, ale že jsem teda utahaný! Už toho všeho mám dost."

"Zdřímni si; já to tu za tebe vezmu."
"Až bude po všem," řekl Hood. "Můžeš mi ovšem prokázat laskavost."
"Jo, jistě."
Hood zvedl telefon. "Trochu popoženu Boba Herberta a Steva Viense. Řeknu jim, že chci, aby se ta žena našla a zjistilo se přesně místo, kde je. Zatím se podívej, jestli ještě něco může podniknout Darrell. Hodina není moc, ale možná že někdo kdysi dal někam do paláce štěnice. A ať zkusí schrastit někoho, kdo pomůže dát tomu králi mat."
"Jasně."
"A postarej se, ať informuje Striker, kvůli čemu čekáme."
Rodgers přikývl a odešel. Když za sebou zavřel, Hood zavolal Herbertovi a Viensovi. Když záležitost vyřídil, spustil složená předloktí na stůl a položil na ně čelo.
Opravdu byl unavený; a nebyl na sebe nijak moc pyšný. Příčila se mu dychtivost, s jakou touží srazit Amadoriho odvetou za Marthu Mackallovou - přestože tu vraždu vlastně naplánoval a provedl někdo jiný. Všechno to je součást stejného živého obrazu nelidské komedie.
Nakonec ale všechno skončí; Amadori buď zemře, nebo mu bude Španělsko patřit - a v tom případě se z toho stane světový problém, ne Hoodův osobní. On potom odtud odejde a půjde domů, kde nebude nic. Nic kromě hrstky soukromých radostí, trošky uspokojení a trochy lítosti, a k tomu vyhlídka na totéž - jen ve větší míře -, co má zde v Operačním centru po tu dobu, co v něm ještě zůstane.
To je málo.
Nikdy nedocílí toho, aby Sharon viděla věci jeho očima. Jak tu seděl, s myslí jako zahalenou v mlze a s city naopak jasnými, musel si přiznat, že již není přesvědčen o tom, že způsob, jak věci vidí on, je ten správný. Je lepší mít zaměstnání kladoucí vysoké nároky, a k tomu úctu Mika Rodgerse? Anebo mít méně náročné zaměstnání, takové, při němž mu zbude čas na to, aby se těšil z lásky své manželky a dětí i z drobných radostí, které oni všichni mohou společně sdílet?
Proč bych ale měl volit? tázal se sám sebe; odpověď ovšem znal.
Proto, že cenou za příslušnost k mocenské elitě, a to v kterékoli oblasti, jsou čas a usilovná práce. Pokud chce svou rodinu zpátky, bude se muset vrátit k normálnímu, běžnému životu. Bude muset nastoupit třeba na některou univerzitu nebo si najít místo v nějaké bance či prognostickém výzkumném ústavu - někde, kde mu zbude čas na houslové recitály a baseballové zápasy a na to, aby si v pohodlí hověl a zíral na bednu.
Zvedl hlavu a věnoval se počítači; zatímco čekal na zprávy ze Španělska, napsal:
Pane prezidente,
tímto rezignuji na funkci ředitele Operačního centra.
V úctě
Paul Hood.

33

ÚTERÝ, 10.32 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Maria se konečně dostala do chodby před Síní halapartníků; dál už nemohla postupovat opatrně. Síň se nacházela na bližším konci dlouhé chodby plné vojáků; ti ve skupinkách metodicky prohledávali palácové komnaty. Nepochybovala, že hledají ji.
Dostat se až takhle daleko bylo poměrně snadné; cestou procházela mnoha propojenými komnatami, a tak se jí dařilo držet mimo chodbu. Zastavila se jen

jednou, to když zkusila zatelefonovat Luisovi a podat mu zprávu. Telefony v paláci však byly odpojeny a Maria neměla chuť pokoušet osud tím, že by si řekla některému spojaři o vysílačku.

Přemáhala bolest a rychle a cílevědomě postupovala vpřed; ruce se jí ztuhle houpaly podél boků, čepici měla staženou do očí, hledících upřeně vpřed. Musíš se tvářit úředně, připomínala si neustále.

Řídila se zásadou, že ve většině případů by se infiltrace měla provést nenápadně a potají. Pravidla zněla tak, že je třeba se pohybovat tam, kde je tma, nedělat hluk a splývat se stíny. Zde se nebude moci proplížit potají, zbývá tedy jediné - chovat se tak, jako kdyby sem patřila. Pokud ve španělské armádě sloužily ženy, žádné bohužel nebyly zařazeny do bojových jednotek; alespoň zde tedy žádné neviděla. Ona se však musí dostat do Síně halapartníků. Běžela poklusem; chtěla tam být co nejdřív. Vlasy jí zakrývala čepice, paže a hruď pak blůza uniformy. Když se dostane dovnitř, má plán, který by jí mohl pomoci proniknout do Trůnního sálu.

Když poběží příliš rychle, určitě vzbudí pozornost; když poběží příliš pomalu, je důvod k obavám, že ji někdo zastaví a zeptá se, proč není u své jednotky. Bušení srdce jako by jí pronikalo celým tělem, oboleným od bití, a měla strach o Španělsko. Avšak nebezpečí a bolest, i vědomí, jaká odpovědnost na ní spočívá, jí dodávaly pocit, že žije. Takovéto okamžiky se podobají vteřině, v níž se trhne za uvolňovací lanko padáku nebo se vkročí na jeviště. Vyvolávají pocit, že napětí vrcholí, a nedají se srovnat s ničím podobným v životě.

Několik hlav se za ní otočilo, ale než měl někdo možnost vidět jí do tváře, byla pryč.

Už se chystala zabočit do dveří Síně halapartníků, když tu rychlým krokem vyšel ven jakýsi člověk a málem do ní vrazil. Poznala ho, byl to kapitán, který dal svým vojákům příkaz, aby ji tloukli. Zastavil se a sjel ji vzteklým pohledem; Maria zasalutovala se sklopenýma očima a protáhla se kolem něj. Zasalutováním se snažila zakrýt si obličej; potřebovala už jen několik vteřin.

Vpředu viděla Juana a Ferdinanda. Seděli se zkříženýma nohama na bližší straně houfu zajatců a dívali se do země. Od doby, co tu byla naposled, řady zajatců poněkud prořídly. Zadržení také víc zneklidněli, pravděpodobně z obav z toho, kam ty ostatní odvedli, a z toho, že prořídly i řady stráží. Maria předpokládala, že strážných ubylo proto, že ji hledají. Když zamířila k oběma členům Ramírezovyy familie, žádný z vojáků v síni se na ni nedíval.

"Počkat!" donesl se k ní zezadu ode dveří kapitánův zvučný, rázný hlas.

Juan s Ferdinandem vzhlédli. Maria šla dál k nim.

"To platí - vám!" zahulákal kapitán do místnosti. "Seržante! Zůstaňte stát!"

Maria byla asi dvacet kroků od Juana; nedostane se k němu, aniž se předtím vypořádá s kapitánem. Tiše zaklela a šla dál směrem k Juanovi. Vězeň se díval přímo na ni. Bylo zoufalé, že kapitán ji asi poznal a Juan ne. Dveře do Trůnního sálu měla přímo před sebou, něco přes dvanáct metrů, v cestě jí však překáželi zajatci a po obou stranách těch dveří dosud stály stráže. I ty se teď na ni dívaly. Musí se tam dostat, a sama to nedokáže.

"Pane, mám pro generála hlášení!" řekla hněvivě; nezastavila se, natož aby se ohlédla.

Nyní záleželo na každé vteřině. Potřebovala se dostat blíž k Juanovi. Chtěla také, aby slyšel její hlas a poznal, kdo je. Kapitán také určitě pozná, kdo je, tomu se však už nedalo nijak zabránit.

"Jste to vy!" zařval kapitán, když ji slyšel promluvit. "Stát - hned, a zvedněte ruce!"

Maria zpomalila, nezastavila se však. Musela se dostat před Juana.

"Říkal jsem stát!" houkl kapitán.

Maria došla na kraj houfu zajatců. Zastavila se.

"Tak... teď pomalu zvedněte ruce, dlaněmi napřed," vyzval ji kapitán.

"Žádný prudký pohyb, jinak střílím!"

Maria učinila, co jí přikázal. Pozorovala Juanovy oči; překvapeně se rozšířily náhlým poznáním. Vojáci kolem stěn sice ještě nesáhli po zbraních, ale zbývalo jen několik okamžiků, než k tomu dostanou rozkaz.

"Vy!" vyštěkl kapitán. "Desátníku!"

Jeden z poddůstojníků, stojících vedle dveří Trůnního sálu, se postavil do pozoru. "Pane?"

"Vezměte jí zbraň!" přikázal mu kapitán.

"Rozkaz, pane!"

"Moje - moje nohy!" vyrazila ze sebe Maria, stojící již před Juanem, a zapotácela se. "Můžu si sednout?"

"Zůstaňte stát, kde jste!" zavrčel vztekle kapitán.

"Ale oni mi je poranili, jak mě tloukli -"

"Silencio!" zařval kapitán.

Maria se opět zapotácela; to už desátník vstoupil do houfu zajatců a mířil k ní. Dál nemohla čekat. Neobávala se, že na ni budou střílet zde, zvlášť když nebude stát. To by mohlo vyvolat bouři. Hlasitě zasténala, klesla na kolena a padla dopředu na Juana.

"Vstaňte!" rozkřikl se kapitán.

Maria se pokoušela vstát. Předstírala, že se dostává s námahou na nohy, a zpod opasku přitom vytáhla pistole. Vrazila je Juanovi do ruky.

Nepozorovaně si je vzal. Ferdinand se nahnul, aby Marii pomohl; Juan mu jednu pistoli podstrčil pod ohnuté koleno.

"Amadori je v Trůnním sále!" zašeptala Maria, zatímco jí ochotné ruce pomáhaly na kolena.

"To nikdy nedokážeme!" odpověděl Juan šeptem.

"Musíme!" zasyčela.

V té chvíli se desátník již prodral houfem zajatců. Naklonil se nad Mariou, uchopil ji za límec a škubnutím ji zvedl. Vyhekla, postavila se a okamžitě předstírala, že padá na stranu; nechtěla překážet Juanovi ve výhledu. Juan zvedl pistoli, namířil vojákovi na stehno a vypálil. Strážný vyjekl a zavrávoral dozadu; z rány mu vytryskla krev. Pistole mu vypadla na zem a jeden ze zajatců po ní hrábl. Maria opět nabyla rovnováhy, vytáhla svou pistoli a otočila se ke kapitánovi.

Ten však již měl venku svou zbraň; dvakrát vystřelil a jedna kulka zasáhla Mariu do boku. Zkroutila se bolestí a kapitána minula. Dopadla na muže, který se zmocnil pistole. Čepice se jí svezla z hlavy a vlasy se rozlétly.

V okamžiku, kdy upadla, se Juan zvedl. "Asesino!" zařval. "Vrahu!"

Než stačil znovu vystřelit, do levého ramene ho zasáhla kulka. V pádu se prudce otočil, paže mu zavlály a jeho pistole klouzala v otáčkách po podlaze směrem k chodbě. Kapitán, blížící se plíživými kroky, ji zvedl. Voják, který vypálil, druhý ze strážných u dveří Trůnního sálu, pokročil dopředu.

"Zůstaňte na svém místě!" zařval na něj kapitán.

Dav zajatců začal hlasitě reptat a stráže vytáhly zbraně. Náhle se otevřely dveře Trůnního sálu a z nich vyšel generálův osobní pobočník, generálmajor Antonio Aguirre. V ruce držel automatickou pistoli ráže 9 milimetrů; naháněla jen o trochu méně strachu než jeho zamračený pohled. Vysoký, hubený širokoramenný muž se okamžik rozhlížel po síni.

"Nějaký problém, kapitáne Infiesto?" zeptal se.

"Ne, pane," odpověděl kapitán. "Už ne."

"Co je tenhle zač?" zeptal se Aguirre a ukázal pistolí na postřeleného Juana.

Kapitán ukázal na Mariu. "Její komplic."

Aguirreho tmavé oči spočinuly na ní. "A co je ona zač?"

"Myslím, že špionka," sdělil mu kapitán.

Maria se vrávoravě zvedla. "Já nejsem... nejsem špionka, generálmajore," pronesla naléhavě. Stála zkroucená na stranu a svírala si poraněný bok. Byl

zalitý krví a cítila v něm palčivou, tepající bolest. "Jsem Maria Cornejová z Interpolu. Přišla jsem s informacemi pro generála. Tenhle člověk, místo aby mě vyslechl, mě nechal zbít." Zvedla ochable ruku a ukázala na kapitána.

"Já si vás poslechnu," odtušil generálmajor. "Mluvte."

"Ne," odmítla Maria. "Ne tady -"

"Tady a hned," pronesl Aguirre úsečně.

Maria zavřela na okamžik oči. "Točí se mi hlava," řekla; to byla pravda. "Můžu si někde sednout?"

"Jistě," odpověděl Aguirre. Zamračený výraz však z jeho tváře nezmizel. "Kapitáne - vezměte ji a toho jejího společníka někam ven. Ať mluví, a potom to s ní skončete."

"Rozkaz, pane!"

Maria se otočila. "Pane!" vykřikla a kulhala houfem zajatců ke generálmajorovi. Stále doufala, že kdyby se jí podařilo dostat do Trůnního sálu, přece jen by se možná ještě dalo něco udělat -

Kdosi ji chytil za vlasy a strhl zpátky.

"Půjdete ven, slyšela jste jasně, co generál nařídil," obořil se na ni kapitán a vlekl ji z davu zajatců.

Maria byla příliš zesláblá, než aby se vzpírala; když ji kapitán táhl ke dveřím do chodby, zakopla a málem upadla.

"Jeho vezměte taky," řekl a ukázal na Juana.

Dva ze strážných přistoupili k Juanovi, popadli ho v podpaží, zvedli ho ze země a vlekli dopředu. Juan zkřivil tvář bolestí.

Generalmajor se mlčky vrátil do Trůnního šalu.

Jediným zvukem, který se ve ztichlé síni ozval, bylo klapnutí zámku. Marii připadalo jako prudké zabouchnutí dveří hrobky. Znamenalo nejen konec její snahy dostat se do Trůnního sálu; velmi pravděpodobně znamenalo i konec samotného Španělska. Měla na sebe zlost, že dopustila, aby její akce vybouchla. Už se dostala tak zatraceně blízko, a nakonec všechno zpackala.

Kapitán stále držel Mariu za vlasy, otočil ji a vedl ke dveřím. Šla jen s námahou, při každém kroku jí levou stranou těla projela bolest jako bodnutí kopím, od paty až k bradě.

"Co - co uděláte?" zeptala se.

"Vezmeme vás ven a poslechneme si, co víte."

"Proč ven?"

Kapitán neodpověděl, ale i to byla odpověď. Berou je ven proto, že tam jsou jen holé, ničím nevyzdobené zdi.

Zdi, k nimž se stavějí odsouzenci, než je zastřelí.

34

ÚTERÝ, 10.46 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Sotva plukovník August zaslechl zevnitř paláce výstřely, ledabylým pohybem vytáhl z hluboké kapsy kalhot vysílačku. Stiskl číslo Luisovy kanceláře, zůstal však stát tváří k teplému slunci, plazícímu se přes střechy budov - nasával jeho paprsky jako každý jiný mladý turista, který si sem zajel na prázdniny. Ostatní členové skupiny Striker za ním, kromě vojína Pupshawa, předstírali, že studují stránky průvodce; Pupshaw, sehnutý opodál, nohu opřenou o nárazník auta, si zavazoval tkaničku boty. Jedna návlečka na konci tkaničky obsahovala silně stlačený, mírně dráždivý, avšak silně dýmavý slzný plyn, jehož hlavní složku tvořil chloracetonfenon. Druhá návlečka skrývala drobouč kou topnou cívku, která se aktivovala při stažení návlečky z tkaničky. Cívka, vložená do druhé návlečky, začne plyn ve dvou minutách vyvíjet.

"Tady Pálkař," řekl August do mikrofonu. "Právě se nám ohlásili tři hráči

ze stadionu." To znamenalo, že slyšel tři výstřely z paláce. "Zdá se, že jsou pěkně blízko od místa, kam chceme jít."

"Možná že to je náš kamarád z mužstva, dostává to tam do varu," odpověděl Luis. Vysílačka na chvíli ztichla, potom se Luis ozval znovu. "Kouč říká, že máte jít na druhé shromaždiště a obléknout si dresy. Zavolá na horní tribunu a zjistí, co tam vědí."

Druhé shromaždiště byla vězeňská kobka pod Gobelínovým salem; horní tribuna byli pozorovatelé.

"Vynikající; hned tam jdeme," odpověděl August. Přepnul vysílačku ze zvukového vyzvánění na vibrační a zastrčil ji zpátky do kapsy. Vyzval ostatní, aby ho následovali, načež zvedl ruku s překříženým ukazovákem a prostředníkem tak, aby ji viděl Pupshaw.

Mladý vojín také překřížil dva natažené prsty a zamával v odpověď. Dva překřížené prsty znamenaly, že má obě návlečky spojit.

August rychle vedl svou skupinu k mříži stoky v severozápadním rohu Plaza de Oriente. Kryt průlezu si natočili videokamerou, když sem přišli poprvé, pak stáli v kroužku a záběr pozorně zkoumali. Desátník Prementine a vojíni David George a Jason Scott drželi sluchátka svých walkmanů v rukou; ta zasunou do otvorů v mříži a zvednou ji. Sluchátka, vyrobená z titanu, váhu železné mříže unesou.

August šel s paží položenou Sondře DeVonneové kolem pasu, jako když patří k sobě; oba se v chůzi smáli. Když se však na ni August podíval, ve skutečnosti se díval mimo ni a pozoroval provoz na vozovce; kvůli přítomnosti vojska všude kolem byl v podstatě nulový. Když Sondra pohlédla na Augusta, sledovala chodce. I chodníky byly poměrně opuštěné, stejně jako ulice.

Došli na roh a čekali; Pupshaw je dohonil. Sotva dorazil, uprostřed ulice vyrazil vzdouvající se mrak jasně oranžového kouře.

Vítr jej hnal směrem k nim; právě proto si tohle místo vybrali. Než se k nim kouř dostal, George, Scott a Prementine vykročili doprostřed ulice, zastavili se, klekli si a pravicemi ukázali na kouř. Každý přitom zasunul jedno sluchátko do otvorů v krytu průlezu. Několik vteřin předtím, než je kouř zahalil, mříž zvedli a odsunuli stranou. Sondra vytrhla z kapsy baterku, tak malou, že se jí vešla do dlaně, a posvítila dolů. Baterka nesloužila jen ke svícení; jakmile se akce rozjede, budou se dorozumívat pouze rukama a rozsvěcováním a zhasínáním baterek.

Jak ukazovaly plánky ulic, pořízené Interpolem, uvnitř byl žebřík. Sondra rychle sešplhala dolů, August, Aideen a Iši Honda ji následovali. Potom slezli ostatní čtyři; hřmotný Pupshaw pak ze žebříku přitáhl mříž zpátky.

Celé to trvalo necelých patnáct vteřin.

Kanálová štola byla vysoká asi tři metry a dalo se jí snadno projít. Do systému se odpad vypouštěl v poledne a v jednu v noci, nyní hladina sahala kousek nad kolena. Odporný pocit z chůze vážkou tekutinou i z jejího zápachu jim vynahrazovala úleva z toho, že jsou konečně uvnitř a na cestě k cíli. Následovali světlo Sondřiny baterky a postupovali na západ ke katakombám.

Cestou si August zasunul do ucha sluchátko pásmového přijímače EAR, Echelon Audio Receiveru; vypadalo jako naslouchátko pro sluchově postižené a umožňovalo zakódovaný příjem signálu z vysílaček v okruhu tří set dvaceti kilometrů. Klopový mikrofon, který měl August připevněný na prsou, mu zajišťoval komunikaci s velitelstvím Interpolu.

U cihlové zdi, sahající jim téměř k ramenům, se štola stáčela k severu; mezi horní hranou zdi a stropem štoly byla asi metrová mezera, vstup do katakomb. Sondra podala baterku Georgeovi a Scott vysadil Sondru nahoru. Už předtím se dohodli, že Sondra půjde během akce v čele; za ní následovali August a Aideen, desátník Prementine řadu uzavíral. Vojínka DeVonneová dosud trpěla občasnými záchvaty emoční lability, způsobené smrtí Charlese Squirese, která ho postihla během Sondřiny první akce se skupinou Striker; August však s potěšením zaznamenal, že od chvíle, kdy dorazili do Madridu, je Sondra zcela

soustředěná na práci. Tak tomu bylo i zde, pohybovala se jako kočka, tiše a obezřele. Od chvíle, kdy vnikli do štoly, její pozornosti neušel jediný potkan, který proběhl kolem.

Když všichni přelezli zeď, postupovali rychle dál podle mapy, kterou pro ně vytiskl Luis. Šlo se špatně, strop tu byl vysoký jen asi sto šedesát centimetrů a pod nohama jim hlasitě chrupaly úlomky kamení a hroudy hlíny. Jejich oděv, zpočátku studeně lepkavý, nyní v chladném, silně zatuchlém vzduchu uschl a ztvrdl jako tlustá kůra.

August se náhle zastavil.

"Jde sem nějaký vzkaz," pronesl šeptem.

Skupina ho obstoupila v těsném kruhu; Sondra se držela vpředu, desátník Prementine vzadu, ostatní s Aideen stáli po obou stranách. Jestli přicházejí nové rozkazy, plukovník August je bude moci předávat tiše, když jsou u něj všichni takhle blízko.

"Jste uvnitř?" zeptal se Luis.

"Prošli jsme asi dvacet metrů do katakomb," odpověděl August. Spojení bylo zakódované, August i Luis používali scramblery, takže nebyl důvod k obavám z odposlechu a nebylo třeba mluvit v heslech. "Ve věžeňské kobce bychom měli být asi do tří minut."

"Pravděpodobně dostanete hned výzvu k zásahu," řekl Luis. "Právě se nám ozvali pozorovatelé."

"Co se děje?"

"Mariu Cornejovou vyvádějí ven na nádvoří. Zdá se, že krvácí."

"To ty výstřely, co jsme slyšeli -"

"To je docela dobře možné," potvrdil Luis. "Problém je v tom, že podle všeho nebyly poslední."

"Co tím myslíte?"

"Jeden z důstojníků zřejmě vybírá lidi do popravčí čety," odpověděl Luis.

"Kde?"

"Před kaplí."

August luskl prsty na Sondru a ukázal na mapu; hned ji zvedla výš a posvítila na ni. Naznačil jí, aby ji otočila rubem nahoru; tam měli plánek paláce.

"Teď se dívám do plánku," pokračoval. "Jaká je nejpřímější cesta k té -"

"Vyloučeno," přerušil ho Luis.

"Prosím?!"

"Na tuhle zprávu nemáte reagovat. Chtěli jsme jen, abyste věděli, co se děje, pro případ, že uslyšíte salvu. Darrell se už radil s generálem Rodgersem a ředitelem Hoodem, a ti jsou zajedno v tom, že vaším cílem musí zůstat Amadori. Jestli začíná popravovat zajatce, je nanejvýš nutné odstranit ho co nejdřív."

"Rozumím," řekl August; a skutečně rozuměl. Cíl akce byl klíčový, ale plukovník ucítil v nitru prudký, kopnutí podobný nával nevolnosti. Stejný zažil v roce 1970 ve Vietnamu, když se jeho rota, zcela vyčerpaná bojem, střetla u Hau Bonu na řece Song Ba s početně mnohonásobně silnější severovietnamskou jednotkou. August potřeboval krýt ústup roty; vybral dva vojáky, aby zůstali na místě se dvěma puškami a co nejdéle hájili silnici. Věděl, že ty vojáky pravděpodobně už nikdy neuvidí, ale závisel na nich život ostatních příslušníků jednotky. Také věděl, že nikdy nezapomene na nepatrný, pokřivený úsměv, se kterým se jeden z těch dvou ještě naposled ohlédl za ním a za vzdalující se rotou. Byl to úsměv chlapce - chlapce, který se ze všech sil snaží být mužem.

"Darrell chce, abyste se do toho dali, hned jak zaujmete postavení pod Gobelínovým sálem. Rozkaz od něj čekejte během deseti či patnácti minut."

"Budeme připravení," odpověděl August.

Stručně informoval ostatní a potom vydal příkaz pokračovat v cestě. Nikdo již nemluvil. K cíli jim to trvalo něco přes dvě minuty, tam je August vyzval,

aby si svlékli svrchní oděv. Pod vlhkými džínami a bundami měli černé parašutistické kombinézy, vyztužené kevlarem. Z batůžků vytáhli černé "traktory", vysoké plátěné boty s podešvemi z tvrdé gumy s hlubokými výřezy, a obuli si je místo sandálů a sportovních bot značky Nike. Podešve byly tvarovány tak, aby zabránily smeknutí na kluzkém povrchu a aby umožnily náhle prudce a přesně zastavit. Byly rovněž vyztužené kevlarem, aby se nedaly prostřelit třeba zespodu skrz podlahu.

Vojáci si také připnuli ke stehnům černé kožené pochvy, v nich měli nože s dvacet centimetrů dlouhou čepelí se zubatým ostřím. Řemínek, jako smyčka obemykající druhé stehno, přidržoval tužkovou svítilnu. V podpaží sevřeli samopaly Uzi a přes čelo si vyhrnuli lyžařské kukly. Když byli hotovi, August je vyzval, aby se přemístili z katakomb do vězeňské kobky. Šest z nich vyrazilo po třech dvojicích; prostřední dvojice se přískokem dostala před první, poslední dvojice postoupila na uvolněné místo. Aideen byla přidělena k Išimu Hondovi. Při tomto postupu mohly dvě krajní dvojice krýt prostor vpředu i vzadu. Než se dostali do vězeňské kobky, uplynulo něco přes tři minuty. Vypadala přesně jako na fotografiích, jež viděli v úřadovně Interpolu.

Jediným východem z kobky byly staré dřevěné dveře nahoře na konci dlouhého, velmi úzkého schodiště, jediným světlem paprsek Sondřiny baterky a slabý přísvit, pronikající kolem nedoléhajících dveří. August pokynem vyzval Pupshawa a George, aby dveře prozkoumali; byl odhodlán prorazit je pomocí nálože, když bude muset, avšak raději by jimi prošel s trochu menším hromobitím.

Po minutě Pupshaw seběhl dolů. "Panty jsou rezavé a jak perník," zašeptal Augustovi do ucha. "A DK mi ukazuje, že na druhé straně je na klice nějaká závora, či co."

DK byl detektor kovu, o maličko větší než plnicí pero; používal se hlavně k hledání a určování typu nášlapných min, dokázal však také "vidět" skrz dřevo.

"Bohužel budeme muset ty dveře vyrazit, plukovníku," dodal Pupshaw.

August přikývl. "Tak to nastavte."

Pupshaw zasalutoval a vyběhl zpátky k Georgeovi. Prementine se k oběma nahoře připojil; všichni společně připevnili kolem kliky a kolem každého závěsu kousky C-4 velké jako nehet na palci a do každého zabodli dálkově odpalované rozbušky velikosti jehly.

Zatímco nálože připravovali, August dostal další vzkaz od Luise; Mariu vyslýchají u vnější zdi a už sestavili popravčí četu. Byl čas vyrazit.

Luis jim znovu poděkoval a popřál hodně štěstí. August Luisovi slíbil, že až bude po všem, opět se s ním spojí. Potom mikrofon odpojil a zastrčil jej do batůžku; průběh akce se nesmí vysílat, dokonce ani do Interpolu ne. S tím, k čemu se tu schyluje, nesmějí být Spojené státy v žádném případě uváděny do spojitosti; záznam, pořízený nějakým nedopatřením, nebo i zbloudilý signál by znamenaly pohromu.

I August si hodil batůžek na záda jako druzí členové skupiny; batůžek byl plochý, vyztužený kevlarem. Neprůstřelný materiál poskytoval vojákům dodatečnou ochranu. August se pak připojil k ostatním a Pupshawovi přikázal, aby pokračoval. Jakmile se dveře uvolní, budou postupovat v klikaté řadě, Sondra stále v čele, Prementine vzadu. Úkolem je dostat se co nejrychleji k Trůnnímu sálu. Měli oprávnění střílet - pokud možno do paží a nohou, a bude-li to nutné, do trupu.

Skupina se rozestavila u paty schodiště; všichni si zakryli uši. Pupshaw zakroutil kloboučkem čehosi, co vypadalo jako prodloužený náprstek. Tři malé nálože explodovaly; exploze zněly, jako když bouchne papírový pytlík. Prkna dveří se rozlétla na ostře roztřepené třísky, unášené do všech stran třemi oblaky hustého šedivého kouře, podobnými chuchvalcům vaty.

"Vpřed!" zařval August, ještě než utichla ozvěna výbuchu.

Sondra DeVonneová bez zaváhání vyrazila nahoru po schodech, následována

sevřeným zástupem ostatních.

35

ÚTERÝ, 11.08 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Ať se navěky smažím v pekle, jestli dopustím, aby se tohle stalo, říkal si v duchu Darrell McCaskey.

On a Paul Hood měli jedno společné: oba patřili mezi hrstku vedoucích pracovníků v Operačním centru, kteří nikdy nesloužili v armádě.

Tuto skutečnost nikdo McCaskeymu nepředhazoval. Hned po střední škole nastoupil na newyorskou Policejní akademii a strávil pět let v Midtown South; během té doby dělal vše, co bylo nutné k ochraně občanů města, jemuž sloužil. Někdy to znamenalo, že tu a tam některý recidivista "zakopl", když ho vedli dolů po betonovém schodišti policejní stanice, kam si šel pro další záznam. Jindy to znamenalo pracovat s kriminálníky ze "staré školy", aby pomohli udržet nové, surové gangy z Vietnamu a Arménie mimo Times Square.

McCaskey dosáhl v průběhu této služby řady pochval za statečnost, a všiml si ho náborář FBI z Manhattanu. McCaskey vstoupil do FBI a po čtyřech letech v New Yorku přešel na ústředí ve Washingtonu. Jeho specializací byly cizí gangy a cizí teroristé. Hodně času trávil v zahraničí, kde se spřátelil s lidmi z represivních orgánů a vybudoval si kontakty se spodinou a podsvětím.

Mariu Cornejovou potkal během jednoho pobytu ve Španělsku, a než uplynul týden, zamiloval se do ní. Byla bystrá a samostatná, přitažlivá a nakloněná navázání známosti, žádoucí a hladová. Po tolika letech práce s krytím, kdy předstírala, že je prostitutka, učitelka či - v bezpočtu případů - doručovatelka květin, a po ještě více letech soupeření s muži v policejních silách s vděčností uvítala McCaskeyho upřímný zájem o své myšlenky a pocity. Prostřednictvím Luise dosáhla toho, že ji poslali do Spojených států studovat vyšetřovací techniky a metody FBI. Než se přistěhovala k McCaskeymu, bydlela tři dny v jednom z washingtonských hotelů.

McCaskey si nepřál, aby ten vztah skončil; bože, jak moc si to nepřál! Jenže pravidla toho vztahu určoval on, stejně jako to dělal při práci v terénu. A pokoušel se je prosazovat. I tato pravidla měla sloužit dobré věci, stejně jako ta, která platila v terénu. Ale ať už se snažil dostat Mariu k tomu, aby přestala kouřit nebo aby na sebe nebrala příliš nebezpečné úkoly, dusil tím její charakter, vyznačující se tím, že nebezpečím pohrdala, což bylo právě to, co z ní dělalo tak mimořádnou osobnost. Teprve když od něj odešla a vrátila se do Španělska, pochopil, co všechno do jeho života přinesla.

Mariu ztratil už jednou, a nyní neměl ani v nejmenším v úmyslu ztratit ji znovu. Ať se navěky smaží v pekle, jestli si bude hovět v bezpečí a pohodlí tady na ústředí Interpolu, zatímco se generál Amadori chystá poslat ji na popravu.

Sotva položil telefon v Luisově kanceláři, jímž na zakryté lince hovořil s Paulem Hoodem a Mikem Rodgersem, velitele pobočky Interpolu oslovil. Luis seděl u vysílačky a čekal na zprávy od Strikeru, jeho otec seděl vedle něj. McCaskey Luisovi sdělil, že potřebuje vrtulník Interpolu.

"K čemu? K pokusu o záchranu?"

"Musíme to zkusit," prohlásil McCaskey a vstal. "A nechtěj mi namluvit, že nesouhlasíš."

Luisův výraz napovídal, že souhlasí - třebaže se nezdálo, že je tou vyhlídkou nějak nadšen.

"Dej mi pilota a dobrého střelce," pokračoval McCaskey. "Odpovědnost beru plně na sebe."

Luis váhal.

"Luisi, prosím," žadonil McCaskey. "Marii to dlužíme a není čas se o tom dohadovat."

Luis se otočil k otci a krátce s ním promluvil španělsky, potom zavolal svému asistentovi a vydal mu jakýsi rozkaz. Pak se otočil zpět k McCaskeymu.

"Spojkou pro skupinu Striker bude otec," řekl. "A Jaimemu jsem řekl, ať zařídí, aby byl vrtulník připraven do pěti minut. A ještě něco - střelce nebudeš potřebovat a odpovědnost na sebe taky nebudeš muset brát. Obojího se ujmu já, příteli."

McCaskey mu poděkoval. Luis odešel dohlédnout na přípravy, McCaskey se ještě zdržel dvě minuty v místnosti; přesně tak dlouho mu trvaly jeho vlastní přípravy. Nato vyběhl po schodišti na střechu a již v následující minutě se připojil k Luisovi.

Malý Bell JetRanger pro pět lidí se vznesl ze střechy desetiposchoďové budovy do čiré oblohy pozdního dopoledne. Královský palác byl odtud vzdalen necelé dvě minuty. Pilot Pedro dostal rozkaz letět přímo k němu. Byl ve spojení s pozorovateli a ti mu sdělili, kde přesně Maria je. Také mu pověděli, že podle všech známek k ní pochoduje pětičlenná popravčí četa. Pilot informaci předal McCaskeymu a Luisovi.

"Tohle jim asi jen tak nerozmluvíme," poznamenal Luis.

"Já vím; a je mi to jedno. Ta žena má kuráž a zaslouží si, abychom pro ni udělali, co je v našich silách."

"Tak jsem to nemyslel," odtušil Luis. Na poličce vzadu byly uloženy čtyři zbraně. Luis na ně bez nadšení pohlédl. "Jestli se je pokusíme palbou jen zahnat, budou ji opětovat; mohli by nás sestřelit."

"Když to provedeme dobře, tak ne," řekl McCaskey. V dálce nad korunami stromů, obklopujících palác, vystoupily vysoké bílé balustrády se sochami španělských králů. "Vpadneme tam co nejrychleji; pochybuju, že po nás začnou střílet, dřív než budeme dole, to by jim taky vrtulník mohl spadnout na hlavu. Až dosedneme, ty budeš pálit a ten prostor vyčistíš. Než se vojáci zase seskupí, já pro Mariu doběhnu."

"Jo, přesně tak," prohlásil pochybovačně Luis.

"Jo, přesně tak," přikývl McCaskey. "Nejjednodušší plány vždycky vycházejí nejlíp. Když mě budeš krýt, tak aby nikdo nemohl vystrčit hlavu, na to, abych se dostal ven a zase zpátky, by mi mělo stačit takových třicet vteřin. Nádvoří není zas tak velké. Jestli se mi nepodaří dostat se do vrtulníku, zabalíš to a já se pokusím dostat ji ven nějak jinak." McCaskey vzdychl a prohrábl si vlasy. "Podívej, Luisi, já vím, že je to nebezpečné, ale co jiného zbývá? Do tohohle bych šel, kdyby byl v nesnázích kdokoli z mých lidí; a tady jde o Mariu. Prostě to musím udělat."

Luis nabral zhluboka dech, přikývl a otočil se k poličce se zbraněmi. Vybral si odstřelovačskou pušku NATO vzor L96A1 s integrálním tlumičem a zaměřovačem Schmidt &. Bender; McCaskeymu podal Parabellum Star 30M, patřící do standardní výzbroje španělské Guardia civil.

"Řeknu Pedrovi, ať to vezme přes palác a pak hned dolů na nádvoří," pokračoval Luis. "Jak dosedneme, pokusím se zahnat tu popravčí četu; možná se mi ji podaří zadržet v úkrytu a nikoho přitom nezabít. Je tu ovšem to možná, Darrelle," dodal rozpačitě.

"Já vím."

"Aley já nevím, jestli dokážu zastřelit španělského vojáka, Darrelle," přiznal Luis. "Fakt nevím."

"Nezdá se, že oni si dělají podobné starosti," namítl důrazně McCaskey.

"Já nejsem oni."

"Ne, to nejsi," připustil McCaskey omluvně. "A když už jsme u toho - ani já nemůžu tvrdit, že bych dokázal zastřelit někoho z našich."

"Jak jen mohlo k takovéhle situaci vůbec dojít?" pronesl Luis; nechápavě zakroutil hlavou.

McCaskey zkontroloval zásobník a opřel se. Došlo k tomu, stejně jako k

tomu dochází vždycky. Kvůli zuřivé nenávisti, kterou chová pár lidí, a kvůli shovívavosti a lhostejnosti, kterou pak projevují ostatní, uvažoval trpce. Podobné příznaky se objevují i ve Spojených státech. Věděl, že pokud skupina Striker dosáhne úspěchu, skutečná práce teprve nastane - zde i jinde. Lidi, jako je generál Amadori, je třeba zastavit, dřív než se dostanou takhle daleko. McCaskey nebyl tak zběhlý v aforismech jako Mike Rodgers, vzpomínal si však, že kdosi jednou řekl, že k tomu, aby se dařilo zlu, stačí, když lidé, kteří ještě mají nějaké svědomí, nic nepodniknou. McCaskey se zařekl, že jestli tohle přežije, nebude jedním z těch, kdo nic nepodniknou.

Asi za patnáct vteřin přeletí nad severovýchodním rohem paláce. V nejbližším okolí nebyly žádné vojenské vrtulníky, jen přímo pod nimi na Calle de Bailén projížděly oběma směry nákladní automobily a džípy.

Pocit, který zpočátku McCaskeyho s takovou naléhavostí nutil, aby neprodleně jednal, nyní ustoupil a McCaskey se zklidnil, zčásti proto, že už víc než den nespal, a když teď nehnutě seděl, tělo mu zaplavila ochablost a napětí opadlo. Jeho mysl se však plně soustředila a jeho rozhodnutí bylo pevné; dokonce se ubránil úzkostnému bubnování prstů, podupávání nohou a nervózním pohybům úst. Zklidnil se také zčásti díky tomu, že nyní šlo právě o Mariu. Vztahy mezi dvěma lidmi mohou přinášet problémy, dochází k omylům a chybám a pohled zpátky je frustrující. McCaskey si nevyčítal, že se tehdy zachoval tak, jak mu velela lidská přirozenost; avšak příležitost chybu a ublížení napravit, přiznat, že to člověka mrzí, a dát najevo, že mu na tom druhém záleží, se naskytne jen vzácně, a McCaskey byl nyní odhodlán dostat Mariu z toho nádvoří živou, a to za jakoukoli cenu a za všech okolností.

Seděl a díval se okénkem ven; Luis se nahnul dopředu a cosi říkal Pedrovi. Pedro přikývl, Luis mu uznale stiskl rameno a zase se opřel.

"Jsi připravený?" zeptal se McCaskeyho.

McCaskey také přikývl.

Vrtulník se snesl níž a přeletěl nad východní zdí paláce, potom se ostrým náklonem stočil k jihu a hnal se k nádvoří, ležícímu mezi Královským palácem a katedrálou Nuestra Seňora de la Almudena.

Do obou stran trupu vrtulníku byly zabudovány megafony. Luis si nasadil sluchátka a upravil si mikrofon; puška mu ležela napříč v klíně. Pohlédl ven a poklepal McCaskeymu na nohu.

"Tamhle!" řekl.

McCaskey se tam podíval. Mariu drželi z každé strany dva vojáci, pevně jí svírali paže a tiskli ji k pět metrů vysokému podstavci, podpírajícímu čtyři mohutné sloupy. Hranatý, zasedlý podstavec vyčníval asi půl druhého metru z dlouhé, nepřerušené zdi, táhnoucí se nalevo; napravo byla kratší zeď a z ní v pravém úhlu vybíhala řada oblouků. Tato nízká, do hlubokého stínu ponořená arkáda ohraničovala nádvoří na východě a za ní se nacházelo východní křídlo paláce s královskou ložnicí, pracovnou a hudebním salonkem.

Před Mariou stál jakýsi důstojník. Asi padesát metrů na jih řada vojenských vozidel oddělovala nádvoří od chrámu. Na nádvoří nebyli žádní civilisté, zato asi šedesát nebo sedmdesát vojáků; šest jich pochodovalo v zástupu k Marii.

"Přistaneme tak, abychom tu arkádu měli na tvé straně, může ti posloužit jako kryt," řekl Luis.

"Jistě!"

"Zkusím nejdřív něco udělat s tím důstojníkem před Mariou," pokračoval Luis. "Jestli zvládnu jeho, třeba udržím v šachu celou skupinu."

"Dobrý nápad," souhlasil McCaskey. Pistoli, namířenou vzhůru, držel v pravé ruce, levici položil na kliku dveří. Pedro zpomalil let a začal sestupovat. Nebyli ani třicet metrů nad nádvořím.

Vojáci i důstojník se nyní dívali nahoru, nikdo z nich se však ani nepohnul. Jak McCaskey předpokládal, na vrtulník, řítící se přímo na ně, střílet nebudou, až však přistane, bude to něco úplně jiného. Pohlédl na

Mariu. Kus před podstavcem stál železný stožár lampy, takže vrtulník nedosedne tak blízko, jak by byl McCaskey chtěl; aby se k Marii dostal, bude muset překonat asi deset metrů volného prostoru nádvoří. Aspoň že není spoutaná; je ale zraněná, říkal si, nakláněla tělo na levou stranu a bok měla zakrvácený. Nahoru na vrtulník se nedívala.

Důstojník - kapitán, jak McCaskey už rozeznal - na ně mával paží, aby zase vzlétli. Když sestupovali dál, vytáhl pistoli a už prudčeji jim dával znamení, že mají letět pryč.

Popravčí četa byla na straně, kde seděl Luis. Když se vrtulník dotkl země, zastavila se. Kapitán byl na straně, kde seděl McCaskey; ten kapitána, opatrně se blížícího k nim, pozorně sledoval. Kapitán cosi vykřikoval, ale jeho slova pohlcoval rachot rotoru. Vojáci stále Mariu drželi.

"Teď otevřu dveře," řekl McCaskey Luisovi; od kapitána je dělilo asi pět metrů.

"Rozumím," odpověděl Luis. "Pedro - buďte připravený na můj povel vzlétnout!"

Pedro přikývl. McCaskey položil ruku na páčku, zatáhl za ni a dveře se rozlétly.

Stalo se přesně to, co McCaskey očekával; jakmile došlápl jednou nohou na zem, kapitán na vrtulník bez váhání vypálil. Kulka udeřila do zadní části kabiny, hned za palivovou nádrží. Pokud to měl být varovný výstřel, pak tedy byl hodně nebezpečný.

McCaskey neměl takové zábrany jako Luis, věděl však, že jestli kapitána zastřelí, udělá z Luise spoluviníka. Ale on i Luis se musí bránit.

S chladným rozmyslem zkušeného agenta FBI, poslaného na cvičení na střelnici, stočil parabellu, namířil kapitánovi na levou nohu a dvakrát vypálil. Ze dvou průstřelů těsně nad kolenem vytryskla krev, noha podklesla a kapitán upadl. McCaskey se hluboko přikrčil, vyskočil z kabiny a rozběhl se k podstavci. Za sebou zřetelně zaslechl charakteristické fut-fut odstřelovačské pušky s tlumičem. Žádnou odvetnou palbu neslyšel; říkal si, že popravčí četa i ostatní vojáci vzadu na nádvoří dělají přesně to, co Luis předpovídal. Rozptylují se a hledají úkryt.

Vojáci, držící Mariu, ji pustili a utíkali k nejbližšímu oblouku. Maria se sesula na kolena a potom na ruce.

"Zůstaň ležet!" zařval na ni McCaskey, když se pokoušela vstát.

Vzdorně se na něj podívala a natočila se ramenem k podstavci; opřela se o něj, dostala nohy pod sebe a pomalu se zvedla.

Samozřejmě že vstane, pomyslel si; ne proto, že na ni křičel, aby nevstávala, ale prostě proto, že taková už Maria je.

Kapitánovi vypadla pistole z ruky, pokoušel se ji sebrat, McCaskey ji však v prudkém běhu popadl a hnal se kolem něj dál. Kapitánovy výkřiky vzteku a bolesti vzápětí přehlušil Luisův hlas z megafonu.

"Evacúen la área!" varoval Luis. "Más helicópteros están de tránsito!" McCaskey měl za sebou čtyři roky španělštiny na střední škole a zhruba porozuměl, co Luis volá. Vyzýval vojáky, aby prostor vyklidili, protože přilétají další vrtulníky. Byl to duchapřítomný manévr, který jim oběma může poskytnout trochu času navíc; potřebují jej. McCaskey nepochyboval o tom, že se vojáci postaví na odpor. Neváhají popravovat španělské zajatce, nebudou se tedy rozpakovat zaútočit také na agenty Interpolu. Ale aspoň se nevyhrnou bez rozmyslu na nádvoří do útoku.

Na občasné prudké dávky Luis odpovídal střelbou z pušky. McCaskey se neohlížel, doufal však, že vrtulník není poškozen.

Když se přiblížil k Marii, viděl, že má bok zalitý krví a krev má i na obličeji. Ti hajzlové ji tloukli. Doběhl k ní a vsunul jí zespodu rameno pod paži.

"Zvládneš to se mnou zpátky?" Na okamžik na ni pohlédl. Levé oko měla zkrvavené, zavřené a oteklé, na obou tvářích a na čele u hranice vlasů hluboké

tržné rány. McCaskey měl chuť toho parchanta kapitána odstřelit.

"Nemůžeme jít!"

"Můžeme," naléhal McCaskey. "Uvnitř je tým a jde po -" Zavrtěla hlavou. "Tam je ještě jeden." Ukázala ke dveřím, vzdáleným asi deset metrů. "Juan. Zabijí ho. Bez něj nepůjdu."

I tohle je Maria, pomyslel si.

Ohlédl se na vrtulník. Vojáci již byli uvnitř v paláci, zaujali postavení u oken a záblesky z hlavní houstly. Luis je dokázal zahnat, ale nedokáže je nadlouho zadržet.

McCaskey Mariu podepřel. "Dovedu tě do vrtulníku, potom se vrátím a -"

Náhle hlasitě třeskl výstřel odkudsi přímo nad nimi a po něm následoval kloktavý výkřik, vycházející z megafonu. V příštím okamžiku se z otevřených dveří na straně k McCaskeymu vypotácel Luis. V jedné ruce držel pušku, druhou si svíral ránu na krku. McCaskey pohlédl vzhůru. Střelci nahoře na arkádě se podařilo střelit otevřenými dveřmi dovnitř do vrtulníku. McCaskey dostal na sebe zlost, že počítal jen s palbou na zemi. Ten zatracený vrtulník ho měl radši jen vysadit a hned odtud vypadnout.

Luis namáhavě a trhavě vykročil dopředu. Puška mu vypadla z ruky. Nechal ji ležet; jeho cílem byl bezpochyby kapitán, svíjející se na zemi bolestí. Luis udělal ještě dva kroky a upadl napříč přes něj. Nikdo teď už další výstřel neriskoval.

Pedro vrhl zoufalý pohled na McCaskeyho; ten ho mávnutím poslal pryč. Nic jiného pilot dělat nemohl. Od rotoru stoupajícího vrtulníku se s tlumeným cinknutím odrazilo pár kulek, nijak vážně jej však nepoškodily. Stroj zamířil pryč od paláce směrem ke katedrále a rychle se dostal z dostřelu.

Luis a McCaskey bohužel ne.

36

ÚTERÝ, 11.11 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Aby se skupina Striker dostala z Gobelínového sálu do Trůnního sálu, musela projít dlouhou, avšak úzkou halou, minout široké schodiště a proniknout Síní halapartníků. Cesta to byla dlouhá asi sedmdesát metrů a skupina musela tuto vzdálenost překonat rychle, než hluk exploze zazené Amadoriho do úkrytu.

Pro sedm vojáků a Aideen tato akce znamenala porušení dvousetleté americké tradice. Spojené státy sice již dříve potají asistovaly při pokusech o atentát na takové lidi, jako je Fidel Castro či Saddám Husajn, nebo podobné atentáty podporovaly, vlastní armádě však cizího vůdčího představitele jako cíl atentátu určily ve svých dějinách pouze jednou; stalo se to 15. dubna roku 1986, kdy z Anglie vzlétly americké vojenské letouny, aby bombardovaly hlavní štáb libyjského despoty Muammara Kaddáfího. Nálet byl odvetou za teroristický útok na diskotéku v Západním Berlíně, hojně navštěvovanou americkými vojáky. Kaddáfí přežil a USA přišly o jednu F-111 a dva letce. Za tento americký nálet byli v Libanonu zavražděni tři rukojmí.

Plukovník August si byl vědom toho, jak je na tuto akci sám a sám. Ve Vietnamu měl pro takové případy "padre", Otec Uxbridge, své vlastní pojmenování; pokoušel se ulehčit myslím vojáků tím, že pro náměty všech svých kázání používal akronyma ve vojenském stylu. Podobným eticky rozporným akcím říkal MEZE, Morální Ekvilibristika v Záležitostech Etiky; měl tím na mysli to, že po takové akci se člověku všelijak přehazuje a přemílá v hlavě tolik úvah, že se jimi může obírat věčně a už nikdy nic nepodnikne, protože nikdy nemůže dospět k uspokojivému rozumovému řešení. Rada duchovního zněla, že člověk má dělat prostě to, co považuje za správné. August nesnášel lidi, kteří rádi naháněji strach - zvlášť takové, kteří posílají do vězení a zabíjejí ty, kdo s

nimi nesouhlasí. A tuto akci považoval za správnou. Ironií bylo, že když budou mít úspěch, zásluhy za tento skutek se připíší španělským vlastencům věrným králi, jejichž totožnost se z bezpečnostních důvodů bude udržovat v tajnosti. Jestliže se akce nepodaří, bude se o skupině Striker mluvit jako o "lumpenagentech", najatých Ramírezovým klanem, aby pomstili smrt jeho šéfa.

Když se dveře vězeňské kobky rozletěly na kusy, skupina se ocitla za tím, co po explozi zbylo z tři sta let starého nástěnného koberce. Dolní část tapiserie výbuch utrhl, horní část se ještě třepetala; to už se skupina hnala dovnitř. Její rozkazy zněly protivníky podle možnosti pouze vyřadit z boje, a byla připravena čelit první vlně vojáků, kteří přijdou zjišťovat, co to bylo za výbuch. Členové skupiny měli přes své lyžařské kukly ochranné brýle a na ústech polomasky; ty je ochrání před ochlorbenzylidenmalononitrilem z granátů, které měli vojíni DeVonneová a Scott. Tento rychle působící dráždivý plyn vyvolává pálení očí a dávení. V uzavřených prostorách, jako jsou zdejší palácové komnaty, učiní protivníka neschopným boje až na pět minut. Většina lidí nedokáže jeho působení odolávat déle než jen pár vteřin, a snaží se co nejrychleji dostat na čerstvý vzduch. Během přískoků budou DeVonneová a Scott granáty podle potřeby střídavě házet.

První skupinu španělských vojáků pohltil ohromný, kouli vaty podobný žlutočerný mrak; vojáci klesli tam, kde je zastihl, někteří mezi dveřmi, několik z nich již uvnitř. Američané předpokládali, že španělé nebudou z hustého mraku slepě střílet, proto neohroženě prošli dveřmi a postupovali dál podél jižní stěny. Dveře do Síně halapartníků měli na téže straně, přímo před sebou.

Směrem k nim se hnali další vojáci, zbraně namířené před sebe; Scottův partner, vojín Pupshaw, se přikrčil a vypálil do výše kolen. Dva padli, zbytek uháněl ke dveřím ostatních komnat, aby se kryl. Scott poslal za rozutíkávajícími se vojáky granát; kutálel se po podlaze a po třech vteřinách byla hala plná dýmu. August a vojín Honda se vrhli přískokem vpřed, následováni vojínkou DeVonneovou a desátníkem Prementinem.

Skupina byla vpůli cesty k Síni halapartníků, když August uslyšel zevnitř výkřiky a střelbu. Jakmile se on a Honda přískoky dostali opět do čela, zvedl ruku na znamení, že se ostatní mají zastavit. Nevěděl, kolik lidí je uvnitř ani proč se tam střílí, skupina však bude muset celou síň nějak zajistit, než do ní vnikne. Zvedl tři prsty, potom dva - označil tak plán útoku třicet dva, načež druhou rukou ukázal na DeVonneovou a Scotta. Pokynem je poslal dopředu, Scotta k bližší straně dveří, DeVonneovou ke vzdálenější. Jakmile oba zaujali postavení, poslali po podlaze do Síně halapartníků každý po jednom granátu.

Když August pomáhal v Itálii při výcviku vojáků NATO, popisoval účinek plynu OM jako cosi podobného tomu, když se vřelou vodou polije mraveniště. Zasažení klesnou na místě a už se jen kroutí. Zde, když skupina Striker postupovala po jednotlivých úsecích k síni, byl dojem, že prochází mraveništěm, obzvlášť silný.

August ukázal dozadu na Prementinea a Pupshawa; připojili se ke svým společníkům po obou stranách dveří. Ze síně bylo slyšet kašlání a dávivé zvuky. Nikdo se neobjevoval, August s Hondou tedy vnikli dovnitř, přidřepli na bobek po obou stranách dveří, zbraně v pohotovosti, a pohledem zkontrolovali místnost.

August nebyl zcela připraven na podívanou, která se mu naskytla: stovky těl svíjející se na podlaze, většinou civilisté a pár vojáků. Věděl, že nezemřou, myslí mu však prošlehly obrazy holocaustu, plynových komor z druhé světové války, a také pocit viny - jeden z morálních paradoxů Otce Uxbridge.

Silou vůle tyto představy potlačil. Musel. Jakmile se taktická úderná síla uvede jednou do pohybu, žádný z jejích členů si nesmí dovolit zakolísat. Životy vojáků nezávisí na společně sdílené ideologii, závisí na společně sdíleném závazku jednoho vůči druhému.

Pokynem poslal Hondu doprava kolem masy těl a sám, dosud v podřepu, se

posunul doleva. Oba se drželi při stěně. V mramoru poblíž dveří byly vyštípnuté důlky po kulkách; když se do síně vkutálely granáty, vojáci zjevně tím směrem stříleli. Třebaže nyní nebyli v takovém stavu, aby mohli střílet, August je co nejpozorněji sledoval skrze jemnou žlutou mlhu. Vždy tu byla možnost, že se některý sebere natolik, aby párkrát vypálil. Nevypálil však žádný. Když se plukovník dostal ke dveřím Trůnního sálu, ze smyčky na řemínku, upevněném kolem stehna, vytáhl baterku. Dvakrát jí blikl na znamení, že má pokračovat v postupu další skupinka, vojínka DeVonneová, Aideen a desátník Prementine; pohybovali se přikrčení při stěně jako předtím August s Hondou. Za nimi následovali Pupshaw a Scott.

Nyní byli v Síni halapartníků všichni; August držel na mušce dávící se vojáky a Honda zatím připevnil pod knoflík dveří Trůnního sálu kousek plastické trhaviny velikosti nehtu na palci ruky. Do trhaviny zapíchl rozbušku; tu zaktivuje otočením jejího kloboučku. Nálož exploduje za pět vteřin, dveře se otevřou a Scott vhodí dovnitř další plynový granát. Podle plánku jsou tyto dveře jediným východem z Trůnního sálu. Jakmile lidé uvnitř budou vyřazeni z boje, Striker zaútočí na Amadoriho.

Když všichni zaujali svá postavení, Honda rozbušku aktivoval. Rudě zažhnula a C-4 explodovala v úzkém paprsku, rovnoběžném s podlahou. Dveře se rozlétly a Scott poslal do sálu granát. Ozvaly se výkřiky a střelba, mířená na dveře; potom následovala dunivá rána a hlasité hušš. Střelba ustala a vystřídaly ji dávivé zvuky. August pokynul DeVonneové a Prementineovi, aby vnikli dovnitř.

Sondru, která byla stále vpředu, zasáhl první výstřel do hrudi; zavrávorala a skácela se dozadu na Prementinea. Desátník vycouval ven, odtáhl ji s sebou a skupina se o několik kroků stáhla. August věděl, že kevlar by měl zabránit tomu, aby kulka vnikla Sondře do prsou, přesto však asi má zlomené některé žebro; sténala bolestí.

Pokynem vyzval Scotta, aby dovnitř hodil další granát; potom se odplazil k Sondře, vytáhl ještě jeden z jejího vaku a hodil jej směrem k mase lidí, ležících na podlaze Síně halapartníků, v níž se plyn již začínal rozptylovat. Na rozhodnutí, jestli bude v akci pokračovat nebo ji zruší, měl pouze dvě nebo tři minuty.

Plazil se zpátky ke dveřím; uvnitř na ně kdosi čekal, někdo stále schopný namířit a vystřelit na prvního, kdo se objevil ve dveřích. Rychle uvažoval. Bezpečnostní kamery sice zřejmě Amadoriho nevarovaly natolik včas, aby stačil uprchnout, mohly mu však prozradit, jak jsou útočníci silní. A také si možná stihl nasadit plynovou masku, pokud nějakou má; a tu asi má.

Mohl také přivolat posily. August věděl, že si nesmějí dovolit vyčkávat. Pokynul Pupshawovi a Scottovi a všichni tři se vrátili ke dveřím, August nalevo, Pupshaw se Scottem napravo. August zvedl čtyři prsty, pak jeden. Plán čtyřicet jedna znamenal křížovou palbu na určitý cíl, přičemž třetí střelec kryje ostatní dva. Ukázal na sebe a Pupshawa; znamenalo to, že Amadoriho vyřídí oni. Dovnitř vniknou za použití taktiky námořní pěchoty, kdy se první voják vrhne kotoulem dovnitř a zůstane natažen na zemi stylem "tužka" - paže přitisknuté k hrudi, v ruce zbraň, napjaté nohy těsně u sebe a směrem k cíli. Účelem je odlákat palbu na jednu stranu, aby mezitím mohl dovnitř vniknout druhý voják. Když jsou oba uvnitř, posadí se - s nohama stále nataženýma - a pálí před sebe. Voják, který má na starosti krycí palbu, zůstane venku, stylem "tužka" se převalí před dveře, obličejem k cíli. Manévr ukončí vleže na břiše, se zbraní namířenou dopředu.

August ukázal na sebe; půjde doleva, následován Pupshawem. Než se Scott překulí na místo, kde ho bude vidět, oni již budou mířit na cíl.

August si stáhl batůžek a posunul se bokem ke dveřím, Pupshaw se Scottem, napravo od dveří, učinili totéž. August pohlédl na Pupshawa a pokývl. Vrhl se kotoulem dovnitř; třeskly výstřely, ale dávka ho nedostihla, protože vmžiku zaujal polohu "tužky" a již uhnul doleva. Pupshaw byl uvnitř a zaujal

postavení, ještě než se na něj palba stačila přenést. Oba měli cíl na mušce. To už byl na místě i Scott.

Augustova pravá ruka vyrazila vzhůru, prsty roztažené, znamení, že jeho vojáci nemají střílet.

Nevystřelili. August zíral přes mířidla na jakéhosi kněze; kněz se silně dávil, téměř se dusil. Zpod jeho podpaží trčela automatická pistole, mířící na dveře. Za knězem stál generál, na očích ochranné brýle a na ústech polomasku; podle postavy a barvy vlasů August poznal Amadoriho. Generál svíral levicí kněžovo hrdlo. Za generálem byl další důstojník - generálmajor, jak August i přes žlutý opar rozeznal. V místnosti bylo ještě šest dalších důstojníků, všichni s vysokou hodností, všichni ležící s roztaženými pažemi na podlaze nebo opření o poradní stůl uprostřed místnosti.

Generál mávl pistolí nahoru a dolů; vyzýval vojáky, aby vstali. August zavrtěl hlavou. Kdyby Amadori vystřelil, možná že by jednoho z nich dostal, ne však všechny. A kdyby zastřelil kněze, musí vědět, že by to znamenalo i jeho smrt.

Situace byla patová, ale nyní šlo o čas Amadorimu; v žádném případě nemohl tušit, jestli je skupina Striker sama, nebo zda tvoří jen předvoj. Pokud by měli přijít další, Amadori nesměl dopustit, aby zde uvázl v pasti.

Rozhodl se rychle, jak August také očekával. Zvolna vykročil dopředu a kněze postrkoval před sebou. Kněz, postarší člověk, se sotva držel na nohou, ale když hrozilo, že klesne, tlak Amadoriho prstů svírajících jeho hrdlo ho pokaždé udržel zpříma. Generálmajor je následoval, přitisknut k Amadoriho zádům. Když došli blíž, August viděl, že i generálmajor má pistoli; pojal podezření, že jediným důvodem, proč tihle dva nestřílejí, je, že nevědí, co nebo kdo na ně venku před Trůnním sálem čeká.

Sledoval blížící se trojici. Nebylo pochyb, že skupina Striker by Amadoriho mohla dostat, otázkou však bylo, za jakou cenu pro obě strany. V takovýchto situacích leží rozhodnutí na veliteli. Pro Augusta to byla stejná otázka jako v šachové partii - zda se výměna těžkých figur vyplatí. Pro něj odpověď vždy zněla "ne". Pokud by mělo záležet na tom, kdo je bystřejší a lépe připravený, je líp ve hře pokračovat a čekat na soupeřovu chybu.

Natáhl pravou ruku dlaní dolů; to znamenalo nepodnikat nic, pokud protivník sám neudělá něco, čím jeho lidi vyprovokuje. Scott, stále ještě venku přede dveřmi, předal znamení ostatním; jak se Amadori blížil, Scott se vleže sunul zpátky, stále však na Amadoriho mířil. Amadori prošel dveřmi do Síně halapartníků; tam na něj namířili své zbraně i druzí členové Strikeru, kromě desátníka Prementinea, který se věnoval Sondře.

Plyn v Trůnním sále již začal ztrácet účinnost; na Augustovo znamení Scott hodil dovnitř další granát, aby kryl ústup skupiny; ta vstala a následovala generála. Scott šel přitisknut zády k Augustovým zádům, tváří do sálu; dával pozor, jestli se některý z dusících se vojáků přece jen nepokusí vystřelit. Nepokusil se o to žádný.

Amadori vykročil směrem k chodbě. Plukovníka Augusta tahle situace vlastně nijak zvlášť nezaskočila. Amadori měl tam v sále polomasku, což bylo rozumné opatření. Prezident Spojených států ji má v Oválné pracovně. Mají je ve většině kanceláří v Downing Street číslo 10. Boris Jelcin měl jednu ve stole a po jedné v každém ze svých automobilů. Překvapením bylo, že Amadori má rukojmí: zabití, nebo i pouhé zranění rukojmího je vždy neštěstí, ve Španělsku by ovšem zabití nebo zranění římskokatolického kněze byla pohroma.

August situaci pečlivě zvažoval. Jestli nechají Amadoriho vyjít až ven, generálovi vojáci ho spíš dokážou bránit. A pokud unikne, tenhle útok z něj v očích jeho lidí udělá hrdinu. To však nebyla ta největší potíž - August hlavně netušil, jaké posily by mohly případně přijít a kdy. A kdyby se dostavily, mohly by také mít plynové masky.

K čertu s mou šachovou partií, pomyslel si. Bude muset jít po králi. Nemůže Amadoriho zasáhnout do hlavy nebo do trupu, má však volný výstřel na

jeho nohy a může ho srazit na zem. I kdyby se generál nebo generálmajor pokusili o odvetu, ostatním členům skupiny by to poskytlo šanci je zlikvidovat.

Zvedl ukazovák, jednou, pak znovu. Číslo jedna se zaměří na číslo jedna.

August a Scott ustupovali směrem k chodbě, stále přitisknuti zády k sobě; August se v chůzi napůl obrátil a zašeptal: "Jak to spustím, vrhněte se doleva na zem!"

Scott přikývl.

V následujícím okamžiku August vystřelil.

37

ÚTERÝ, 11.13 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Otec Norberto zaslechl nezaměnitelný zvuk vrtulníku, prolétávajícího nízko nad palácovým nádvořím. Následovalo stejně nezaměnitelné práskání výstřelů. Naslouchal jen jedním uchem; přitom skupince lidí, rozsazených kolem něj, dál četl z Evangelia podle Matouše, kapitolu 26. Shromáždění pochopilo, že se děje cosi zlého, teprve když se jeden z farníků šel podívat a přiběhl zpátky.

"Venku se střílí!" křičel už ode dveří kostela. "Vojáci střílejí na někoho na nádvoří!"

V chrámu zavládlo dlouhé ticho; potom uprostřed skupiny lidí v přední části chrámové lodi povstal Otec Francisco, který tam právě udílel rady. Zvedl paže jako k požehnání.

"Prosím, zachovejte klid," pronesl s úsměvem. "Chrám nedojde žádné újmy."

"A co Generál?" vykřikl kdosi. "Je v bezpečí?"

"Otec Generál je v paláci," odpověděl klidně Francisco, "a doufá, že matce církvi zajistí úlohu, kterou bude hrát v novém Španělsku. Jsem si jistý, že Bůh nad ním bdí."

Z Franciskova klidného, důstojného chovám Norberto vychoval cosi velmi znepokojivého. Takovou jistotu nemůže vnukat samotná víra v Boha; Norberto měl už předtím podezření, že Generál González je do těchto násilností a nepokojů nějak zapojený... to by ovšem docela dobře mohlo Franciskovi dodávat jeho klid a sebejistotu, zvlášť pokud předem věděl, že dojde ke střelbě. Ale střelbě kvůli čemu? Norbertovi přicházelo na mysl pouze jediné.

Popravy.

Muž u dveří zase vyběhl ven. Kněz pokračovali v udílení rad lidem, sedícím před nimi, předříkávali modlitby a pronášeli slova útěchy. Po několika minutách se muž vrátil.

"Z oken paláce se valí žlutý dým!" křičel. "A uvnitř se střílí!"

Tentokrát již Otec Francisco nezachoval takový klid; beze slova spěchal k ambitu, z něhož vedly dveře na nádvoří Královského paláce.

Otec Norberto se za ním díval. Ticho v chrámu bylo nyní hlubší, dovnitř pronikalo jen práskání výstřelů. Pohlédl na text a znovu do tváří před sebou, plných úzkosti. Potřebují ho. Potom si však vzpomněl na Adolfa a na to, jak bratrovi bylo zapotřebí rozhřešení v čase smrti. Za těmito zdmi nastává čas zkoušek a čas hříšných skutků. Jeho místo je u těch, jimž se musí dostat svátosti pokání, ne útěchy.

Položil ruku na rameno mladé ženy, která sem přišla se dvěma děvčátky. Usmál se na ni a požádal ji, jestli by chvíli nepředčítala místo něj; řekl, že se půjde podívat, zda Otec Francisco nepotřebuje jeho přispění.

Chvatně prošel lodí, zamířil k ambitu a vyšel velkými dveřmi na palácové nádvoří.

38

ÚTERÝ, 11 .23 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Plukovník August se nahnul doleva, aby měl volný výstřel na Amadoriho nohu; podařilo se mu zasáhnout ho do nártu, to však stačilo. Amadori zavyl bolestí, až výkřik pronikl maskou, a skácel se na generálmajora; jeho automatická pistole, stále trčící z kněžova podpaží, přitom vychrlila několik kulek do místa, kde se August nacházel. Jak generál padal dozadu, kulky z jeho pistole prolétly ve svislé linii, plukovník však již uskočil doleva; Scott se vrhl na opačnou stranu. Kněz si zacpal uši a pronikavě vykřikl; klesl na kolena a zůstal tak, s tváří zabořenou v klíně. Střely se odrazily od mramorové stěny, nikdo však nebyl zasažen.

August i Scott se vrhli na zem dokonalým kotoulem, při němž se podlahy dotkne jen jedno rameno a hlava je přitisknutá k hrudi; z kotoulu okamžitě přešli do polohy vstoje, obličejem ve směru kotoulu. Vmžiku se otočili a opět stáli čelem proti svým cílům. Ostatní ze skupiny vyběhli do haly; vojáci, zasažení plynem, stále ještě leželi na zemi. Vojínka DeVonneová se dostala ven bez pomoci, avšak zlomená v pase bolestí, kterou jí zjevně působil zásah do prsou.

Než se August a Scott opět postavili, generálmajor uchopil jednou rukou Amadoriho pevně kolem hrudi a udržel ho tak na nohou. Oba couvli a z jejich automatických pistolí vylétla sprška kulek, která donutila skupinu Striker padnout na zem a odkulit se do všech stran, aby se kryla. Odevšad bylo slyšet výkřiky španělských vojáků, zasažených střelbou.

Aideen zůstala po celou dobu v Síni halapartníků, ne ovšem proto, že by měla strach, nýbrž proto, že nechtěla skupině Striker překážet při uskutečňování jejího bojového plánu. Chtěla také být pohotově, aby mohla přispět, kdyby byl někdo ze skupiny zraněn. Chtěla pomoci Sondře do haly, ta však tvrdila, že je vše v pořádku, nic se neděje. Pro tuto chvíli tomu tak pravděpodobně bylo. Aideen ze zkušenosti věděla, že při bolesti, působící neměnnou intenzitou, jak je tomu například při zlomenině žebra či v případě nikoli smrtelné střelné rány, je jakousi "výhodou" jedna věc: takovou bolest, byť silnou, dokáže mysl odblokovat. Jen obtížně se snášejí pouze škubavé, opakující se nebo sílící nápory.

Stála vedle zárubně a náhle si uvědomila, že má před sebou jiný úkol. Zraněný Amadori zmizel východním směrem za ohybem chodby; ona je v téhle chvíli jediným členem skupiny, který ještě může něco podniknout. Ze západního konce chodby, přímo před sebou, zřetelně slyšela dupot těžkých bot. Kvůli stále ještě hustému dýmu tak daleko nedohlédla, věděla však, že to přicházejí posily. Striker na ně bude muset použít další granáty. Pokud vojáky přivolaly bezpečnostní kamery nebo pokud byli varováni někým, kdo zatelefonoval z Trůnního sálu, mohli by docela dobře přijít v plynových maskách. V tom případě bude mít skupina Striker plné ruce práce s tím, aby se odtud vůbec dostala ven. A pokud August nabude dojmu, že akci hrozí neúspěch, zruší ji. A Amadori by mohl uniknout.

Někdo musí za ním, kamery nekamery. Když se Aideen bude držet v určité vzdálenosti, Amadori by ji nemusel zpozorovat. Bude možná dávat pozor jen na to, co kamery dálkového sledovacího systému zabírají před ním, ne však za ním. A uchovat si odstup až do chvíle, kdy na něj bude moci vystřelit - to se dá provést.

Amadoriho poraněná noha zanechávala na podlaze krvavé stopy. Ty se dají snadno sledovat. A kdyby se zastavil, aby si ránu obvázal - taky dobré; potom by ho snad mohla dostihnout.

Ohlédla se. Španělští vojáci plynové masky skutečně měli. August pokynem přikázal svému týmu stáhnout se zpátky; on i Scott vypálili na vojáky, ženoucí

se k nim, a donutili je hledat úkryt.

Zaklela; August se chystá akci odvolat. Ona ovšem není členkou skupiny, a tudíž se na ni žádné odvolávání nevztahuje. Všechno začalo tím, že kdosi dostal příkaz střílet na Marthu Mackallovou a na ni. A tohle se zdá být docela příhodný způsob, jak to ukončit.

Zhluboka se nadechla, aby překonala dosud přetrvávající třes v nohou. Vzduch, procházející filtrem, měl příchuť dřevěného uhlí, na tu si však už zvykala. Valivým pohybem se prosmýkla kolem zárubně a rozběhla se do chodby plné dýmu; vydala se východním směrem.

39

ÚTERÝ, 5.27 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Bob Herbert seděl v Hoodově kanceláři, opřen ve vozíku a pohroužen do úvah o tom, že se těmto pocitům nic nevyrovná. Byl tu společně s Hoodem, Mikem Rodgersem a odborníkem Operačního centra na mezinárodní právo Lowellem Coffeym II. a zamýšlel se nad náladou, jaká vládne v místnosti, v níž vedoucí činitelé čekají na zprávy o utajené operaci.

Velmi dobře vnímali běh okolního světa, míjejícího je svým navyklým tempem, a lidem v tom světě záviděli - byl to svět, jehož problémy se běžně netýkají otázek života a smrti a osudů milionů. A cítili se také maličko nad ty lidi povznesení.

Kdyby tak ti venku tušili, co to je skutečná odpovědnost...

Potom je tu ještě osobní stránka téhle situace. Člověka naplňuje krajní úzkost o osud těch, s nimiž pracuje a na nichž mu záleží. Není to nijak nepodobné čekání, až milovaná bytost bude mít za sebou životu nebezpečný chirurgický zákrok. Avšak v jedné zásadní věci je tohle čekání horší. Jde tu o něco, co těm lidem člověk sám přikázal vykonat. A protože to jsou dobří vojáci, úkolu se ujali odhodlaně a s odvahou.

K tomu navíc přistupuje vědomí, že padnou-li do zajetí, bude nejspíš nutné tyto hrdinné duše obětovat, zříci se jich a ponechat je napospas víru událostí. To už stačí na slušnou dávku pocitu viny. Ten je ještě zesilován skutečností, že ti lidé nastavují krk na palebné čáře, zatímco oni si zde v kanceláři sedí pěkně na zadku v teple a v bezpečí. A k pocitu viny se ještě přidružuje i jistá závist; ironií je, že ta pramení z téže příčiny. Neexistuje nic vyššího než nasazení vlastního života. A když se do téhle směsice pocitů navíc přimíchá vyčerpání, kdy oči usilovně touží po tom, aby se mohly zavřít, kdy je mysl unavená natolik, že se s podobnými úvahami a emocemi nedokáže vypořádat, nemá takové duševní rozpoložení obdoby.

Herbert se přesto z tohoto rozpoložení těšil pokaždé, když se dostavilo, těšil se z něj, aniž propadal trudnomyslností nebo pesimismu. Občas se ty nejhorší obavy splnily. Občas přišla smrt - třeba smrt Basse Moora v Severní Koreji nebo Charlese Squirese v Rusku. Ale právě díky tomu, co bylo při takovýchto operacích v sázce, se Herbert nikdy necítil víc ve svém živlu.

Hood jeho pocity očividně nesdílel; už nějakou dobu předtím, ještě než tato operace vůbec začala, byl nesmírně skleslý - cosi, co u něj Herbert nikdy dřív nepozoroval. Z nich všech byl Hood obvykle nejvyrovnanější, vždy připravený přispět povzbudivým slovem nebo úsměvem; dnes ráno se však takto ani v nejmenším neprojevoval. Také ho nezvykle rozzlobilo, když se dozvěděl, že Darrell McCaskey odletěl ve vrtulníku k paláci. A co horšího - vzal s sebou Luise Garcíu de la Vega. Na rozdíl od skupiny Striker spojitost McCaskeyho s Operačním centrem je možné snadno vysledovat. A přes Luise se může prokázat propojení Operačního centra s Interpolem při této akci. Vzhledem k tomu, kolik zemí - z nichž pár nepatří mezi nejlepší přátele Ameriky - má s Interpolem

svazky, by vznikl doslova hrůzný politický propletenec. Byl to Hood, nikoli Rodgers, vzorový a vždy poslušný řádů, kdo nahlas uvažoval o disciplinárním řízení s McCaskeym. A naopak, byl to obvykle nevyzpytatelný Coffey, kdo zdůrazňoval, že nemusí být tak zle, jak si Hood myslí. Protože je Maria Cornejová v paláci vězněna, pokus o její záchranu by mohl být zcela ospravedlnitelný jako akce provedená pod záštitou statutu Interpolu. Hood se po tomto vysvětlení upokojil. Nalada v místnosti se pak už opět změnila pouze v napjaté očekávání.

A do toho všeho, do tíživého ticha a trýznivých obav, hlodajících v duši, nepřicházela ze Španělska ani od Interpolu jediná zpráva. Tak tomu bylo až do 4.30, kdy sem z domova zavolala Ann Farrisová, celá omámená z nevyspání; řekla jim, ať si pustí televizi a podívají se, co vysílá CNN.

Coffey vyskočil z pohovky a šel otevřít skříňku s televizorem vzadu v kanceláři; Hood zatím vytáhl ze stolu dálkové ovládání. Všichni se otočili k televizoru a Hood jej zapnul. První ze zpráv, vysílaných každou půlhodinu, byla reportáž o střelbě v Královském paláci v Madridu. Amatérský záběr zachytil vrtulník Interpolu, odlétající od nádvoří na jižní straně paláce; z dálky se ozýval rachot přestřelky. Potom reportáž pokračovala záběry vysílanými živě z reportérského vrtulníku. Z několika oken paláce se vinuly proužky žlutého dýmu.

"To je Striker, jejich DP!" řekl Herbert; myslel tím dráždivý plyn.

Rodgers seděl v křesle vedle Hoodova stolu; sáhl po malém barevném plánku, který si stáhli z počítače Interpolu. Herbert popojel blíž.

"Ten kouř tam v televizi - zdá se, že to je pěkně blízko nádvoří, co?" prohlásil Rodgers.

"Přesně tam, kde by měl být Trůnní sál," odpověděl Herbert.

"Takže Striker tam určitě je," dodal Hood. Podíval se na časový údaj na monitoru. "A včas."

Herbert se natočil k televizoru, nahnul se blíž a přiblížil ucho k obrazovce. K tomu, co se kolem paláce dělo, reportér přímo na místě nenabízel nic víc než jen samé hrůzostrašné superlativy. Obvyklé prázdné řeči. Žádná informace o příčině srážky ani o tom, za jakých okolností k ní dochází a jaké je povahy. Herbert se však pokoušel zachytit sluchem něco jiného.

"Bojuje se tam," pronesl obezřele. "Ta přestřelka zní ztlumeně - jako když to nejde z nádvoří."

"A na tom je něco divného?" ozval se Hood. "Přece jsme věděli, že pokud se Strikeru podaří Amadoriho dostat, téměř určitě dojde k pronásledování."

"Jistě, k pronásledování," opáčil Rodgers. "Ne kladení odporu. Právě tomu měl ten plyn zabránit."

"Pokud po nich nestřílejí jen tak naslepo," podotkl Herbert. "Když se lidi dusí, dokážou provádět všelijaké podivnosti."

"Nemohla by to být ta popravčí četa, o které nám řekli?" zeptal se Coffey.

Rodgers zavrtěl hlavou. "Tohle je samostatná palba, a hodně nepravidelná."

"Dobré na tom je, že kdyby byli Striker pochytali, žádné takovéhle střílení by se nekonalo," utrousil Herbert.

Všichni chvilku mlčeli. Hood opět pohlédl na časový údaj na monitoru. "Měli se ozvat Luisovi do kanceláře, že jsou zpátky v té vězeňské kobce." Podíval se na telefon.

"Šéfe," zasáhl Herbert, "odsud tam je otevřená linka a moji lidé ji monitorují. Jakmile něco uslyší, dají nám vědět."

Hood přikývl a znovu se zadíval na televizi. "Je mi záhadou, kde se to v těch lidech ze Strikeru bere," pronesl. "Ta odvaha dělat takovéhle věci. A nejde mi na rozum, odkud se to bere i ve vás ve všech. Vietnam, Bejrút -"

"Ze spousty zdrojů," odtušil Rodgers. "Vezměte třeba povinnost, lásku, strach -"

"A nutnost," dodal Herbert. "Ta něco platí. Když není na vybranou."

"Je to ode všeho něco," prohlásil Rodgers.

"Miku, vy máte v zásobě spoustu známých citátů," ozval se Herbert. "Kdo to řekl, že ‚nemůžeš neuspět, když napneš odvahu', nebo něco v tom smyslu?"

Rodgers se na něj podíval. "Ten citát, co máte na mysli, je zřejmě ‚Jen napni odvahu, co stačí šroub, a uspějem.'"

"Jo, to je ono. Kdopak to řekl? Vypadá to na Winstona Churchilla."

Rodgers se pousmál. "Byla to Lady Macbeth. Vybízela manžela, aby zavraždil krále Duncana; udělal to, a pak se mu celé to spiknutí sesypalo na hlavu."

"Hm." Herbert sklopil oči k zemi. "Takže to není citát, jaký bychom mohli potřebovat, co?"

"Jo, správně," odtušil Rodgers; stále ještě se mírně usmíval. "Ta královražda se možná šeredně nevyplatila, ale zase - sama hra měla ohromný úspěch. Záleží na pohledu na věc."

"Jak jsem říkával všem svým klientům, když se porota rozmýšlela," prohlásil Coffey, "mějte důvěru v systém a v lidi, kterým jsme jej s důvěrou svěřili do rukou." Stál u televizoru a upíral oči na obrazovku. "Protože jak řekl jiný velký myslitel: ‚Není po všem, dokud není po všem.'"

Herbert se také zadíval na televizi; zdálo se, že výstřely následují častěji po sobě, ale nepřibývá jich. Hlasatel cosi v tomto smyslu poznamenal.

Herbert se stále cítil ve svém živlu. A neztrácel optimismus, protože to už měl v povaze. Stín, který na kancelář padl, však nemohl zůstat bez povšimnutí - neblahá skutečnost, že to, v co tady všichni v tichosti doufali, se neuskutečnilo: žádný telefonát, žádná mediální zpráva, že pokus o převrat ve Španělsku skončil zavražděním jeho osnovatele a vůdce.

Vědomí, že operace neproběhla přesně tak, jak bylo v plánu.

40

ÚTERÝ, 5.43 RÁNO
OLD SAYBRDOK, CONNECTICUT

Sharon Hoodová nemohla spát. Byla unavená, byla doma, tam, kde trávila dětství, ležela ve své staré posteli, ale její mysl nechtěla vypnout. Pohádala se s manželem, až do tří četla jednu ze svých starých knih od Nancy Drewové, potom zhasla a skoro dvě hodiny upírala oči na strop, na němž měsíc a listí vytvářely vzorek světel a stínů. Bloudila zrakem po plakátech, které si tu rozvěsila po stěnách ještě předtím, než odešla na vysokou školu. Plakáty na film Doktor Živago. Plakáty rockové skupiny Gary Puckett a Union Gap. Desky výtisku Programů televize s autogramem "V upomínku od Davida Cassidyho". Na ten ona a její přítelkyně Alice čekaly tři hodiny ve frontě, aby se dostaly do místního obchodního střediska.

Jak to dokázala, že ji zaujaly všechny tyhle věci, a přitom ještě stačila dosahovat ocenění za vynikající prospěch ve škole, stíhat práci na částečný úvazek a už v šestnácti a sedmnácti mít kluka? Tenkrát jsi moc spánku nepotřebovala, říkala si.

Ale co vlastně doopravdy způsobilo, že se všechno tak zamotalo? Jenom čas? Anebo to, že když jí nevyhovovalo jedno zaměstnání, vzala jiné? Že když nebyla šťastná s jedním klukem, sehnala si jiného? Nebo když některá hudební skupina nahrála píseň, která se jí nelíbila, přestala prostě kupovat její desky? To vše nebyla otázka přemíry životní energie. Byla to záležitost objevování. Učila se nacházet to, co potřebuje ke štěstí.

Domnívala se, že to nalezla u multimilionáře a vinaře Stefana Renalda. Na vysoké škole se seznámila s jeho sestrou, jednou o jarních prázdninách s ní jela k nim domů a svedly ji Stefanovo bohatství, jeho jachta a jeho pozornosti. Avšak ironií je - nyní, když o tom uvažuje -, že si po dvou letech uvědomila, že nechce někoho, kdo všechny své peníze zdědil, někoho, kdo se nemusí živit prací; někoho, za kým lidé přicházejí kvůli investičnímu

kapitálu, zatímco on na jejich naděje a sny řekne buď "ano" nebo "ne", podle nálady. Takový způsob života - takový člověk - nebyl pro ni to pravé.

Jednoho slunného rána se sebrala a z jachty odešla, odletěla zpátky do Spojených států a minulost nechala za sebou. Ten mizera ani nezavolal, aby zjistil, kam odešla, a ona nedokázala pochopit, jak s ním vůbec někdy mohla být - a co si to ksakru celou tu dobu namlouvala. Potom na jakémsi večírku potkala Paula. Nedošlo k ničemu takovému, jako je náhlé přeskočení jiskry; tak na Sharon žádný muž dosud nikdy nezapůsobil, kromě Stefana - a jeho přitažlivost byla všechna pouze na povrchu. Její vztah s Paulem si vyžádal čas, než se rozvinul. Paul byl vyrovnaný, pracovitý a laskavý. Zdál se být člověkem, který jí poskytne prostor k tomu, aby byla sama sebou, bude jí oporou v její práci a dětem bude pečlivým a starostlivým otcem. Nebude ji zahrnovat dárky ani žárlivostí jako Stefano. A pak jednoho dne, při pikniku na oslavu 4. července, pár měsíců poté, co se potkali, mu náhodou pohlédla do očí - a ta jiskra přeskočila; ze zalíbení se zrodila láska.

O okno se skřípavě otřela větev a Sharon se tam podívala. Ta větev tam rostla už od jejích dívčích let; stejná větev takhle jemně škrabávala na stejné okno.

Narostla a zesílila, ale nezměnila se, uvažovala Sharon. Říkala si, jestli je dobré umět zůstávat stejný. Je to dobré pro strom, špatné pro lidi, uzavřela své úvahy. Ale změna je jedna z věcí, s nimiž se člověk nejhůř vyrovnává. Změna - a kompromis. Schopnost připustit, že tvůj způsob jednání nemusí být ten jediný, a dokonce ani ten nejlepší.

Sharon zanechala snahy usnout. Vytáhne si z poličky další Nancy Drewovou. Nejdřív však vyklouzla z lůžka, přehodila přes sebe župan a šla se podívat na Harleigh a Alexandera. Děti spaly na palandě, která patřívala jejím mladším bratrům, dvojčatům Yulovi a Brynnerovi. Její rodiče se potkali na dopoledním muzikálovém představení původně divadelní hry Král a já. Dosud ještě jeden druhému zpívali "Ahoj, mladí milenci" a "Měla jsem sen"; zpívali falešně, ale hezky a rádi.

Sharon svým rodičům jejich otevřeně a vzájemně projevovanou náklonnost záviděla; a záviděla jim i to, že otec je v důchodu a oni spolu mohou trávit tolik času a být tak skrznaskrz šťastní.

Ovšem, připomněla si, byly doby, kdy máma a táta nebyli tak spokojení -

Pamatovala si mlčenlivé napětí, když otcovo podnikání nešlo dobře; lidem, kteří přijížděli do ospalého letoviska u úžiny Long Island Sound, pronajímal bicykly a čluny, a někdy byla léta špatná, jindy zase přišla období, kdy byl nedostatek benzinu. Nastaly i hospodářské krize. Otec tehdy musel pracovat dlouho do večera, přes den vedl podnik a v noci si přivydělával jako výpomocný kuchař. Když přicházel domů, byl cítit omastkem a rybami.

Sharon se zadívala na tváře dětí; z těch spících tváří vyzařoval klid. Usmála se, když slyšela, jak Alexander pochrupuje, přesně jako jeho táta.

Její úsměv zvolna, jakoby trhavě pohasl. Zavřela dveře a zastavila se v hale, paže překřížené přes prsa, jako kdyby se choulila chladem. Zlobila se na Paula, a strašně jí chyběl. Zde se sice cítila v bezpečí, ale ne skutečně doma. Jak by mohla? Domov není tam, kde má své věci; domov je tam, kde je Paul.

Pomalu se vrátila do své staré ložnice.

Sňatek, kariéra, děti, cit, sex, zatvrzelost, konflikt, žárlivost - jak nazvat to, co dva lidi přesvědčuje, že tohle všechno se dá namíchat do života plného práce? Je to naděje, kterou chovají, anebo zpychlost, která se jich zmocní?

Není to ani jedno, ani druhé, řekla si; je to láska. A na dně toho všeho je - ať už k tomu závěru dospěla jakkoli -, že ať si ji manžel frustruje víc, než ji kdy kterýkoli muž frustroval nebo mohl frustrovat, ať si s ní nebo s dětmi netráví tolik času, kolik ona nebo děti chtějí či potřebují, ať se na něj zlobí téměř tak, jak silnou náklonnost k němu současně cítí, ona ho stále

miluje.

Hluboce.

Nyní, sama v časných, tichých ranních hodinách, měla Sharon dojem, že s Paulem jednala snad až příliš příkře. Odjela z Washingtonu i s dětmi, utrhovala se na něj do telefonu - proč, hrome, není ochotna trochu mu povolit? Snad proto, že měla zlost, že on si může dopřát všechen čas, který pro svou práci a kariéru potřebuje, a ona ne? To je velmi dobře možné. Nebo také proto, že si živě vzpomíná, jak ona sama těžce nesla otcovu nepřítomnost během rušné letní sezóny i později, když musel vzít práci v noci? Pravděpodobně. Nechce, aby její děti prožívaly totéž.

Nepřipadalo jí, že to, co Paulovi řekla, nebylo správné; měl by trávit víc času s rodinou a méně v práci. Jeho práce ovšem vyžaduje víc než dobu od devíti do pěti, ale Operační centrum by fungovalo dál, i kdyby přišel k večeři aspoň někdy... kdyby s nimi občas jel na dovolenou. Ale to, jak s ním mluvila - to je něco jiného. Byla zklamaná, a místo aby si s ním promluvila, pustila se do něj a zasypala ho výčitkami. Když takhle s dětmi odjela, musí se cítit hodně opuštěný.

Svlékla si župan a ulehla na manželskou postel. Polštář studil jejím vychladlým potem a větev stále škrábala o sklo. Podívala se tam; zrak jí padl na mobil, ležící na nočním stolku. Umělá hmota jako by černě žhnula v měsíčním světle.

Překulila se na bok a telefon zvedla, odklopila mluvítko a začala vyťukávat číslo Paulovy soukromé linky, po vyťukání předčíslí se však zarazila, telefon vypnula a odložila.

Dostala lepší nápad; místo toho, aby mu volala - při telefonování i taková maličkost, jako třeba to, že přichází hlasová zpráva, anebo nevhodně pronesené slovo, může způsobit, že všechno začne znovu - mu nabídne oliovou ratolest. Dá tím najevo, že ji její jednání mrzí, a zároveň že mu i odpouští. Opět si lehla, zavřela oči a téměř okamžitě upadla do pokojného spánku.

41

ÚTERÝ, 11.50 DOPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Když se vojáci náhle stáhli z nádvoří, Darrell McCaskey vzdal Brettu Augustovi tichý dík. Za tím nenadálým ústupem musí být Striker.

Když vrtulník vzlétl, vojáci na střeše dál drželi jeho i Mariu v šachu, takže nešlo nic podniknout. Vojáci, roztroušení po obvodu nádvoří, se již také začínali seskupovat, podle všeho se chystali k výpadu. K tomu však nedošlo; zdálo se, že všichni zůstali jako přikovaní hlasitými pukavými zvuky výstřelů uvnitř paláce.

"Už to začalo," pronesl McCaskey k Marii.

Z několika oken ve zdi vedle arkády se dral žlutý dým. Ze vzdáleného konce nádvoří, nedaleko západní strany paláce, sem doléhaly vykřikované povely. Třebaže jasné, vysoko stojící slunce a hluboké stíny ztěžovaly výhled, zdálo se, že masa vojáků mizí. Nedlouho nato McCaskey slyšel za zdobnými bílými zdmi přestřelku.

"Co se děje?" zeptala se Maria. Opírala se o vnitřní stranu oblouku arkády těsně při palácové zdi, nohy natažené před sebe. McCaskey jí na ránu v boku přiložil kapesník a přidržoval jej tam.

"Zúčtovává se s pučistou," odpověděl; nechtěl moc mluvit, aby je snad někdo neslyšel. "Jak to s tebou vypadá?"

"Dobře, nic to není."

Mezi řečí stočil McCaskey zrak na široké, sluncem zalité prostranství. Na jihu, po McCaskeyho levici, oddělovala palácové nádvoří od katedrály vysoká

železná brána. Dveře katedrály byly až dosud zavřené, nyní se z nich však vynořovali lidé - kněz i farníci. Asi slyšeli vrtulník a výstřely na něj. Luis stále ještě ležel na nádvoří, napříč přes kapitánovo tělo; byl zticha, španělský kapitán sténal.

"Musíme ho dostat sem," řekla Maria.

"Já vím," odpověděl McCaskey a dál mžoural do slunečního světla.

Konečně rozeznal nejméně tři vojáky, kteří zůstali pozadu. Dva z nich byli od něj asi sto třicet metrů daleko, skrčení za sloupkem brány na jižní straně nádvoří, třetí seděl na bobku za starým stožárem lampy, necelých sto metrů na sever; toho měl přímo proti sobě.

McCaskey vložil svou pistoli Marii do ruky. "Poslyš, Mario, pokusím se dostat k Luisovi; uvidíme, jestli ho vojáci nevymění za toho kapitána."

"To není žádná výměna!" odsekla hněvivě Maria. "Luis je muž; ten kapitán je una víbora, had, co se plazí po zemi." Vrhla na kapitána pohled a její oteklý horní ret se zkřivil v opovržlivém úsměšku. "Leží tam tak, jak se na něj sluší - na břiše."

"Doufejme, že vojáci se na to budou dívat jinak," pronesl McCaskey nevzrušeně. "Můžeš se trochu natočit? Tak, aby viděli tu pistoli?"

Maria přitiskla ruku na zkrvavený kapesník, maličko se pootočila a její pravá ruka opsala oblouk.

"Počkej!" zarazil ji, než ruka s pistolí stačila pohyb dokončit. "Nejdřív těm vojákům něco řeknu. Jak je španělsky ‚Nestříleť?"

"No disparar."

McCaskey vystrčil hlavu zpoza oblouku. "No disparar!" zakřičel. Nechal hlavu venku a zeptal se Marie: "Jak se řekne ‚Postaráme se o naše raněné'?"

Maria mu to přeložila.

McCaskey zařval: "Cuidaremos nuestros heridos!"

Žádná odpověď od vojáků nepřišla. McCaskey svraštil čelo; tohle byl jeden z oněch tahů, kdy člověk musí vyložit karty na stůl a modlit se.

"Tak teda dobrá," řekl Marii a vstal. "Ukaž jim tu pistoli."

Maria se natočila víc, až se její ruka vynořila zpoza sloupu podpírajícího oblouk. Pistole se zablýskla ve slunci a McCaskey vystoupil na otevřené prostranství. Ruce držel nahoře, aby ukázal, že není ozbrojen. Potom pomalu vystoupil na nádvoří a vydal se k ležícím mužům.

Vojáci neudělali nic. McCaskey, blížící se krok za krokem k oběma raněným, cítil, jak do něj praží slunce. Vnímal hluk neutuchající přestřelky v paláci - špatné znamení. Skupina Striker se měla dostat dovnitř i ven bez přímého střetnutí s nepřítelem.

Náhle zpoza sloupku brány vystoupil voják, prošel jí a vykročil k McCaskeymu. Byl ozbrojen samopalem; mířil jím přímo na něj.

"No disparar!" opakoval McCaskey pro jistotu; voják ho možná poprvé neslyšel.

"Vuelta!" houkl voják.

McCaskey na něj pohlédl a pokrčil rameny.

"Chce, aby ses otočil!" zakřičela Maria.

McCaskey porozuměl; voják se chce přesvědčit, že nemá zbraň zastrčenou vzadu za opaskem. Zastavil se, otočil, a aby byla prohlídka úplná, povytáhl si i nohavice. Pak šel dál. Voják na něj nevystřelil, zbraň však nesklonil; McCaskey nyní rozeznal, že to je MP5, původem z Hongkongu. Kdyby voják vypálil dávku z téhle vzdálenosti, přeťal by McCaskeyho vejpůl. Darrell si přál, aby mu viděl do tváře zastíněné čepicí; získal by tak aspoň představu, co se odehrává ve vojákově mysli.

Dojít k místu, kde ležel Luis, netrvalo ani minutu, ale McCaskeymu ta doba připadala mnohem, mnohem delší. Když k Luisovi došel, španělský voják byl ještě asi deset metrů daleko; jeho samopal stále mířil na McCaskeyho. Ten si pomalu klekl, ruce nechal zvednuté. Pohlédl dolů na raněné.

Kapitán na něj upíral oči; dech mu hvízdal mezi zuby. Dolní část jeho nohy

ležela v kaluži krve, rozlévající se do šířky; jestliže se mu nedostane rychlé pomoci, vykrvácí.

Luis ležel šikmo napříč na něm, obličejem dolů. McCaskey sklonil hlavu; Luis měl zavřené oči a mělce dýchal, jeho jindy snědý obličej byl zsinalý. Kulka ho zasáhla do pravé strany krku, asi pět centimetrů pod uchem. Na kamenné dláždění kapala krev; už také vytvořila kalužv a Luisova i kapitánova krev se slévaly do houstnoucí vrstvy.

McCaskey pomalu vstal, rozkročil se nad oběma muži, vsunul paže pod Luise a zvedl ho. Přitom zaslechl jakýsi rozruch u brány. On i španělský voják se tam podívali.

Seržant u brány držel za paži nějakého kněze; kněz cosi tiše říkal a ukazoval směrem k raněným, seržant křičel. V příštím okamžiku kněz vykroutil paži z jeho sevření a vyrazil prudce dopředu. Seržant na něj ječel dál, aby zůstal stát.

Kněz zakřičel v odpověď, že nezůstane. Ukazoval na palác, odkud se stále ozývala střelba a z jehož oken vycházel žlutý dým. Říkal, že se podívá, jestli může nějak pomoci.

Voják ho varoval, že je to nebezpečné.

Kněz odpověděl, že na to nedbá.

Tak o tomhle se tam dohadovali, pomyslel si McCaskey. Kněžova bezpečnost. Nikdy nic nepředjímej.

McCaskey tu nechtěl jen tak stát, když Luis krvácí. Lehce si ho přitiskl k hrudi, otočil se a vykročil k arkádě. Voják ho nechal jít; McCaskey se ohlédl a viděl, že se věnuje zraněnému kapitánovi.

Došel pod arkádu a opatrně Luise položil vedle Marie. Opět se ohlédl; kněz klečel vedle kapitána. McCaskey se vrátil pohledem k Luisovi.

"Chudáčku Luisi," řekla Maria. Odložila pistoli a dotkla se jeho bledé tváře.

McCaskey pocítil osten žárlivosti; ne kvůli tomu doteku, ale kvůli obavám, které viděl v Mariiných očích. Ty obavy vycházely z hloubi srdce a zatlačily do pozadí její vlastní bolest. Byl zatracený blázen, že dopustil, aby ji ztratil. Nyní si všiml, jak je i ona bledá; musí jí sehnat pomoc.

Rozepnul si rukáv, utrhl kus a látku přiložil Luisovi na ránu.

"Vy oba potřebuje lékařskou pomoc," řekl. "Zkusím se dostat k nějakému telefonu - zavolám sanitku. Pak se podívám po tvém příteli Juanovi."

Maria zavrtěla hlavou. "Může být už pozdě -"

Pokoušela se vstát. McCaskey ji uchopil pevně za ramena a stlačil ji zpátky.

"Mario -"

"Nech toho!" rozkřikla se na něj.

"Mario, poslouchej... dej mi trochu času! Když budeme mít štěstí, po tomhle útoku už nebude třeba před těmi Amadoriho pacholky zachraňovat ani Juana, ani nikoho jiného."

"Na štěstí já nevěřím," odporovala Maria. Volnou rukou odstrčila McCaskeyho paže. "Věřím na to, že lidi jsou prevíti. A zatím jsem se ještě ani jednou nespletla. Amadori může dát své zajatce popravit už jen proto, aby nemohli mluvit o tom, co dělal -"

Zarazila se; pohlédla za McCaskeyho a oči se jí rozšířily.

"Co je?"

"Toho člověka znám!"

McCaskey se podíval na nádvoří. Kněz chvátal k nim; jak se blížil, zpomalil, zjevně Mariu poznal také.

Za okamžik již došel pod arkádu. "Ty jsi přece Maria!" oslovil ji.

"Otče Norberto - co vy tu děláte?"

"Přivedla mě sem podivná šťastná náhoda," odpověděl; přisedl na bobek a dotkl se konejšivě Mariiny hlavy. Potom spatřil její zranění. "Ubohé děvče!"

"Však neumřu," odtušila.

"Ztratilas hodně krve." Norberto pohlédl na Luise. "A tenhle muž také. Už někdo přivolal lékaře?"

"Teď jdu volat," ozval se McCaskey.

"Ne!" vykřikla Maria.

"To je v pořádku; zůstanu s tebou," uklidňoval ji Norberto.

"O tohle nejde. Je tam jeden zajatec - potřebuje pomoc!"

"Kde je?"

"Tam uvnitř." Maria ukázala směrem ke dveřím ve zdi paláce. "Bojím se, že ho zabijí."

Norberto vzal její ruku do dlaní, chlácholíc na ni poklepal a vstal. "Půjdu k němu, Mario. Ty tu zůstaň a ani se nehni."

Maria pohlédla z kněze na McCaskeyho; obavy, jež McCaskey předtím viděl v jejích očích, zmizely a vystřídalo je pohrdání. McCaskey, zcela otřesen, beze slova odešel, následován v těsné blízkosti Otcem Norbertom.

Oba vešli do dveří společně, McCaskey první. Pistoli nechal Marii pro případ, že by se vojáci rozhodli něco dalšího podniknout. Doufal, že on sám ji nebude potřebovat. Výstřely zněly hlasitěji, ale dosud z dost velké dálky, takže nepředpokládal, že se on a Otec Norberto ocitnou v palbě. Stočil zrak na starý dřevěný kříž, zavěšený na kněžových prsou, a kratičkou chvíli po kříži bloudil těkavým pohledem unavených očí; žádal Boha o pomoc druhům, kteří mohou být v samém středu boje.

Z krátké chodby vedlo osm dveří, všechny zavřené. McCaskey se zastavil a otočil se ke knězi.

"Mluvíte anglicky?" zeptal se šeptem.

"Trochu."

"Fajn. Nenechám vás samotného."

"Nejsem nikdy sám," odtušil Norberto a lehce se dotkl kříže.

"Vím; já myslím - bez ochrany."

"Ale ti ranění -"

"Teď si potřebuju zavolat. V některé z těchhle místností snad nějaký telefon najdu; vyřídím to a potom už zůstanu s vámi. Najdeme Mariina přítele a spolu ho odvedeme."

Norberto přikývl. McCaskey otočil knoflíkem prvních dveří; otevřely se. Za nimi byla temná pracovna. Protože venku jasně svítilo slunce, McCaskeymu chvilku trvalo, než jeho oči přivykly temnotě. Pak na vzdáleném konci místnosti spatřil stůl a na jeho bližším rohu telefonní přístroj.

"Máme štěstí."

"Jděte dovnitř," vyzval ho Norberto. "Já budu dál hledat Mariina společníka."

"Dobrá. Přijdu za vámi, hned jak budu hotov."

Norberto přikývl a vydal se k dalším dveřím.

McCaskey za sebou zavřel a šel k telefonu. Zvedl sluchátko a zaklel; oznamovací tón se neozýval. Tohohle se bál; Amadoriho lidé určitě všechny linky odřízli. Kdyby některý ze zajatců uprchl, nemohl by dostat ven žádné informace.

Vrátil se do chodby a pokračoval k dalším dveřím; daly se otevřít. Nahlédl dovnitř. Byl to hudební salonek. Ucítil slabý zápach kouře a všiml si popela na podlaze. Odtud se musel spustit ten poplach. Otce Norberta viděl stát v koutě vedle jednoho ze zajatců; to bude asi Juan.

"Otče - jak mu je?"

Norberto se neotočil; ramena měl svěšená a jen zasmušile potřásl hlavou.

McCaskey se odvrátil. Nějak přispět dokáže jedině tím, že najde skupinu Striker; ta by mohla zavolat Interpol a požádat o lékařskou pomoc. I v případě, že by se zásahové skupině nepodařilo Amadoriho zabít, generál bude muset lékaře do paláce pustit. I jeho lidé utrpěli v boji zranění.

Zhluboka se nadechl a vydal se dál chodbou.

ÚTERÝ, 12.06 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Hudební salonek byl temný, z chodby sem však dopadalo dost světla, aby Otec Norberto viděl na těžce raněného muže, ležícího schouleně v koutě na zemi. Stříkance krve byly všude - na mužově obličeji, šatech i na stěně za ním. Z hlubokých řezných ran na tváři, čele i ústech stále crčela krev. Čerstvé krvavé šrámy měl i na nohou a na hrudi.

Otec Norberto doslova cítil přítomnost samotné Smrti - stejně jako když klečel vedle bratra. Ten pocit byl vždy týž, ať už Otec Norberto uděloval poslední útěchu nevyléčitelně nemocnému nebo držel za ruku někoho smrtelně raněného. Smrt vydává nasládlý, slabě kovový zápach, pronikající do nozder a vlévající jed do útrob. Kněz téměř cítil její dotek, dotek studivého, neviditelného dýmu, jenž zamořuje vzduch a mění jej ve vlhký, lezavý chlad, prosakující do masa, kostí a duše.

K tomuhle muži smrt již přišla. Když Norbertovy oči přivykly temnotě, viděl, že ten člověk by mohl zůstat naživu jen zázrakem. Ti netvoři, kteří ho v téhle místnosti uvěznili, do něj bez milosti stříleli, bili ho, řezali a pálili.

Kvůli čemu? Aby promluvil a cosi vyzradil? Z pomstychtivosti? Pro pobavení? uvažoval Norberto s trpkým odporem.

Ať byl ten důvod jakýkoli, tohle se ospravedlnit nedá. A v národě katolíků, v národě žijícím údajně v poslušnosti k Desateru a řídícím se Desaterem a učením Ježíše Krista, je to, co s tímto člověkem učinili ti, kdo se ho zmocnili, smrtelný hřích. Za jejich zločin jim boží milost bude navěky odepřena.

Tomuhle ubožákovi tohle vše samozřejmě není nic platné. Otec Norberto poklekl vedle umírajícího, odhrnul mu potem zvlhlé vlasy z čela a dotkl se jeho zkrvavené tváře.

Muž otevřel oči; už v nich nebyla ani jiskřička života, jen zmatek a bolest. Klouzaly po knězově sutaně a pak se zadívaly do jeho očí. Muž se pokusil zvednout paži. Norberto uchopil jeho třesoucí se ruku a podržel ji ve svých dlaních.

"Synu... já jsem Otec Norberto," řekl.

Muž pohlédl vzhůru k němu. "Otče... co... co se se mnou děje?"

"Jsi zraněný," odpověděl kněz. "Lež klidně."

"Zraněný? Hodně?"

"Nehýbej se," řekl Norberto tiše. Stiskl mu ruku a usmál se na něj. "Jak se jmenuješ?"

"Juan... Martínez."

"Já jsem Otec Norberto. Přeješ si vyzpovídat se?"

Juan se rozhlédl. Jeho zrak přelétal z místa na místo a byl v něm strach. "Otče... umírám?"

Norberto neodpověděl, jen sevřel Juanovu ruku silněji.

"Ale jak je možné... necítím žádnou bolest."

"Bůh je dobrotivý," odtušil Norberto.

Juan stiskl knězovy prsty a pomalu zavřel oči. "Otče... jestli je Bůh dobrotivý, budu se modlit... On mi odpustí mé hříchy."

"Odpustí, jen když tvá lítost a pokání budou upřímné." Norberto slyšel, že se vzdálené výstřely ozývají méně často. Bude mnoho dalších, kteří budou potřebovat boží útěchu - a odpuštění. Přitiskl kříž ke rtům raněného. "Lituješ upřímně, že jsi Boha urazil všemi hříchy ve svém dosavadním životě?"

Juan kříž políbil. "Upřímně toho lituji," řekl sevřeným hlasem a se zjevnou námahou. "Zabil jsem... mnoho lidí. Několik v rozhlasové stanici.

Jiného v jednom pokoji... rybáře."

Norberto ucítil, jak se Smrt otočila a směje se mu. Ještě nikdy nezažil něco tak krutého a zdrcujícího, jako byl tento okamžik - vědomí, že ruka, která spočívá v jeho, je ta, která zahubila jeho bratra.

Norbertovy oči se změnily v hroty hněvu uprostřed ledové pustiny. Vpalovaly se do muže před ním, jako kdyby to byl sám ďábel. Zoufale zatoužil mužovu ruku od sebe odvrhnout a přihlížet, jak jeho duše sklouzává do říše věčného zatracení, bez zpovědi a tudíž nevykoupena.

Tenhle člověk zavraždil mého bratra -

"To zabíjení... to bylo nutné," řekl Juan zalykavě; ruka se mu třásla a stiskla Norbertovy prsty větší silou. "Ale... upřímně toho lituji."

Norberto zavřel oči. Zaťaté zuby se mu chvěly, jeho prsty na Juanův dotek neodpovídaly. Přesto odolával nutkání nechat ruku, která zhasla svíci Adolfova života, klesnout. Želel bratrovy smrti, byl však také kněz, Bohem pověřený ke službě a přispění bližním.

Juan se rozkašlal. "Otče... pomozte mi... říct... ta slova."

Norberto se nadechl mezi sevřenými zuby. Není nutné, abych mu odpouštěl já. Odpuštění je výsadou Boha.

Otevřel oči a hněvivě pohlédl na potlučenou tvář a zlomené tělo, natažené před ním na zemi. "Otče, odpusť mi mé viny," odříkával chladně, "z nichž se upřímně vyznávám a kaji."

"Já... kaji se," dostal ze sebe Juan chraptivě. "Upřímně... se kaji." Zavřel oči. Dýchal ztěžka, už jen přerývaně lapal po dechu.

"Odpuštěné hříchy jsou z duše sňaty; hříšník se navrátí k milosti Boží," pronesl Norberto. "Nechť ti Bůh odpustí tvé hříchy a ty se dočkáš spasení."

Juan pomalu rozevřel rty, vyšel z nich kratičký povzdech. Pak už nebylo nic.

Norberto dál upíral zrak na mrtvého. Juanova ruka byla studená, z hrudi i z tváře mu stále vytékaly kapky krve.

Norberto nemohl omluvit ani odpustit to, co tenhle člověk spáchal. Avšak Adolfo se vydal na lov v moři, v němž kořist vrací zasazené údery. Kdyby ho nezabil Juan, udělal by to někdo jiný. Norbertovy oči se zalily slzami. Tomuhle všemu měl zabránit už tehdy, když s Adolfem hovořil.

Kéž by byl věděl o bratrově druhém životě! Kdyby se tehdy choval méně odmítavě, Adolfo by možná neměl strach přijít za ním a svěřit se. Proč mu oné noci dovolil odejít? Proč s ním nezůstal, když šel odevzdat tu pásku, tu, kvůli které tohle všechno začalo? Proč nejednal, dokud ještě byl čas? A nejhůře je potrestán tím, že nedokázal spasit bratrovu duši, pouze duši jeho vraha.

"Bože!" povzdychl si; hlava mu klesla a už se nesnažil zadržet slzy. Položil Juanovu ruku zpátky podle jeho těla a zakryl si dlaní oči.

Klečel a cítil, jak Smrt odchází - ne však daleko. Silou vůle se přinutil zastavit pláč; teď nebyl čas na truchlení nad Adolfem ani na to, aby si vyčítal, co všechno neudělal dobře. Jsou tu další, kteří potřebují útěchu nebo rozhřešení - další, kteří možná v rozkvětu života jednali zpupně, avšak tváří v tvář věčnému zatracení v sobě naleznou pokoru.

Vstal a nad tělem Juana Martíneze udělal znamení kříže. "Nechť ti Bůh odpustí," pronesl tiše.

A nechť Bůh odpustí i mně, pomyslel si. Odvrátil se a vyšel z místnosti. Cítil nenávist k člověku, který tu právě zemřel; avšak hluboko v srdci, v nejhlubším nitru, tam, kde sídlí veškerá pravda, doufal, že Bůh pokání a lítost toho člověka vyslyšel.

Věčného zatracení už bylo toho dne dost.

43

ÚTERÝ, 12.12 ODPOLEDNE

MADRID, ŠPANĚLSKO

Všechny americké elitní ozbrojené síly se řídí zásadou nic po sobě nezanechávat; v některých případech, kdy je stupeň utajení akce označen červeně - což znamená, že se nikdo nesmí dozvědět, že tam ty síly vůbec byly - , se sbírají i prázdné nábojnice. V případě přepadové akce označené zeleně, jako byla tato, bylo nutné pouze navždy utajit totožnost účastníků.

Plukovník August si byl vědom, že se Aideen Marleyová od skupiny odtrhla. Nedostala k tomu rozkaz, ale její iniciativu jí nemohl vytýkat; situace byla taková, že i kdyby se jí nepodařilo generála Amadoriho dostat, akce by se považovala za částečně úspěšnou. Skupině Striker se připočte k dobru, že se jí podařilo vykouřit generála z jeho doupěte, dřív než stačil uskutečnit svůj záměr. Boj s požárem donutí městskou policii i ostatní činitele, aby vnikli do paláce. Tam najdou zajatce a dozvědí se, že tam byli násilně zavlečeni. Amadori by stále ještě mohl převzít moc, ale již ne tak snadno. Poté, co by zprávy o jeho ohavných skutcích proskočily na veřejnost, by určitě jen stěží získával v Evropě podporu.

A přesto -

Plukovník August neměl rád dílčí úspěchy. Aideen se vydala za Amadorim do jižního křídla paláce; kdyby se skupině Striker podařilo na dostatečně dlouhou dobu zabránit tomu, aby Aideen měla v patách vojáky, a kdyby se Amadori kvůli svému zranění zabýval v mysli spíš útěkem než dalším zabezpečením své osoby, mohlo by se jí podařit dokončit úkol, který na sebe vzali. V tom případě by stale ještě mohli Španělsko ušetřit měsíců násilných střetů a nelítostných čistek, k nimž určitě dojde, pokud Amadori přežije.

Skupinu Striker dělilo od blížících se španělských vojáků přibližně sto metrů; Amadoriho vojáci sice měli plynové masky, avšak hustý žlutý dým z granátů jim přece jen bránil v postupu, dokázali překonat pouze několik metrů za minutu. Skupina se zatím mohla stahovat ustáleným tempem.

Dokonce pomohla několika zajatcům dostat se skrz řídnoucí mrak plynu ze Síně halapartníků ven.

Nyní se blížila k širokému schodišti, za nímž byly schody vedoucí do vězeňské kobky. Na východní straně se nacházela chodba, po níž šli Amadori a Aideen. August se přitočil k desátníku Prementineovi a přikázal mu, aby určil, kdo bude krýt jejich ústup; stačí jeden ze skupiny. Prementine potom povede ostatní ven z paláce.

"Pane, jeden to nezvládne! Já bych chtěl zůstat taky!" žadonil Prementine.

"Zamítnuto," odtušil August. "To by už byli tři."

"Prosím?"

"Já tu zůstanu taky."

"Pane -"

"Splňte rozkaz, desátníku!"

"Ano, pane!" řekl Prementine a zasalutoval.

Vyzval vojína Pupshawa, aby s Augustem zůstal on; hřmotný vojín na to reagoval nadšeným zasalutováním a ohlásil se svému veliteli. Dostal rozkaz zaujmout postavení uvnitř chodby, jakmile se dostanou ke schodišti. August si vezme na starost křížovou palbu od severní strany schodiště. Kdyby na některého z nich někdo zaútočil zezadu, ten druhý ho bude moci krýt.

Vojíni Scott a DeVonneová jim nechali zbývající plynové granáty. Měli už jen tři. August počítal s tím, že dva granáty, společně s krycí palbou, jim umožní účinně se bránit pět minut, třetí, poslední, pak poskytne dvě minuty na jejich vlastní ústup. Tento časový rozvrh byl napjatý, dal se však dodržet. August jen doufal, že Aideen svou zraněnou kořist dostihne, vykoná, co je třeba, a dostane se v pořádku ven.

Desátník Prementine popřál Pupshawovi a Augustovi hodně štěstí; August mu poděkoval a Prementine i ostatní mlčky odešli.

Plukovník pak Pupshawovi sdělil, že od chvíle, kdy se opět střetnou se španělskými vojáky, musí svá postavení udržet přesně pět minut. Na Augustovo znamení pak budou následovat ostatní "dolů do té díry"; Pupshaw půjde první.

Oba zalehli na břicho a připravili se na odražení útoku. Budou střílet nízko, ne výš než na kolena. Pupshaw si přichystal granát; až se Španělé objeví, pošle jej po zemi proti nim. August zvedl paži.

Za dvacet vteřin se v řídnoucím žlutém mraku ukázal první španělský voják. August sklopil palec levé ruky dolů.

Pupshaw vytáhl pojistku a v příštím okamžiku se granát kutálel po podlaze.

44

ÚTERÝ, 12.17 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Cestou po chodbě si Darrell McCaskey připadal beze zbraně jako nahý; důležitější však bylo, aby ji měla Maria. Od dob, kdy naposled využil svých znalostí bojového umění aikidó, jemuž se naučil, když nastoupil k FBI, už uplynul nějaký čas, ale bude s ním muset vystačit.

Přiblížil se k další chodbě a tam zpomalil; na rohu se zastavil a opatrně vykoukl, jak to dělával, když někoho sledoval. Obraz, který viděl, si vryl do paměti jako momentku a rychle zase stáhl hlavu zpět. Srdce mu nepravidelně bušilo, chvíli pomalu a hned nato divoce.

Kus od něj stál na chodbě vysoký muž, generál, ověšený šňůrami, stejně jako býval Franco, s řadou medailí na prsou. V ruce držel pistoli a na obličeji měl polomasku a brýle. Krvácel ze zranění na noze.

To musí být Amadori.

Muž se blížil a ohlížel se dozadu; McCaskey si byl jistý, že ho ten člověk nezahlédl. Nyní se proklínal za to, že pistoli nechal Marii. Nemá nic, co by proti tomu člověku použil. Nic kromě pěstí a toho, že o něm Amadori neví.

U FBI se McCaskey učil, že jestliže agent nemá možnost použít zbraň s takovou palebnou silou, jakou situace vyžaduje, má se stáhnout a jednat tak, aby tu sílu získal. Zdrženlivost vždy přeje pronásledovateli. Chyba přeje pronásledovanému.

Avšak zde je v sázce tolik, že McCaskey nesmí dopustit, aby Amadori unikl.

Sebral veškeré své odhodlání. Naslouchal, jak se kulhavé kroky přibližují; Amadori je již asi tři metry od něj. McCaskey se přikrčil; rozhodl se, že se pokusí prudkou obrátkou přirazit Amadorimu nohy ke stěně, a než generál stačí vystřelit, zmocnit se jeho pistole.

Vtom za sebou uslyšel kroky, ohlédl se a spatřil Otce Norberta, kráčejícího k němu. Uviděl toho však ještě víc: všiml si i červeného oka, shlížejícího ze stropu nad vchodem do hudebního salonku.

Bylo to oko kamery, a Amadori má brýle - brýle DSS.

Kroky se zastavily. McCaskey v duchu zaklel; byl tak utahaný, že na tohle nepomyslel, a nyní se ocitl ve vážné nevýhodě. Amadori ví přesně, kde McCaskey je.

Nedalo se dělat nic jiného než ustoupit. Otočil se a utíkal ke dveřím, vedoucím na nádvoří.

"Co se stalo?" zeptal se Otec Norberto.

McCaskey na něj zamával paží, aby šel zpátky, kněz však zůstal zmateně stát na místě.

"Ježíši!" vykřikl zoufale McCaskey. Nevěřil, že Amadori kněze zastřelí, ale z katolického kněze by byl dokonalý rukojmí. Nikdo by se neodvážil vydat rozkaz k útoku z obavy, aby kněze nevystavil nebezpečí, že ho některá střela zasáhne.

McCaskey ho musí dostat odtud pryč. Doběhl k němu a uchopil ho oběma

pažemi; chtěl kněze dostrkat ke dveřím do nádvoří. Vzápětí pocítil náraz do zad, uslyšel výstřel a potom vše zalila rudá, oslepující záře.

45

ÚTERÝ, 12.21 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Sledovat krvavé stopy nebylo pro Aideen nijak těžké, kapky byly blízko u sebe, místy se dokonce překrývaly. Amadori rychle ztrácí krev. Nepředvídala však jedno - že až Amadoriho dostihne, bude sám. Sám, a bude na ni čekat.

Jakmile se vynořila zpoza rohu a spatřila ho, vystřelil; ve stejném okamžiku uskočila dozadu a kulka hvízdla mimo. Ozvěna výstřelu dozněla a nastalo ticho. Aideen stála a naslouchala, snažila se rozpoznat, jestli se Amadori pohybuje; čekala a vtom ucítila, jak se jí cosi zabořilo dole do zad. Otočila se a spatřila muže, jenž k ní jediným krokem přistoupil ode dveří; byl to ten generálmajor. Stále cítila dotyk hlavně jeho pistole.

Polohlasně zaklela; důstojník měl brýle DSS. Musely být napojené na kamery zabírající místa, kudy už prošli, a tak ji objevil. On a Amadori se rozdělili, a ona nyní uvázla ve smyčce.

"Otočte se dopředu a zvedněte ruce," přikázal jí generálmajor španělsky.

Uposlechla. Důstojník jí sebral pistoli.

"Kdo jste?" zeptal se.

Aideen neodpověděla.

"Nemám času nazbyt," prohlásil generál. "Odpovězte, a já vás pustím. Odmítněte odpověď, a nechám vás tu ležet s kulkou v zádech. Počítám do tří."

Aideen ani nenapadlo, že snad vyhrožuje naplano.

"Jedna."

Byla v pokušení říct mu, že je agentka Interpolu, nedokázala se však rozhodnout. Ještě nikdy se neocitla tak hrozivě blízko smrti, a takováto situace dokáže sama o sobě rozhodnost oslabit.

"Dvě."

Pochybovala, že ji generálmajor ušetří, i když mu poví, kdo je; když mu to ale nepoví, zcela určitě zemře.

Kdyby však řekla pravdu, mohla by ohrozit životy Marie, Luise a jejich druhů; a kdyby její vinou Amadori tenhle útok přežil, přišlo by nazmar i nespočet dalších životů.

Možná že podle plánu měla zemřít již tam na té ulici, společně s Marthou; asi před tím není úniku.

Za sebou uslyšela štěknutí pistole; trhla sebou. Na krku ucítila krev. Dosud však stála na nohou.

Vzápětí generálmajor zavrávoral a skácel se na ni; bezděčně uhnula stranou a generál padl na tvář. Obě pistole dopadly s kovovým třeskem na zem. Aideen se po důstojníkovi ohlédla; z prostřeleného týla mu tryskala krev jako fontána. Odvrátila se.

Směrem k ní šel člověk, jehož znala; v ruce držel pistoli, z níž se kouřilo, a ve tváři mu dosud seděl nesmiřitelný výraz. Zračilo se v ní však také uspokojení.

"Ferdinande!?"

Člen familie se váhavě zastavil.

"Ne... to je v pořádku," řekla Aideen; spěšně se rozhlédla kolem, potom se otočila zády k bezpečnostní kameře za sebou, a když měla jistotu, že jí nikdo neuvidí do tváře, nadzvihla si černou kuklu, aby jí Ferdinand viděl do obličeje. "Jsem tu ještě s dalšími. Potřebujeme pomoc."

Ferdinand pokračoval v chůzi. "To rád slyším," prohlásil. "Já a Juan jsme tam v továrně po tom útoku o vás pochybovali. Omlouvám se."

"To vám vůbec nemám za zlé, nemohli jste nic vědět."

Ferdinand zvedl pistoli do výše. "K tomuhle jsem přišel, když vaše přítelkyně způsobila to pozdvižení tam v síni. Odvedli ji pryč, a Juana s ní. Chci je najít - a taky chci najít Amadoriho."

"Amadori odešel tudy," řekla Aideen. Ukázala kudy, sehnula se a zvedla ze země svou pistoli. Sebrala také generálmajorovu pistoli a brýle.

Jeho krev na Aideenině krku stydla; setřela si ji rukávem své černé košile. Odcházela, a cestou ji přepadl záchvat nevolnosti; ne z toho, že ten člověk zemřel, stejně byl rozhodnut ji zabít. Znepokojovalo ji, že ani generál, ani generálmajor nestáli za zavražděním Marthy Mackallové; ten atentát byl přitom hlavní příčinou, že se Operační centrum ocitlo v této situaci. Naopak; tihle lidé zabili ty, kdo v té vraždě měli prsty. Zločin, za který jsou oba pronásledováni, je, že zesnovali převrat, spiknutí proti spojenci v NATO - ironií osudu převrat, který by většina lidí ve Španělsku nejspíš podporovala, kdyby se o věci hlasovalo.

Martha mela pravdu, pomyslela si Aideen nešťastně. Pravidla neexistují. Existuje jen chaos.

Spolu s Ferdinandem se vydala za Amadorim; šla vpředu, Ferdinand několik kroků za ní. Zkontrolovala pistoli, které se zmocnila; byla odjištěná. Ten parchant generálmajor byl opravdu rozhodnut ji střelit do zad.

Chodba vpředu byla prázdná. Uslyšeli výstřel a přidali do kroku. Aideen si říkala, jestli někdo - snad Maria? - Amadoriho nenašel. Krvavá stopa pokračovala za roh. Sledovali ji až k ohybu široké chodby, vedoucí kolem hudebního salonku. Na rohu strnuli. Uviděli generála Amadoriho; jeho ruka v bílé rukavici držela pistoli, přiloženou k hlavě jakéhosi člověka. Teprve za okamžik si Aideen uvědomila, koho má generál před sebou.

Byl to Otec Norberto. A u jeho nohou ležel tváří nahoru další člověk. Nehýbal se.

Byl to Darrell McCaskey.

46

ÚTERÝ, 12.24 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Když Otec Norberto vyšel z chrámu na nádvoří před palácem, neobával se, že mu vojáci nějak ublíží; viděl to v jejich očích, slyšel to z jejich hlasů.

O člověku, který právě střelil toho Američana do zad, si žádné podobné iluze nedělal. Důstojník mu tlačil pistoli pod bradu, druhou rukou ho držel pevně za vlasy. Krvácel. Neměl ani čas, ani chuť na nějaké řeči.

"Kde je generálmajor?" zařval.

Aideen upustila generálmajorovy brýle a pistoli na zem a odkopla je do chodby. "Je mrtvý. A teď toho kněze pusťte!"

"Ženská?" zaječel Amadori. "Ďas aby tě vzal! Kdo to tady se mnou válčí? Jen se ukaž!"

"Pusťte padreho, generále Amadori!" opakovala Aideen. "Pusťte ho výměnou za mě."

"Já s nikým nevyjednávám!" křičel Amadori. Vrhl rychlý pohled za sebe. Dveře do nádvoří byly od něj jen několik metrů. Stáhl si brýle a odhodil je na zem, pistoli přitiskl pevněji k Norbertovu hrdlu a stále couval ke dveřím. "Tam venku pořád ještě jsou moji vojáci. Dávají pozor na všechno kolem paláce a jejich druhové bojují. Když je zavolám, přijdou. Neuniknete jim."

"Zastřelíte mě, když se ukážu."

"Správně," odtušil Amadori. "Ale pustím toho kněze."

Aideen mlčela.

Za léta, co Norberto působil jako kněz, již promlouval k truchlícím vdovám

a k farníkům, jimž zemřeli bratři, sestry nebo děti. Většina z nich vyjadřovala přání také zemřít. Norberto takovéto přání nepociťoval, i přes ztrátu, kterou utrpěl. Nechtěl být mučedníkem. Chtěl žít. Chtěl dál pomáhat druhým. Nedopustí však, aby kvůli němu zemřela tahle žena.

"Dítě, odejdi!" vykřikl.

Amadori mu sevřel vlasy pevněji. "Nemluvte!" přikázal mu.

"Můj bratr, Adolfo Alcazar, ve vás věřil," pronesl Norberto. "Zemřel ve vašich službách."

"Váš bratr?" zeptal se generál, neustávaje v chůzi. Už byl jen několik desítek centimetrů ode dveří. "To nevíte, že lidé, kteří Adolfa zabili, jsou zde?"

"Vím," odpověděl Norberto. "Jeden z nich zemřel v mé náruči; stejně jako Adolfo."

"Tak jak můžete stát na jejich straně?"

"Nestojím na jejich straně," opáčil Norberto. "Jsem na straně Boha. A v Jeho jménu vás prosím, abyste s touhle válkou skončil a vojáky odvolal."

"Na to nemám čas," odsekl Amadori. "Moji nepřátelé jsou nepřátelé Španělska. Povězte mi, kdo je ta žena, a já vás pustím."

"S tím vám nepomůžu," odpověděl Norberto.

"Pak tedy zemřete." Amadori již byl u dveří. Zasténal; očividně měl velké bolesti. Vkročil do zářivé záplavy slunečního světla a obrátil se k jižní bráně. Kněze nepustil. "Potřebuju pomoc!" zakřičel pronikavým hlasem; vrhl rychlý pohled dozadu, aby se přesvědčil, že se Aideen nepohnula z místa.

Vojáci na opačné straně nádvoří mířili zbraněmi směrem k arkádě. Pohlédli ke dveřím. Náhle se zpoza sloupku brány vynořil jeden z vojáků.

"Zůstaňte, kde jste, pane!" vykřikl.

Amadori pohlédl k arkádě; viděl tam dva lidi, krvácejícího muže a ženu, přikrčené k zemi.

"Zavolejte sem svou jednotku zpátky!" přikázal vojákovi. "Zajistěte nádvoří!"

Voják sňal z opasku polní vysílačku a přivolával posily. V té chvíli žena, ukrytá za sloupem arkády, na Amadoriho namířila. Generál knězem vztekle smýkl před sebe a držel ho tváří k ní. Žena nevystřelila; palba vojáků ji zahnala zpátky. Amadori se ohlédl do chodby, chtěl se ujistit, že ta druhá žena zůstala za rohem.

Zůstala. Nikam dál už chodit nemusela.

Darrell McCaskey ležel na boku kus dál v chodbě, tváří k Amadorimu a v ruce pistoli, kterou tam Aideen odkopla.

Otec Norberto se tam ohlédl také; nic nechápal. Nikde žádná krev, a on přece viděl, jak generál střelil toho člověka do zad.

Amadori začal kněze postrkovat před sebe, McCaskey mu však nedal šanci, aby si z Otce Norberta udělal štít. A nestřílel tak, aby generála poranil. Vpálil mu rychle za sebou dvě kulky do spánku.

Generál byl mrtev, ještě než dopadl na zem.

47

ÚTERÝ, 12.35 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Aideen se rozběhla k McCaskeymu. "Ještě že jste si vzal tu neprůstřelnou vestu!"

"Bez ní nikam necestuju," utrousil McCaskey; když mu Aideen pomáhala na nohy, ucukl bolestí. "Vzal jsem si ji na sebe, než jsem se sem vydal. A pak, když mě střelil, mě napadlo, že zůstanu ležet a počkám si; a dočkal jsem se."

"Štěstí, že jsem neodkopla jenom ty brýle."

Kolem nich proběhl Ferdinand; spěchal ke knězi. Ten stál mezi dveřmi a zíral na mrtvolu generála Amadoriho. Poklekl a začal se nad mrtvým modlit.

"Otče, ten si vaše požehnání nezaslouží," řekl Ferdinand. "Pojďte! Musíme pryč."

Norberto dokončil modlitbu; zvedl se, teprve když nad generálem udělal znamení kříže. Pohlédl na Ferdinanda. "Kam půjdeme?"

"Pryč," odtušil Ferdinand. "Vojáci -"

"Má pravdu, Otče," ozvala se Aideen. "Nevíme, co udělají, ale až to udělají, měli bychom být někde jinde."

McCaskey se přidržoval Aideenina ramene a několikrát se bolestivě nadechl. "Musíme taky dát šéfovi co nejdřív vědět, co se děje. Kde je náš tým?" zeptal se.

"Když Amadoriho vykoupili, narazili na nějaký odpor. Stahují se zpátky."

"Dá se k nim nějak dostat?"

Aideen přikývla. "Můžete jít?"

"Můžu, ale nepůjdu s vámi. Je tu ještě Maria, nemíním ji tu nechat."

"Darrelle, slyšel jste přece, co povídal Amadori," upozornila ho Aideen. "Jdou sem další vojáci!"

"Já vím." McCaskey se chabě usmál. "To je jen o důvod víc, proč ji nemůžu opustit."

"Nebude sám," řekl Otec Norberto. "Zůstanu s ním."

Aideen, stále s kuklou na obličeji, na oba pohlédla. "Na nějaké dohadování není čas; ohlásím to dál. A vy tři na sebe dávejte pozor."

Otočila se a utíkala k širokému schodišti. McCaskey přistoupil klopýtavým krokem ke knězi.

"Tohle jsem neudělal rád," pronesl anglicky a ukázal na Amadoriho mrtvolu. "Ale bylo to nutné."

Norberto na to neřekl nic.

Ferdinand si zastrčil pistoli za opasek. "Jdu se podívat po příteli Juanovi," prohlásil. Pohlédl na McCaskeyho. "Díky, že jste Španělsko zbavil tohohle rádoby Caudilla."

McCaskey si nebyl jistý, že přesně porozuměl, co Ferdinand řekl, podstatu však vystihl. "De nada!" odpověděl. "Není zač."

Otec Norberto náhle položil Ferdinandovi ruku kolem krku a pevně stiskl.

"Padre?" ozval se Ferdinand zmateně.

"Váš přítel je tamhle uvnitř," řekl Norberto a ukázal k hudebnímu salonku; v očích měl slzy. "Je mrtev."

"Juan že je mrtev? Víte to určitě?"

"Vím. Byl jsem u něj, když zemřel. Byl jsem u něj, když se vyzpovídal ze svých hříchů. Než skonal, dostalo se mu rozhřešení."

Ferdinand zavřel oči.

Norberto zesílil svůj stisk. "Každý má právo na rozhřešení, synu, ať již zahubil jednoho či miliony."

Pustil ho a odvrátil se. Vykročil k McCaskeymu, který se odbelhal kolem nich ke dveřím a opatrně vykukoval ven. McCaskey sice nevěděl s určitostí, o čem se ti dva dohadovali, zcela jistě to však nebyl příjemný rozhovor.

"Co teď?" zeptal se Norberto.

"To nevím," přiznal McCaskey.

Sledoval vojáky, a ti sledovali jeho. Od brány na vzdáleném konci nádvoří právě přicházely posily. McCaskey měl dojem, že si vojáci nesou polomasky; musí to být část jednotky, která pronásledovala skupinu Striker.

Opět si připadal bezmocný. Pozorovatelé Interpolu třeba nevědí, že Amadori je mrtev a že ukázka síly ze strany místní policie by mohla stačit k umlčení revoluce, zvlášť kdyby k té ukázce došlo, dřív než se nějakému novému veliteli a vůdci podaří vojáky znovu kolem sebe shromáždit.

"Co kdybych s nimi promluvil?" navrhl Norberto. "Kdybych jim řekl, že už není důvod bojovat?"

"Neřekl bych, že by vám naslouchali," namítl McCaskey. "V některých z nich byste snad vzbudil strach - ale ne ve všech, určitě ne v tolika, aby nás to zachránilo."

"Musím to zkusit," prohlásil Norberto.

Obešel McCaskeyho a vykročil ze dveří. McCaskey se ho nepokoušel zadržet, nevěřil, že vojáci kněz ublíží. A pokud se tak získá nějaká ta minuta navíc, za pokus to stojí. V tomto okamžiku byl ochoten zkusit cokoli.

Neměl také tušení, co se dál stane s Amadoriho hnutím, když je generál mrtev, avšak z toho, že se asi čtyřicet vojáků shromažďovalo podél jižní strany nádvoří, měl dobrou představu o tom, jak to dopadne s ním, s Mariou i se všemi zajatci, které tu drží.

Stanou se z nich pěšci v jednom z nejvýznamnějších a nejnebezpečnějších dramat rukojmích v tomto století.

48

ÚTERÝ, 6.50 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

"Zprávy od Strikeru," ozval se Bob Herbert.

Seděl u telefonu v Hoodově kanceláři; Hood s Rodgersem byli na telekonferenci s ředitelem Národního bezpečnostního úřadu Burkowem a španělským velvyslancem ve Washingtonu Gardou Abrilem. V kanceláři byli i právník Lowell Coffey a Ron Plummer.

Velvyslanec informoval Washington, že španělský premiér i král zbavili Amadoriho velení; jeho síly přecházejí pod generála Garcíu Somozu, který právě přilétá z Barcelony. Místní policie - včetně elitní královské gardy z Palacio de la Zarzuela - se mezitím chystá k protiútoku a opětnému dobytí paláce.

Hood si hovor od skupiny Striker, přicházející přes ústředí Interpolu, okamžitě vzal a zapnul reproduktor. Rádiový klid mu drásal nervy, zvlášť od té doby, kdy od pozorovatelů a průzkumných družic přicházely informace, že se v různých částech paláce střílí a že jsou vidět známky použití slzného plynu. Měl také strach, že policie zasáhne dřív, než se skupina Striker dostane ven.

"Máme oběh domů," řekl August, jakmile si Hood vzal sluchátko. "Jsme pryč ze střídačky a zpátky na ulici."

Všechny obličeje v místnosti se rozzářily úsměvem a pěsti vylétly do výše ve vítězném gestu. Rodgers informoval Burkowa a velvyslance Abrila.

"Vynikající," prohlásil Hood nadšeně. Protože skupina Striker je venku, August bude muset své hlášení podat v "baseballovém" kódu, na kterém se dohodli. "Nějaká zranění?"

"Menší podvrtnutí," odpověděl August. "Ale je tu problém. Kouč si šel vyzvednout svou dámu a její šéf šel s ním. Kouč je v pořádku, ale tamti jsou zraněni. Chtělo by to doktora."

"Rozumím," odpověděl Hood. Kouč je McCaskey; August tím sděluje, že Darrell a Luis šli pro Mariu a že Luis a Maria jsou možná v ohrožení života.

"A ještě něco," pokračoval August. "Když jsme se pokoušeli blokovat jejich hráčské eso, dostali jsme se do průšvihu. Nakonec ho složil kouč."

Hood a Rodgers se na sebe podívali. K Amadorimu se tedy nakonec dostal McCaskey. To neodpovídalo strategii hry. Avšak Hood o svých lidech - hlavně o Herbertovi, Rodgersovi a McCaskeym - zjistil jedno: jsou velmi dobří v improvizaci.

August hovořil dál: "Máme dojem, že kouč by už neměl dál na stadionu zůstávat; nemůžeme potřebovat, aby s ním to druhé mužstvo mluvilo. Chcete, abychom zkusili naše naložit a odvézt pryč?"

"Ne," odpověděl Hood. Ať je skupina Striker jakkoli dobrá, odmítal poslat ji hned zase zpátky do akce, aniž si odpočinula, zvlášť v situaci, kdy se

chystá zasáhnout policie. "Kde jsou teď kouč a jeho lidi?"

"Kouč je u brány B l," odpověděl August. "Dáma s šéfem sedí ve V5, sedadla jedna a tři."

"Prima," řekl Hood. "Svou práci jste udělali, Pálkaři. Teď jeďte domů. Popovídáme si až tam."

Herbert popojel s vozíkem k počítači a našel si v plánku souřadnice, které jim August sdělil. Zadal příkaz k zobrazení nejnovějších družicových snímků. Stephen Viens již předtím napojil Hoodův počítač přímo na počítač Národního úřadu pro průzkum; snímek přišel v patnácti vteřinách.

"Kamera zabírá Mariu a Luise," oznámil Herbert; upravil obraz tak, aby viděl celé nádvoří. "A taky tady mám asi třicet vojáků; k něčemu se chystají."

Rodgers informaci předal Burkowovi a Abrilovi; Lowell Coffey si mezitím došel ke kávovaru nalít šálek.

"Paule, když je Amadori mrtvý, ti vojáci už naše lidi ani nikoho jiného nezabijí. Nechají si je jako rukojmí, budou chtít usmlouvat nějakou amnestii," prohlásil.

"A taky ji podle všeho dostanou," poznamenal s přesvědčením Plummer. "Ať už se nakonec řízení země ujme kdokoli, nebude mít zájem dál si odcizovat etnicky spřízněné přívržence, které možná má."

"Takže když úřady nepodniknou žádný útok, my pravděpodobně dostaneme všechny ven včas - včetně Darrella. Kdyby je vojáci zabili, nic tím nezískají," pokračoval Coffey.

"Kromě Darrella," opravil ho důrazně Herbert. "Plukovník August má pravdu; až ti vojáci v paláci zjistí, že právě on Amadoriho zabil, budou chtít jeho krev. To je zlé."

"Jak se dozvědí, že generála zabil on?" zeptal se Coffey.

"Bezpečnostní kamery," odpověděl stručně Herbert. Znovu si zobrazil plánek paláce. "Podívejte, kde Amadori je."

Coffey a Plummer přistoupili k počítači; Rodgers byl dosud v telefonickém spojení s Burkowem a španělským velvyslancem.

"Kamery jsou na obou koncích chodby," navázal Herbert. "Možná že Darrella zachytily. Až vojáci zjistí, že je generál mrtvý, možná si najdou čas na to, aby si záznam pustili, a hned uvidí, kdo to udělal."

"Nešlo by ten záznam nějak elektronicky vymazat?" zeptal se Coffey.

"Dokázalo by to nízko letící letadlo, kdyby tam pustilo směrovaný svazek elektromagnetických paprsků," řekl Herbert. "To by si ale vyžádalo nějaký čas."

Rodgers vypnul reproduktor a vstal. "Pánové, není pravděpodobné, že dokážeme něco podniknout včas."

"To nám vysvětli," vyzval ho Hood.

"Interpol informoval španělského premiéra, že skupina Striker svůj úkol úspěšně splnila," odpověděl Rodgers. "Velvyslanec mi právě oznámil, že tam teď chtějí poslat policii, než se vzbouřenci stačí znovu seskupit."

Herbert zaklel.

"Jaké jsou rozkazy pro případ, že vojáci vezmou rukojmí?" zeptal se Hood.

Rodgers zavrtěl hlavou. "Žádní rukojmí nebudou. Španělská vláda nechce vzbouřencům - tak se o nich vyjadřuje - poskytnout prostor k tomu, aby zůstali ve středu pozornosti."

"Něco takového jí ani nemůžu mít za zlé," poďotkl Herbert.

"Já ale ano, když jeden z mých lidí je pořád ještě uvnitř paláce," opáčil zlostně Hood. "Udělali jsme tam pro ně zatracený kus práce -"

"A oni si teď vykračujou po silnici, kterou jsme jim vydláždili; jednali jsme v jejich nejlepším národním zájmu," prohlásil Rodgers. "Prezident nám přidělil úkol, abychom pomohli vrátit Španělsko jeho voleným zástupcům. Ohledně toho, jak se ti zástupci zachovají potom, neexistovaly žádné záruky, Paule."

Hood odstrčil křeslo od stolu a vstal. Založil si ruce v bok, zavrtěl

hlavou, šel k polici vedle televizoru a nalil si šálek kávy.

Rodgers má pravdu, uvažoval; existuje reálné nebezpečí, že španělský premiér a možná i samotný král tenhle debakl nepřežijí. Operační centrum ale přece nejedná ve svém vlastním zájmu. Snaží se Španělsko zachovat. V dlouhodobém výhledu to pomůže Evropě i Spojeným státům. Ve světě se nenajde jediný polarizovaný stát, který by měl prospěch z toho, že se ještě nějaká další země rozpadne na menší republiky.

Přesto však mu neděla starost činy španělských představitelů; znepokojoval ho jejich přístup, úmysl vzít věci do vlastních rukou ve chvíli, kdy veškerá těžká práce je už hotová. A co životy, obětované k nápravě toho, k čemu došlo v době, kdy oni zde v Operačním centru měli tu práci na starosti?

"Paule," ozval se Rodgers, "španělská vláda pravděpodobně vůbec neví, jakou úlohu tam Darrell sehrál. Nejspíš si bude myslet, že skupina Striker pronikla dovnitř a zase se dostala ven tak, jak bylo v plánu."

"S nějakým vyptáváním se neobtěžovala."

"A i kdyby ano, na věci by to stejně nic nezměnilo," odtušil Rodgers. "Nic by se ani nemohlo změnit. Vláda nám nemůže poskytnout čas na to, abychom něco vymysleli, protože si nemůže dovolit poskytnout čas vzbouřencům."

Hood si donesl kávu ke svému stolu.

"S takovýmihle věcmi jsem se už setkal," prohlásil Herbert. "Je to na draka. Ale Darrell není žádný zelenáč, nejspíš mu dojde, co se děje, situaci si vyhodnotí a třeba se mu podaří dostat sebe i ostatní do bezpečí, než ta střelba skončí."

"O téhle situaci jsem informoval taky Interpol," dodal Rodgers. "O Darrellově akci jsem jim nepověděl; na to bude čas později - když všechno dobře dopadne -, až ho budeme mít zase zpátky zde."

"Jo," souhlasil Herbert. "Pak se aspoň budeme moct trochu pobavit tím, jak budeme popírat, že tam vůbec byl."

"Řekl jsem jim, kde Darrell, Maria a Luis jsou," pokračoval Rodgers, "a že potřebují lékařskou pomoc. Doufejme, že se ta zpráva dostane přes úřední místa."

Hood se posadil. "Třeba, nejspíš a doufejme. Řekl bych, že existují horší slova."

"Spousta," prohlásil Herbert. "Jako nikdy, nemožné a mrtvý."

Hood pohlédl na něj a potom na ostatní. Až složí funkci, budou mu tihle lidé - tihle vlastenci a věci oddaní profesionálové - chybět. Ale nebudou mu chybět čekání a zármutek; těch už zažil tolik, že mu vystačí na celý život.

A rovněž mu nebudou chybět samota a pocit viny, ani to, jak toužil po Nancy v Německu a po Ann Farrisové ve Washingtonu. Takové lehkovážné flirtování nikdy nebylo to, co od života chtěl.

A také doufal, že Sharon změnila svůj postoj - že se možná rozhodla k návratu. Musel uznat, že Herbert má pravdu; slovo naděje přece jen nabízí mnohem lepší vyhlídky než slovo nikdy.

49

ÚTERÝ, 12.57 ODPOLEDNE
MADRID, ŠPANĚLSKO

Dýchání působilo McCaskeymu nesmírné bolesti, ale - jak kdysi poznamenal jeho instruktor v FBI, náměstek ředitele Jim Jones: "Druhá možnost je nedýchat, a to není o nic lepší." Neprůstřelné vesty mají zabránit tomu, aby kulka vnikla do těla, nedokážou však zabránit tomu, aby neudeřila tvrdě a nezlomila žebra, nebo v závislosti na ráži a vzdálenosti, ze které se střílelo, nezpůsobila i vnitřní krvácení. Ačkoli McCaskey trpěl silnou bolestí, o sebe se neobával; měl strach o Mariu. Neodhodlal se k tomu, aby

vyšel ven a třeba si oblékl Amadoriho uniformu; tak jako tak, generál byl příliš vysoký a uniforma příliš zakrvácená. A McCaskey neuměl španělsky. Nějaký trik by vojáky zdržel jen na pár chvil - a to nestálo za námahu.

Náhle se v chodbě ozvalo pípnutí - hlášení do generálmajorovy vysílačky. McCaskey si uvědomil, že nepotrvá dlouho a vojáci přijdou zjišťovat, proč generálmajor neodpovídá.

Nádvoří se zaplňovalo dalšími vojáky. McCaskey vystrčil hlavu ze dveří. Východně od arkády byla Calle de Bailén - a svoboda, k ulici to však bylo přes sto metrů. Jakmile Maria opustí bezpečné místo pod arkádou, nic ji nebude před vojáky chránit. A zbraň nebude moci použít, ponese Luise. Nevěděl, jestli ji vojáci zastřelí; věděl však, že by od nich bylo bláhové, kdyby ji nebo někoho jiného nechali jít, určitě ne poté, co se ona i ostatní stali svědky toho, jak se tu zacházelo se zajatci.

Rozhodl se, že mu nezbývá než se pokusit dostat k Marii a při jejím ústupu ji krýt. Právě se chystal požádat Ferdinanda o pomoc, když Španěl cosi pronesl a podával mu ruku.

"On chce odejít?" zeptal se McCaskey.

"Ano," odpověděl Norberto.

"Tak moment," ohradil se McCaskey, podávané ruky se nechopil. "Řekněte mu, že potřebuju, aby mi pomohl dostat se k Marii. Teď nemůže odejít!"

Norberto jeho slova přeložil; Ferdinand cosi odpověděl a vrtěl přitom hlavou.

"Prý lituje," řekl Norberto, "ale jeho familia ho potřebuje."

"Já ho potřebuju taky!" vyrazil ze sebe McCaskey. "Musím k Luisovi a k Marii - dostat je odsud."

Ferdinand se obrátil k odchodu.

"Krucifix!" zařval McCaskey, "potřebuju, aby mě někdo kryl!"

"Nechte ho jít," odtušil bezvýrazně Norberto. "K vašim přátelům půjdeme my dva spolu. Nezastřelí nás."

"Zastřelí, až jim dojde, že jejich velitelé jsou mrtví."

Chodbou zazněly hlasité kroky; po nich se ozvaly výstřely. Ferdinand pronikavě vykřikl.

"Kurva!" zařval McCaskey. "Jdeme!"

Tvář Otce Norberta zůstala bezvýrazná, avšak váhal.

"Tomu už nepomůžete," řekl McCaskey a vykročil ke dveřím. "Pojďte!"

Norberto ho následoval. McCaskey se pohyboval, jak nejrychleji mohl; při každém kroku mu hrudníkem projela ostrá bodavá bolest, a když zkusil zvednout levou paži, do plic jako kdyby mu někdo vrážel tisíce nožů, pronikajících až do páteře. Přendal pistoli do druhé ruky, levá mu nebude moc platná, ale umínil si, že se k Marii dostane - třeba se tam doplazí, ale dostane se k ní.

Oba vyšli ven, Otec Norberto vpředu, mezi McCaskeym a vojáky. McCaskey se zapotácel pod novým náporem bolesti, jež ho zachvátila, když se před chvílí pokusil zvednout paži. Kněz ho zachytil a McCaskey se o něj s úlevou opřel. V té chvíli mu Otec Norberto vzal pistoli.

"Co to děláte?!" vykřikl McCaskey.

Kněz držel pistoli pažbou dopředu; shýbl se a položil ji na zem. "Tak mají o důvod méně k tomu, aby po nás stříleli."

"Nebo o důvod víc!" odsekl McCaskey. Pokračovali však v chůzi.

McCaskey se snažil nemyslet na to, co se tu odehrává. Snažil se nemyslet na vojáky, křičící na ně cosi španělsky. Maria je sledovala zpoza podstavce oblouku; pistoli držela tak, aby na ni bylo vidět.

Třeskl výstřel a do dláždění necelý metr od Otce Norberta udeřila s hlasitým cinknutím kulka a směrem k nim vylétly odštěpky kamene. Jeden úlomek zasáhl kněze do stehna. Cukl sebou, ale šel dál.

Maria palbu opětovala. Jeden z vojáků po ní střelil a zahnal ji zpátky do úkrytu.

Vojáci opět začali střílet; tentokrát jedna kulka udeřila blíž, jen

centimetry od kněze. Vyrazila další sprška odštěpků; Norberto sebou trhl, zakryl McCaskeyho svým tělem a úlomky ho zasáhly do boku.

"Nestalo se vám nic?"

Norberto zavrtěl hlavou, rty však měl sevřené a obočí svraštěná. Jednání vojáků ho zraňovalo.

Náhle se za nimi ozval křik; přicházel od paláce.

"El general está muerto!" zařval kdosi.

McCaskey nepotřeboval, aby mu to Otec Norberto přeložil. Generál je mrtev - a v příštím okamžiku budou mrtví i oni.

"Pojďte!" řekl a tlačil kněze dál.

To už ale věděl, že to nikdy nedokážou. Křičet začali i ostatní vojáci; jejich výkřiky zněly vztekle a nevěřícně.

V tom okamžiku se ozval další zvuk. Vrtulníky. McCaskey se zastavil a pohlédl nalevo, směrem k paláci. Tím směrem se zadívali i vojáci. Vzápětí přes zeď na jižní straně přeletělo šest vrtulníků; vznášely se nad nádvořím, zastínily slunce a řev jejich motorů rval uši.

Byl to ten nejlíbeznější zvuk, jaký McCaskey kdy slyšel; a nejlíbeznější pohled, jaký se mu kdy naskytl, byl pohled na odstřelovače. Vykláněli se z otevřených dveří vrtulníků a mířili útočnými puškami CETME na vojáky dole.

Z ulic podél paláce slyšel také sirény; Aideen, August i skupina Striker se nepochybně dostali ven a policii sdělili dostatek informací, aby stačily k vyslání mobilní jednotky - jednotky, která něco vydá.

McCaskey opět vykročil. "Pojďte, Otče; tihle jsou na naší straně," řekl.

Letecký a pozemní útok, provedený současně, McCaskeymu napovídal, že policie čekala, až se vojáci rozdělí na dvě části, aby je pak mohla obě účinně napadnout. Tím se jejich odpor výrazně oslabí.

On i Otec Norberto již přešli celé nádvoří; zvuk sirén se blížil a vrtulníky držely vojáky v šachu. McCaskey bolestně toužil po tom, aby už mohl Mariu obejmout, ale ve stavu, v jakém byl, by přitom asi přišel o plíce. Ona je také zraněná, a pomoc potřebuje i Luis.

"Moc ráda tě zase vidím," řekla s úsměvem. "Slyšela jsem dobře? To o Amadorim?"

McCaskey přikývl a pohlédl na Luise; Španělova tvář byla popelavě šedá, jeho dech mělký. McCaskey si klekl, zkontroloval improvizovaný obvaz, pak si svlékl košili a začal ji trhat na proužky.

"Otče, musíme Luise dopravit do nemocnice; mohl byste přivolat nějaké auto, prosím?"

"To nebude třeba," odtušil Norberto.

McCaskey se podíval na ulici; u obrubníku zastavil policejní vůz a z něj vystoupili čtyři lidé v charakteristických tmavomodrých baretech, s bílými opasky a v kamaších.

"Guardia Real," ozvala se Maria. "Královská garda."

Vystoupil ještě pátý muž, vysoký, bělovlasý, s hrdým, vojenským držením těla. Rychle se k nim blížil.

"To je generál de la Vega," řekl McCaskey. Potom vykřikl: "Potřebujeme tady pomoc! Luis potřebuje lékaře!"

"Ambulancia!" dodala Maria.

Členové královské gardy se k nim rozběhli. Jeden z nich cosi křičel na Mariu.

Přikývla a otočila se k McCaskeymu. "Na Plaza de Oriente už dorazila pojízdná polní nemocnice; vezmou ho tam."

McCaskey dokončil obvaz na Luisově krku, uchopil ho za ruku a pevně ji stiskl. "Vydrž, parťáku," řekl, "pomoc už je tady."

Luis odpověděl slabým stiskem; jeho oči zůstaly zavřené. Otec Norberto poklekl vedle něj a modlil se. Bylo zřejmé, že ho bolí celé tělo i duše; stejně tak však bylo zřejmé, že mu bolest nezabrání, aby se za Luise modlil.

V tom okamžiku se v paláci znovu rozpoutala střelba. McCaskey a Maria si

vyměnili pohledy.

"Zdá se, že to vláda bere vážně," pronesl McCaskey.

Maria přikývla. "Dneska přijdeme o spoustu dobrých lidí. A kvůli čemu? Kvůli šílené vidině jednoho člověka."

"Nebo kvůli jeho marnivosti," dodal McCaskey. "Nemůžu s jistotou tvrdit, která z těch dvou věcí diktátora pohání víc."

Mezitím již dorazili členové královské gardy. Dva zvedli Luise a odnášeli ho k plaze. Generál poděkoval McCaskeymu i Marii za všechno, co pro Luise udělali, a rozběhl se za gardisty. Další dva zvedli Mariu.

"Čestný doprovod," ušklíbla se.

McCaskey se usmál a za pomoci Otce Norberta vstal. Oba šli vedle Marie; pro McCaskeyho byl každý krok jako bodnutí nožem, avšak nezůstával za gardisty pozadu. Při čemkoli, ať už je to možnost napravit chybnou volbu, učiněnou v okamžiku krize, nebo znovuzískat ztracenou lásku, se druhá šance naskýtá jen zřídka; McCaskey měl za sebou obojí - chybnou volbu i ztrátu lásky. Poznal, jaké to je, když člověka mučivě trápí důsledky, které na sebe přivolal svou nerozhodností, strachem nebo slabostí.

Jestli ho Maria Cornejová bude chtít, on nedopustí, aby se stalo cokoli, kvůli čemu by ji znovu ztratil; ani na jedinou minutu. Bolest z toho, kdyby propásl tuhle druhou šanci, by byla mnohem, mnohem horší.

Maria hledala jeho ruku; našla ji a vzápětí i její oči našly jeho. A alespoň jedna bolest ustoupila - bylo zřejmé, že Maria smýšlí stejně.

50

ÚTERÝ, 7.20 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Ačkoli toho Paul Hood během posledních čtyřiadvaceti hodin moc nenaspal, cítil se překvapivě svěží.

Již hovořil s plukovníkem Augustem a s Aideen Marleyovou; po jejich návratu na ústředí Interpolu nebyl osud Darrella McCaskeyho ani Marie Cornejové a Luise Garcíi de la Vega ještě znám - i přes ujišťování generála Manola de la Vega, že až nastane ta pravá chvíle, policejní přepadová jednotka zakročí, i kdyby ji k tomu měl osobně dokopat.

Z polní nemocnice konečně zavolal také McCaskey, řekl jen, že jsou všichni v pořádku, podrobnější hlášení bude muset počkat, až se dostanou k zabezpečené lince v Interpolu.

Hood, Rodgers, Herbert, Coffey a Plummer výsledek oslavili další konvicí kávy a vzájemnými blahopřáními. Zavolal také velvyslanec Abril a sdělil jim, že král a ministerský předseda již byli informováni a ve dvě hodiny odpoledne tamního času osloví národ. Nevěděl však, jestli Královský palác, obsazený vojáky generála Amadoriho, byl již dobyt zpět. Až bude příslušná informace k dispozici a až projde všemi odpovídajícími institucemi, sdělí ji Bílému domu.

Abril rovněž nemohl říct, jaká asi bude budoucnost Španělska - ne proto, že by nebylo namístě o tom hovořit, nýbrž proto, že to skutečně nevěděl.

"Poslanec Serrador a generál Amadori uvedli do pohybu jistou velmi mocnou a silnou opozici," vysvětloval. "Rozdmýchali spory, vzniklé v důsledku rozdílů etnik i kultur. Doufám - ne ovšem nijak pevně -, že bude možné ty spory uhasit."

"Budeme se všichni modlit, aby to dopadlo co nejlépe," řekl Hood.

Velvyslanec mu poděkoval.

Hood zavěsil a Herbert zamumlal na adresu velvyslance za jeho tajnůstkářství pár peprných jižanských výrazů, třebaže ho Plummer upozornil, že velvyslanec jedná v souladu s protokolem.

"Vzpomínám si, jak se kvůli protokolu namíchnul Jimmy Carter, když byli

propuštěni rukojmí z Teheránu," prohlásil. "Íránci čekali s propuštěním, až složí přísahu Ronald Reagan. Když exprezident Carter telefonoval do Bílého domu, aby zjistil, jestli už jsou Američané na svobodě, řekli mu tam, že ta informace je tajná. Musel si na ni hodně dlouho počkat."

Herbert se s nejistotou nemínil smířit; zvedl telefon, zabudovaný do postranního opěradla invalidního vozíku, a zavolal do své kanceláře. Vyzval asistenta, aby se spojil s Interpolem a pozorovatele požádal o nejnovější zprávy o situaci v paláci. Za necelé dvě minuty se dozvěděl, že střelba ustala a že některé části nádvoří, ty, které pozorovatelé vidí, jsou zřejmě pod kontrolou policie. Telefonát Stephenu Viensovi a záběry družic Národního úřadu pro průzkum potvrdily, že na jiných místech vojáci odevzdávají zbraně a civilisté jsou vyváděni ven ke stanovišti Červeného kříže, které se právě zřizuje před katedrálou Nuestra Seňora de la Almudena.

Herbert se vítězoslavně usmál. "Co byste řekli tomu, kdybychom Abrilovi sdělili, že ‚diplomatické kanály' teď mají o moc víc vysílacích stanic, než mívaly?"

V sedm čtyřicet pět konečně zavolal McCaskey; Hood zapnul reproduktor. McCaskey sdělil, že jednu koupil, má zlomená tři žebra a zhmožděnou ledvinu. Tvrdil, že jinak je ale v dobrém rozmaru. Maria a Luis jsou na chirurgii, ale oba se z toho dostanou.

"Nějakou dobu se tu zdržím, než se dám trochu dohromady," dodal. "Doufám, že to nevadí."

"Vůbec ne," řekl Hood. "Zdržte se tak dlouho, dokud nedáte dohromady i to ostatní, co potřebujete."

"Díky-"

O úloze, kterou McCaskey sehrál při zabití generála Amadoriho, nehovořili; nebude se o ní hovořit do té doby, než někdo z Operačního centra - pravděpodobně Mike Rodgers - odletí do Španělska, aby s McCaskeym sepsal hlášení. Mezi zpravodajci existuje nepsaná dohoda, že s atentátem se musí zacházet téměř se slavnostní obřadností. Hlášení se musí sestavit tváří v tvář, málem jako při zpovědi. Tak je alespoň jistota, že zabití nějakého čelného představitele nebo špiona se nikdy nestane jen tak ledajakou, běžnou záležitostí.

"Jednu věc bych rád vyřídil co nejdřív," pokračoval McCaskey.

"A co to je?" zeptal se Hood. "Došlo tu k velkému neklidu v církvi; generál de la Vega mi řekl, že Generál González, představený španělských jezuitů, podle všeho patří k horlivým přívržencům generála Amadoriho. González byl během útoku skupiny Striker zasažen slzným plynem - jednal v Trůnním sále s Amadorim. Určitě to bude vyšetřovat Vatikán."

"Z toho bude spousta Španělů moc nešťastná," prohlásil Rodgers. "Zvlášť pokud González obviněni popře a vznikne napětí mezi jezuity a ostatními římskými katolíky."

"To všechno jen přispěje k rozpadu Španělska, jaké jsme znali," navázal McCaskey. "A všichni zde mají za to, že ten rozpad je na krajíčku. Kdosi, kdo hovořil přímo s premiérem, sdělil generálovi de la Vega, že se už pracuje na nové ústavě - takové, která poskytne jednotlivým oblastem faktickou autonomii ve velmi volném rámci ústřední vlády."

Herbert si uštěpačně založil své silné paže na prsou. "Tak zavoláme starému Abrilovi a povíme mu to, ať ví, k čemu se v jeho vlastní zemi schyluje."

Hood svraštil obočí a pokynem ruky ho umlčel.

McCaskey hovořil dál: "Důvodem, proč jsem se o představeném jezuitů zmínil, je, že nám jeden jezuitský kněz pomáhal a zachránil nám život. Jmenuje se Otec Norberto Alcazar."

"Ten je v pořádku?" zeptal se Hood; knězovo jméno si poznamenal.

"Byl zraněn, když mi pomáhal dojít si pro Mariu - pár odřenin od odletujících kousků kamene, když se střílelo na nádvoří; celkem nic vážného.

Rád bych pro něj něco udělal. Ten kněz mi nepřipadá jako někdo, kdo by toužil drápat se nahoru nebo něco takového. V polní nemocnici mi řekl, že v téhle těžké zkoušce přišel o bratra. Vytrpěl si svoje; možná bychom mohli něco podniknout pro jeho farnost, vyřídit to přes Vatikán, pokud se toho Bílý dům ujme."

"Určitě o tom s Vatikánem promluvíme," slíbil Hood. "Můžeme někde zřídit studentskou nadaci, pojmenovanou po jeho bratrovi."

"To zní dobře," souhlasil McCaskey. "A možná taky jednu za Marthu. Snad z tohohle šílenství přece jen vzejde něco dobrého."

Ostatní v kanceláři popřáli McCaskeymu všechno dobré - "A já tím nemyslím jen vaše zdraví," dodal Herbert - a Hood zavěsil. Příběh Otce Norberta mu připomněl cosi, co se ve víru takovýchto událostí snadno ztrácí ze zřetele. Nejde pouze o jednu zemi, jejíž osud se změnil. Kruhy na vodě se rozbíhají a ovlivňují okolní svět - a zase se vracejí a působí na každého občana. Nejde jen o pohled na nějakou ohromující metamorfózu; být součástí tohoto procesu člověka málem pohltí. A to všechno, aniž se vyjde z téhle kanceláře.

Je načase tuhle odpovědnost pověsit na hřebík.

Zavolal Bugsu Benetovi a požádal ho, aby zavolal na Sharonino číslo; Sharon je teď u svých rodičů v Old Saybrooku.

Herbert na něj vrhl pohled. "Copak, nějaká nenadálá cesta?"

Hood zavrtěl hlavou. "Ta je v plánu už dlouho."

Natočil monitor počítače k sobě a otevřel si znovu svůj osobní soubor.

Ozval se Bugs. "Jste tam, pane?"

"Ano?"

"Pan Kent říká, že Sharon a děti jsou pryč, dneska v osm odlétají zpátky do Washingtonu. Chcete s ním mluvit?"

"Ne." Hood pohlédl na hodinky. "Poděkujte mu a řekněte, že zavolám později."

"Mám paní Hoodové zavolat na mobil?"

"Ne, Bugsi, všechno jí povím na letišti. Půjdu jí tam naproti."

Zavěsil, dopil kávu a vstal.

"Vy jedete na to letiště hned teď?" zeptal se Herbert. "Šéfe, určitě budete muset s hlášením k prezidentovi!"

Hood pohlédl na Rodgerse. "Miku, můžeš to vyřídit ty?"

"Jistě." Rodgers poklepal prsty na své obvazy. "Dal jsem se přebalit, než jsem šel sem."

"Prima." Hood vytáhl z kapsy saka mobil a strčil jej do zásuvky. "Vypadnu odtud, než mě někdo začne shánět."

"Kdy se vrátíte?" zeptal se Herbert.

Hood pohlédl na monitor. "Uvidíme se na mši za Marthu."

Potom se podíval na Rodgerse; generálovy oči hleděly upřeně a bez mrknutí. Porozuměl.

"Ale jedno vám můžu říct," pokračoval Hood. "Darrell měl pravdu. I ze šílenství může vzejít něco dobrého. Při všech těch krizích, které jsme museli řešit, jsem si nemohl přát lepší partu."

"Tyhle vaše řeči se mi nelíbí," prohlásil Herbert.

Hood se usmál; stále s úsměvem ve tváři odeslal elektronickou poštou do Bílého domu svou rezignaci. Potom se odvrátil od stolu, uznale zasalutoval Miku Rodgersovi a vyšel ze dveří.

??

??

??

??

1